ΗΣΙΟΔΟΥ
ἈΣΚΡΑΙΟΥ
ΤᾺ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

HESIODI
ASCRÆI
QUÆ EXTANT.

Cum Notis, ex probatissimis quibusdam Autoribus, brevissimis, selectissimísque.

Accedit insuper PASORIS Index, auctior multò hac novissima editione, & multò correctior.

In Usum Scholarum omnium.

Opera & studio
CORNELII SCHREVELII.

CANTABRIGIÆ,
Ex Officina *Joann. Hayes*, celeberrimæ Academiæ Typographi. 1672.

BENIGNO LECTORI.

BEnigne Lector, cùm in excudendis autoribus Typographi plus satìs sudent, multique etiam inter illos sint, qui majorem gloriæ quàm pecuniæ famam aucupantes, immortale sibi nomen comparare studeant: non pauci tamen, in electione Autorum satìs etiam incuriosi, quosvis sine discrimine arripiunt, lacerant, & quocunque modo eosdem in lucem proferunt, parum solliciti, modò suis commodis studeant, lucro tantùm intenti. Hinc illæ lacrymæ! hinc est quod studiosi sæpenumerò non sine ratione conquerantur, quòd multi, egregii aliàs autores, tam Græci, quàm Latini, tam vitiosè, multisque mendis scatentes in lucem prodeant; & nihil æquè eorum studiis officere, quodque magìs eorum animos turbare possit, quàm vitiosa lectio, quæ omnia reddit confusa & turbata. Huic ergo incommodo obviam ut eatur, nulla commodior via est, quàm ut in edendis Autoribus diligentia, studiúmque majus, quàm antehac, adhibeatur, nec ullis sumptibus parcatur, modò

illi Autores, quos imprimendos ſuſcipimus, correctiſſimi, nitidiſſimique prodeant, ut ea ratione, ſi fieri poſſit, ad lectionem bonorum autorum ſtudioſos alliciamus & invitemus: quod an hâc editione noſtrâ noviſſimâ præſtitum ſit, malim id alios judicare, quàm propria laude ſordere. Saltem hoc polliceri auſim, nitidiorem correctioremque autorem vix vel nunquam editum fuiſſe. Inſuper, Notas quaſdam auctiores paulò addidimus ex ſelectiſſimis quibuſque autoribus, ſelectiſſimas, breviſſimas. Præterea etiam Indicem Paſoris, in gratiam ſtudioſæ juventutis & in uſum Scholarum, adjunximus; verum jam noviſſimè etiam ità auctum, emendatum & mutatum, ut prorſus novus videatur. Matthiæ itaque Paſori, S.S. Theologiæ & Phil. Moral. Profeſſori, plurimum hæc noſtra noviſſima editio debet, tum quicquid ferè auctarii loco Indici acceſſit: pro ſingulari enim ſua humanitate, duo exemplaria Heſiodi Groninga ad me miſit; unum parentis piæ memoriæ, in quo plurima ſpicilegia non contemnenda in Indice annotata inveni; alterum, in quo propria manu quædam annotaverat; quæ ſimul congeſſi, & quæ commoda nobis videbantur, huic poſtremæ editioni inſerui. Hæc ſunt, benigne Lector, quæ te ſcire volui. Utere, fruere, & hiſce noſtris conatibus fave.

HE-

HESIODI
VITA.

Ex Lilii Gyraldi, de Poëtarum Historia, Dialogo II.

DE Homero jam satis. A quo non longè absuit senex rusticana agrestíque facie. Jamdudum, inquit Piso, Hesiodum nobis affers. Ipsum, inquam, profectò Hesiodum, quem & aliquo tempore cum Homero floruisse accurati quidam prodidere scriptores, alicubi licèt Cicero noster Homerum longè faciat antiquiorem. Vetus certè disceptatio inter Grammaticos, Gellio & Seneca & Pausania testibus, uter ætate præcesserit: quâ de re & dialogos duos Ponticus Heraclides scripsit; & Cyrillus libro primo contra Julianam Cæsarem, Centesimo, inquit, LX & quinto anno post captam Trojam Homerum & Hesiodum fuisse dicunt: & reliqua. Tum paulo pòst subdit idem Cyrillus, Tradunt autem quidam quòd Homerus non fuit coætaneus Hesiodi, sed in illis fuerit temporibus, regnantibus apud Hebræos Azaria & Ozia apud Medos Arbace, apud Latinos autem proca Sylvio, ante scilicet constitutionem Olympiadum. Quæ cùm dixissem, Nos, inquit Piso, summopere avemus de te audire quæ tu assiduâ lectione super hac re annotaveris. Quibus ego, Libenter sic agam, inquam, rémque ideo altiùs aliquantò repetam. Porphyrius enim & plerique alii Hesiodum Homero juniorem annis centum faciunt, atque ante primam Olympiadem. Quam opinionem sequi videtur Solinus, qui ità scribit: Inter Homerum & Hesiodum Poëtam qui in auspiciis Olympiadis primæ obiit, centum xxx anni interfuerunt. Alii eâdem Homeri ætate floruisse scriptum reliquere; quam opinionem & Philostratus habuisse videtur. Et Velleius, non damnandus historicus, (tametsi quidam insulsè nullum fuisse Velleium suspicantur) & . Varro in primo de imaginibus, ut est apud Gellium, Non est, inquit, dubium,

quin aliquo tempore eodem vixerint Homerus & Hesiodus: id que ex epigrammate comprobat, quod in tripode inscriptum fuerat, qui in Helicone Musis positus erat. Epigramma quod apud Dionem legi, & inter Græca epigrammata, tale est:

Hesiodus posuit Musis Heliconibus istum,
Cùm cantu vicit divinum in Chalcide Homerum.

Græcum vero si mavultis, hoc est:

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Verùm ubi in hunc sermonem incidimus, hanc vobis, utcunque meis verbis potero, historiam ex Plutarcho recitabo, qui eam tum in quinto Symposiacῶn attigit, tum in eo quod Septem sapientum convivium inscribitur, copiosè explicavit. Homerus, inquit, & Hesiodus in Oelyci Thessali exequiis & Amphidamantis Chalcidensis, carminibus certârunt; qua in re dubia atque anceps judicum fuit sententia. Conversi, inquit, sunt ad hujusmodi interrogationes, & proposuerunt inanes, ut aiunt, quasdam nugas. (si modò rectè interpretamur, ὥς φασι λέσχαις, non ὥς φασι Λέσχης, ut passim legitur: non tamen decerno, conscius & Lesches nomen esse proprium Poëtæ Lesbii.) Homerus quidem sic:

Musa mihi referas quæ non unquam ante fuêre,
Néve futura retro.

Tum verò extempore respondit Hesiodus:

Verum cornipedes quandq Jovis ante sepulcrum
Festinantes propter palmam plaustra terebant?

Ob hoc ferunt Hesiodum maximæ omnibus fuisse admirationi, atque tripodis præmium assecutum. Sed Græca, inquit Piso, ipsa carmina audire cupio: durè enim admodum & inconditè ea vertisse videris. Audite ergo ea Græcè, inquam, non enim eo inficias quod ais. Homerus quidem itá:

Μοῦσά μοι ἔννεπε κεῖνα τὰ μήτ' ἐγένοντο πάροιθεν,
Μήτ' ἔσαι μετόπισθεν.

Sic verò Hesiodus:

Ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ, καναχήποδες ἵπποι
Ἅρματα συντρίψωσιν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.

Porro

Porro nè & hoc vos lateat, judicem inter Homerum & Hesiodum Panidem Chalcidis regem fuisse, res usque in proverbium deducta ostendit, Πανίδου ψῆφος, Panidæ suffragium: quod in eos ferri solet qui ineruditè minúsque sapienter judicant. Pulchrè, inquit Piso, & sanè simul monstrâsti, eadem Homerum & Hesiodum ætate fuisse: sed nihil vetat quò minùs eadem diligentia reliquam ejus Poëtæ vitam, ab Atticis usque literis (quod aiunt) nobis repetas. Faciam id libenter, inquam, quando parum hoc à nostris hactenus hominibus est, quod sciam, factum. Hesiodi igitur nomen, ut ab hoc incipiam, à castè & pudicè loquendo deductum videtur, παρὰ τὸ ὅσιον αὐδᾶν. Patria verò illi Cuma, quæ urbs inter Æolicas numeratur, ante Lesbum sita. Num tu, inquit Piso, Hesiodum Ascræum fuisse negas? eo enim nomine à Græcis & Latinis vocatur. Rectè tu quidem, inquam, sed si me vos audire volueritis, quâ id ratione factum intelligetis. Hesiodi quidem patria Cuma fuit Æolica, ut ab Herodoto, Strabone & Stephano traditum est. Valerius quoque Probus non alium quàm Hesiodum intelligere Virgilium autumat, illo carmine:

Vltima Cumæi venit jam carminis ætas.

Quod scilicet Hesiodus Cumæus primus ætates ex metallis commentus est; ut liquidò videtur in eo quod Ἠοῖαι inscribitur poëmate. Natus ergo Hesiodus Cumæ, patre Dio Ampelidis filio, qui ex Menalopo Ithagenæo Critonis filio natus erat, matre verò Pycimede: qui utique parentes ære alieno oppressi, cùm unde dissolverent nomina non haberent, in Ascram Bœotiæ vicum demigrârunt, ubi est puer Hesiodus educatus, atque indè Ascræus cognominatus. Plutarchus ex Ephori Cumæi sententia refert, Attelen Mæona, & Dion, Cumæos, fratres fuisse, quorum Dius, quem nauticam exercuisse comperi, ob eam quam attulimus causam, in Ascram migravit, ubi (ait) Pycimeden uxorem duxit, ex qua natum ferunt Hesiodum: qui dum paterna armenta puer custodiret, à Musis amatus fuisse perhibetur, quæ illi gustandam laurum dedere; eam enim lauri naturam esse scribit ipsius Poëtæ interpres Proclus, & Isaacius Zezes, ut qui eam mandunt vates fiant: unde, &

Lycophron Poëta eâ causâ δαφνηφάγον vatem nominat. Idem & in Cassandra Sophocles. Et noster Tibullus agens de Sibylla:

Vera cano, sic usque sacras innoxia laurus
Vescar, & æternum sit mihi virginitas.

Aphthonius quoque rhetor, laurum vaticinii symbolum esse prodidit: quare & laurum ipsam veteres μαντικὸν φυτὸν appellavêre, hoc est, vaticinam plantam. Et Claudianus ait:

------Venturi præscia laurus.

Eâdem ratione Apollini sacra dicitur, qui vaticinii Deus à gentibus est creditus. Quin & hujus arboris foliorum crepitu, dum cremantur, antiqui futura (utinam non & hoc nostro tempore!) prædicebant; quod & Philosophus Porphyrius credidit: Si enim magno strepitu in igne crepuissent, felicitatem significabant; si siluissent, unde & tacita laurus est dicta, infelicitatem. Et perinde de illa idem Tibullus:

Laurus ubi bona signa dedit, gaudete coloni.

Et Propertius;

Et tacet extincto laurus adusta foco.

Lauri insuper folia, si noctu pulvino subjecta fuerint, somniorum veritatem conciliare produntur. Dictam autem Daphnen prodit Eustathius, à δα particula intensiua, & φωνέω, verbo, quod *voco* & *cano* significat; quòd laurus in igne posita crepet & sonet: unde fortasse & ipsi nos Latini Laurum deduximus, à λα, ut δα, particula intensiva, & *uro*; ut si non voce, at significatu conveniat. Si plura verò de lauro discere cupitis, præter ea quæ à nostris traduntur, legite Parthenii librum Ἐρωτικῶν, & Constantini librum XX de re rustica; quo loco plura leguntur parum Latinis nota. Sed jam à lauro ad Hesiodum revertar, qui lauro gustatâ, haustâque Hippocrenes undâ, repentè Poëta prodiit. Id cùm alii, tum ipse de se in Theogonia cecinit. Quam rem ità Maximus Tyrius interpretatur, ut Hesiodum putet voluisse quæ sui ingenii & artis esset fœtura in Deas referre, ut se Musis gratum testaretur: ut si quis æra jam calleat,

Vul-

Vulcano tamen sua assignet opera. Sed hac de re plura apud ipsum Maximum legetis. Delectatum quidem peregrinationibus Hesiodum legimus, sicuti & Homerum: quam rem tamen in somnium quidam retulere. Alii, quòd qui peregrè proficiscuntur faciliùs prudentiam cæteráſque virtutes comparare existimantur, quòd mores scilicet hominum multorum videant. Uxorem quoque duxisse proditum est Ctemenen Physigei filiam, & ex eo Stesichorum Poëtam natum. Alii non uxorem fuisse, & ob hanc ipsum Hesiodum occisum. Nam cùm de se sciscitatum oraculum Delphos ivisset, eique responsum foret, ut Nemeæi Jovis templum vitaret, quòd ibi esset vitæ finem habiturus, cúmque eâ causâ Nemeam Peloponnesi fugeret, fortè in Oeneonem Locridis pervenit, ubi Nemeæi Jovis templum fuerat, ut scribit Thucydides; quo in loco incautus ab Amphiphane & Ganetore Physigei liberis interemptus est, quod ab eo vitiatam sororem Ctemenen crederent. Cadaver ab iis in pelagum projectum est: id quod cùm occultè fecissent, ab Hesiodi cane facinus est proditum, ut scribit Plutarchus. Alicubi tamen non Physigei filii, sed Ganyctoris Naucletii dicti sunt, ut in illo est cui titulus, Quænam animalia prudentiora, terrestriáne an aquatilia. Pausanias quoque in Bœoticis, Hesiodi interitum ità recitat: Filii, inquit, Ganyctoris, Ctimenus & Antiphus, in Molycrian ex Naupacto fugerunt ob Hesiodi necem, ubi in Neptunum impii existimati sunt, de illisque est facta quæstio: Et cætera quæ ille prosequitur. Mortis Hesiodi causam Plutarchus sic in Dioclis convivio explicat: Cum Milesio, inquit, comite & Troilo puero Hesiodus apud quendam hospitatus est; noctu Milesius hospitis filiam vitiavit, rei conscium Hesiodum rati puellæ fratres, illum inter pascua cum puero occiderunt, & cadaver in mare projecerunt, pueri verò corpus in littore reliquerunt; à quo & loco nomen inditum. Ferunt, inquit, Deorum voluntate à delphinis cadaver ad littus delatum, ubi tum fortè Neptunalia celebrabantur. Id scelus ubi incolæ intellexerunt, interfectorum domus diruerunt, vivos ipsos qui facinus admiserant aquis suffocârunt. Alii post diem tertium à delphine in littus cadaver devectum tradunt. Re cognitâ, occisores navigatione sibi consulere volentes, vi coortæ tempestatis ad unum omnes deprehensi,

prehensi, naufragio periisse dicuntur. Post hæc Hesiodi corpus in Nemea Locridis sepultum perhibetur, qua de re extat Alcæi Poetæ carmen. Dein verò oraculo monente, ejus ossa exportata ab Orchomeniis, & in medio foro, hoc addito elogio, tumulata:

> Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
> Ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει
> Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν
> Ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

Tum Picus puer: Cur non & hos Latinè, ut alios versus, nobis exprimis? Ut, inquam, noster Piso hos ipse convertat, & ego interea ad memoriam cætera revocem. Et Piso: Faciam equidem, inquit, utcunque potero: & non diu cunctatus, sic cœpit:

> *Fertilis Ascra quidem patria est: verùm morientis*
> *Pugnaces Minyæ condita membra tenent*
> *Hesiodi, cujus supra omnes plurima laus est,*
> *Spectatósque viros judicio sophiæ.*

Quos cùm Piso recitâsset, mirum est quanto sit rubore suffusus: quod animadvertens ego, causámque intelligens, statim subdidi; Legimus & Græcum alterum Pindari, quod ità noster Cælius Latinè vertit:

> *Salve cui pubes, tumulúsque bis obtigit unus,*
> *Tu sapis Hesiode quantum homini sapere est.*

Sed & Aldus ità prius:

> *Hesiode ante alios sophia præstantior omnes,*
> *Salve, bis quondam qui puer atque senex.*

Græcum Pindari, si vultis, sic habet:

> Χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας
> Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Verùm jam tempus est, inquam, ut quæ ab Hesiodo scripta sint commemoremus, si tamen prius illud unum quod in Græcis commentariis reperi, attulero, super ea in Ἔργοις verba, μήτ' ἐμὸς υἱός. Filius, aiunt, Hesiodi Mnaseas est. Philochorus verò Stesichorum dixit ex Clymene: ego tamen legendum puto, Ctemene, ut jam ostendi. Alii tamen ex Archiepe: quo

fit

fit ut eos mirer, qui ſcribunt, Heſiodum præter Steſichorum & filiam habuiſſe Mnaſeam nomine, quam Archiepen vocant alii. Porro ſexdecim Heſiodi legitima feruntur volumina: in primíſque Theogonia, à Philoſopho Zenone inter alios interpretata. Deinde, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, id eſt, Opera & Dies. In quo opere de re ruſtica præcepta tradit ad Perſen fratrem, quem & ipſum Poëtam aliqui ſcribunt. Sunt & qui putent, Ἠοῖαι μεγάλαι, ſic vocata carmina, Heſiodi eſſe, ut Eunapius Græcus hiſtoricus, & in Bœoticis Pauſanias; quo loco & alia Heſiodi opera commemorat, de quibus jam ante planè meminimus. Poſthæc Aſtronomica ſcripſit, tum Hypothecas, quas tamen Fabius Quintilianus ex Ariſtophanis Grammatici ſententia, Heſiodi eſſe negavit. At verò Ariſtoteles & Grammatici nonnulli, ut Heſiodi legitimum opus in medium afferunt. Scripſit item Heroum & Heroidum Genealogias: ad hæc de mulieribus: quo in opere Heroidas multas induxit virorum fortium nuptias, ut ait Servius, optâſſe. Dion vero Chryſoſtomus, ex Alexandri Macedonis ſententia, Heſiodum eâ cauſâ de mulieribus ſcripſiſſe dixit, quòd Homero concederet, qui de heroïbus antè ſcripſiſſet. Et quidem Lucianus ait, Heſiodum mulierum virtutes concinuiſſe. Tradit Pauſanias, Heſiodum vaticinandi artem ab Acarnanibus edoctum, de ea carmina ſcripſiſſe. Scribit Nicocles, quod & in Pindarum Grammatici notant, Heſiodum primum ῥαψῳδῆσαι, hoc eſt, per rhapſodias carmina cecinisse. At verò Heſiodus ipſe, ſe cum Homero, in Delo, in Apollinem hujuſmodi verſus primùm concinuiſſe prodidit, dum ſic cecinit, ut pridie diximus:

In Delo tum primum ego Mæonidéſque Poëta
Luſimus, ánque novis carmen cantavimus hymnis
Auricomum Phœbum, quem Latona edidit alma.

Sed videte, rogo, quàm ille dulciùs ſuaviúſque ſua lingua:

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον, ἐγὼ καὶ Ὅμηρος, ἀοιδοὶ
Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Scripſit item Heſiodus Pelei & Thetidis Epithalamium, ſicuti priore ſermone retulimus. Scripſit & de Dactylis Idæis. Item

Epice-

Epicedium in Batrachum amicum & quod adhuc legitur poëma inscriptum Herculis Scutum; quod tamen Aristophanes Grammaticus non Hesiodi esse suspicatus est, sed cujuspiam alterius qui Homerum sit imitatus. Megacles autem Atheniensis & Apollonius Rhodius Stesichorúsque ipsius Hesiodi legitimum carmen esse censuêre. Scripsit idem de Medicina: quâ de re Plutarchus in Symposio Dioclis; Hesiodus, inquit, in Medicina plurimùm valuit; quod manifestè apparet, cùm de victûs ratione, de vini temperamento, de aquarum vi, de balneis, de fœminis, de temporum connexione, deque infantium statu disserit. Et hæc quidem Cleodemus medicus apud Plutarchum. Sunt & qui Hesiodum de herbis scripsisse tradant: quod ex Plinio colligitur. Nec desunt qui Hesiodum scribant autorem eorum apologorum qui Æsopi dicuntur. Quæ ego cùm dixissem, Vide, inquit Piso, quam paucis carminibus M. Manilius in secundo Astronomicω̃n ista ferè omnia Hesiodi opera complectatur; nam cùm Homerum laudâsset, mox ità de Hesiodo subjunxit:

---- Sed proximus illi
Hesiodus memorat divos, divûmque parentes,
Et chaos enixum terras, orbémque sub illo
Infantem & primum titubantia sidera corpus;
Titanas juvisse senis cunabula magni,
Et sub fratre viri nomen sine fratre parentis,
Atque iterum patris nascentem corpore Bacchum,
Omniáque immenso volitantia corpora mundo.
Quin etiam ruris leges cultúsque rogavit,
Militiámque soli, quod colles Bacchus amaret,
Quod fœcunda Ceres campos, quod Pallas utrumque,
Atque arbusta vagis essent quod adultera pomis,
Sylvarúmque Deos, sacratáque numina nymphas,
Pacis opus, magnos naturæ condit in usus.

Cùm recitâsset hos versus Piso, Si velim, inquam ego, quæcunque omnia de Hesiodo legi vobis in præsentia recensere, in longum nimis noster sermo procederet; quædam tamen haud indigna relatu nequaquam præteribo. Scribit inprimis Dialo-

Dialogum Lucianus, qui Hesiodus inscribitur, in quo Hesiodum ipsum de se multa narrantem inducit, eúmque ipse, ut solet, irridet. Sunt & inter Græca epigrammata in Hesiodum multa. Extat & apud Græcos proverbium de iis qui supersenescunt, Hesiodia senectus: de quo & Pindari distichon legitur, quod antè ab Aldo & Cælio nostro interpretatum attulimus. Pythagoram scribit Philosophus Hieronymus, cùm ad inferos descendisset, Hesiodi animam vidisse ad columnam æream suspensam astrictámque adeo ut stridere videretur; & cum ea Homeri quoque animam serpentibus undique incinctam, eâ videlicet solummodo causâ quod de Diis falsa suis carminibus confinxissent. Qua re factum puto ut Ponticus Heraclides contra Homeri calumniatores librum illum ediderit, qui est inscriptus, Allegoriæ in iis quæ de Diis ab Homero dicuntur, & responsiones in ejus calumniatores: Videri enim, inquit, posset Homerus, Salmoneus, vel Tantalus, immoderatam atque intemperatam linguam habens si quæ de Diis cecinit sub alia significatione non intelligerentur. Et quidem de Homero Heraclides, quod & de aliis Poëtis bonis, ut hesterna die diximus, intelligi potest. Sed tametsi excellentis ac propè divini ingenii fuerit Hesiodus, non tamen ideo obtrectatoribus illum caruisse accepimus; siquidem iniquas adversum eum controversias exercuisse Cercopem legimus: in tantum excellentissimus quisque aliquo detractore est vexatus. Homerus quidem, ut Zoilum mittam à Siagro Poëta lacessitus, Pindarus ab Amphimane Coo, Simonides à Timocreonte: nec Virgilio Horatióque nostris defuêre Parones, Mævii, Bavii atque Suffeni, aliíque; de quibus in nostris his sermonibus sparsim, ut feret locus, plura dicemus. Sed & hoc Homeromastigωn genus nostro hoc tempore non minùs quàm pridem viget. Plures quidem nunc Critici & Zoili quàm versificatores & Poëtæ. At de Hesiodo jam satis.

Ex-

Ἐκ τοῦ Σουΐδα.

Ἡσίοδος Κυμαῖος, νέος δὲ κομισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Δίου, καὶ μητρὸς Πυκιμήδης, ἐν Ἄσκρῃ τῆς Βοιωτίας. Γενεαλογεῖται δὲ εἶναι τοῦ Δίου τοῦ Ἀμπελίδου τοῦ Μελανώπου. ὅν φασί τινες τοῦ Ὁμήρου προπάτορος εἶναι πάππον, ὡς ἀνεψιαδοῦν εἶναι Ἡσιόδου τὸν Ὅμηρον ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄτλαντος κατάγεσθαι. ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπὶς, Γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε. Ἐπικήδειος εἰς Βάτραχόν τινα ἐρώμενον αὐτοῦ. Περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. καὶ ἄλλα πολλά. Ἐτελεύτησε δὲ ἐπιξενωθεὶς παρ' Ἀντίφῳ καὶ Κτιμένῳ· οἳ νύκτωρ δόξαντες ἀναιρεῖν φθορέα ἀδελφῆς ἑαυτῶν, ἀνεῖλον τὸν Ἡσίοδον ἄκοντες. ἦν δὲ καὶ Ὁμήρου κατά τινας πρεσβύτερος, κατὰ δὲ ἄλλους, σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτῶν ὁρίζουσι.

Ἐκ τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως.

Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς, καὶ ὀνομάτων λειότητος, καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς.

Ex Suida.

Hesiodus Cumæus. Cæterum à patre Dio & Pycimede ejus matre, in Ascra, translatus eò, vixit. Genus ac familiam illius ab Ampelide Dio, Melanopi filio deducunt. Quem nonnulli Homeri abavum fuisse volunt, ut Hesiodi consobrini filius fuerit Homerus. Utrumque autem ab Atlante volunt oriundum esse. Ejus autem hæc sunt poemata: Opera & Dies, Scutum, Mulierum Catalogus, libris quinque. Epicedium Batrachi, quem in deliciis habuit. De Dactylis Idæis. Alia item multa. Obiit autem, cùm ad Antiphum & Ctimenum hospes divertisset. Qui cùm noctu sororis suæ stupratorem tollere se existimarent, Hesiodum ignari sustulêre. Fuit autem Homero, ut quibusdam videtur, antiquior. Alii eâdem tempestate vixisse autumant. Porphyrius, & alii, centum omnino pòst annis floruisse tradunt.

Ex Halicarnassensi Dionysio.

Hesiodo autem magna voluptatis fuit cura, tum æquabilem dictionem accuratámque amat compositionem.

Velleius Paterculus Hist. lib. 1.

Hujus temporis æqualis Hesiodus fuit, circa cxx annos distinctus ab Homeri ætate; vir perelegantis ingenii, & mollissima dulcedine carminum memorabilis otii quietísq; cupidissimus, ut tempore tanto viro, ita operis auctoritate proximus; qui vitavit, nè in id, quod Homerus, incideret, patriámque & parentes testatus est. Sed patriam, quia multatus ab ea erat, contumeliosissimé.

Fabius lib. x.

Raro assurgit Hesiodus, magnáq; pars ejus in nominibus est occupata, tamen utiles circa præcepta sententiæ, lenitásq; verborum & expositionis probabilis: datúrque ei palma in illo mediocri genere dicendi.

DA-

DANIELIS HEINSII
in Hesiodum
EPIGRAMMATA.

Δήμητερ τρίλλιστε, σὲ μὲν πολυγηθέα καρπὸν
Ἀλδαίνειν σοφίης εἰκὸς, ἅτε σταχύων.
Τὴν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχινόου Πυκιμήδης,
Ἄσκρης ἐνναέτης, ὅιδεν ἀμησάμενος.
Ζεὺς γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλώνυμε, χειρὶ δ' ἐχέτλην
Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
Ἅρπην τ' ὀκτάβλωμον, ἀεικέα κιμὸν ἀμιώειν,
Παντοίης κορυφὴν δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
Τῶν δὲ σοὶ ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
Μελπόμενος, γλυκερῆς ἔργα γεηπονίης.
Σωφροσύνην δ' ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλέον ἥμισυ παντὸς,
Ἐκ Μουσέων σοφίης, μέτρα διδασκόμενος.
Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε· σοὶ γὰρ ἔνεγκε
Πολλὴν καὶ πινυτὴν γαῖα φυτοσπορίην.

In eundem.

Δαφνοφάγος, γλυκύμυθος, ἀνὴρ φίλος οὐρανίδῃσι,
Γῆς ἀρετὰς θεῖος δείκνυσιν Ἡσίοδος,
Πιερίδων γείτων πολυώνυμος· ὢ πόποι, ὢ Ζεῦ,
Ἦ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

In eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων· ὅσσον τ' ἀγαθὸς, μέγ' ὄνειαρ,
Αἱ σελίδες θείου φάντο παθ' Ἡσιόδου.
Ταῦτ' ἄρα φρασσάμενος, γλυκερῆς φίλος ἤλυθε Μούσης,
Γειτονίης, αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

In eundem.

Ὦ μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος ἔργα κομίζων,
Βέλτιστ' Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
Δαίμοσιν ὅιος ἔνθα νέμων ἐπὶ βένθεσιν ὕλης
Ποίμνην ἠδ' ἀγέλην τῆς Ἑλικωνιάδος.
Ἔνθα σε βουκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
Πηκτίδι σῇ φίλην τερπόμενον κραδίην;

Ἦ τάχα

Ἢ τάχα πιμπλάζοντα βόας, καὶ μηκάδας αἶγας,
Ἢ τόχα καὶ λεπτοῖς πηγάμενον δόνακας,
Ἔν τε πόης λαλαγεῦντα, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν ἔθνεα μηλονόμων.
Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μουσέων βασιλῆα γενέθλης.
Αὐτοφυοῦς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
Χαῖρε, πάτερ, τοίδεσσι, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Αἰπόλε μὲν πρότερον, νῦν δ' ἀοιδοπόλε.

In eundem.

Ὑψαγόραν πότ' ἀοιδὸν ἀναζητοῦντος Ἄρηος,
Ἡ φύσις ἀρχαῖον δείξατο Μαιονίδην.
Δεινὸς Ἄρης μέγ' ἔχαιρε, καὶ οἱ πολέμους τε μάχας τε
Κέκλετο, καὶ δῖον μελπέμεν Αἰακίδην.
Τοῦ δ' ἄρα γνωμοβόοιο πάλαι κλύε πότνια Δηώ,
Βῆ δ' ἴμεν ὑψηλῆς ἄγκεα Πιερίης.
Ἔνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἦλθεν Ἀπόλλων,
Ὦκα μάλ' Ἀσκραῖον δείξατο δ' Ἡσίοδον,
Ἡσίοδον φιλόμυθον, ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Γεινόμενον, Μουσῶν ἄρχ' Ἑλικωνιάδων.
Ὣς ὁ μὲν ᾖδε μόθον Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ προτέρων ὁρμὰς καὶ μένος ἡμιθέων·
Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότους, καὶ ἀρηρότα τοῖσι μάλιστα
Ἐκ Διὸς οὐρανίου σήματα, τάς τ' ἔειδας,
Ὣς ἔειδον μεγάλων διστῶν ἀνὰ γαῖαν ἐουσῶν,
Ὅς γ' ἐπιμωμητὴν ἤνεεν, ὃς δ' ἀγαθήν.

In eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραῖε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι
Μήδεα καὶ πλήθη καὶ γένος ἐξανύσαι.
Μουσάων ὑποφῆτα παλαιγενές, ἤτοι ἔκλαθες
Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα καὶ πραπίδαι.
Τείρεα πάντα μαθών, τάπερ οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Καὶ Κρονίδα βουλάς, καὶ φάος ἠελίου.
Τήν τε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα μαῖαν ἀρούρης,
Ἀγλαὸν ἀρχαίης σῆμα φυτοσπορείης.
Ἀρκάδες ἰλήκοιτε, μόνος προσέληνος ἔεσκε
Πάντα Σεληναίης γνοὺς πόρον Ἡσίοδος.

ARGU-

ARGUMENTUM
IN
HESIODI ASCRÆI
OPERA ET DIES.

H'ΣΙΟ'ΔΟΥ.] *Super Homeri atque Hesiodi ætate, ait Gellius lib. 3. cap. 11. non consentitur uter natu prior: dubium tamen non est quin aliquo tempore eodem vixerint.*

Α'ΣΚΡΑΙ'ΟΥ.] *Sacerdos fuit templi Musarum in Helicone monte Bœotiæ, in Ascra pago ad radicem ejus montis. Inde Virgilius, quin hunc Poetam è tot Georgicorum scriptoribus imitatus est, dixit, lib. 2. Georg. vers. 176,*

Ascræumque cano Romana per oppida carmen.

'Εργα καὶ 'Ημέραι.] *Non dubium est, quin idem Virg. initio Georgicorum hanc inscriptionem expresserit, hoc versu,*

Quid faciat lætas segetes: quo sydere terram, &c.

Breviter autem summam rei complectitur hic titulus; nam per Opera *significat agriculturam esse artem quæ non inerti otio, aut alieno sumptu, sed ipsâ actione peragatur. Per* Dies *autem innuit, suo tempore singula facienda esse. In priori igitur* Operum *libro, ad laborem adhortatur agricolam futurum. Obiter etiam alia atque alia præcepta de moribus tradit, ad justitiam & pietatem colendam, injustitiam verò & ignaviam vitandam. In secundo autem artem agriculturæ tradit. Duo ergo agit; primùm, ut voluntarium habeat agricolam: Deinde, ut peritum.*

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟΥ

Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

Μοῦσαι Πιερίηθεν, ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δή, ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε, δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ

---

1. Μοῦσαι.] Dores & Æoles dicũt Μῶσαι, quibus familiare est vertere ου in ω Hinc appellatas volunt eas à verbo μῶ, quod est quæro, investigo; nam investigando disciplinas assequimur. Adfert aliam rationem Plutarchus, forsitan probabiliorem. Is enim in commentario περὶ φιλαδελφίας, dicit μούσας nominatas, ut ὁμοῦ οὔσας, idq; δι' εὔνοιαν ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν, quæ scilicet vivunt in perpetua quâdam benevolentia & mutua charitate. Vel denique indè habent nomen, quòd Musæ, hoc est, artes & disciplinæ, tali inter se cognatione & nodo conjunctæ conglutinatæque sint, ut altera ex altera pendeat, & altera sine altera manca sit. Πιερίηθεν, construitur cum δεῦτε adverbio hortantis. Musæ huc adeste ad me ex Pieria. Θεν verò particula finalis, de loco. Μοῦσαι.] Duplicem invocationem ponit: prior hæc ad Musas; posterior (vers. 8.) ad Jovem dirigitur, ut in Perse fratre docendo sit auxiliator.

2. Δεῦτε δή] Δεῖ legendum monet Eustathius: quem sequitur H. Steph. Δὴ mihi magìs probatur, & ità omnes legisse interpretes veteres manifestum: Proclum dico, Tzetzen, Moschopulum; & ità MS. Palatinæ Bibliothecæ. Sic Orpheus Hymnorum suorum initio, Μάνθανε δὴ Μουσαῖε. Ὑμνείουσαι.] Id est, celebrantes. est activæ significationis, quanquam aliqui neutraliter exponant, quæ estis celebres aut inclytæ.

3. Ὅν τε διά.] Enumerat pias quasdam sententias de Deo. Porro in ὃν potest intelligi, inquit Tzetzes, τρόπον, more Attico, ut sit δι' ὃν τρόπον, quomodo, cur; quod non-

HESIODI ASCRÆI OPERA ET DIES.

MUsæ Pierides carminibus celebres,
Agite ſanè, dicite, veſtrum patrem laudantes,
Et per quem mortales homines pariter obſcurique ſunt clarique,
Nobiles ignobileſque, Jovis magni voluntate.
Facilè enim extollit, facilè etiam elatum deprimit:
Facilè præclarum minuit, & obſcurum adauget:
Faciléque corrigit incurvum, & ſuperbum contrahit
Jupiter altitonans, qui ſupremas domos incolit.
Audi intuens & auſcultans, & juſtitiam in judiciis ſequere
Tu: Ego verò Perſæ vera loquar.

Non

nonnulli interrogativè; alii verò abſque interrogatione intelligunt. Alii non minùs commodè exponunt, δὶ ὃν, vel καθ' ὃν δία, ſecundum quem Jovem gubernantur homines. Φατὸς & ῥητὸς differunt, ut apud Latinos loquor & dico. eſt enim φατὸς de quo magna fama eſt, ῥητὸς autem honoratus, & ad certam functionem & dignitatem aſſumptus.

4 Διὸς μεγάλοιο.] Reſponſio Muſarum. Sic apud Homerum Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Subintelligitur hîc γίνεται, aut ſimile verbum. Διὸς] Muſarum reſponſio, vel ut alii volunt, poeta ipſe reſpondet ceu à Muſis edoctus.

5 Ῥέα μὲν.] Contractio eſt in voce ῥέα, ut Iliad ρ. Virgil. quoque dixit *alvaria* pro alvearia. Vide Guil. Canterum lib. 7. cap. 17. Æſopus (teſte Laertio) quum rogaretur quid ageret Deus, reſpondit, τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῖ, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῖ. Ῥέα μὲν γδ.] Ratio eſt interrogationis, quare alii ſint clari, alii obſcuri. Dicuntur hæc à Muſis.

6 Ἀρίζηλον.] Eum vocat, qui dignus eſt æmulatione atque imitatione.

9 Κλῦθι.] Invocatio ad Jovem. Θέμιστας vocat præcepta de moribus. Θέμις ἐπὶ θεῶν, δίκη vero ἐπὶ ἀνθρώπων.

10 Ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ.] Propoſitio eſt, Ego Perſæ conſulam optima. Jam κε potentialis particula ad μυθησαίμην referenda eſt, quaſi dicat; Tum vera dixero fratri meo, ubi tu leges gubernaveris Jupiter, & affueris mihi præſcribenti præcepta de moribus.

 11 Οὐκ

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔ τις τήν γε φιλεῖ βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννή,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω.
Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι, ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,

---

11. Οὐκ ἄρα.] Duplicem narrat contentionem augendæ rei familiaris; alteram vituperandam, quum per injuriam & scelus cumulantur opes; alteram dignam laude. ἔην, ἦν, pro ἐστὶν, Attice.

15. Οὔ τις τήν γε φιλεῖ.] Ostendit non fieri per se, ut hæc contentio tantopere diligatur ab hominibus, cùm tamen sit noxia: sed per accidens, quia scilicet non possint discernere à verè expetendis ea quæ falsò boni speciem præ se ferunt: idque naturæ quodam fato.

17 Προτέρην.] Lege Πρεσβυτέρην. Νὺξ ἐρεβεννή.] Per noctem, incomprehensibilem quandam æternitatem rerum intelligit.

19. Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι.] Interpretibus autem, qui verba illa ad Jovem referunt, non ad τὴν ἔριν, nescio quid in mentem venerit.

20 Ἀπάλαμον.] Inertem, qui manus nulli operi admovet. παλάμη enim & manum, & ipsum opus significat.

24. Ἀγαθὴ δ' ἔρις.] Probat artificū inter se æmulationes. Hos duos versus Plato in Lyside, & Arist. 5. Polit. & 2. Rhet. & Galen. ad priorē noxiam contentionem referunt. Plutarchus autem bonæ illi & salutari cum Poëta nostro attribuit.

25. Κοτέει, φθονέει.] Verba hæc pertinent hîc ad laudem: probat enim

Non sanè unum est contentionum genus, sed in terra
Sunt duo: alterum quidem probaverit sapiens,
Altera vituperio est digna. in diversa autem animum distrahunt.
Nam haec bellum exitiosum, & discordiam auget,
Noxia: nullus hanc amat mortalis, sed necessariò
Immortalium consiliis litem colunt molestam.
Alteram verò, priorem genuit Nox obscura,
Posuit verò ipsam Saturnius sublimis, in aethere habitans,
Terrae in radicibus, hominibus longè meliorem.
Haec quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
In alterum enim quispiam intuens opere vacans,
Divitem, qui festinat arare atque plantare,
Domumque rectè gubernare, aemulatur vicinum vicinus,
Ad divitias festinantem: bona ergo haec contentio hominibus.
Et figulus figulo succenset, & fabro faber,
Et mendicus mendico invidet, cantorque cantori.
O Persa, tu verò haec tuo repone in animo:
Neque malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducat,
Lites spectantem, forique auscultatorem existentem.
Parum enim ei temporis est, quod litibus & foro impendat,

Cui

---

enim illam aemulationem artificum, qua alter altero citius ditescere conatur. Mira hujus loci suavitas, dum artifices aliquot nominatim exprimit.

27 Ὦ Πέρση.] Alloquitur fratrem, & jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat; eumque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versatur, cui singulis temporibus sui proventus non adfuerint.

28 Κακόχαρτος.] Epitheton aptissimum inhonestae contentionis, quia malis gaudeat, vel quòd mali ea gaudeant. ambigua enim hujus vocis significatio.

30 Ὦρη.] Aitiologia est praecedentis adhortationis. Ille forum & litigium vitare debet qui sibi non est conscius magnarum divitiarum. Non absurdum ergo erit legere ὥρη cum aspiratione, ut significet tempus; & sensus tum erit: Ille lites diu sustentare non poterit cui non est bene instructa & opulenta domus. Ὤρη.] Absque aspiratione, pro φροντίς. Sed Stephano non videtur satis convenire cum praecedentibus; nisi ὥρη ὀλίγη πέλεται accipiamus, pro ὀλίγην ὥρην δεῖ πέλεσθαι: non enim negat Hesiodus id fieri (quum potius de hoc ipso fratrem reprehendat) sed debere fieri negat.

 32 Δημό-

Ὧι τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν.
Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι,
Νήπιοι. οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
Ὥς τέ σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα,
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Ἀλλὰ

32. Δημήτερος ἀκτήν.] Idem quod βίος, id eſt, victus, cibus. Δημήτηρ autem dicitur Ceres, quaſi γημήτηρ, hoc eſt, terræ mater, mutata γ in δ.

33. Τοῦ κε κορεσσάμενος.] Conceſſio ironica: Quando ditatus es, & abundas jam re familiari, nec animus à malo revocari poteſt, age per me licebit, litiges quamdiu voles.

34. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον.] Antiqui, cùm ſtrictè aliquem cogerent, unam conditionem proponebant, cui adſtringebant eum: cùm minus cogerent, ſed plus permitterent, ſecundam ſtatuebant, uſitatâ formulâ, τοῦτο δεύτερον ἔσται: id eſt, ſi primum non placet, licebit & ſecundum. Δεύτερον ἐστι, nihil aliud eſt, quàm ἔξεστιν, & potentiam denotat, ſeu licentiam potius.

36. Ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.] Ità enim ſenſerunt viri ſapientes, eſſe animis noſtris innatam rationem æqui & boni.

38. Βασιλῆας.] Βασιλῆας vocat præfectos ſingularum urbium, quemadmodum & Homerus.

40 Νήπιοι.] Mediocritatem commendat, ac redarguit judices & gubernatores, qui indulgent ſuis cupiditatibus, & àvitæ frugalitate digrediuntur ad πλεονεξίαν injuſtam; & oſtendit primùm ipſos ignorare vim & utilitatẽ juſtitiæ longè potiorem quàm injuſtitiæ & πλεονεξίας: deinde etiam non conſiderare quanta ſit commoditas tenuis & frugalis victus. Intelligit ergo per ἥμισυ, medium inter lucrum & damnum, quod eſt juſtum, & hone-

ſtius

Cui non eſt victus domi in annum repoſitus,
Tempeſtivus, quem terra fert, Cereris munus,
Quo ſatiatus lites ac rixam moveas
De facultatibus alienis. Tibi verò non amplius licebit
Sic facere: ſed in poſterum diſcernamus litem
Rectis judiciis, quæ ex Jove ſunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium diviſimus: alia autem multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt judicaſſe,
Stulti: neque ſciunt quanto plus dimidium ſit toto,
Neque quam magnum in malva & aſphodelo bonum.
Occultarunt enim Dii victum hominibus.
Facilè enim alioqui vel uno die tantum operatus eſſes,
Ut in annum quoque ſatis haberes, etiam otioſus.
Statimque temonem quidem in fumo poneres,
Opera verò boum ceſſarent mulorumque laborioſorum.

Sed

ſtius atque utilius παντὸς, id eſt, toto: quo & ſua pars retinetur, & alterius ad ſe pertrahitur. Plato 5. Polit, & 3. Legum, intelligit de mediocritate in ſtatibus civilibus amplectenda.

42 Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι.] Pro ἔκρυψαν, Atticè, occuluerunt. Cauſam hujus ignorantiæ oſtendit, eſſe voluntatem Dei, qui voluerit abſcondi ab intelligentia communi hominum hanc faciliorem vitæ rationem.

43 Ῥηϊδίως.] Illius primæ & melioris vitæ rationem commendat, ita ut oſtendit in ea ſervata, poſſe facilè quemque non admodum induſtrium, vel unius diei labore efficere quod ſufficiat in integrum annum. Innuit ergò Poëta facilitatem victus quærendi apud priſcos: illi non arabant, uno die tantum colligebant quantum per totum annum erat neceſſarium. Erant autem frugaliſſimi, malva & aſphodelo contenti: verùm poſteri homines ad voluptatem proni, nec quibuſlibet contenti, laborioſiſſimam ſibi ipſis vitam compararunt, dum undique ventri grata quærunt.

44 Ὥς τέ σε κ' εἰς.] Venuſtiſſimo idiomate. οἱ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχοντες dicuntur οἱ πλούσιοι, quibus opponebantur οἱ εἰς ἡμέραν ἔχοντες.

45 Πηδάλιον.] Quidam non pro navis gubernaculo, ſed pro ſtiva, ſtivamque pro aratro accipiunt. Solent autem ruſtici inſtrumenta lignea ſuper fumoſa laquearia collocare, ut fumus ea corroboret & induret.

 47 Ἀλλὰ

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ, τὸ μὲν αὖθις ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόεντος,
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας·
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμόν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτῃς δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην,
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην,

Καὶ

---

47. Ἀλλὰ Ζεὺς.] Longam fabulam recenset de Pandora; quâ docet, jovem iratum abdidisse ignem, id est, veritatem, quæ penitus abstrusa est in natura. Sed cùm Prometheus ostendisset hominibus recta & honesta, misit Jupiter Pandoram, id est, voluptatem, quæ multis rebus opus habet, augétq; quotidie sumptus; & quamvis multis modis adblandiatur, malorum tamen omnium morborúmque causa est. Prometheus autem, id est, sapiens aliquis monitor vel ratio, vetat recipere voluptatem: & Epimetheus, id est, sensus, non auscultans rationi, noxiam voluptatem incautus recipit, sed sero recepisse pœnitet. Nonnulli paulò aliter exponunt. Προμηθεὺς, quasi προμηδόμενος, prospiciens, solers, industrius, eoque nomine secundum quosdam intelligitur vis humani ingenii.

48. Ἀγκυλομήτης.] Lege Ποικιλομήτης. Sed alterum præfert Proclus, auctorem Plutarchum laudans.

50. Κρύψε.] Jupiter abscondit ignem, cujus beneficio fere omnes artes exercentur. Vel ignem, id est, mentis vim solertem, ut simpliciùs viverent homines.

52. Ἐν κοίλῳ.] Ignē ferulis optimè servari, auctor est Plin. l. 13. c. 22.

55. Χαίρεις] Est quædam γνωμονικὴ approbatio. Pulchrè hîc notatur ingeniosorum studium, & inconsi-

Sed Jupiter abscondit, iratus animo suo,
Quia ipsum decepit Prometheus versutus;
Quocirca hominibus paravit tristia mala.
Abscondit verò ignem: quem rursus bonus Iapeti puer
Surripuit ad hominum usum, Jove à consulto,
In cava ferula, fallens Jovem fulminibus gaudentem.
Huncque indignatus affatus est nubicoga Jupiter:
Iapetionide, omnium maximè versute,
Gaudes ignem furatus, quodque animum meum deceperis?
Quod tibique ipsi magnum erit malum, & posteris.
Ipsis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, suum malum amplectentes.
Sic ait: risitque pater hominumque Deûmque.
Vulcanum verò insignem jussit quàm celerrimè
Terram aquæ miscere, hominisque imponere vocem,
Et robur, immortalibus verò Deabus facie assimulare,
Virginibus pulchram formam per amabilem: at Minervam
Opera docere, ingeniosè telam texere:
Et venustatem circumfundere capiti, auream Venerem,

Et

considerata in successu suorum conatuum lætitia.

58 Ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.] Ea ferè est humanarum rerũ conditio, ut illæ ipsæ cupiditates quæ omnis generis mala secum trahunt nos delectent.

60 Ἥφαιστον.] Recenset jam quomodo Pandora condita sit. M. Garbitius sensum hujus fabulæ sic explicat: Hominem priùs habuisse sinceriorem & puriorem naturam, simpliciusque vixisse. Postquã verò lascivia mẽtis ipsius contra voluntatem Dei sibi vendicarit ingenii & cognitionis vim exercitationem, inde quasi transformatum in aliam naturam, & κεδσιν corpoream, & illam quidem excellentẽ virtutibus cœlestibus, sed quibus corporea fæce contaminatis, mens humana & ipsa ex consortio contaminata, variè abutatur ad lasciviam & luxuriam variarum artium & inventionem: & hoc sub spe & specie boni & vitæ melioris: sed quam omnem industriam suam posteriore considerat one, & eventu stultorũ magistro, experiatur contrariam esse suis effectis, solaq; spe reliqua sustentetur in perpetua anxietate animi. Cæterùm si de voluptate hæc potius libeat intelligere, dicemus Poëtam hic significare, non unum esse genus voluptatis.

62 Ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν] M. S. Palat. Παρθενικῆς, id est παρθένου, ut habent glossæ.

66 Καὶ

Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε, διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ. ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. οὐδ' Ἐπιμηθεὺς

Ἐφρά-

---

66. Καὶ πόθον.] Indefessam cupiditatem superandi alios: vel (secundum quosdam) desiderium vehemens ut vehementer ametur. Γυιοκόρους vox apta meditationibus & curis, quæ ad satietatem usq; arrodunt & absumunt membra: sicut fere videre est ingeniosos, pallidos & extenuatos esse Aliam etiam interpretationem addit Proclus, quam nonnullos assequutos non esse animadverto: γυιοκόρους μελεδῶνας, inquit, ὡς τὰ γυῖα κοσμούσας. τὸ γὰρ κοσμεῖν καὶ καλλύνειν οἱ παλαιοὶ κορεῖν ἔλεγον. de curatura, quæ bonam virginum naturam corrumpit ἐν τῷ καλλωπίζειν, Proclum agere existimo. Stephanus mallet leg. Γυιοβόρους. Illa enim etymologia nimium longè petita esse videtur, τοὺς τὰ μέλη ἐσθιούσας ἄχρι κόρου.

57. Ἐν δὲ θέμεν.] Impudentiam intelligit, quæ utriq; interpretationi quam attulimus, commodè applicari potest. Solent enim homines voluptatibus dediti, nullam prorsus honestatis rationem habere: itemq; negotiatores & πλεονέκται variis artibus & dolis lucrum captare.

68. Ἑρμείην ἤνωγε.] Mercurium finxerunt nuntium Deorum, quòd ejus motus sit maximè admirabilis, & quòd ejus varia ratio sit in genituris.

72. Ζῶσε.] Hoc potest de bellicis dotibus intelligi.

73. Πά-

Et desiderium molestum, & membra fatigantes curas:
Imponere verò impudentem mentem, & fallaces mores
Mercurium jussit, nuncium Argicidam.
Sic dixit. illi autem obtemperarunt Jovi Saturnio regi.
Moxque ex terra finxit inclytus Ambiclaudus
Virgini verecundæ similem, Jovis consiliis.
Cinxit verò & ornavit Dea glaucocula Minerva.
Circum verò Charitesque Deæ & veneranda Suada,
Monilia aurea imposuerunt corpori. ipsam porro
Horæ pulchricomæ coronarunt floribus vernis.
Omnem verò illius corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva.
At in pectore illi nuncius Argicida
Mendacia blandosque sermones, & dolosos mores
Fecit, Jovis consiliis gravistrepi. sed vocem illi
Imposuit Deorum præco. appellavit autem mulierem hancce
Pandoram: quia omnes cœlestium domorum incolæ
Donum contulerunt, detrimentum hominibus industriis.
At postquam dolum perniciosum & inevitabilem absolvit,
Ad Epimethea misit pater inclytum Argicidam,
Munus ferentem, Deorum celerem nuncium. neque Epimetheus

Cogi-

---

73 Πότνια Πειθώ.] Eloquentiæ Dea ab antiquis habita, quam Græci peculiari templo & ceremoniis colebant.

81 Πανδώραν.] Quidam (ut antè monuimus) voluptatem exponunt. Alii variam quandam ingenii & mentis industriam propositam, quam admirantur homines tanquã magnum suum bonũ, cùm sit ipsorum malum. Quod mirum est, cum mens humana tam divinis dotibus sit exornata: sed hoc fit per accidens, vitio naturæ.

82 Ἀλφηστῆσι.] Intelligit solertes, qui discedunt à simplicitatis rectitudine; & qui curiosi sunt. Ἀλφηστὰς indagatores exponunt. sed id accipiendum est in malam partem pro curiosis, quia sic sunt hominum ingenia, ut præsentia fastidiant, cupiant & adfectent alia. sicut & pisces, ἀλφηστὰς vocant, quia statim adnatare solent, si quid abjeceris in piscinam. Porro gravissimè ista curiositas reprehenditur ab Horat. l. 1. Epist. 14. vers. pen.

Optat ephippia bos piger, optat arare caballus.

85 Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς] Mittitur donum ad Epimethea, & recipitur. Nam pars inferior cupiditatum & affectionum, quæ est iste Epimetheus, id est, vis animi humani inconsiderata

Ἐφράσαθ᾽ ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεύς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ᾽ ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ᾽, ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ᾽ ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ᾽ ἀργαλέων, αἵ τ᾽ ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι, πίθου μέγα πῶμ᾽ ἀφελοῦσα,
Ἐσκέδασ᾽· ἀνθρώποισι δ᾽ ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ᾽ αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ᾽ ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ᾽ ἀνθρώποισιν ἐφ᾽ ἡμέρῃ ἠδ᾽ ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔ τι πη ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ᾽ ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

Ὣς

considerata & præceps, non obsequitur plerumque parti superiori meliorique mentis & rationis. quæ est θυμοειδὴς animi hominis. Ideóque specie hujus boni deceptus, postea noxium comperiens, sero recepisse pœnitet. Rectè ergo Horatius,

——*Nocet empta dolore voluptas*.

91. Νόσφιν ἄτερ τε.] Hæ duæ particulæ, quamvis idem denotent, intendunt tamen hic significationem. Vel hinc magna incuria librariorum deprehendi potest, qui Νόσφιν ἄτερ κακῶν reliquerint: quum paulò post, v. 113. Νόσφιν ἄτερ τε πόνων, ponant.

93. Αἶψα.] Κακότης hic pro malo externo accipitur.

94. Ἀλλὰ γυνή.] Proverb. Γυναικῶν ὄλεθρος, Mulier, id est, appetitiva & fœminea affectio, & publica indulgentia δημαγωγικὴ & ψυχαγωγικὴ atque συρφετώδης, unde laxatur disciplina severior. Hinc deinde sublatâ disciplinâ tanquam operculo Pandoræ, id est, corporis & animi humani, statim quasi ex antro Æoli venti & impetus affectuum,

Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant,

&

Cogitavit quod illi præcepisset Prometheus, ne quando munus
Susciperet à Jove Olympio, sed remitteret
Retro, necubi mali quippiam mortalibus eveniret.
Verùm ille recepto eo, cùm jam malum haberet, sensit.
Prius namque in terra vivebant familiæ hominum
Seorsim à malis, & absque iis, & sine difficili labore,
Morbisque molestis, qui hominibus senectam afferunt.
Statim enim in afflictione mortales consenescunt.
Sed mulier manibus vasis magnum operculum cùm dimovisset,
Dispersit: hominibus autem machinata est curas graves.
Sola verò illic spes infracta in domo
Intus mansit, dolii sub labris, neque foras
Evolavit. prius enim injecit operculum dolii,
Ægiochi consilio Jovis nubicogæ.
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Plena enim terra est malis, plenumque mare.
Morbi autem hominibus tam interdiu quàm noctu
Ultro oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacite: nam vocem exemit prudens Jupiter.
Sic nusquam licet Jovis mentem evitare.
Cæterùm si voles, alium tibi sermonem paucis absolvam
Bellè ac scienter: tu verò præcordiis imponito tuis.

Vt

& nusquam non pervadunt, & nihil non moliuntur. Quod tamen spes remansit, significat neminem tam desperatis rebus esse, quin aliquando speret. Ovid.

Vivere spe vidi qui moriturus erat.

98 Πρόσθεν γὰρ] Ratio solius spei in pyxide relictæ. Magnū certè Dei donum spes, quo solo affectu homines inter tot ærumnas sustentantur & aluntur, & sine cujus condimento omnia non solùm fatua, sed etiam insuavissima sunt.

104 Σιγῇ ἐπεὶ φωνὴν.] Verissimè contra Hesiodum dicit Plutarchus in præceptis sanitatis; non omnes morbos solere tacitè & furtim invadere ipsos homines; sed plurimi καθάπερ προαγγέλλει καὶ προδρόμους, καὶ κύριους ἴσχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας.

106 Εἰ δ' ἐθέλεις.] Quinque ætates jam fingit; quo commento significat naturam & mores subinde deteriores fieri, & vitia hominum augeri. Hanc descriptionem ætatum omnes fere Latini Poëtæ imitati sunt. ἐκκορυφώσω, significat expositionem ordine factam & integram, neque tamen prolixam.

108 Ὥς

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοθεν ἁπάντων.
Θνῆσκον δ' ὥς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται. καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·

Ἀλλ'

108. Ὡς ὁμόθεν γεγάασι.] Sequitur ætatum descriptio, quâ monstrat omnia fatis in pejus ruere.

109 Χρύσεον] Aureum, ut inquit Plato, propter præstantiam naturæ, morum & vitæ.

112. Ὥς τε] Cognoverat fortasse Poëta aliquid de vita primorum parentum in paradiso: & ideo respiciens eò, hæc dicit: Θεοὶ δ' ἔζωον Lege Θεοὶ ζώεσκον. Ut paulo ante v. 90.

115. Ἐν θαλίῃσι.] Ἑορταῖς, sacris epulis. Græci enim sæpenumero totam τὴν ἀθανασίαν voce θαλία designant, quod Latini *Divûm epulas* dicunt. Vocant enim θαλίας, sacras epulas, ἀπὸ τοῦ θάλλειν, id est, florere. Est autem non vulgare tranquillitatis & pacis encomium, quod dicit delectatos fuisse sine omnibus malis, & suaviter omnibus convixisse.

117. Καρπὸν δ' ἔφερε.] Sic Virgil. 1. Georg. vers. 127.

——ipsa-

At simul nati sunt Dii, mortalesque homines,
Aureum primò genus diversiloquentium hominum
Dii fecerunt, cœlestium domorum incolæ.
Et ii quidem sub Saturno erant, cùm in cælo regnaret:
Et ut Dii vivebant, securo animo præditi,
Planè absque laboribus & ærumnâ: neque molesta
Senecta aderat: semper verò pedibus ac manibus similes
Delectabantur in conviviis, extra mala omnia.
Moriebantur autem ceu somno domiti: bona verò omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte sua multumque & copiosum: ipsique ultro
Quieti partis fruebantur, cum bonis multis.
Verùm postquam hoc genus terra abscondit,
Ii quidem dæmones facti sunt, Jovis magni consilio,
Boni, in terris versantes, custodes mortalium hominum:
Qui quidem observant & justa & prava opera,
Caligine involuti, passim oberrantes per terram,
Opum datores. atque hoc munus regale consecuti sunt.
Secundum indè genus multò deterius postea
Argenteum fecerunt cœlestium domorum incolæ,
Aureo neque corporis proceritate simile, neque intellectu.
Sed centum annis puer apud matrem sedulam
Nutriebatur crescens, valde rudis, domi suæ:

Cum

——ipsaque tellus
Omnia liberius nullo poscente ferebat.

Ζείδωρος, elegans epitheton terræ, quod vitæ necessaria det. Sic etiam Venus dicitur ζείδωρος. Plinius vult sic terram dictam, quòd zeam proferat.

121 Δαίμονες.] Hæc omnia non multum discrepant ab iis quæ sacra Scriptura tradit de bonis Angelis. Δαίμονες, quasi δαήμονες, quòd Dii omnia sciant. vide Macrob. Saturnal. 1. cap. 23.

125 Πλουτοδόται.] Dicti sunt Dii, qui τὴν ἐπικαρπίαν promoverent, & quocunque modo terræ præessent.

126 Δεύτερον.] Alterum seculum describit per suas circumstantias, quod argenteum vocat: & eò deterius priore fuisse ostendit, quò argentum est vilius auro.

129 Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς.] Ἀλλὰ eleganter hoc loco pro ἀλλ' ὅμως ponitur.

131 Ἤδη

Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις. ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιῶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον· οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες,
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
Νώνυμοι. θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

Αὐτὰρ

---

131. Ἥβης μέτρον.] Vocat mediã ætatem, quæ Græcis ἀκμὴ dicitur.

135. Οὐδ' ἔρδειν.] Ἔρδειν, non raro apud Græcos capitur pro sacrificare, ut facere apud Latinos. Virgil. *Cũ faciã vitula pro frugibus*.

137. Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε] Significat propter impietatem & neglectam religionem mortuos esse: docétque ob id factum, ut non converterentur quidem in divinos spiritus, ut illi priores, sed tamen essent beati, & sub terra degerent.

140. Ὑποχθόνιοι.] Lege Ἐπιχθόνιοι.

142. Ζεὺς δὲ.] Tertium genus hominum æri comparat, immane, ferox, & omnino Martium; fortasse Gigantes intelligit.

144. Ἐκ μελιῶν.] Pingit natos ex arboribus, ut significet duritiem & feritatem animorum, utpote qui toto impetu ad armorum & bellicorum instrumentorum usum ferebantur.

145. Οὐδέ τι σῖτον.] Non

frumentum

...um verò adolevisset, & pubertatis terminum attigisset.
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob stultitias, injuriam enim pravam non poterant
A se mutuo abstinere, neque Deos colere
Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
Ut fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abscondit iratus: quia honores
Non dabant beatis Diis, qui olympum habitant.
At postquam & hoc genus terra occultavit,
Hi quidem subterranei beati mortales vocantur
Secundi: sed tamen honor etiam hos sequitur.
Jupiter verò pater tertium aliud genus hominum
Æneum fecit, omnino argenteo dissimile,
E fraxinis, vehemens & robustum: quibus Martis
Opera curæ erant luctuosa, ac injuria: neque ullum cibum
Edebant, sed ex adamante habebant durum animum,
Feroces: magna verò vis & manus invictæ
Ex humeris nascebantur in validis membris.
His erant ænea arma, æneaque domus:
Ære verò operabantur: nigrum enim nondùm erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis interfecti,
Descenderunt amplam in domum frigidi inferni,
Ignobiles: mors verò tametsi stupendi essent,
Invasit atra, splendidúmque liquerunt lumen solis.

...mentum ederunt, sed primi pecudes laniarunt, & carne vesci cœperunt, quod antea magnum nefas est creditum. Sic enim de bove aratore ait Varro. *Ab hoc antiqui ita manus abstineri voluerunt, ut capite sancierint si quis occidisset.* Et apud Homerum, cùm socii Ulyssis boves Solis mactasse dicuntur, intelligi debent, boves aratores, quos violare impietas erat.

146. Ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον] Pulchra descriptio viriū corporis est, & volebat significare mirabilem duritiem in illorum animis fuisse, quòd à civilibus discordiis, quæ florētissimas respublicas evertere solēt, impias manus non cohibuerint

159. Τοῖς δ' ἴσω &c.] Vidi vet. cod. in quibus & ipsis ita scriptum esset: sed quamvis paulò ante in ἴτεά producatur α, ut producendū erit in τέυχεα post ζωίζηνην, credibile est tamen Hesiodum τέυχη scripsisse.

152. Εὐρώεντα] Gatakerus mallet

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνή,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ἐς Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ,

hoc verti, *situ obsitum* potiùs, quàm *latum*.

155. Αὐτὰρ ἐπεί.] Jam ante dictum est, hoc consilio ætatum differentias recenseri, ut describeret Poëta quomodo vitia hominum aucta sint.

158. Ἀνδρῶν.] Quartam ætatem Heroïcam appellat, quando Hercules, Jason & alii Argonautæ vixerunt qui Heroës vocati sunt quòd virtute communi hominum naturæ præstarent: & semidei, vel quòd altero tantùm parente deo nati essent, vel quia in natura humana, virtute divina præditi esse

161. Τοὺς μὲν ἐφ'.] Heroïca continet Argonautas, & res g ad Theben, & Trojanam histori Posteriora tantùm tempora re set. Ἑπταπύλῳ.] Ad differen Thebarum Ægyptiarum, quæ d bantur ἑκατόμπυλοι, & illa quæ dictæ sunt ὑποπλάκιοι, à m te sub quo sitæ sunt in Cilicia.

162. Μήλων.] Id est, propter num ac potentiam: nam prisc ges pecoribus divitias suas m bantur. Eteocles & Polynices Oedipi, monomachia de regno

cer

Sed postquam & hoc genus terra operuit,
Rursum aliud quartum in terra multorum altrice
Jupiter Saturnius fecit, justius & melius,
Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidei, priori generatione, per immensam terram.
Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmæam terram,
Perdidit pugnantes propter oves Oedipi;
Alios vero in navibus per ingentem maris vastitatem
Ad Trojam ducens, Helenæ gratia pulchricomæ:
Ubi mors quoque circumdedit ipsos.
Iis autem seorsim ab hominibus victum, & sedem tribuens
Jupiter Saturnius pater constituit eos ad terræ fines.
Et hi quidem habitant securum animum habentes
In beatorum insulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroes: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O utinam ego quinto non interessem
Hominum generi, sed aut mortuus essem prius, aut postea natus.
Nunc enim genus est ferreum: neque unquam aut die
Quiescent à labore & miseria, aut nocte

Cor-

certantes, ambo mutuis vulneribus conciderunt.

169. Ἐν μακάρων.] De fortunatis insulis vide Plinium l. 6. c. 23. & Homerum Odyss. δ. Παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Hesiodus hoc libro injustitiæ pœnam constituit τὸν Ὠκεανὸν tanquam necessariam, à quo etiam justos separat: quibus hoc præmium proponit, futurum, ut ne Oceano quidem opus habeant. Sicut enim ante ἐπιθυμίαν & τὸ ἐπιθυμητικὸν Oceanus ignotus erat, aut semotus: ita Heroum καὶ τῶν μακάρων animæ ultra Oceanū constituuntur, quòd extra ἐπιθυμίαν sint; qua qui carent, ῥᾶστα ζώειν dicuntur.

171. Τρὶς τοῦ ἔτους.] Elegantiùs Palatinus: Τρὶς ἔτεος, id est, πολλάκις, inquit interpres. Et sic τρίς, infrà vers. 59.

172. Μηκέτ'.] Descriptio postremæ & ferreæ ætatis, quæ moribus est pessimis, impiis & depravatissimis, vitæq; cursu calamitosissimo. Vox ὤφελον usurpatur adverbialiter significatione optandi, & tamen formatur ut verbum, tribus personis.

 181. Οὐδέ

φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες. οὐδέ μεν οἵγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι. ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ. μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσαι. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει, στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ

Θνητοῖς

118. Οὐδὲ ξεῖνος.] Eleganter hunc locum expressit Ovid. lib. 1. Met.

——Non hospes ab hospite tutus,
Non socer à genero, fratrum quoque gratia rara est.

184. Βάζοντ'.] Ità MS. Palat. Βάζοντε ἀντὶ τοῦ βάζοντες, dualis pro plurali, inquit Tzetzes. ut apud Homer.

Ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετον; αἰδὼς νῦν θοοί ἐστε.

Alii, βάζοντες ἐπίεσσι, & ità legisse videtur Moschopulus: qui alias in grammaticis istis observationibus nimius est. alii ἔπεσσι.

185. Θεῶν ὄπιν] Ὄπιν Poëtæ usurpant pro intuitu, & præcipue Dei, & hominum in imperio constitutorum: hinc pro gubernatione divinâ: ex hoc pro metu, reverentiâ & cultu. Hinc ergo illi erunt protervi, quia nullâ reverentiâ erga Deum nec parentes præditi sint.

186. Γηράντεσσι.] Athenis capitale fuit, θρεπτήρια non persolvere parentibus.

187. Χειροδίκαι.] Violenti, quibus jus est in manibus, qui neque jus neque leges nôrunt.

189.

orrupti: graves vero Dii dabunt curas.
d tamen & hisce admiscebantur bona malis.
upiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium hominum
ostquam facti circa tempora cani fuerint.
eque pater liberis similis, atque liberi patri,
eque hospes hospiti, neque amicus amico,
eque frater amicus erit, ut antehac:
tatim vero senescentes dehonorabunt parentes.
ccusabunt autem illos, molestis alloquentes verbis
mpii, neque Deorum oculum veriti. neque hi sanè
enibus parentibus educationis præmia reddent,
iolenti alter vero alterius civitatem diripiet.
eque ulla pii gratia erit, neque justi,
eque boni. magis vero maleficum & injurium
irum colent. Justitia vero in manibus & pudor
on erit. Lædetque malus meliorem virum,
erbis injustis alloquens, perjurium vero jurabit.
ivor autem homines miseros omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur, inviso vultu.
um demum ad cœlum à terra spatiosa,
andidis vestibus tectæ corpus pulchrum,
eorum ad familiam abierunt, relictis hominibus,
udor & Nemesis, relinquentur autem dolores graves

Mor-

189. Ὕϐριν.] Pro ὑϐριστὴν, ut atinis *scelus* pro scelesto.

192. Ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.] bi notandum est non jungi præpositionem cum verbo, sed cum nomine: & licet ὅρκον scribatur, tanuam sit nomen per se, nullam taen significationem, nisi cum ἐπὶ ungatur, habere. Est enim ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται, pro ὀμεῖται δ' ἐπίορκον, ut infra vers. 280.

193. Ζῆλος.] Jam redit ad priam propositionem de litibus. Posteaquam vero præclarè effectum invidiæ epithetis suis descripsit, fingit Pudorem & Nemesim Deas reliquisse terras. id est, nec pudore bonos absterreri ampliùs à turpitudine, neque improbos metu vindictæ. Nemesis enim hic significat justitiam quæ ulciscitur malefacta flagitiosorum. Locus hic vere philosophicus etiam a Platone in Protagora tractatus fuit.

197. Ἴτον.] M S. Pal. Ἴτην.

 199. Κα-

Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω, φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς.
Ἡ δ' ἐλεὸν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
Μύρετο. τὴν δ' ὅγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.
Τῇδ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν.
Δεῖπνον δ' αἴκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
Νίκης τε στέρεται, πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις,
Ὦ Πέρση· σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ. οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φερέμεν δυνάται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐγκύρσας ἄτῃσιν. ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβρεος ἴσχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν.

---

199. Κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.] Id est, in tantum malitia invalescet, ut planè nullum vel remedium vel auxilium hisce tantis malis expectandum. (id enim ἀλκὴ significat.) Et perspexerunt sapientes omnia in rebus humanis mala corrigi non posse, nec jus civile corrigit omnia. Multa enim toleranda & dissimulanda veniunt, non quòd laudem mereantur, sed quòd sine maximo incommodo è medio tolli nequeant.

200. Νῦν δ' αἶνον.] Narrat apologum, quo notat potentiorum mores adversus inferiores, αἶνος fabulam ejusmodi significat quæ figuratè & tectè contineat admonitionem seriam & gravem, & ex usu vitæ petitam. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ.] Propositio est. Tradam nunc præcepta Regibus & Magistratibus: & dicit Magistratum nil minùs decere quàm vi grassari more bestiarum.

201. Ἀηδόνα.] Per Lusciniam intelligit doctos homines & sapientes: vocat hanc aviculam, ποικιλόδειρον, gutture vario, propter soni & vocis varietatem.

205. Δαιμονίη, τῇδ' εἶς.] Tyrannica vox, planè proverbialis, de alterius vita pro libidine statuentis. Quasi dicat, quantumvis justa sint ea quæ postules, tamen penes me est jus de te statuendi quid velim.

208. Ἄ-

Mortalibus hominibus, mali vero non erit remedium.
Sed nunc fabulam à brutis desumptam regibus narrabo quamvis ratione præditis.
Sic accipiter affatus est lusciniam canoram,
Altè in nubibus ferens, unguibus correptam.
Illa vero miserè, curvis confixa unguibus,
Lugebat. eam autem violento ille sermone allocutus est:
Infelix, quid strepis? habet te multò fortior.
Hac vadis, qua te duco, licèt sis cantatrix.
Utrum vero libet, vel epulabor te, vel dimittam.
Imprudens autem quicunque velit cum potentioribus contendere:
Quippe victoriâ privatur, & præter convitia dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis,
O Persa: tu vero audi justitiam, neque injuriam fove.
Injuria enim perniciosa est misero homini. uam nec bonus
Facilè ferre eam potest, gravatúrque ab ipsa,
Quoties in damna incidit. Via vero altera perveniendi
Melior ad justa: Justitia enim super injuriam valet,
Ad finem progressa: stultus vero cum malo suo discit.
Continuò enim sequitur perjurium injusta judicia.

Justi-

---

208. Ἄφρων.] Ephiphonema seu ἐπιμύθιον hujus fabulæ, quod monet non esse reluctandũ potentiori.

211. Ὦ Πέρση.] Primum præceptum, quo fratrem ad justitiam colendam, & injustitam vitandam adhortatur. ὕβριν opponit justitiæ, quia pro injustitia universali hæc vox usurpatur: quamvis tamen sæpius accipiatur pro insolentia, quæ comitatur divitias.

215. Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει.] Ratio præcepti est, quare sit satius sequi justitiam, quia ad bonum finem perduci non potest, si quis injuria afficiat aliũ. Nam ut veritas laborare non potest, extingui non potest, ita nec justitia. Atque hoc significare voluit, cùm inquit, ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. ἴσχειν verò est prævalere, obtinere.

216. Παθών.] Proverbialis locutio, quæ significat miserrimam esse prudentiam quæ ex malis nostris perdiscitur.

217. Αὐτίκα.] Commoratur in collatione justitiæ & injustitiæ, ut hominibus metum incutiat, ne contra justitiam faciant. Per ὅρκον intelligit omnem fidei violationẽ: per δίκας σκολιάς, lites iniquas, quæ falsò intenduntur per calumnias & fraudes.

Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας.
Ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵ τέ μιν ἐξελάσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς,
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίῃς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νείσονται· καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακή, καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου. ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ τῶν γε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ ὅγε τεῖχος,

Ἢ

218. Ῥόθος.] Tractus violentus, quo justitia ducitur coacta, pro fraudibus accusantium & judicum.

220. Ἡ δ' ἕπεται.] Subintelligendum fortassis κατὰ ἤθεα, id est, cœtus, conventus, statuta, & alia prava quæ sunt in consuetudine civili.

223. Οἳ δὲ δίκας.] Eruditissimè insignia justitiæ præmia & commoda enumerat. Eadem ferè recenset Homerus in clypeo Achillis.

229. Θαλίῃς.] Uterque codex Palatinus.

236. Οἷς δ' ὕβρις.] Antithesi quadam confert injustorum pœnas ad præmia justorum. Sunt autem omnia illa nata ex legibus naturæ; quia recta ratio dictat, sceleratis & flagitiosis hominibus nullum malum

Justitiæ vero strepitus excitatur tractæ quocunque homines duxe-(rint
Donivori, pravisque judiciis judicarint causas.
Hæc vero sequitur deflens urbemque & mores populorum,
Caligine involuta, malum hominibus adferens,
Quique ipsam expellunt, neque rectè distribuunt.
Atqui jura tam hospitibus quam popularibus dant
Recta, neque à justo quicquam exorbitant,
Iis viget urbs, populique florent in ipsa:
Pax vero per terram alma, neque unquam ipsis
Molestum bellum parat latè cernens Jupiter,
Nec unquam justos inter homines fames versatur,
Neque noxa: in conviviis autem partis opibus fruuntur.
Fert quippe iis terra multum victum: in montibus vero quercus
Summa quidem fert glandes, media vero apes:
Lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt:
Pariunt vero mulieres similes parentibus liberos:
Florentque bonis perpetuò: neque navibus
Navigant: fructum vero profert fœcundus ager.
Quibus vero injuria mala curæ est, pravâque opera,
Iis pœnam Saturnius parat latè cernens Jupiter;
Sæpeque universa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem cœlitus magnum adduxit malum Saturnius,
Famem simul & pestem: intereunt vero populi;
Neque mulieres pariunt; decrescunt familiæ,
Jovis Olympii consilio. interdum verò rursus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,

Aut

---

lum fore impunitum, & mala non esse committenda.

238. Πολλάκι]Hæc sententia totidem fere verbis est in Ecclesiaste: *Sæpe universa civitas mali viri pœnam luit.* Ἐπαυρεῖν, dicitur luere peccata. Ἐπαυρεῖ] Apud Æschinē in oratione adversus Ctesiphontem legitur ἀπηύρα. Eustathius item in α. Iliad. legit, docens, Homerum ἐπαυρεῖν ponere pro eodem, ubi dicit, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Tzetzes quoq; & vet. cod Palat. ut & Eustathius, ἀπηύρα scribunt.

241. Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν.] Poëtæ constanter observarunt semper pestilitatem sequi caritatem annonæ.

244. Ἢ τῶνγε] Hæc & similia procul dubio ab Hebræis & doctrina Mosis & Prophetarum desumpta

Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
Ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην. ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνός, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα παρ' Διῒ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι,
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον· ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους,
Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων·
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός, καὶ πάντα νοήσας,
Καί νυ τάδ', αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται· οὐδέ ἑ λήθει
Οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν δὲ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακόν, ἄνδρα δίκαιον

Ἐμ-

---

sumpta sunt, apud quos crebræ sunt hujusmodi comminationes.

249. Τρίβουσι.] Emphasis hujus vocis significa ejusmodi odio inter se mutuo exasperari homines, ut potentior impotentiorem planè conterat, & ad nihilum redigat.

254 Ἡ δέ τε παρθένος.] Facit nunc prosopopœiam, cùm fingit justitiam sedere juxta Jovem, atq; illũ adhortari, ut justis det præmia, de sceleratis verò sumat pœnas,

259. Βασιλήων.] Synizesis τοῦ η καὶ τοῦ ω. in Palat. supra ή adscriptum erat ε.

261. Ταῦτα φυλασσόμενοι.] Apostrophe ad judices, ut rectè judicent; neq; frustra est quòd hæc sæpius iterando inculcat. Nam eam esse humanæ mentis malitiã, ut difficillimè ad ea quæ recta sũt feratur, omnes passim viri sapiẽtes viderunt. Et subjecit gnomas aliquot, quas dubium non est ex legibus naturæ,

Aut naves in ponto Saturnius punit ipsorum.
O reges, vos autem considerate etiam ipsi
Justitiam hanc, propè enim inter homines versantes
Dii vident, quotquot pravis judiciis
Se mutuò atterunt, nullam Deorum reverentiam curantes.
Ter enim decies mille sunt in terra multorum altrice,
Dii Jovis, custodes mortalium hominum,
Qui judicia observant, & prava opera,
Caligine involuti, passim oberrantes per terram.
Virgo autem est Justitia, Jove prognata,
Claráque & veneranda Diis qui cœlum habitant.
Et certè, cùm quis ipsam luserit, injustè conviciando,
Statim apud Jovem patrem considens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui prava cogitantes
Aliò deflectunt judicia, injustè sententiam pronunciantes.
Hæc caventes, ô reges, corrigite ea quæ dicitis,
Donivori, injustorumque judiciorum prorsus obliviscamini.
Sibi ipsi mala fabricatur vir, alii mala fabricans:
Malumque consilium ei qui concepit pessimum.
Omnia videns Jovis oculus, omniaque intelligens,
Et hæc (siquidem vult) inspicit; neque ipsum latet
Qualenam hoc quoque judicium civitas intus exerceat.
Ego porro nec ipse nunc inter homines justus
Sim, nec meus filius: quando malum est, justum

Esse;

---

turæ, tanquam ex fonte promanasse. Ταῦτα.]Principes dehortatur ab injustitia, tribus peculiaribus argumentis, quorum primũ est.

263. Οἷ αὐτῷ.] Quæ sententia mirè convenit cum ista.

Incidit in foveam quam fecit. Alterum, v. 22. à prudentia & animadversione divina. Tertium, v. 24. ab absurdo, & indignitate rei.

268. Νῦν δ' ἐγὼ μήτ' &c.] Ἄτοπον argumentum, id est, ab absurdo, quasi dicat, nihil referret quales essemus, si non essent constitutæ pœnæ & præmia. Atqui sũt pœnæ & præmia. Itaque multũ refert. In vulg. edit. Νῦν δ' ἐγὼ] Quo errore deceptus Ceporinus, putat in, ἐγὼ literam ε. ministerio δ' adjutam produci. Idem verò ex multis aliis mendis, quæ in vul. Hesiodi editionibus habentur, regulas colligit falsas.

272. Ὦ

Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει·
Ἀλλὰ τάγ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεεινοῖς,
Ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς.
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. εἰ γάρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
Γινώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας νήκεστον ἀάσθη,
Τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
Καὶ τρηχὺς τοπρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει,

Φρασσά-

---

272. Ὦ Πέρση.] Denuo fratrem ad justitiam colendam adhortatur, argumento sumpto à natura hominis.

273. Καί νυ δίκης, &c.] Dicit, hominibus quasdam sententias esse insitas, seu divinitus inscriptas in animis, quæ doceant nos recta: in bestiis non sunt ejusmodi sententiæ, quæ indicent quid sit faciendum.

282. Ἀμαυροτέρη γενεή.] Posteritas quæ propemodum obliteratur. Neque enim tantum sumitur supplicium de ipso; sed de ipsius etiam liberis: nam illi postea deterius habebunt.

284. Σοὶ δ'.] In sequentibus Poëta laboris & industriæ fructus, incommoda verò & opprobria ignaviæ, variis argumentis declarat. Hortatur ergo ad laborem, & ità eum proponit, ut sit conjunctus cum virtute & justitia. Estque egregia hæc sententia: *Mala & improbitas, ubique pro foribus sunt.*

285. Κακότητα] Hic pro malo interno accipitur.

287. Τῆς δ'.] Argumentum à

natura

Esse siquidem plus juris injustior habebit.
Sed hæc nondum arbitror facturum Jovem fulmine gaudentem.
O Persa, cæterùm tu hæc in animo tuo repone,
Et justitiæ quidem animum adjice, violentiã verò obliviscere prorsus.
Namque hanc hominibus legem posuit Saturnius,
Piscibus quidem & feris & avibus volucribus,
Se mutuò ut devorent, quandoquidem justitiã carent;
Hominibus autem dedit justitiam, quæ multò optima
Est. Si quis enim velit justa in publico dicere
Quæ novit, ei opes largitur latè videns Jupiter:
Qui verò testimoniis volens perjurium jurando
Mentietur, adversus justitiam delinquẽs, immedicabiliter læditur,
Atque ejus obscurior posteritas postea relinquitur:
Viri autem justi generatio apud posteros præstantior.
Cæterùm tibi ego bene cupiens dicam, stultissime Persa.
Malitiam quidem cumulatim etiam capere
Facile est: brevis quippe via est, & in proximo habitat.
Ante virtutem verò sudorem Dii posuerunt
Immortales, longa verò atque ardua via est ad ipsam,
Primùmque aspera: ubi verò ad summum ventum fuerit,
Facilis deinceps est, quantumvis difficilis fuerit.
Ille quidem optimus est, qui sibi ipsi per omnia sapit,

Cogi-

---

natura virtutis. Ita enim laborem proponit, ut conjungat cum virtute & justitiâ. Hunc locum imitatus est qui literam Pythagoræ descripsit.

288. Μακρὸς ᾗ καὶ ὄρθιος οἶμος.] Oportet enim, ut quod justum est, simplex, planum & perspicuum sit. Nam & veritatis oratio simplex est, & rectum sibi per omnia constat.

289. Εἰς ἄκρον ἵκηται.] Duplex lectio est. Sunt enim qui ἵκηαι; sunt qui ἵκηται legant. Quod si legas ἵκηται, tunc impersonaliter erit exponendum.

291. Οὗτος.] Tria hominum genera describit. Livius in Fabio & Minucio hunc locum penè ad verbum expressit: Sæpe ego audivi, milites, eum primum esse virũ, qui ipse consulat quod in rem sit: secundum, eum qui bene monenti obediat: Qui nec ipse consulere, nec alteri parere scit, eum extremi ingenii esse.

296. Ἀλλὰ

Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾖσιν ἀμείνω.
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὁ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
Ἐργάζευ, Πέρση, δῖον γένος· ὄφρά σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ ἐϋστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πιμπλῆσι καλιήν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὁρμήν,
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
Ἔσθοντες. σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Καί τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς. μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει·

Αἰδὼς

296. Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης, &c.] Hæc demum est de labore propositio. Labora, ut possis effugere famem. Et argumentatur à locis honestatis, quòd & Diis & hominibus sint cari homines solertes. Oderunt autem Dii ignavos. Addidit quoque similitudinem, quâ vitam inertium fucis comparat.

298. Φιλέῃ δὲ ἐϋστέφανος] Alii: δέ σ' ἐϋστέφανος.

302. Κοθούροις.]Κόθουρος, à κεύθω, abscondo, & οὐρά, cauda, quòd aculeum non exerant fuci, vel propter ignaviam, vel quia non habeant: fucorum enim alii aculeos habent, alii non, ut Plato docet.

304. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν] Philosophi sæpe μέτρια dicunt id quod in unaquaque re bona maximum est. Sic & apud Platonem μέτρια λέγειν, ubique est optimè & verissimè dicere: μέτριον σοφίης, multum sapientiæ. Id enim

Cogitans quæcunque dein & ad finem uſque ſint meliora.
Sed & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
Qui vero nec ſibi ſapit, neque alium audiens
Id in animum admittit, ille contrà homo inutilis eſt.
Verùm tu noſtri ſemper præcepti memor,
Operare, ô Perſa, divinum genus, ut te fames
Oderit, amet autem pulchrè coronata Ceres
Veneranda, victúque tuam impleat caſum.
Fames namque ſemper ignavo comes eſt viro.
Atque eundem & Dii oderunt, & homines, quicunque otioſus
Vivit, fucis aculeo carentibus ſimilis ſtudio,
Qui apum laborem abſumunt otioſi
Vorantes: tibi vero opera mediocria obire gratum ſit,
Ut tibi tempeſtivo victu impleantur horrea.
Ex laboribus autem viri evadunt pecoroſi & opulenti.
Et laborans, multò etiam carior jam immortalibus
Eris ac hominibus. valde enim oderunt otioſos.
Operari autem non eſt dedecus, ſed ignavia dedecus eſt.
Quod ſi laboraveris, mox te æmulabitur & otioſus
Diteſcentem: divitias verò virtus & gloria comitatur.
Deo autem ſimilis fueris. Laborare inquam melius,
Si quidem ab alienis facultatibus ſtolidum animum
Ad opus convertens, de victu ſis ſollicitus ſicut te jubeo.
Pudor autem non bonus indigentem virum tenet:

Pudor

---

nim quod optimum eſt extra mediocritatem eſſe non poteſt, quia alias ad vitium deflecteret.

309. Ἔργον] Eſt occupatio contra fratris & multorum ſtultam opinionem.

312. Δαίμονι.] Occurrit objectioni de paupertate.

313. Ἀεσίφρονα θυμὸν.] Heſychius ματαιόφρονα exponit, ὁ κούφας ἔχων τὰς φρένας.

315. Αἰδὼς] Occupatio item eſt, non eſſe turpe laborare, præſertim egenti. Citatur hic verſus proverbialiter, mendicos debere eſſe impudentes: verum hæc neutiquam Heſiodi ſententia eſt. Eſt enim duplex verecundia. Prodeſt in loco pudor: obeſt, ſi eo ignaviam noſtram prætexamus. Pudorē ergo inertium improbat, quos vocat Virgil. *Degeneres animos*. Hunc verſum, ſicut & proxime ſequentem, ex Homero inſertum eſſe, Plutarchi teſtimonio confirmat Proclus. Priorem Odyſſ. ρ. poſteriorem Il. ω.

317. Ἀνολ

Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Αἰδὼς ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.
Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται, (οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ)
Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἶκον
Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει·
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων·
Ὅς τέ τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν,
Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν.
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·

Ὀφρ'

317. Ἀνολβίῃ.] Vet. Palat Θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον. in altero tamen dandi casu.

318. Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά.] Est in omnium ore hæc sententia, *Malè parta malè dilabuntur*: honestè parta durant apud hæredes.

319. Εἰ γάρ τις.] Duo genera injuriæ facit. Sunt qui alienas facultates vi rapiant. Alii per fraudem & perjuria ditescere cupiunt.

323. Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι] Validissimum argumentum est, quo absterrentur homines à malefactis, videlicet metu pœnarum.

324. Παῦρον.] *Malè partum malè disperit.* Et, *De malè quæsitis non gaudet tertius hæres.*

325. Ἶσον.] Supplicem antiquitus nefas erat non solùm lædere, sed & ope privare. Jus etiam hospitii sacrosanctum habebatur: unde Jupiter ξένιος. Sequitur catalogus præceptorum de variis officiis.

328. Οἱ

Pudor qui viros valde & lædit & juvat.
Pudor quidem paupertati adsit, audacia verò divitiis.
Opes verò non rapiendæ: divinitus enim datæ, multo meliores.
Si quis namque & manibus per vim magnas opes traxerit,
Aut lingua spoliârit, (qualia multa
Fiunt, quam primum lucri amor mentem deceperit
Hominum: pudorem verò impudentia expulerit)
Facilè & illum obscurant Dii, minuuntur verò familiæ
Viro illi: exiguum verò ad tempus divitiæ adsunt.
Par est delictum, si quis supplicem & hospitem malo afficiat:
Quique fratris sui cubilia ascenderit,
Secreti causa lecti uxoris, scelerata patrans:
Quique mala cujuspiam fraude deceperit orphanos liberos:
Quique parentem senem misero in senectæ limine
Probris affecerit, gravibus incessens verbis:
Huic certè Jupiter irascitur. ad extremum verò
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verum tu quidem ab his omnino cohibe stultum animum.
Pro virili autem sacra facito immortalibus Diis
Caste & pure, splendidaque femora adurito.
Interdum certè libaminibus atque hostiis placa;
Et quando cubitum ieris, & quando matutinum tempus venerit:
Ut benevolum erga te cor atque animum habeant;

Ut

---

328. Ὅς τέ τευ ἀφραδίῃς.] Et sacra scriptura horrendum supplicium iis minatur, qui pueros lædunt. Est enim alioqui ea ætas obnoxia malo Bis autem peccant, qui lædũt orphanos. Ἀλιτραίνηται.] In v. Pal. in alio ἀλιταίνων.

329. Κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ] Antithesi quadam, præcepta decalogi refert. Nam cum in decalogo doceamur, parentes esse honorandos, eamque ob causam addita sit promissio: nihil præcipitur hic aliud, quam non esse contumelia & probris afficiendos. Est autem elegans metaphora, ἐπὶ γήραος οὐδῷ, id est, in limine senectæ, pro extrema senecta.

334 Καδδυνάμιν.] Præceptum de cultu divino. Primus est, hostiarum femora pinguedine obducta cremare. Secundus, libare, cum vinum effunditur, Tertius, suffitum facere.

Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.
Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴ κε δύνηαι.
Ὡς ἂν χρηΐζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσι.
Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.
Καὶ δόμεν ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ
Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων ὅγε καὶ μέγα δῴη,
Χαίρει τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕληται, ἀναιδείηφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐόν, τίτ' ἐπάχνωσεν φίλον κῆρ.
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

---

339. Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον.] Hoc eſt, ut aliorum juves rem familiarem, poſſeſſionem, &c.

340. Τὸν φιλέοντ', &c.] Adjicit quædam præcepta liberalitatis, ſed tamen alieniora à primis illis juſtitiæ gradibus. Sic & Cicero in Officiis facit.

341. Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, &c.] Admonet, vicinum ſtudioſè colendum eſſe. Cum enim tota noſtra vita ad ſocietatem comparata ſit, nemo ignorat quam ingens bonum ſit, bonum habere vicinum. Nec Poëta hanc ſententiam teme[re] multis rationibus amplificat, u[bi] vicinorum & cognatorum ſedul[i]tatem in negotiis obeundis, & offi[ci]is præſtandis ità confert, [...] quam longiſſimè cognatos, ſi op[us] ſit alieno auxilio, vicini antec[e]lant.

342 Εἰ γάρ.] Hoc intellige[n]dum de difficultatibus inſuetis [...] improviſis. Ἐγχώριον ἄλλο.] El[e]gantiſſimum eſt illud ἄλλο: quo [...] loco ea ratione uſus eſt, qua fr[e]quenter ſcriptores Attici τῷ ἄλλ[ῳ]

343. Ἄζ[...]

Ut aliorum emas sortem, non tuam alius.
Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque.
Eum vero potissimum vocato, quicunque te prope habitat.
Si enim res aliqua fortuita eveniat,
Vicini discincti accurrunt, cinguntur autem cognati.
Noxa tam magna est malus vicinus, quantum bonus commodum.
Nactus est rem bonam, quicunque nactus est vicinum bonum.
Neque bos interierit, nisi vicinus malus sit
Recta quidem mensura à vicino mutuum accipe, rectáque redde;
Eadem mensura, & amplius, si quidem possis:
Ut indigens, etiam in posterum promptum invenias.
Ne mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis,
Amantem te ama, & juvantem te juva.
Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
Datori namque ei qui dat, non danti vero nemo dat.
Donatio bona, rapina vero mala atque lethifera.
Quicunque etenim vir sponte sua dat, etsi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur suo in animo.
Qui vero ipse rapuerit, impudentia fretus,
Quamvis id sit exiguum, tamen constringit carum animum.
Siquidem enim parvum parvo addideris,
Et frequenter istud feceris, mox magnum & hoc evaserit.

343. Ἄζωστοι.] Id est sine mora. Affines autem cunctantius adsunt, & non tam prompte.

345. Τιμῆς.] Id est, famam honorem.

347. Εὖ μέν.] De gratitudine præcipit in referendo beneficio Μετρεῖσθαι, dimensum accipere, vel mutuo.

354. Δὼς ἀγαθή, &c.] Liberalitatis præceptū est. Quanquam autem nullæ leges cogant hominem ad liberalitatem præstandam ipsa tamen humanitas obtinet & cogit nos, ut benefaciamus bonis viris, & communem societatem juvemus.

359. Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρόν.] Ad multa utilis erit hæc sententia. Verum non ineptè ad studia literarum referri queat. Commendat autem nobis diligentiam & assiduitatē. Est enim jucundū præsenti copia frui, & semper aliquid habere præ manu. Ἐπὶ σμικρῷ.] Malim cum vet. & recentiore Palatin. quum apud Platonem & Plutarchum ita legatur.

Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃ δ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἐσθλὸν μὲν, παρεόντος ἑλέσθαι· πῆμα δὲ θυμῷ,
Χρηΐζειν ἀπεόντος· ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι.
Μεσσόθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω,
Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι.
Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερβέμεν· ὣς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις, ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν,
Ὧδ' ἔρδειν· ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

---

361. Αἴθοπα λιμὸν] Sic vocat famem ab effectu, quod nigrum aut luridum colorem inducat.

366. Ἀρχομένου.] Extrema liberalitatis fugienda monet, ut neque sis prodigus, neque sordidus. Vinum in summo tenuius est, quod sit proximum aeri: in imo feculentum est: in medio autem purum. Ergo in medio probatur parcimonia.

367. Δειλή.] Proverbium in eos qui omissis demum occasionibus incipiunt sapere, Δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ. Alii legunt δεινή. Sed sicut Poëtis δειελινὸν μετὰ πλεονασμοῦ Ἰωνικοῦ est δειλινόν· sic δειλὸν μετὰ συγκοπῆς, idem est quod *serum.*

368. Μισθὸς δ' ἀνδρὶ] Mercenarios benignè tractandos dicit; mercedémque sufficientem solvendam iis, quos conduxisti; ità illi vicissim operam dabunt, ut respondeant in laborando

369. Καί τε]Non temere ulli fidendū monet, ità ut etiam cum fratre jocans, testē adhibeas. Vel, secūdum quosdam, ut etiam cum fratre caute agas, fide quādam interposita non apertè quidē, sed quasi per jocum, sine cōfessione fratris, & aliqua dis-

Qui vero partis adijcit, is vitabit atram famem,
Neque vero quod domi repositum est, virum lædit.
Domi melius esse : quoniam noxium quod foris est.
Bonum quidem, de præsenti capere : noxa vero, animo
Egere absente : id quod te cogitare jubeo.
Incipiente vero dolio & desinente, saturato te,
Medio parce : sera vero in fundo parcimonia.
Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
Etiam cum fratre ludens, testem adhibeto.
Credulitas pariter ac diffidentia perdunt homines.
Ne vero mulier te animo nates succincta decipiat,
Blande garriens, tuum inquirens tugurium.
Qui namque mulieri confidit, confidit is furibus.
Unicus vero filius servarit paternam domum
Pascendo : ita enim opulentia crescet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facile vero & pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes.
Major autem plurium cura, major quoque accessio.
Tibi vero si opes animus appetit intra sese,
Sic facito. operamque operæ subinde addito.

LIBER

---

diffidentiæ tuæ indicatione.

371. Πυγοστόλος.] De meretrice intelligit, quæ immodicæ elegantiæ cultus sit dedita.

374. Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι] Eo admonemur, juxta vetus proverbium. *Oculo domini saginari equum.*

375. Φερβέμεν.] Pueri φέρβιδαι dicuntur, dum in tenera illa ætate sunt, qua crescunt, nutriunturq; ut & Βόσκεσθαι. Tum Heinsius vult. ut sequens versus huic anteponatur

376. Γηραιὸς δὲ θάνοις.] Duplex sensus horum versuum. Prior ratio est, quo major liberorum grex relinquitur, hoc felicius procedere rem familiarem. Altera est, quod res domestica non unius tantum opera potest augeri. Siquidem *unus vir : nullus vir*, ut habet proverbium.

379. Σοὶ δ'.] Conclusio generalis, vel παρασκευὴν ad doctrinam sequentis libri. Assiduitate ditesces, inquit, sis sedulus in opere tuo : *Gutta enim cavat lapidem, non vi, sed sæpe cadendo.*

BIBΛI'ON β.

Nescio quo judicio vulgatæ editiones hunc librum secundum Hesiodi constituant; quum si hic sit initium secundi, illud Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν [illegible] tertii initium esse oporteat: quod tamen illæ dicere ausæ non sunt, licet & hanc partem à præcedentibus distinguentes. Stephanus certè considerans titulum hujus opusculi esse Ἔργα καὶ ἡμέραι & ità in duas tantum partes esse divisum; illis editionibus assentire non potuit, quæ librum secundum hinc incipere volunt, (nam alioquin tres esse

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων,
Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ, δυσομενάων.
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται· αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμάειν, εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρι' ἀέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.

Ὡς

IN II LIBRUM.

381 Πληϊάδων] Hic secundus liber continet præcepta de agricultura & administratione rei familiaris. Hoc autem loco primum per ortum & occasum Pleiadum ostenditur tempus messis & arationis, tam pro locis maritimis, quam à mari remotis. Sunt autem Pleiades, septem stellæ in tergo Tauri. Latini Vergilias vocant. Siderum autem ortum & occasum tribus modis advertit agricola. Quod Soli orienti cooritur coociditq; κοσμικῶς oriri vel cadere dicitur. Quod Soli occidenti, χρονικῶς. Quod autem Solis adventu abitúve occultatur aut emergit, ἡλιακῶς. Quando igitur Pleiades mane ante Solis ortū conspiciuntur, quod fit mēse Junio, messē inchoari vult. Quando autem mane sub terram descendunt (quod fit mense Novembri) arationis tempus adesse dicit.

383. Αἳ δή] Occultantur 40 dies &

esse libros necesse foret) sed satis esse putavit, si literis majusculis ostenderet, poëtam ad alterum prioris libri membrum transire. Quum enim hortatus antea sit fratrem ad suscipiendos labores, præsertim rusticos, (multa interim salubria ad instituendam vitam consilia admiscens) nunc de iis & in tempore. & certa arte suscipiendis præcepta tradit: adeo ut quæ præcedunt ad hunc usque locum, veluti præfationis cujusdam vicem obtinere videri possint. *Steph.*

Pleiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe messem; arationem verò, occidentibus.
Hæ quidem noctésque & dies quadraginta
Latent: rursum verò circumvolvente se anno
Apparent, primum ut acuitur ferrum.
Hæc utique arvorum est regula, quique mare
Prope habitant, quique valles flexuosas
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus serito, nudúsque arato,
Nudus quoque metito, si quidem tempestiva omnia voles
Opera ferre Cereris: ut tibi singula
Tempestiva crescant, ne quando interim egens
Mendices ad alienas domos, nihilque efficias.

Sicut

& noctes propter vicinitatem Solis, Taurũ & Geminos peragrantis: quod est à Maio usque ad Junium. Post menses ergo duos manè cernuntur, ubi longius jam Sol discesserit à Tauro. Deinde mense Octobri post matutinum occasũ, noctu rursus cernũtur. Neque est sic accipiendum quod post occasum matutinum, post autumnum lateant, nam ita noctu cernerentur. Nunc Poëta nec noctu, nec interdiu conspici dicit. Id fit in æstate cum Sol propius Taurum versatur.

384. Περιπλομένου.] Epith. anni, à πέλομαι, id est, existo: vel πολέω, verto: vel à περιπλοῦμαι. Gellius, 3. c. 16.

386. Οὗτός τοι πεδίων.] Elliptica oratio est. vult enim dicere, illis, qui prope mare habitant, quique valles concavas, &c. hæc lex servanda est.

387. Ἄγκεα.] Palustrem terram significat.

389. Γυμνόν.] Vult ut hos labores perficiat mature & ante sævitiem

hyemis

Ὥς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζευ, νήπιε Πέρση,
Ἔργα, τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσι.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις.
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
Κτητήν, οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο,
Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι·
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ.
Ἡ δ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔννηφιν.
Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει.
Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος

Ζηνὸς

hyemis atque sollicite & festinanter, ad egestatem & ejus molestias vitandas. Hic versus in Homeri & Hesiodi certamine, ab H. Steph. edito, ità legitur: Γυμνὸν τ' ἀμάειν ὅταν ὥρια πάντα πέλωνται. In MS. P. ἀμάειν, id est, συναθροίζειν ἢ θερίζειν. Ἐι χ' ὥρια πάντ'.] Ὥριον non est semper τὸ καθ' ὥραν; sed & τὸ ἐντελὲς in fructibus.

396. Ἔργα τάτ' ἀνθρώποισι.] Causa quare sit laborandum. Quia homo factus & ordinatus est ad labores. Neque frustra est, quod hoc tam sedulo inculcat & urget Poëta. Nam præterquam quod Dei voluntas est laborare, etiam hoc significare Poëta voluit, non posse fieri, ut quis honestè vivat, nisi simul laboret. Διατεκμαίρομαι, est ordino, constituo.

401. Νομός.] Alii fortasse melius νόμος legunt, id est, oratio vel series verborum ad persuadendum apposita: nonnulli etiam de modulis & cantu mendicorum intelligunt.

403. Οἶκον μὲν πρώτιστα.] Primus versus hujus libri continebat propositionem, complectens summam agriculturæ, messis videlicet & arationis: Nunc narrationem contexit, quæ generalia quædam præcepta continet, de constituenda re familiari.

404. Κτη-

Sicut & nunc ad me venisti: ego verò tibi non amplius dabo,
Neque amplius mutuo tradam. Labora, stolide Persa,
Opera quæ hominibus Dii destinarunt:
Ne quando cum liberis uxoréque animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi vero negligant.
Bis enim & ter forsitan consequeris: si vero amplius molestus fueris,
Rem quidem non facies, tu vero inania multa dices.
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitique solutionem, famísque evitationem.
Domum quidem primum, uxorémque bovemque aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boves sequatur,
Utensilia vero domi omnia apta facito:
Ne tu quidem petas ab alio, illeque recuset, tu vero careas.
Tempus autem prætereat, minuaturque tibi opus.
Ne vero differas inque crastinum, inque perendium.
Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procrastinator. Cura vero tibi opes auget.
Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur.
Quum itaque jam desinit robur acuti Solis
A calore humido, per autumnum pluente

Jove

404 Κτητὴν] Famulam intelligit jure acquisitam: Aristoteles tamen, initio Oeconomici sui, ad uxorem refert. Κτητὴν ε.] Notarũt jam olim viri docti, Philosophum in Oeconomicis etiam τὴν κτητὴν pro conjuge sumere. In jure certè Attico etiam conjux inter τὰ κτήματα numerabatur, & maritus ὁ Κύριος appellabatur.

405. Θρήματα δ' εἰν οἴκῳ.] Commendat ordinem & curam in re domestica hoc præceptum, Columella enim nihil magis prodesse dicit, quam si servetur ordo.

407. Ἡ δ' ὥρη παραμείβεται] Oportet agricolam diligenter observare occasionem, quia non levis jactura est in mutuo accipiendo: dum enim mutuum petis, perdis temporis occasionem.

408. Μηδ' ἀναβάλλεσθαι.] Sunt hæc communia præcepta de non cunctando. Rectè Ovidius in hanc sententiam dixit l. 1, de Rem. Am.

Qui non est hodie, cras minus aptus erit.

Ἔννηφιν.] Ab ἔνη, id est, postremus dies mensis.

412 Ἦμος δὴ λήγει.] Secundum præceptum, de aratro faciendo, & quando cædenda sit materia ad rem rusticam. Orditur autem à chronographia. Ἰδάλιμον καῦμα τὸ ἱδρωτοποιὸν exponunt, id est, æstus qui sudorem ciet.

414 Μετὰ

Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς
Πολλὸν ἐλαφρότερος. (δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ)
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει·
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὥριον ἔργον.
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
Ἄξονά θ' ἑπταπόδην· ἀπὸ καὶ σφῦραν κε τάμοιο.
Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ,
Πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὕρῃς,
Ἐς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος, ἢ κατ' ἄρουραν,
Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν·
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς ἐν ἐλύματι πήξας,
Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ.
Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
Αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτως.
Εἴ χ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην, βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι, (τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν)
Ἥβης μέτρον ἔχοντε, τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
Οὐκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο,

Ἀρτ

414. Μετὰ δὲ τρέπεται, &c.] Id est, remisso æstu respirat corpus. Nam propter æstum & calorem corpora torpent.

415. Σείριος.] Stella est in ore canis majoris, ad latus Austri, vicina Leoni, dicta quod nimio calore exsiccet & debilitet vires humanas.

417. Πλεῖον.] ubi sol accesserit Scorpium, Canicula mane aliquantisper ante solem, ortu Heliaco, conspicitur: orto autem sole statim labitur sub terram.

418. Ἦμος ἀδηκτοτάτη.] Describit commodum tempus secandi ligna. Durant enim hæc longo tempore, nec sunt obnoxia corrosioni. Hoc significat ἀδηκτοτάτη, id est, incorruptissima, à δήκω, id est, mordeo, quæ non mordentur à vermibus.

421. Ὅλμον τριπόδην.] Per ὅλμον τριπόδην quidam intelli-

gunt

Iove præpotente, mutatur humanum corpus
Multo levius. (nam tunc Solis stella
Paulisper supra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur.)
Quando incorrupta est cæsa ferro
Sylva, folia autem humi fundit, ab ramísque cessat:
Tunc sane ligna secare tempestivum esse opus memento.
Mortarium quidem tripedale seca pistillum verò tricubitale,
Axemque septempedalem: valde enim certe conveniens sic.
Si verò octopedalem & malleum inde secueris,
Trium palmorum curvaturam rotæ secato decem palmorum currui,
Multa præterea curva ligna: fer to autem dentale, cum inveneris,
Domum, sive in monte quærens, sive in agro,
Iligneum. hoc enim bobus ad arandum firmissimum est:
Nempe quum Atticæ Cereris famulus temoni insigens
Clavis adjunctum stivæ adaptaverit.
Bina verò disponito aratra, laborans domi,
Dentatum & compactum: quoniam multo optimum sic.
Si quidem alterum fregeris, alterum bobus injicias.
E lauro autem vel ulmo firmissimæ stivæ sunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale, boves vero duos novennes
Masculos comparato (horum enim robur non imbecillum est)
Adolescentiæ mensuram habentes hi ad laborandum optimi.
Non utique hi contendentes in sulco aratrum
Fregerint, opus verò imperfectum reliquerint.
Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur,

Panem

gunt mortarium trium pedum, quo veteres usi sunt pro molâ.

424 Δεκαδώρῳ.] A δῶρον, id est, palmus, quod munerum datio δῶρον appelletur: id autem geritur per palmam manus.

428. Ἀθηναίης.] Sic vocat Cererem, quod ipsa Athenienses, adeoque omnes homines, de frugibus docuerit.

430. Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα.] Indicat, patremfamilias oportere bene instructum esse, ne quis casus per inopiam supellectilis removeat rusticum laborem.

431. Αὐτόγυον.] Aratrum quod habet dentale solidum & adnatũ, non affixum: vel quod non sit plane elaboratum, sed usque ad dentale.

437. Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετής.] Habes hoc loco præceptum de ministro, qua hunc ætate

&

Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον·
Ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται.
Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης·
Ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρίου· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω.
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας·
Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν,
Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι, πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἅμαξαν,
Νήπιος· οὐδὲ τόγ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης.
Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν, οἰκήϊα θέσθαι·
Εὖτ' ἂν δὲ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
Δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι, ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτός,
Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
Πρωῒ μάλα σπεύδων ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
Εἴαρι πολεῖν· θέρος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει.
Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν.

& moribus præditum esse oporteat. Si hoc in ministro requirit Hesiodus, ut Juvenem bobus præficere voluerit, quanto minus Ecclesiasticis & rebus publicis præficeret?

440. Ὀκτάβλωμον.] Octo Morsuum, à βλωμὸς morsus, ità tamen ut unum frustum habeat binos morsus. Servum intelligit robustum, qui integrum panem in 4 partes divisum absumat in cœna: vel cui opus sit pane, cujus quadrantes octonis bolis seu partibus constent.

441. Ὅς κ'.] Ætatis quam in servo requirit, rationes addit admodum graves sentítque multum situm esse in maturitate ætatis.

444 Ἐπισπορίην] Quasi superseminatio, quæ usurpari solet, cum prior sementis non est ritè peracta.

446. Φράζεσθαι.] Tempus arandi indicat per clangorem gruum avolantium, idque (ut Poëtæ fingunt) in Ægyptum, ubi belligerantur cum pygmæis.

449 Ὀμβρίου.] MS. Palat. & alii, ὀμβρηροῦ. Κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρός.] Id est, terret eum cui non sunt boves, propterea quod jam instat tempus postremæ arationi.

Panem cœnatus quadrifidum, octo morsuum;
Qui quidem opus curans rectum sulcum ducat,
Non amplius respectans ad coætaneos, sed in opere
Animum habens. Hoc vero neque junior alius melior,
Ad spargendum semina, & iteratam sationem evitandum.
Junior enim vir ad coætaneos evolat animo.
Considera vero, cum vocem gruis audieris
Alte ex nubibus quotannis clangentis;
Quæ & arationis signum affert, & hyemis tempus
Indicat pluviæ: cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc sane pasce curvos boves, domi manentes.
Facilè enim dictu est, par boum da & plaustrum:
Facilè autem recusare, & dicere, boves occupati sunt.
Constituit autem homo, qui opinione sua dives est, fabricare currũ,
Stultus: & hoc nescit, centum esse ligna plaustri.
Horum ante curam habere oportet, domi reponendo.
Cum primum igitur aratio mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, simul & servi & tu ipse,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
Summo mane festinans, ut impleantur tibi arva.
Vere vertito, æstate vero iterata non te fallet.
Novalem vero serito adhuc levem terram.

Nova-

451. Ῥηΐδιον.] Occupatione, negligentiam & inscitiam rusticorum taxat, qui non considerant quibus opus habeant, sed in alienam opem sunt intenti. Respondet ergo eadem opera posse aliquem petere & negare.

456. Εὖτ' ἄν.] Docet diligentiam, quæ est adhibenda in aratione. Addit versu 458 signa & circumstantias, qualis terra sit aranda, sicca scilicet & humida, id est, non lutosa, & tamen madefacta.

460. Ἔαρι.] Modus & ratio arandi traditur. Pingue solum solet quater arari: Qui vero tenuius solum habent, ter arant. Prima aratio est proscissio: secunda fit mense Junio, quæ est iteratio: tertia cum ante sementem aratur, quæ est tertiatio.

461. Νειόν.] Concedendum est suum intervallum terræ, quo interquiescat, ut deinde copiosiorem fructum ferat. Est autem Novale, ager qui alternis annis seritur. Κουφίζουσαν, id est, recens aratam, adhuc elevatam.

462. Ἀλε-

Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
Εὔχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἁγνῇ,
Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν.
Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν ὅρπηκα, βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ· ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν
Δμωὸς, ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
Σπέρματα κακκρύπτων. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε,
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότοιο ἐρευμένον ἔνδον ἐόντος.
Εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
Αὐγάσεαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόῃς χθόνα δῖαν,
Ἥμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων,
Ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε θηήσονται.

---

462. Ἀλεξιάρη.] Pellens execrationem. Solent enim agricolæ maledicere, quando fructus ex sententia non proveniunt. Εὐκηλήτειρα, liberos exhilarans, utpote quibus suppeditet copiosum victum.

464. Ἱερὸν.] Id est, aram. Alludit enim ad Eleusina Cereris sacra, quæ Athenis fiebant, & vocabantur mysteria. Videntur mihi fuisse conspirationes & fœdera, quibus se adstrinxerant cives ad civilia officia. Erant autem majora & minora sacra, & hæc sub autumnum fiebant.

465. Ἀρχόμενος.] Quomodo sit arandum. Ἐχέτλη, stiva, quia αὐτῆς ἔχεται ὁ ἀρότης, quod eam manu teneat arator.

467. Ἔνδρυον.] Καρδία δένδρου καὶ τὸ μέσον, inquit Hesych. Vet. Cod. Palat. ἔνδρυον, id est, δρυϊνον vel αὐτὸν τὸν ἱστοβοέα, lignum enim dicunt quod est proximum temoni.

469. Εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη.] Epiphonema est. Crede mihi, multum commodi affert industria, Homo ignavus vix unquam ditescit. Solet autem sic Poëta subinde spargere sententias de diligentia, quod sine ea nemo quicquam laude dignum efficere potest.

472. Εἰ τέλος αὐτός.] Egregia hæc sententia est, quam nemo negare potest ex patrum religione promanâsse, veluti per manus tradita

Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix est.
Supplica ver Jovi terrestri, Cererique castæ,
Proventum ut impleant, Cereris sacrum munus.
Ut primum incipias arare, cum extremum stivæ
Manu capiens, stimulo boum terga attigeris
Quernum temonem trahentium loro, juvenis autem ponè
Servus, ligonem tenens, negotium avibus facessat,
Semina abscondens. Industria enim optima
Mortalibus hominibus est; ignavia vero pessima.
Sic quidem ubertate spicæ nutabunt ad terram,
Si finem ipse postea Jupiter bonum præbuerit,
E vasis autem ejicies araneas: téque arbitror
Gavisurum, victu potitum intus reposito.
Lætus autem pervenies ad canum ver. neque ad alios
Respicies: tui vero alius vir indigus erit.
Si vero ad solis conversionem araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obversim manipulans cum labore, nec valde gaudens,
Feres autem in sporta; pauci vero te suspicient.

Alias

ditam esse. Convenit enim cum primo Decalogi præcepto, quo jubemur Deũ honorare ac illi fidere: & ne in prosperis insolescamus vel in adversis dejiciamur. Ad hunc modum Hesiodus Agriculturam & quicquid est laborum, nobis commendat. Vult ut pro se quisque acriter in laborem animum intendat: verum finem laborum, & ut nos vocamus benedictionem, non nisi à Deo expectet.

473. Ἐκ δ'.] Quia scilicet omnia sepositoria & vasa repleta sint.

474. Αἱρεύμενον.] Cum inquisitione & delectu capientem.

475. Πολιὸν ἔαρ.] Epitheton veris, quod adhuc ab hyeme & pruinis canescit. Et εὐωχέων cum ω in antepenultima scribendũ, concidit autem rursus longa brevem, ut sæpe jam suprà.

477. Εἰ δέ.] Improbat hic arationem dilatam ad solstitium hybernum.

478. Ἥμενος.] Ob culmorum brevitatem scilicet & paucitatem. Singula verba significanter hîc ponuntur ad declarandum tristem eventum tardæ arationis.

480. Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ.] Extenuatio est: Donum portabis, non vehes: opus tibi erit calatho, non onusto plaustro: habebis enim multum culmorũ & parum granorum. Φορμὸς enim dicitur quicquid consutum est. φόρμιον, stragulum factum ex juncis.

481. Ἀλ-

Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο·
Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη.
Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
Τοπρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολείπων·
Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει.
Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήθ' ὥριος ὄμβρος.
Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην,
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων
Ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλει.
Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
Σὺν πενίῃ· λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
Χρηΐζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
Δείκνυε δὲ δμώεσσι, θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος,

---

481. Ἄλλοτε,] Ἀνθυποφορά, & mitigatio præcepti de tarda aratione, quod tempestates variæ sint pro voluntate Jovis.

483. Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς.] Si verò sero araveris, hoc poterit esse remedio, & verna aratio tum felix esse poterit, si pluerit ad tertium usque diem, ità ut pluvia neque superet ungulam bovis, neque destituat: in summa, ut impleat vestigia. Et quia humor est principium vitæ, hinc fit, quod humor tam facile non lædit quam siccitas.

489. Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα] Admonet rursus diligentiæ: solet enim Poëta subinde morales sententias aspergere, præcipuè de sedulitate, cujus usus & vis in omnes vitæ partes se extendit. Nam, ut res diligentia crescunt, ità socordia decrescunt.

491. Πὰρ δ' ἴθι]Id est, παράβηθι, πάρερχε, ut gloss. & *Præteri* interpretandum potiùs, quam *accede*, licet utramque interpretationem Proclus admittere videatur. Monet enim diligentem agricolam, ne vel tempus hibernum, more vulgi, otiosis & inanibus confabulationibus transigat, sed tum etiam rem familiarem promovere studeat. Per χάλκειον θῶκον intelligit officinas ferrarias, in quas antiqui-
tus

Alias vero alia Jovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem sero araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit.
Quando cuculus canit quercus in frondibus
Primum, delectatque mortales in immensa terra;
Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat,
Non utique supra bovis ungulam, neque infra:
Ita & serotina aratio tempestivæ æqualis fuerit;
Animo autem bene omnia reconde: neque te lateat
Neque ver exoriens canum, neque tempestiva pluvia.
Præteri autem æneam sedem, & calidam tabernam,
Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
Detinet: tunc sane impiger vir valde domum auget.
Ne te malæ hyemis difficultas opprimat
Cum paupertate, macilenta vero crassum pedem manu premas.
Multa vero ignavus vir vanam ob spem expectans,
Egens victus, mala animum suum increpat.
Spes vero non bona indigentem virum fovet,
Sedentem in taberna, cui victus non sufficiens sit.
Dic autem servis, æstate adhuc media existente,

Non

---

us in Græcia pauperiores & otiosi solebant convenire ad collocutiones frivolas, sicut apud Romanos in tonstrinis. Pro ἐπ' ἀλέα, ut constet versus, quidam legunt, ἐπ' ἀλία, neutro genere, *in locis calidis*, ab ἀλεός. doctiss. G. Canterus ἐπαλία uno verbo, quem vide lib. 5 ... 23. Λέσχαι quondam dicebantur conventicula Philosophorum: deinde quia inter ipsos plerumq; de rebus levissimis agitabatur, factum est, ut mendicorum conventus etiam hoc nomine vocarentur: atque inde etiam ipsæ nugæ λέσχαι dictæ ... Ἐπ' ἀλέα.] Eustathii lectionem ἐπ' ἀλέα, *propter teporem*, seu *teporis captandi gratia*, confirmat simile hemistichium infra.

495. Λεπτῇ δ'.] Aristot. 1. sect. Problem. scribit, fame diutina laborantibus pedes intumescere. Superiores autē partes eadem ratione extenuantur & macrescūt. Huc alludit Poëta cum jubet cavere, nè pedem tumefactum tenui manu demulcere oporteat.

496. Πολλὰ.] Verissimum est Columellæ dictum, *Homines nihil agendo, malè agere discunt.*

500. Δείκνυε δ' δμώεσσι.] Spargit rem in personas, atque ita à temporis circumstantia auget. In media æstate certa opera præscribe.

be.

Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς.
Μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κάκ' ἤματα βουδόρα πάντα,
Τοῦτον ἀλεύασθαι· καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος Βορέαο, δυσηλεγέες τελέθουσιν·
Ὅστε διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὦρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.
Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ, χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,
Τῶν καὶ λάχνῃ δέρμα κατάσκιον, ἀλλά νυ καὶ τῶν
Ψυχρὸς ἐὼν διάησι, δασυστέρνων περ ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔτι·
Οὕνεκ' ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
Ἲς ἀνέμου Βορέου· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν,
Ἥτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
Εὖ τε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χρισαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου,
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει,
Ἔν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ, καὶ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν.
Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι·
Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε

be. Sequitur ratio, quia non semper æstas erit. Hæc sententia speciem proverbii habet, quâ monemur, occasionem temporis non esse negligendam.

502. Μῆνα.] Hyemis tempus & mensem Boreali frigore gravissimum copiosè & eleganter describit. Ληναιών, mensis Januarius est. Lenæa enim Bacchi feriæ & Pythia sub id tempus agebantur, cum vini primitias libabant. Βουδόρα [illegible] cat frigora, quæ adurunt & exco[illegible] ant etiam ipsos boves.

505. Ὅς τε.] Naturam vini, [illegible] fectus Boreæ, prolixè declarat.

516. Τροχαλόν.] Inclinat[illegible] contractum vel properantem in[illegible] cessu, quamlibet alioqui tardu[illegible] Τροχαλόν.] Distributione quâd[illegible] hyemis incommoda recenset, [illegible] aptissimè dicit incurvum sene[illegible]

Bor

Non semper æstas erit, facite nidos.
Mensem vero Januarium, malos dies, bobus nocentes omnes,
Hunc vitate : & glacies, quæ quidem, super terram
Flante borea, molestæ existunt :
Qui per Thraciam equorum altricem late mari
Inspirans illud movet : remugit autem terra & sylva :
Multas vero quercus alticomas, abietésque densas,
Montis in vallibus dejicit, ad terram multos pascentem
Incumbens, & omnis reboat tunc ingens sylva.
Feræ autem horrent, caudásque sub pudenda ponunt,
Eæ etiam quarum vellere cutis densa est, quas nihilominus
Frigidus existens perflat, hirsuta licet pectora habentes.
Quinetiam per bovis pellem penetrat, neque ipsum cohibet.
Etiámque per capram flat hirsutam: ovium autem greges non item:
Eo quod annui ipsarum villi sunt, non perflat
Vis venti boreæ : incurvum vero senem facit.
Et per tenelli corporis virginem non perflat,
Quæ in ædibus caram apud matrem manet;
Nondum opera sciens aureæ Veneris :
Benéque lota tenerum corpus, & pingui oleo
Uncta, noctu cubat intra domum
Tempore hyberno, quando exossis polypus *suum pedem arrodit,*
Inque frigida domo, & in habitaculis tristibus.
Non enim illi Sol ostendit pabulum ut invadat :
Sed super nigrorum hominum populúmque & urbem,

Ver-

Boreæ iujuriis obnoxium, quod hæc ætas omnium maximè gaudeat sole & fugiat frigus unde notum est illud : *aprici meminisse senes.*

518. Ἧτε δόμων.] Curam virginum in honestioribus familiis exponit, quæ domi asservabantur, nec in publicum prodibant.

522. Ὅτ' ἀνόστεος.] Polypi hæc natura est, teste Plin. lib. 9. c. 19, ut fame laborans sibi pedes arrodat ; quo maxima hyemis sævitia notatur : & quia vehementer frigore læditur, latet plurimum in antro suo. Vocat hanc speciem polyporum ἀνόστεον, quod cartilaginem pro spina habeat.

525. Ἀλλ' ἐπὶ.] Sol tum, cum est in Sagittario, diutius versatur apud Æthiopas, qui sunt meridionales, quam apud Græcos.

Στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει.
Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα
Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
Οἳ σκέπα μαιόμενοι, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι,
Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι,
Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται·
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροός, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
Τὴν περιέσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
Μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὁπότ' ἂν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
Δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοός, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ
Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ·
Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται βορέαο πεσόντος·
Ἠῷος δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
Ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ αἰεναόντων,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἄλλοτε μέν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι,
Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος.

528. Μυλιόωντες.] Μύλη dentem molarem significat, à quo fit verbum *μυλιάω*, quod significat, dentes concutio, strideo propter frigus.

531. Γλάφυ.] Pro γλαφυρόν. Τρίποδι βροτῷ, homini seni, tertio jam pedi, nempe bacillo, innitenti. Vide proverb. *Bœotica ænigmata*.

534. Καὶ τότε ἕσσασθαι.] Versatur per omnes circumstantias corporis, & monet, propter frigus arcendum, crasso panno & multis pilis intertextis utendum esse.

535. Χλαῖνάν τε.] Χιτὼν interior vestis erat, supra quam utebantur pallio.

536. Κρόκα.] Pro κροκίδα.

539. Ἶφι κταμένοιο.] Quem fuit difficile prosternere: vel qui fuit robustus cùm prosterneretur.

543. Ὑε-

Vertitur, tardius autem universis Græcis lucet.
Et tunc sanè cornutæ bestiæ & incornutæ silvicubæ
Misere dentibus stridentes per quercetum vallosum
Fugiunt; & passim omnibus id curæ est,
Quæ tecta inquirentes, densas latebras habent,
Et cavernas petrosas: tunc utique tripodi homini similes,
Cujus & humeri fracti sunt, & caput pavimentum spectat:
Huic similes incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo,
Chlænámque mollem, & talarem tunicam.
Stamine vero in pauco multam tramam intexe,
Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum vero pedes calceos bovis fortiter occisi
Aptos ligato, pilis intus condensans.
Primogenitorum vero hædorum, cùm frigus tempestivum venerit,
Pelles consuito nervo bovis, ut super humerum
Pluviæ arceas teporem, supra caput vero
Pileum habeto elaboratum, ut aures ne humefiant;
Frigida enim aurora est Borea cadente:
Matutinus vero super terram à cœlo stellifero
Aër frugifer extensus est beatorum super opera:
Qui hauriens è fluminibus semper fluentibus,
Alte supra terram levatus venti procella,
Interdum quidem pluit ad vesperam, interdum flat,
Densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc

543. Ὑετοῦ.] Ad pluviam propulsandam: ut ἀλεὴ sit ab ἀλεύεσθαι. Gloss. M. S. Palat. τοῦ ὄμβρου πρὸς ἀλεωρὴν, ad propulsandam pluviam. Quare expungenda erit illa interpretatio quæ habet ἀλέην *teporem*.

545. Ψυχρὴ γὰρ τ' ἠώς.] Enumerat jam causas pluviæ. Quemadmodũ enim vapor ex olla in operculo repercussus in aquã resolvitur: sic vapor ex terra in nubibus repercussus in aquam resolvitur, & deinde decidit. Postea quid ventus sit dicit, nimirũ nubium agitatio.

547. Ἀὴρ πυροφόρος.] Vapor ex terra in nubibus repercussus, & in aquam resolutus, decidit: humectat autem aër sata & arva.

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκόνδε νέεσθαι,
Μή ποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, κατά θ' εἵματα δεύσῃ·
Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι. μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῆμος θἤμισυ βουσίν, ἐπὶ δ' ἀνέρι καὶ πλέον εἴη
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος, τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος, προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.
Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, οἴνας περιταμνέμεν· ὣς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂμ φυτὰ βαίνῃ,
Πληϊάδας φεύγων· τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,

---

555. Μεὶς γάρ.] Repetit admonitionem de vitando hoc mense Januario: cujus difficultates hactenus descripsit.

557. Τῆμος.] Bobus dimidiam partem pabuli detrahendam, viro vero aliquid addendum: in noctem scilicet. Nam Græci homines tantum cœnabant, & largius quidem.

558. Εὐφρόναι.] Sic vocant Poëtæ noctem. παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ, vel, διὰ τὸ εὐφραίνειν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀναπαύσεως.

559. Ταῦτα φυλασσόμενος.] Absolvit hactenus descriptionem hyemis, nunc autem veris descriptionem hoc caput continet. Estq; primum signum quando Jupiter sexaginta dies, id est, duos menses, Januarium videlicet & Februarium confecerit, post brumam, vel conversionem Solis: tum stella Arcturus, nuncia veris, primum apparere incipit.

564. Ἀρκτοῦρος.] Stella est sub zona Bootæ: oritur vespere initio veris.

566. Πανδιονίς.] Hirundinem intelligit: respicit autem ad fabulam

Hunc antevertens, opere perfecto, domum redi,
Nè quando te cœlitus tenebrosa nubes circumtegat,
Corpúsque madidum faciat, vestésque humectet,
Sed evitato. mensis enim difficillimus hic
Hybernus, difficilis ovibus, difficilisque hominibus.
Tunc medium bobus, homini vero amplius adsit
Alimoniæ: longæ enim noctes succurrunt illis.
Hæc observans, perfectum in annum
Æquato noctesque & dies, donec rursum
Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
Quum autem sexaginta post versiones Solis
Hybernos perfecerit Jupiter dies, tunc sane stella
Arcturus, relinquens immensum fluctum Oceani,
Primus totus apparens exorietur vespertinus.
Post hunc mane lugens Pandionis prorumpit hirundo
Ad lucem hominibus, vere nuper cœpto.
Hanc prævertens, vites incidito: sic enim melius.
At cum domiporta testudo à terra plantas ascenderit,
Pleiades fugiens, tunc non amplius fodiendæ vites:
Sed falcésque acuito, servósque excitato.
Fugito vero umbrosas sedes, & matutinum somnum,

Tem-

---

lam de Progne & Philomela, Pandionis filiabus.

567. Ἐς φάος.] Poëta videtur in ea opinione esse, ut putet, hirundines hieme latere quasi mortuas in suis nidis. Alii putant, eas avolare in regiones tepidiores.

569. Ἀλλ' ὁπότ'] Messis tempus describit. Per φερέοικον intelligit testudinem, quod domum suam circumferat. Alii aliud animalculum intelligunt, quod pro vitando Solis æstu solebat ascendere plantas & virgulta.

572. Φεύγειν.] Prohibet tempore messis somnum ad multam lucem protrahere. Καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον.] Ubi ut quinta versus regio spondeũ habet pro dactylo, ita in superiori hemistichio anapæstum habet pro dactylo seu spondeo: quomodo & prima regio apud Homerum Βορέης καὶ Ζέφυρος: item, Πλέονές κε μνηστῆρες: & apud Virgilium,

Fluviorum rex Eridanus.

Quanquam & synizesis in istis potest statui; ut in Homerico illo,

Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι.

Qua de re monuit etiam Hephæstio

Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφῃ.
Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
Ἠὼς γὰρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν·
Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
Ἠώς, ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.
Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ,
Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρόταται δέ τε ἄνδρες
Εἰσὶ, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βύβλινος οἶνος,
Μάζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίης,
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
Ἀντίον ἀκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον,
Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος.
Τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.
Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν

---

580. Ἦμος δὲ σκόλυμος.] Hesiodus æstatem constituit ἐπὶ σκολύμου καὶ τέττιγος: ità loquuntur eleganter οἱ χαρίεντες. id est, *tempore cardui & cicadæ*, vel dum carduus & cicada est. Ἦμος δὲ σκόλυμός τ'.] Æstatis à solstitio descriptio. Primum ponit prognosticum maximi æstus, deinde quid faciendum sit. Græci post ver statim incipiunt messem. Deinde sequitur solstitium æstivale, tunc nos habemus messem.

587. Βύβλινος.] Byblinum vinum dicitur à Byblia regione Thraciæ, ubi nobilissima vina sunt.

590. Πρωτογόνων.] Illa enim caro est valde laudata, quod facilis sit concoctu. Estq; in æstate istis cibis utendum, qui facile concoqui possint. Itaque & hujus mentionem hîc facit Poëta. Αἴθοπα.]. Vinum rubrum pinguius est, & magis alit, tenuiusque est; & facilius penetrat.

592. Ἀντίον ἀκραέος ἀνέμου.] Inter cæteras voluptates non postrema est si quis in æstate sub umbra

Tempore messis, quando Sol corpus exiccat.
Tunc festina, & domum fruges congrega,
Diluculo surgens, ut tibi sufficiens sit.
Aurora enim operis tertiam sortitur partem.
Aurora magis promovet quidem viam, magisque promovet laborem
Aurora quæ apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus vero juga bobus imponit.
Quum vero carduúsque floret, & canora cicada,
Arbori insidens stridulum effundit cantum
Frequenter sub alis, æstatis laborioso tempore,
Tunc pinguésque capræ, & vinum optimum,
Salacissimæ vero mulieres, & viri imbecillissimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat,
Siccum vero corpus ob æstum. Sed tunc jam
Sit petrosáque umbra, & Byblinum vinum,
Libúmque lacteum, lácque caprarum non amplius lactantium,
Et bovis arborivoræ caro nondum enixa,
Tenerorúmque hædorum. præterea nigrum bibito vinum,
In umbra sedens, animo saturatus cibo,
Contra temperatum ventum obverso vultu,
Fontémque perennem ac defluentem, quique illimis sit.
Tertiam aquæ partem infunde, quartam vero misce vino.
Famulis autem impera, Cereris sacrum munus

Ri-

---

bra gratam aurā captet, ita ut faciem versus leviter susurrantem ventum vertat. Erit major hic voluptas, si adfuerint rivuli perpetuo scaturientes, quibus semper multum delectati sunt Poëtæ. Ἀνέμου.] Pro eo diserte Palat. ζεφύρου legit, & gloss. εἶδος ἀνέμου.

594. Τρὶς δ' ὕδατος.] Græci nunquam merum bibere solebant. Athenæus hunc diluendi vini consuetudinem fuisse dicit, ut ad duos vini cyathos, quinque aquæ adderent; nonnunquam ad quatuor vini cyathos duos aquæ,

595. Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν.] Servavit hunc ordinem Poeta ut à vere describeret, quicquid singulis anni temporibus fieri conveniret. nunc subjicit præceptum de tritura, quæ fit in mēse Augusto, cum manè ortu Heliaco paulisper ante Solem emergens Orion cernitur. Addit etiam locum, in quem fr[...]onenda area, nimirum qui fit [...] expositus, & quia fruges debent torreri à Sole, ergo necesse est locum esse expositum Soli.

596. Εὖτ'

Δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν εὐαεῖ, καὶ ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῆτ' ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζεσθαι κέλομαι· (χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος)
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν· μὴ φείδεο σίτου·
Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν, ὄφρα τοι εἴη,
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν· αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς.
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας.
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος
Δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι

Ὡραί

596. Εὖτ' ἄν.] Id incidit in mensem Augustum.

598. Μέτρῳ.] Monet mensurandas esse fruges, ut sciat agricola quantum ex agro redeat.

600 Θῆτα ἄοικον] Conducendum suadet mercenarium aliquem, qui possit rebus domesticis vacare, qui non habeat multa, quæ sibi ipsi domi agat. Fieri enim non potest, ut multa simul bene agere possimus. Eadé ratio habenda ancillæ, ut non habeat liberos. Subjecit deinde præceptum de Cane, quē vocamus custodē rei familiaris. Θῆτα.] Veter. & Steph. exempl. edit. Θῆτ'. reponendum ex MSS. Pal. Θῆτα τ'. & ità legisse Moschopulum liquet.

602. Καρχαρόδοντα.] A sono fi ctum videtur. Sunt autem can asperrimis dentibus, & omniu firmissimè tenent semel in fauc recepta.

603. Ἡμερόκοιτος.] Furem in telligit.

604. Συρφετόν.] Intelligit no tantum paleas, sed & folia vitium quercuum, tum vero herbas, alia id genus, quæ pecoribus in hi me possint esse non incommodu pabulum.

606. Δμῶας ἀναψῦξαι.] Fe andum esse à labore non tantu homini, verum etiam pecori. Su enim recuperandæ vires, alioq nemo tam ferreus esse poterit, q suffic

Triturare, quando primum apparuit vis Orionis,
Loco in ventoso, & bene planata in area.
Mensura vero diligenter recondito in vasis, sed postquam
Omnem victum deposueris sufficientem intra domum,
Servum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam
Inquirere jubeo: molesta est autem quæ liberos habet ancilla.
Et canem dentibus asperum nutrito: nec parcas cibo:
Ne quando tibi interdiu dormiens fur facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi sit
Bobus ac mulis annuum pabulum. sed postea
Servi refocillent cara genua, & boves solvantur.
Quum vero Orion & Sirius in medium venerit
Cœlum, Arcturum autem inspexerit rosea digitis Aurora,
O Persa, tunc omnes decerpe domum uvas.
Exponito vero Soli decem dies, totidémque noctes.
Quinque autem adumbrato, sexto in vasa haurito
Dona lætitiæ datoris Bacchi. Sed postquam utique
Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
Occiderint, tunc deinde arationis memor esto.

Tem-

---

sufficeret continuis laboribus juxta illud Nasonis:

Quod caret alterna requie, durabile non est.
Hæc reparat vires, fessaque membra levat.

Γούνατα.] Usitatum est Poëtas usurpare hoc vocabulum pro potentia, viribus, & robore. Vel quia fessis genua labant, & fatigatio maxime in his sentitur, ideo dixit famulis cara genua esse reficienda.

607. Εὖτ' ἂν.] Tempus vindemiæ describit.

610. Δεῖξαι.] Hoc intelligunt nonnulli de quadam certi vini præparatione, in qua rationem faciendi uvas passas complexus sit. Alii generale præceptum esse putant de modo vindemiandi pro temporibus & locis illis optimo.

611. Συσκιάσαι.] Intelligit autem, ex aprico in locum non expositum Soli auferendas esse.

612. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ.] Redit ad arationem & ad hyemem. Sunt vero ea repetenda, quæ supra de aratione diximus. Nam pro qualitate & natura soli proscinditur ager. Feracius solum, ut minimum ter arari solet. Nam mense Octobri manè cum Tauro occidūt Pleiades & Hyades item Orion: sed principio noctis, rursū apparēt. Pleiades sunt in postrema parte Tauri, Hyades vero in fronte: quas Latini *Suculas* vocāt.

615. Πληιὰν

Ὡραῖος· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ,
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες, σθένος ὄβριμον Ὠρίωνος
Φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θυίουσιν ἀῆται·
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων·
Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο·
Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν· ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι,
Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωΐζεσκεν νηυσί, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ·
Ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηῒ μελαίνῃ·
Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι.
Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,

Ἀσκρ

615. Πλειὼν δὲ κατὰ χθονός.] Ephemeris in operibus Hesiodi, non in diebus est: & ibi incipit: Μῆνα δὲ Ληναιῶνα. Ità ut tota agriculturæ doctrina in Ephemeride desinat. Hinc postquam cum anno terminavit, cujus doctrina ab hyeme incipit, in autumno desinit; totam simul Ephemeridem, & agriculturæ doctrinam, tali clausula concludit: πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη, quod interpretes Latini ineptissimè vertunt, *Annus vero per terram accommodus sit.* Multum torsit omnes illud κατὰ χθονός, quæ verba absolvunt agriculturæ præcepta, simulque ad navigationem viam præparant.

616. Εἰ δέ σε.] De navigatione præcepta quædam subjicit. Fuit enim illis familiare, devehere fruges & merces. Prohibet, sub autumnum esse navigandum, cum Pleiades occidunt, propter tempestatem maris: insaniunt enim venti, & quemadmodum Virgilius ait, lib. 1. Æneid. v. 87. *Quà data porta, ruunt.*

624. Χείμαρον] Calvum significat

ficat

Tempeſtivæ. ita annus in opere ruſtico abſolutus ſit.
Quod ſi te navigationis periculoſæ deſiderium ceperit,
Quando utique Pleiades, robur validum Orionis
Fugientes, occiderint in obſcurum pontum,
Tunc certe variorum ventorum ſtrident flamina:
Et tunc ne amplius naves habe in nigro ponto:
Terram autem exercere memento, ita ut te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
Undiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium,
Sentina exhauſta, ut nè putrefaciat Jovis imber.
Inſtrumenta vero congrua omnia domi tuæ repone,
Rectè contrahens navis alas pontigradæ.
Clavum vero fabrefactum ſuper fumum ſuſpendito.
Ipſe autem tempeſtivam expectato navigationem, dum veniat.
Tuncque navem celerem ad mare trahito, intus vero onus
Aptum imponito, domum ut lucrum reportes,
Quemadmodum meúſque pater, & tuus, ſtultiſſime Perſa,
Navigabat navibus, victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immenſum pontum emenſus,
Cuma Æolide relicta, in navi nigra:
Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Heliconem miſero in vico,

Aſcra,

---

ficat, quo foramen in navis carina obſtruitur, quo amoto naves in ſiccum tractæ aquam in ſentina collectam emittunt.

625. Ἐſκάτθεο.] M. S. ἐγκάτθεο.

626. Νηὸς πτερὰ] Remos intelligit.

631. Ὥσπερ.] Exemplum patris ſui proponit, quem dicit ex patria profugiſſe non propter invidiam ex opibus conflatam, ſed propter paupertatem.

633. Καὶ τῇδ' ἦλθ'.] Significat hic, ſe in Ionia natum. Magnum mare vocat Ægæum mare. Æolicam Cumam ideo vocat, quia Æoles eam condiderunt. Sita eſt in littorali Aſia.

636. Ἀλλὰ κακὴν πενίην.] Hic locus ad providentiam pertinere videtur, cum dicit, Jovem hominibus dare paupertatem; quia ſæpe accidit ut etiam boni & optimi viri ſint pauperes.

637. Νάσσατο.] Deſcribit nunc patriam ſuam Poëta.

639. Τῶν

Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ.
Τύνη δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶ[ναι]
Ὡραίων πάντων, περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα.
Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.
Μείζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμόν,
Βούληαι χρέα τε προφυγεῖν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτε τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ἥ πότ' Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
Ἆθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθα μέ φημι
Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃς Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσον τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγόμφων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἤματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο,
Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης,

Ὡραῖ[ος]

---

639. Τύνη δ', ὦ Πέρση.] Cum in omni re temporis ratio habenda sit, Tu vide, ô Perse, ut suo quæque tempore facias; alia enim aliis temporibus conveniunt.

641. Νῆ' ὀλίγην.] Mediocritatem tutiorem esse dicit.

646. Δείξω δή τοι μέτρα.] Si volueris, inquit, debitum effugere & injucundam famem, ostendam tibi modum quando commodum sit navigare, & quando non; licet navigationis peritus non sim.

647. Οὔτέ τι.] Removet à se reprehensionem ob imperitiam. Hi[nc] videmus, σοφίζειν primo usurpatu[m] fuisse cum laude, pro docere, & tradere aliquid eruditius præ ali[is].

649. Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλί[δος]] Commemorat hic, quomodo victor extiterit carminibus i[n] Chalcide, & Musis suis in Helico[ne] victoriale præmium dedicarit, [ut] dignũ erat homine Poëta. Aulis ci[vitas]

vita

Ascra: hyeme malo, æstate autem molesto, nunquam bono.
Tu vero, ô Persa, operum memor esto
Tempestivorum omnium, navigationis vero maxime.
Navem parvam laudato, magnæ vero onera imponito.
Majus quidem onus, majus vero lucrum ad lucrum
Erit, si quidem venti malos abstineant flatus.
Quando autem ad mercaturam verso imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Ostendam tibi opportunitates sonori maris,
Etsi neque navigandi peritus, neque navium.
Neque enim unquam navi transmisi latum mare,
Nisi in Eubœam, ex Aulide, ubi quondam Græci,
Expectata tempestate, magnum collegerunt exercitum
Græcia è sacra ad Trojam pulchris fœminis præditam.
Illuc ego ad certamina strenui Amphidamantis
Chalcidémque traject. prædeliberata vero multa
Certamina instituerunt juvenes magnanimi: ubi me glorior
Carmine victorem tulisse tripodem auritum.
Quem ego quidem Musis Heliconiadibus dicavi,
Ubi me primum sonori compotem fecerunt cantus.
Tantum naves expertus sum multos clavos habentes.
Sed tamen dicam Jovis consilium Ægiochi.
Musæ enim me docuerunt divinum carmen canere.
Dies quinquaginta post versiones Solis,
Ad finem progressa æstate laboriosi temporis,

Tem-

---

vitas littoralis est in Bœotia, non procul ab Helicone: Chalcis est urbs celebris in Eubœa.

652. Ἀμφιδάμαντος.] Amphidamas rex Eubœæ in bello adversus Erythræos occisus fuit: in cujus obitum filii ejus certamina edixerunt. Apparet sane, Hesiodum Homero posteriorē fere centum annis fuisse: proinde cum eo in hoc certamine non certavit.

660. Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν.] Significat, divinitus esse doctos Poëtas, quod hi qui egregium quiddam in Poëtica efficere voluerint, opus habeāt furore Poëtico divinitus inspirato, quem furorem rectè φυσικῆς ἀρετῆς dixerunt.

661. Ἤματα.] Tempus navigationis commodissimū tradit. æstivum scilicet. Suspectum nobis esse non debet hoc τροπὰς, quod ultimam

Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτέ κε νῆα
Καυάξαις, οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι.
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
Εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
Ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' εὖ πάντα τίθεσθαι.
Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι·
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας,
Ὅς τ' ὤρινε θάλασσαν, ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν·
Ἦμος δὴ τὸ πρῶτον ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. οὔ μιν ἔγωγε
Αἴνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,
Ἁρπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὡς ἀγορεύω.
Μηδ' ἐν νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι.

---

mam habeat brevem. sic enim paulò post νότοιό τε δεινάς, ἀήτας, & hujusmodi alia alibi. Sic apud Theocritum τὰς τέχνας ἐγείρει, & alia multa.

667. Ἐν τοῖς.] Proverbialis est hic versiculus, & valde pius, quo admonemur, quicquid nobis adversum aut prosperum accidit, Deo ascribendum esse.

668. Εὐκρινέες αὖραι.] Sic vocat faciles & leves flatus, ut sunt Etesiæ, & similes placidi.

672. Μηδὲ μένειν οἶνον.] Monet tempestivè domum esse redeundum: Nam oculus domini pascit equum, ut dici solet. Præstat itaque ante Autumnum conficere navigationem, ob autumnales imbr

Tempestiva est mortalibus navigatio. nec certè navem
Fregeris, neque homines perdiderit mare,
Nisi dedita opera Neptunus terræ quassator,
Aut Jupiter immortalium rex velit perdere.
Penès hos enim potestas est simul bonorúmque malorúmque.
Tunc verò faciléśque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc navem celerem, ventis fretus,
Trahito in pontum: onus verò bene omne colloca.
Propera autem quam celerrimè iterum domum redire:
Neque verò expectato vinúmque novum, & autumnalem imbrem:
Et hyemem accedentem, Notíque molestos flatus,
Qui concitat mare, secutus cœlestem imbrem
Multum autumnalem: difficilem verò pontum facit.
Sed alia verna est navigatio hominibus,
Nempe cum primum quantum incedens cornix
Vestigium fecit, tantum folia homini appareant
Summa in ficu: tum sanè pervium est mare.
Verna autem hæc est navigatio. non ipsam ego tamen
Probo: neque enim meo animo grata est,
Quia occasio ipsius invadenda. ægrè quidem effugeris malum, sed tamen & hæc
Homines faciunt stultitia mentis.
Pecunia enim anima est miseris mortalibus.
Miserum verò est mori in fluctibus. Verum te jubeo
Considerare hæc omnia in animo quæcunque tibi consulo.
Nè verò intra naves omnem substantiam cavas pone:
Sed plura relinquito: pauciora verò imponito.
Miserum enim ponti in fluctibus in malum incidere:

Mise-

...res & tempestates impendentes

676. Ἄλλος.] Vernam navigationem describit: quam ipse qui...em non probat, ut periculosam, sed quæ tamen est usitata hominibus ob cupiditatem pecuniæ.

686. Ὅσσ' ἀγορεύω.] In uno ...σ' ἀγορεύω. in altero, ὡς ...κιλεύω.

687. Μὴ δ' ἐν νηυσὶν] Id est, nè semel adducas in discrimen quicquid est rerum tuarum, nec omnia navibus committas; sed retine quædam, & viliora impone: nec si navem fregeris, de toto victu periclitaris. Generaliter verò mediocritatis laudem continet.

E 692. Μη-

Δεινὸν δ', εἴκ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας,
Ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.
Μέτρα φυλάσσεσθαι. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.
Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώῃ, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτ'.
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει·
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Εὕει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν.
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃ, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κεν ἄρχῃ,
Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἠὲ καὶ ἔρξας,
Δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
Ἡγῆτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
Δέξασθαι· δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον

---

692. Μέτρα.] Epiphonemate generali concludit modum esse servandum. Μέτρα φυλάσσεσθαι.] Non intellexerũt hæc interpretes. Hesiodus μέτρα θαλάσσης vocavit τὸν ὥραιον πλοῦν.

693. Ὡραῖος.] Tradit tempus conjugio maturum in mare & femella.

694. Τριηκόντων.] Al. τριήκοντα.

696. Τέτορ'.] Pollux quatuordecim exponit. Plato & Aristot. constituunt puellæ decimum octavum annum nubendi.

699. Μὴ γείτοσι χάρματα.] Propter tuum infortunium & [...]lum, hoc est, nè jocus fias, q[...] talem duxeris uxorem.

700. Οὐ μὲν γάρ τι.] Comm[...]dat bonam mulierem hic ve[...] quam etiam sacræ literæ non [...]gariter prædicant.

702. Δειπνολόχης.] Quæ c[...] essationibus clam indulget, & [...] passim adit convivia. Ἥτ' ἄνδ[ρα ...] ἴφθιμον.] Efficit, ut etiam val[...] vir ante tempus senescat.

703. Ἄτερ δαλοῦ.] Sine fac[...] est, clam, etiamsi foris nihil ap[...]reat. Et crudam senectutem,

Miſerum etiam, ſiquidem in carrum prægrande onus imponens,
Axem fregeris, onera vero intereant.
Tempus obſerva: occaſio verò in omnibus optima.
Maturus autem uxorem tuam ad domum ducito.
Neque triginta annis valde multum deficiens,
Neque ſuperans multum: nuptiæ verò tibi tempeſtivæ hæ.
Mulier autem quatuor annos pubeſcat, quinto nubat,
Virginem verò ducito, ut mores caſtos doceas.
Eam verò potiſſimùm ducito quæ te prope habitat:
Omnia diligenter circum contemplatus, nè vicinis ludibria ducas,
Neque enim muliere quicquam vir ſortitur melius
Bona: rurſus verò mala non durius aliud,
Commeſſatrice: quæ virum, licet robuſtum,
Torret ſine face, & crudæ ſenectæ tradit.
Bene verò reverentiam erga Deos immortales obſervato.
Neque fratri æqualem facito animum;
Quod ſi feceris, ne ipſum prior malo afficias.
Ne verò mentiaris linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod locutus infeſtum, aut faciens,
Bis tantum punire memineris: Sin verò rurſus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præſtare,
Suſcipe, miſer namque vir amicum alias alium

Facit

παρὰ καιρὸν vocat & præcocem.

704. Εὖ δ'.] De religione præcipit. Ὄπις, in Deo ſignificat inſpectionem & gubernationem rerum juſtámq; indignationem contra impios: In homine autẽ reſpectum ad Dei metum & reverentiam.

705. Μηδὲ.] Præceptum plenum humanitatis, nullam amicitiam præponendam eſſe ſanguinis conjunctioni.

707. Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης.] Hoc eſt, nè præ te feras benevolentiam ſimulatam, nè aliud ſentias & aliud dicas. Et ne ſimules, ne præ te feras linguæ quandam gratiam.

708. Ἤ τι ἔπος εἰπών.] Si quis aut verbis offendet alium, aut manibus vim inferet, memor ſit quod retalietur injuria multipliciter.

709. Δὶς τόσα.] Jubet offenſionem amici duplici vindicta penſare, ídque eo ut agnoſcat delictum: & tum ſi in gratiam redire velit, benigne recipiendum docet. Alii ſic intelligunt, acſi in genere diceret, nullum peccatum impunitum relinqui.

712. Ξ

Ποιεῖται· σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.
Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι,
Ἐκ κοινοῦ πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοί γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς.
Μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένος ἔς τ' ἀνιόντα.
Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς,
Μηδ' ἀπογυμνωθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Ἑζόμενος δ' ὅ γε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώς,

712. Σὲ δέ.] Tu vites omnia, quæ in amicis improbantur, nec prodas animum tuum minus quàm conveniat integrum. Vel, vide nè vultus tuus præ se ferat simultatem, sed ex animo ejicias omnem pristinarum injuriarum memoriam.

713 Μηδὲ πολύξεινον.] Utraque extrema liberalitatis fugienda monet. Est autem hic intelligenda prisca illa hospitalitas, quæ erat sacrosancta.

714. Μηδὲ κακῶν ἕταρον.] Admonet, malorum consuetudinem esse fugiendam corrumpunt enim bonos mores colloquia prava. Proveniunt autem duo mala ex malorum commercio. Primum quia nos induimus mores istius, quicum vivimus. Secundo etiam famam pro- priam prostituimus. Μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.] Id est, nè facias co- vitium bonis, quia virtus est hono- re afficienda. Sed impossibile e- in benefactis invidiam effuge- quemadmodum nec corpus um- bram potest declinare.

715. Μηδέ ποτ' οὐλομένην.] Do- cet hoc loco, nemini exprobran- dam esse paupertatem; ratio e- quod sit donum Dei, esse divite- pauperem.

717. Γλώσσης τοι θησαυρὸς] Ge- neralis hæc sententia est. Lingu- thesaurus inter homines optimu- Nam sermo vincit omnes opes quicqu d est admirabile in reb- humanis.

719. Κα

Facit: te verò nè quid animo coarguat, vultus.
Nè verò multorum hospes, neve nullius hospes dicaris,
Neve malorum socius, neque bonorum convitiator.
Neque unquam miseram pauperiem animi consumptricem homini
Sustineas exprobrare, divorum munus immortalium.
Linguæ certè thesaurus inter homines optimus
Parcæ, plurima verò gratia, si modum servet.
Quòd si malum dixeris, forsan & ipse majus audies.
Neque in convivio publico gravem te præbeas,
Quod communibus sumptibus instruitur: plurima enim gratia,
sumptúsque minimus.
Neque unquam mane Jovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt, respuunt verò etiam preces.
Neque contra Solem versus erectus meito,
Sed ab occasu illius, memor ejus rei, usque ad ortum.
Neque in via, neque extra viam progrediendo meias,
Neque denudatus: Deorum quippe noctes sunt.
Sedens vero divinus vir & prudens,

Aut

---

719. Κακὸν εἴποις.] V. C. Pal. καλὸν γ' εἴπῃς: & mox ἀκούσεις. Sunt qui legant, εἰ ᾗ κακόν τ' εἴποις, ubi elidendum esset, vel ι, vel ι. Hic certè τι aptius esset, quam τι, quod alioquin esset παραπληρωματικόν. Durior tamen elisio existimatur τοῦ ι, quam τοῦ ι.

720. Δυσπέμφελος.] Morosus, id est, non sis difficilis accessionis & collationis,

722. Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διΐ] Hactenus leges tradidit, quæ ad mores pertinent, jam tradet ceremonias, id est, ritus sacrorũ. Sunt autem illi ritus symbola quædam, id est, allegoriæ, ut in Moyse: *Bovi trituranti nè obligaveris os*, significatur, quo animo in illos esse debeamus, quorum opera utimur. Sic quum dicit, Mane Jovi libes nigrum vinũ manibus lotis; significat, sacra reverenter esse tractanda, & ut non solum corpus foris, verumetiam animũ à contagione vitiorũ abluant.

725. Μηδ' ἀντ'] Non esse mingendum contra Solem. Vel allegorice, contra magnos & honestos viros nihil proterve & irreverenter agendum.

726. Ἀντία.] Al. Ἀντίοντος.

729. Ἑζόμενος.] Turcis etiamnum hodie religiosum est, ut sedentes mingant, & ingens flagitium designari credunt, si quis in publico cacaret aut mingeret.

Ἤ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
Σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος,
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
Μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
Ἔσθειν, μηδὲ λόεσθαι, ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ·

Μηδ'

---

731. Μηδ' αἰδοῖα] A congressu uxoris nè sacra accedas.

733. Μηδ' ἀπό.] Ab hilariore convivio, non à tristioribus sacris accedendum ad uxorem docet.

735. Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν.] Poëtæ senserunt, vim quandam numinis esse infusam in omnes res;itaq; & omnibus fluminibus suos deos finxerunt, qui illa agitarent & moverent,ob quam causam & sacra illis fecerunt.

740. Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο] Ungues non esse præcidendos in convivio, præsertim solenni. Πέντοζον vocat manum, quod quinque digitis tanquam ramis constet.

742. Μηδέ ποτ' οἰνοχόην] Duplex potest esse sensus: vel,ut prohibeat parvum poculum supra craterem magnum collocari, ut ità potantibus indè haurire liceat quàntum velint: vel ut nè velit parvum poculum pro cratere apponere,atque ità prohibeat parcimoniam in compotationibus. Tzetzes allegoricè sic interpretatur; Ubi agitur de republica, nè proprium commodum publico præposueris; neq; partem toti: ex hoc enim infortunium sequitur. pretiosior enim crater quàm trulla aut calix.

744. Μηδὲ δόμον.] Spartam

quam

Aut ad parietem accedens bene septi atrii.
Neque pudenda semine pollutus intra domum
Focum juxta revelato, sed caveto.
Neque ab ominoso sepulchro reversus
Seminato progeniem, sed Deorum à convivio.
Nec unquam perennium fluviorum lympidam aquam
Pedibus transito, priusquam oraveris aspiciens pulchra fluenta,
Manus lotus amœna aqua lympida.
Qui fluvium transierit, malitia verò manus illotus,
Ei succensent Dii, & damna dant in posterum.
Nè vero à manu Deorum in celebri convivio
Siccum à viridi reseca nigro ferro.
Neque unquam patinam libatoriam pone super craterem
Bibentium: perniciosum enim in ipso fatum est situm.
Neque domum faciens imperfectam relinquito,
Nè fortè insidens crocitet stridula cornix.
Neque à pedatis ollis nondum lustratis rapiens
Comedito, neque lavator: quia & hisce noxa inest.
Neque super immobilibus locato (non enim bonum est)
Puerum duodennem: quia virum inertem facit: Neque

quam nactus es, orna. In quocunque genere verseris, in illud incumbe, & in eo persevera.

745. Κορώνη.] Fama sinistra & maligna potest intelligi. Λακέρυζα pro κελάρυζα: garrula, stridula.

746. Μηδ' ἀπὸ.] Ex ollis nondum sacrificatis & illibatis non capiendum esse cibum. Quidam per χυτρόποδας ἀνεπιῤῥέκτους intelligunt ollas supra locum stantes, ex quibus cibi nondum rite patinis infusi, mensis impositi atque consecrati sunt.

748 Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι.] Prohibet liberorum collocationem super sepulchra & morticina, (quæ vocat ἀκίνητα, quod non moveantur, vel non sint movenda) quod priscis infaustũ videbatur, vel allegorice prohibet ignaviam, ocium & delicias in prole XII annorum. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν.] Pueri autem δυωδεκαταῖοι & δυωδεκάμηνοι, omnia communia cum matribus habebant, δίαιταν, τεῤῥῳ̃:οἶκον, id est ipsum Gynæceum. Hesiodus ergò nè ejusmodi puerulos matrem λουτροῖς assuescere sinant ex disciplina veteri, quia θηλύνεσθαι τὰ σώματα ex aquæ tepore existimabant, diligenter monet. ib. Οὐ γὰρ ἄμεινον.] Vetus clausula, qua potissimum utebantur in interdictis suis principes, erat, Οὐ γὰρ ἄμεινον.

Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χέρα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα· λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔς' ἐπὶ καὶ τῷ
Ποινή. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,
Μωμεύειν ἀΐδηλα· θεός νύ τι καὶ τὰ νεμεσᾷ.
Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων,
Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν· μάλα δ' ἐξαλέασθαι.
Μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔ τι λώϊόν ἐστιν.
Ὧδ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται· κούφη μὲν ἀεῖραι
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
Φήμη δ' οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι· θεός νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

755. Μηδέ ποτ'.] Hi rectè in fontes immingere dicuntur, qui sacram doctrinam commaculant.

756. Μηδ' ἐπὶ κρηνάων.] Hic versus in Ald. & aliis editionibus deest; quem tamen agnoscunt Scholiastæ, vel alio loco poni volunt, nempe versu 735. ut in editione Stephani, & hic, & ibi positus est.

758. Δεινὴν.] Boni nominis præcipuam curam habendam esse

ΤΕΛΟΣ.

Neque duodecim mensium: æquale & hoc est.
Neque muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus est & in hoc
Pœna. neque in sacrificia accensa incidens,
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indigne fert.
Nec unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque super fontes mejito: quin valde evitato.
Neque incacato: id enim nihilo est melius
Sic facere. gravem vero mortalium evitato famam.
Fama enim mala est, levis quidem levatu
Facillime, molesta vero portatu, difficilisque depositu.
Fama vero nulla prorsus perit, quam quidem multi
Populi divulgant. quippe Dea quædam est & ipsa.

HESIO-

---

quia (versu sequenti) nulla fama prorsus evanescat tanquam inanis, & non omnino de nihilo sit, quod vulgo fertur, famæ enim vim quandam divinam etiam inesse. Ex hoc loco desumpsit Virgilius descriptionem famæ, 4. Æneid. vers. 173. *Fama malum*, &c.

762. Φημίζουσι.] Ita C. V. alii Φημίξουσι. ϑ. v. τοι.

2. Πe-

FINIS.

Ἡμέραι.

ARGUMENTUM IN DIES.

Tradit discrimina dierum, qui fausti vel inauspicati sint, ite[m] alia aliis diebus licere. Quædam verò discrimina ad causa[s] naturales ferri possunt, quædam sunt ex superstitionibu[s]. Sunt autem eatenus discrimina servanda, quatenus causæ na-turales cogunt. Superstitio verò præter causas naturales est, & ex impietate profecta. Esset verò insania, non habere natur[...]

"Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖρ[αν]
Πεφραδέμεν δμώεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
"Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι·
"Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.
Αἵδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.
Πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ·
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
"Ἐξοχ[...]

---

2. Πεφραδέμεν δμώεσσι. τριηκάδα μηνός.] Orditur à tricesima mensis die, quam dicit optimam esse. Eo die exactiones debitorum & usurarum, ut patet ex Aristophane, similiter & forensia judicia Athenis fieri solebant. Conveniebat enim populus in feriis ut judicaretur, doceretur de religione, & mores formarentur. Tum scenici ludi fiebant, qui vice concionum fuerant. Et hi ritus ad res politicas non physicas, referendi sunt.

4. Εὖτ' ἄν.] Quidam Scholiastes hunc versum aliter intelligit, & ità interpretatur: ὅταν μετ' ἀληθείας κρίνωσιν ἄνθρωποι τὰς ἡμέρας, ἤτοι ὅταν τὴν ἀληθῆ ἐπίστανται σώζον, καὶ μετ' ἀκριβείας γινομένην.

6. Πρῶτον ἔνη.] Athenienses mensem, qui apud eos est 30 tantum dierum, in tres decades dividunt, quarum primam nominan[t] ἱσταμένου μηνός, secundam μεσοῦντος, tertiam φθίνοντος. Deinde primæ decadis diem primam νουμηνίαν, secundam δευτέραν ἱσταμένου, tertiam τρίτην ἱσταμένου, & ità deinceps usque ad δεκάτην ἱσταμ. Secundæ decadis diem primam, πρώτην ἐπὶ δέκα, secundam, δευτέραν ἐπὶ δέκα, usque ad εἰκοστὴν sive εἰκά-δα

HESIODI ASCRÆI DIES.

Argumentum In Dies.

naturæ rationem, cum illa nobis uſui ſit, & noſtra cauſa à Deo condita. Itaque diſcrimina dierum nata ſunt aliqua ex parte, ex aſpectibus quibus Luna intuetur Solem: nam quadrati aſpectus cient pugnam naturæ cum morbo: ſed ſuperſtitioſa obſervatione aucta ſunt. Nam inde apparet non eſſe certam rationem diſcriminis dierum apud Heſiodum, quod ait, aliis alios dies probari.

Dies verò ex Jove obſervans, bene ſecundum decorum
Præcipe ſervis. triceſimam menſis optimam
Ad opera inſpiciendum, demenſúmque dividendum:
Nempe cùm circa juris negotia, & judicia populi verſentur.
Hæ enim dies ſunt Jove à prudente.
Primum, novilunium, quartáque, & ſeptima, ſacra dies:
Hac enim Apollinem enſe aureo armatum genuit Latona.
Octaváque & nona, ambæ dies menſis

Egregie

ſα id eſt, xx diem. Tertia primam ρφώτlω ὀπὶ εἰκάδι: vel Solonis inventu, numeros dierum ad Lunæ decrementum minuendo, ἐννάτlω φθίνοντος, ſecundam ὀγδόlω φθίνοντος, tertiam ἑβδόμlω φθίνοντος, uſque ad τριακάδα, id eſt, 30 diem, quam etiam ἕνlω κ̀ νέαν vocabant, id eſt, veterem & novam: quo nomine etiam inſtantis menſis prima dicebatur: itémque prima dies Lunæ jam apparentis, & tertia à coitu digreſſæ. Cæterum Heſiodus hîc, nec ſingulatim omnes dies aut ex ordine, nec iiſdem etiam appellationibus commemorat, ſed repetit quoſdam bis aut ter, nonnullis interim velut μετὰ δέκατων καὶ ἀκηρίων prætermiſſis: quod ſuo quoque loco notabimus. Ἕνη igitur primus dies eſt, pro ἕνη κ̀ νέα, nempe metri cauſa. Hunc dicit eſſe ſacrum: ſunt enim omnia initia ſacra: τετρὰς pro τετάρτη, quartus dies qui itidem ſacer eſt, quia eo die prodit a coitu luna, primúmque tunc conſpicitur.

8. Ὀγδοάτη.] Præteritis ſecundo & tertio, quinto item & ſexto diebus, ut *mediis*, venit ad octavum & nonum, quos rectè *utiles* dicit creſcentibus: nam humores alit creſcentia Lunæ.

10. Ἐνδε-

Ἐξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
Ἑνδεκάτη δὲ, δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλαὶ·
Ἡ μὲν ὄϊς πείκειν, ἡ δ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης,
Ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, προβάλοιτό τε ἔργον.
Μηνὸς δ' ἱσταμένου τρεισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή· κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
Οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρῃ τε γενέσθαι
Ἄρμενος· ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μήλων·
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἤπιον ἦμαρ.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος, φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
Ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέῳ ἤματι, ἴστορα φῶτα
Γείνασθαι· μέγα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.

---

10. Ἑνδεκάτη.] Decimo præterito, undecimum & duodecimum variè laudat: quia Luna Solem trigono aspectu intuetur, quem beneficum vocant.

11. Ἡ μὲν ὄϊς.] Per Synæresin pro ὄϊας.

13. Τῇ.] Id est, ταύτῃ. Ἀερσιπότητος, pro ἀερσιπότης, in aëre pendens.

14. Ἤματος.] Quidam legunt ἠματοπλείου, unico vocabulo, & dicunt, ita vocari XXII diem, quasi cumulatum & adauctum.

16. Μηνός.] Ait, XVIII diem sationi obesse, nimirū propter immodicum humorem. vetant enim sementem facere in solo humidiore justo. Contra plantas serere præcipiunt pluviis etiam tempestatibus. Vocat autem hunc diem τρεισκαιδεκάτην μηνὸς ἱσταμένου, qui dicitur alias τρίτη ἐπὶ δέκα.

18. Ἕκτη.] Præter vulgatum morem vocat decimum sextum diem, ἕκτην μέσην, quum alias dicatur ἕκτη ἐπὶ δέκα. Est autem hæc dies, contra quam superior, incommoda plantis, decrescente nimirum Luna; utilis verò maribus gignen-

Egregie crescentis ad curandum opera mortalium.
Undecima vero, duodecimáque, ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa lætis segetibus metendis.
Duodecima tamen undecima multo melior.
Hac enim net fila in aëre suspensus araneus
Die expleta, quum & prudens formica acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponátque opus.
Mensis autem inchoati decimatertia caveto
Sementem incipere: plantis vero inserendis optima est.
Sexta vero media valde incommoda est plantis:
Viripara bona: puellæ vero non utilis est,
Neque gignendæ primum, nec nuptiis tradendæ.
Nec prima quidem sexta puellæ gignendæ
Apta est, sed hædis castrandis & gregibus ovium,
Stabulóque circumsepiendo pastorali, benigna dies est.
Bona vero viripara, amátque convitia loqui,
Mendaciáque, & blandos sermones, & occulta colloquia.
Mensis vero octava caprum & bovem valde mugientem
Castrato, mulos autem duodecima laboriosos.
Vicesima vero in magna, plena die, prudentem virum
Generato: valde enim bonæ est indolis.

Bona

---

gignendis: nam ex humido semine femellæ, ex ficciore puelli nascuntur. Et decrescente Luna semen minus humidū est, quam crescente.

20 Οὔτε γείναϑ, ἔτ' ἄρ γάμυ ἀντιβολῆσαι.] id est, non est utile puellis, ut tum contrahant nuptias, quia à plenilunio cœpit jam humor deficere. Addit deinde quædam pastoralia officia, quæ omnia ad quadratum aspectū pertinere videntur. *Ibid.* Γενέσθαι. MSS. Γείνασθαι μάλα.

26. Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ.] Hoc tempore aprum & bovem castrare convenit.

27. Ταμνέμεν.] Hoc loco εὐνουχίζειν, non occidere, ut vulg. inter.

28. Εἰκάδι.] Sic vocat vigesimum diem. quod summa dies fit μηνὸς μεσοῦντος, diebus τοῦ φθίνοντος continuò insequentibus. Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ.] In vigesima die dicit prudentem virum nasci, & qui bona indole præditus fit. Ἴστορα eum vocat, qui multa scit & vidit.

29. Γείνασθαι.] Hic pro πεπυκασμένος, nonnulla exemplaria habent πεπνυμένος.

30. Κέρη

Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρη δέ τε τετρὰς
Μέσση· τῇ δέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργοὺς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθείς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ,
Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε,
Ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
Οἰωνοὺς κρίνας, οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι· ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον τιννυμένας· τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δείελα, λώϊον ἦμαρ·
Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν.
Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἥδε φυτευέμεν, ἠδὲ γενέσθαι,
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι, τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην

---

30. Κούρη δέ τε τετρὰς.] Vocat diem decimum quartum τετράδα μέσην, qui puellæ gignendæ bonus eſt, quia Luna tum abundat humore, ejuſq lumen eſt gelidum magìs, & calor temperatior. quapropter etiam animantia, cum tunc propter humoris abundantiam mitiora ſint, facilius cicurantur.

34. Τετράδ'.] Quartum diem à fine menſis & decimum quartum, vel (ut alii volunt) quartum & vigeſimum quartum improbat: tum enim & oppoſitio & interlunium lædunt corpora. Qui laborant cholericis morbis, ad poſtremam qua[...] tam magìs languent; phlegmati[...] contra.

38. Πέμπτας.] Quintos dies m[...] net fugiendos, nempe v. xv, & x[...] cujus rei nullam adfert rationem naturalem, ſed eam quæ eſt de re[...] gione, nempe quod tunc furiæ ob[...] ambulent & pœnas expetant à ſc[...] leratis hominibus.

41. Μέσσῃ δ'.] Monet Poëta fr[...] ges ventilandas à plenilunio, qu[...] ſub id tempus excitantur ven[...] & aura ſiccior eſt. Prodeſt a[...] tem importari frumentum ſiccius [...] nan[...]

Bona autem viripara decima, puellæ verò & quarta
Media, hac verò & oves, & curvipedes retortis cornibus boves,
Et canem asperis dentibus, mulósque laboriosos
Cicurato, manum imponens. cautus vero esto animo,
Ut quartam vites desinentis & inchoati mensis,
Doloribus conficiendo animo. valde hæc accommoda est dies.
Quarta autem mensis uxorem domum ducito,
Observatis avibus, quæ ad hanc rem sunt optimæ.
Quintas verò evitato: quia difficiles sunt & graves.
In quinta enim aiunt Furias obambulare,
Perjurium vindicantes: quod malum contentio genuit perjuris.
Media verò septima, Cereris sacrum munus
Diligenter inspiciens bene æquata in area
Ventilato: roborúmque sector incidito cubicularia ligna,
Navaliáque ligna multa, & quæ navibus congrua sunt.
Quarta verò incipito naves compingere hiantes.
Nona autem media pomeridiana melior dies.
Prima verò nona prorsus innoxia hominibus.
Bona siquidem est ad plantandum, & ad generandum,
Tam viro quam mulieri: nec unquam prorsus mala dies.
Sed pauci rursus sciunt, tertium nonum mensis optimum

Im-

---

nam madidum importatum, statim corrumpitur.

43. Βάλλειν ὑλοτόμον.] Jubet secari ligna ad thalamos, & naves quod materia, quæ cæditur decrescente Luna, firmior sit; quæ verò crescente, illico putrescat.

44. Νήϊα]In quibusdam exempl. interjicitur hic versus Τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ. Sed quoniam is supra habetur versu 419. abundare omnino videtur.

46. Εἰνὰς.] Nona dies media, id est, xix meridiana, melior est. Ἐπιδείελα. adverb. è plurali numero ut πρῶτα. Quidam legunt ἐπὶ δείελα. Derivatur à δείελον crepusculum.

47. Πρωτίστη] Prima nona dies scilicet à principio mensis, innocua est propter ter geminum aspectum, cùm sol abest à signis.

49. Ἄνερ᾽ οὔποτε πάγκακον,]Proverb. Nullus dies omnino malus.

59. Παῦροι.] Loquitur de xix die mensis, biduo nempe ante ἕνην καὶ νέαν.

Ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι.
Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
Εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετράδι δ' οἴγε πίθον. περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσση· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην,
Ἠοῦς γινομένης· ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔ τι φέρουσαι.
Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται, ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Ὄρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

---

51. Ἄρξασθαι πίθου.] Græcismus, pro aperire dolium.

54. Εἰρύμεναι παῦροι δέ τ', &c.] Id est, pauci certè servant hoc dierum discrimen, pauci nôrunt quisnam dies præstet.

55. Τετράδι.] Diem XIV intelligit.

56. Μέσση. παῦροι δ' αὖτε.] Ἔλλειψις hic est : nam ad dies referri debebat, ut sit sensus: Pauci post vigesimam mensis optimam probant sequentes dies Nam & tempestatum & corporum maximè mutationes fiunt principio postremæ quartæ.

58. Αἵδε μὲν] Epilogus est præceptorum. Est igitur considerandum quid religio præcipiat, deinde quid oriatur ex causis naturalibus. Quod enim secus se habet, superstitio est.

ΤΕΛΟΣ.

Implendis doliis, & ad jugum collo imponendum
Bobus & mulis & equis celeribus.
Navem bene clavatam celerem in nigrum pontum
Trabito. Sed pauci vera intelligunt.
Quartâ verò aperi dolium. præ omnibus sacra dies est
Media: pauci verò rursum post vicesimam mensis optimam,
Aurorâ vigente. pomeridiana verò est deterior.
Et hæ quidem dies sunt hominibus magno commodo.
Cæteræ autem incertæ, sine sorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci verò norunt.
Interdum noverca est dies, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit, inculpatus Diis,
Auguria observans, & delicta evitans.

HESIO-

59 Αἰ δ'] Μεταδουπον promiscuum sonat. Ἀκήριοι autem videtur Politianus vertisse emortuos dies. Et Hom. somnia vocat ἀκήρια quasi dicas inania.

60. Ἄλλ☉-] Hic videmus Hesiodum non ubique secutum certam rationem, sed in plerisque superstitionem & consuetudinem hominum.

61. Ἄλλοτε] Proverb. Dies noverca & parens.

62. τάων] Bene, inquit, habebit qui servaverit discrimina rerum: Adjecit tamen correctionem, quòd alii alias probẽt ac laudent. Verùm iste inculpabilis, i.e. ille non peccabit qui non violabit ea quæ religiosè & utiliter constituta sũt. Nam Dii favent iis qui naturâ rectè utuntur.

FINIS.

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟ

Ἀσπὶς Ἡρακλέους.

ARGUMENTUM IN SCUTUM HERCULIS.

Inſcribitur hoc Poëma proprio nomine Herculis Scutum, quò ejus præcipua ſit hic deſcriptio. Rei autem argumentum ſ habet: Taphii facta expeditione in Electryonis boves inte emerunt fratres Alcmenæ, qui armenta à vi illorum defe dere conabantur. Cùm autem Amphitryo cum ea coïre ve let, non priùs promiſit quàm de fratricidis pœnas ſumpſiſſe Quamobrem ipſe eò profectus illos interfecit. Eadem aute nocte cum ea coëunt & Jupiter & Amphitryo: hic reverſ

à pr

Ἢ Οἵη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
Ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος.
Ἥ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
Εἴδεΐ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
Τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων

Τοῖ

1. Ἢ οἵη.] Dubitari à multis ſolet, quid ſibi velit hoc ἀσπίδος initium, quod & abruptum videtur & obſcurum, ideoque varié abſurdéque à multis eſt expoſitum. Nos igitur, ex G. Cantero, declarationem ejus evidentem adferemus (cujus ille I. Auratum ſibi auctorem eſſe profitetur) qua omnis omnino difficultas tolli videtur. Eſt autem res paulò altiùs repetenda. Heſiodus inter cætera quæ Pauſanias in Bœoticis enumerat, ſcripſit etiam μεγάλας ἠοίας, ut vocat idem Pauſanias, & præter Athenæus, & Apollonii, Pindar Sophoclis interpres: in quibus præ clariſſimas quaſq; mulieres & he roïnas perpetuo carmine celebra vit, ut vel ſingulas pro exemp nobis proponeret, vel unam a quam præclariſſimam cum reliqu compararet. Hinc enim dictæ ſu ἠοῖαι, quòd ſingulæ ſimilitudin ab his vocibus, ἢ οἵη inciperent ſicut & in Homeri Bœotia factu cernimus, & apud Hebræos Pentateucho. Quocirca etiã cont

gi

HESIODI ASCRÆI SCUTUM HERCULIS.

ARGUMENTUM IN SCUTUM HERCULIS.

à prælio, ille verò hominibus auxiliatorem generare volens. Peperit illa ex Amphitryone quidem Iphiclum, ex Jove verò Herculem: qui cum auriga Iolao proficiscitur adversus Cygnum, Martis filium; qui decimas ducentes ad Pytho deprædabatur. Profectus igitur scuto per Vulcanum facto Trachinem abit ad Ceycem. Congressus cum Cygno, eum interimit, Martemque pro filio suo pugnantem in crure vulnerat. Atque ita venit ad Ceycem. Erat autem Cygnus gener Ceycis, ob filiam Themistonoën.

AUt qualis relicta domo ac patria tellure
Venit Thebas, secuta maritum Amphitryonem
Alcmena, filia populorum dissipatoris Electryonis:
Quæ mulierum genus superabat fœminearum
Formaque & proceritate. mente utique nulla cum ea certabat
...arum quas mortales mortalibus peperere concumbentes.
...jus & à vertice, & à palpebris nigricantibus *Tale*

...t ut ἠοίην posteriores Poëtæ. & ...er alios Hermesianax Colophonius, Hesiodi fuisse amicam putant, quam hoc modo celebrave..., ut & Homerus Penelopen; & ...i alias. Earum igitur Ἠοιῶν fragmentum est, quod hodie exstat, Scutum Herculis, quo unà comparatio earum, quibus totum opus constabat quamplurimis, continetur itaq; & ab Ἢ οἵη sicut etiam ...iquæ, incipit. Et quamvis hoc ...culum magni sit operis fragmentum, proprio tamen insignitur nomine (ut antea diximus) & Scutum Herculis vocatur. quòd ejus præcipua sit in hac comparatione descriptio; sicut apud nos Somnium Scipionis dicitur. Hæc igitur de ipsis vocabulis initii. Orditur autem Poëta à commendatione Alcmenæ, quæ Amphitryonem patris interfectorem Thebas secuta est.

7 Κυανέχλων.] Religio fuit in versu qui tam malè haberet, mutare quicquam viris doctis, quod ignoraret rationes Poëticas. Legendum κυανεχέων.

 13 Ἐς

Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ καὶ ὧς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην,
Ὡς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων,
Ἦ μὴν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν, ἶφι δαμάσσας,
Χωσάμενος περὶ βουσί. λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσακέας Καδμείους.
Ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· οὐ γάρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
Ὣς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν.
Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅττι τάχιστα
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὅ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε,
Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνείοντες,
Λοκροί τ' ἀγχέμαχοι, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι,
Ἕσποντ'· ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε κατὰ φρεσίν, ὄφρα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ.
Ὦρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητος ἐϋζώνοιο γυναικὸς
Ἐννύχιος, τάχα δ' ἷξε Τυφαόνιον, τόθεν αὖτις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεύς.
Ἔνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης

---

13. Ἐς Θήβας ἱκέτευσε] Ἱκετεύειν, hoc loco, ξενίζειν, μετοικίζεσθαι, ἐπὶ βοηθείᾳ. ἱκέτευσε ἐς Θήβας Καδμείους, nihil aliud est, quàm εἰς Θήβας ἐπὶ βοηθείᾳ τοὺς Καδμείους ἐπῴχετο: Thebanos auxilii causâ petebat: Vel, Thebas, imploraturus auxilium Cadmeorum proficisc[e]batur. Quæ ἱκετεία veteribus ducibus erat usitatissima.

15. Νόσφιν.] Declarat occa[...] nē suscepti belli ab Amphitry[...]

22 Ὅ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.] Vo[...] μις hic τὸ ἀναγκαῖον designat, [...]

ale quiddam spirabat, quale & ab aureâ Venere.
tque hæc talis existens, tam animo suum colebat conjugem,
erinde ut nulla unquam coluit mulierum fœminearum,
uanquam ipsi patrem præstantem occidisset, vi domitum,
â commotus propter boves. relictâ autem ille patriâ tellure
hebas venit, supplicans scutatis Cadmeis.
bi idem habitabat cum venerandâ conjuge,
eorsim absque concubitu desiderabili. Non enim licebat ipsi
nte lectum conscendere formosæ Electryonidis,
uàm cædem ultus esset fratrum magnanimorum
uæ conjugis, flagrantique combussisset igne vicos
irorum heroûm Taphiorum atque Teleboarum.
ta enim constitutum ipsi erat, diique testes facti fuerant.
uorum ille merebatur iram, festinabátque quàm celeberrimè
xequi magnum opus, quod ipsi divinitus incumbebat.
unc autem unà, cupidi bellíque prælíique,
æotii equitando insignes, supra clypeos animum gerentes,
ocríque cominùs pugnantes, & Phocenses magnanimi,
equebantur. ducebat autem eos præstans puer Alcæi,
audens tot populis. At pater hominúmque deorúmque
liud consilium texebat in animo, ut Diis pariter
t hominibus rerum indagatoribus Martis depulsatorem plantaret.
rofectus autem ab Olympo est dolum altâ mente volvens,
esiderans concubitum elegantis mulieris
er noctem: celeritérque venit in Typhaonium, unde rursum
d Phicium summum accessit prudens Jupiter,
bi residens mente versabat divina opera.
am eâdem quidem nocte cum procerâ Electrionide

In

---

x imitatione Græcorum apud La-
inos sæpe, & præcipuè Horati-
m: *Quicquid corrigere est nefas*,
περ διορθώσασθαι ἀδύνατον, &
er consequens, ὅπερ μὴ καθορθώσασθαι ἀνάγκη ἔχει, vel ἀναγκαῖον
ἰ. Cæterùm vox διόθεν ad juramentum spectat quod præcesserat.
Quicunque ergo juramento se obstringit, illum urget Διὸς θέμις,
aut θέμις διόθεν: quare jusjurandũ *Jovisjurandũ* dixerunt veteres.

29. Φυτεύσῃ Legitur etiam φυτεῦσαι.

 35. Εὐνῇ

Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ.
Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
Ὧρτ' ἰέναι, πρίν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς·
Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν·
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
Νούσου ὑπ' ἀργαλέης, ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ.
Ὥς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας,
Ἀσπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ θεῷ δμηθεῖσα, καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε, (κασιγνήτω γε μὲν ἤστην.)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακληείην.
Τὸν μὲν, ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι·
Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκριμένην γενεήν. τὸν μὲν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα,
Τὸν δὲ, Διῒ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων.
Ὃς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην μεγάθυμον.
Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Αὐτόν, καὶ πατέρ' ὅν, Ἄρην, ἆτον πολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ. χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει,
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον,
Ἵππων ἱεμένων. κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν, ἀρήϊον ἡνίοχόν τε
Χαλκῷ δηώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

---

36. Εὐνῇ.] Sunt exempl. quæ habent Εὐνῇ ἐν φιλότητι.

In lecto concubitu mixtus est, perfecitque desiderium:
Eadem autem & Amphitryo populorum dissipator, illustris heros,
Perfecto magno opere, rediit domum suam.
Neque ille ad famulos & pastores agrestes
Perrexit ire, antea quam suæ conjugis conscendisset lectum.
Tale siquidem corde desiderium ceperat pastorem populorum,
Sicut quando quispiam magno affectu effugit afflictionem
Morbo ex difficili, aut etiam validis ex vinculis:
Ita tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
Magnoque affectu, lubentique animo, domum suam reversus est,
Totaque nocte concubuit cum veneranda uxore,
Oblectando se muneribus aureæ Veneris.
Illa autem à Deo pariter domita, & ab homine longè optimo,
Thebis septem portas habentibus geminos peperit pueros,
Haudquaquam similes, quanquam fratres essent.
Alterum siquidem inferiorem, alterum autem longè præstantiorem virum,
Sævum ac validum, vim Herculanam:
Hunc quidem compressa à nubium offuscatore Saturnio,
Iphicleum autem hastarum à concussore Amphitryone,
Diversa generatione: alterum quidem, cum viro mortali concumbens:
Alterum autem, cum Saturnio Deorum imperatore omnium:
Qui & Cygnum occidit, Martis filium, magnanimum.
Invenit enim in luco longè jaculantis Apollinis
Ipsum, & patrem ipsius Martem bello insatiabilem,
Armis fulgentes, ceu fulgor ignis ardentis,
Stantes in curru: terram autem pulsabant veloces equi,
Ferientes ungulis: pulvisque circa ipsos dividebatur.
Excitatus compactis à curribus & pedibus equorum.
Currus autem fabrefacti & rotarum ambitus circum resonabant,
Equis festinantibus. gaudebat autem Cygnus inculpatus,
Sperans se Jovis filium, Mavortium, aurigamque
Ferro interempturum esse, & inclyta arma despoliaturum.
Sed ipsius vota non exaudivit Phœbus Apollo.

Αὐτὸς γάρ οἱ ἔπωρσε βίην Ἡρακληείην.
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ.
Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐκείνου
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι.
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον.
Ἥρως, ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἤλιτεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ Θήβην
Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα, βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων·
Ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα, καὶ Ἡνιόχην τανύπεπλον.
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο, καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Ἣ δίκη ἔσθ' ἱκέτῃσι, τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ
Ἧ ἀλόχῳ. τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
Γεινόμεθ', οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς.
Ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας.
Ὤχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος· ἦ που πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω,
Ἣν ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν·
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
Ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα, καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.

90. Ὃς προλιπὼν] Multa exemplaria & quædam MSS. pro δόμον hic habent δῶρα, non sine magno fœdóque errore: cui tamen facillimum erat mederi, vel eo modo quo nos fecimus, vel sic, Ὃς προλιπὼν δῶμα σφέτερον σφετέρους.

Ipſe enim contra illum concitavit vim Herculeam.
Totus verò lucus & ara Apollinis Pagaſæi
Collucebat præ vehementis Dei armis, & ipſo;
Et quaſi quidem ignis ex oculis effulgebat. Quis autem illi
Suſtinuiſſet, mortalis exiſtens, obviam ſub conſpectum prodire,
Præter Herculem & glorioſum Iolaum?
Illorum enim & vis magna, & manus invictæ
Ex humeris natæ erant unà cum robuſtis membris.
Is igitur tunc aurigam allocutus eſt fortem Iolaum.
O heros Iolae, mortalium longè chariſſime omnium,
Nempe verè in immortales beatos, qui Olympum tenent.
Peccavit Amphitryo, quoniam bene munitas ad Thebas
Abiit, relictâ Tirynthio urbe bene fundatâ.
Poſtquam occiderat Electrionem, propter boves latas habentes frontes:
Venítque ad Creontem, & Heniochen longis ornatam veſtibus.
Qui ipſum ultro receperunt, & neceſſaria omnia præbuerunt,
Quatenus fas eſt ſupplicibus, coluerúntque ex animo magis.
Vivebat autem exultabundus cum formoſâ Electrionide
Conjuge ſuâ: móxque nos revoluto anno
Nati ſumus, neque ſtaturâ ſimiles corporis, neque ingenio,
Pater tuus & ego: cujus quidem mentem ſuſtulit Jupiter.
Qui relictâ domóque ſuâ, & ſuis parentibus,
Abiit veneraturus immaturo partu editum Euryſtheum,
Infelix. certè multùm ingemiſcebat poſteà,
Noxam ſuam lugens: ſed illa irrevocabilis eſt.
Mihi verò Deus difficiles imperavit labores.
O amice, ſed tu celeriter contine habenas rutilantes
Equorum alipedum: magnámque mentibus fiduciam accumulans,
Rectà dirige celerem currum, & alipedum robur equorum,
Nihil veritus ſtrepitum Martis hominum occiſoris,
Qui nunc cum clangore circumquaque furit per ſacrum nemus
Phœbi Apollinis longè jaculantis regis.

Enim-

---

92. Σχίτλιος] Hic etiam pro μάλα è Palatin. cod. repoſuimus πολλὰ, ut conſtet verſus.

94. Αὐτὰρ.] Pro ἐπεϐέλλετο legitur etiam ἐπίτειλεν. Ms. Palatin. priori aſſentitur.

Ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄατον πολέμοιο.
  Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος.
Ὦ θεῖ', ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὴν κεφαλήν, καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα.
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ' ἄγε, δύσεο τεύχε' ἀρήια, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσαντες, Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε,
Μαρνώμεσθ'· ἐπεὶ οὔτι ἀτάρβητον Διὸς υἱόν,
Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλά μιν οἴω
Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἳ δή σφι σχεδὸν εἰσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στήσειν· τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
  Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν.
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
  Ἥρως ὦ Ἰόλαε, διοτρεφές, οὐκέτι τηλοῦ
Ὑσμίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
Πάντῃ ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν, ὥς κε δύνηαι.
  Ὣς εἰπών, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ,
Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Καλόν, χρύσειον, πολυδαίδαλον· ὅν ῥ' οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διός, ὁππότ' ἔμελλε
Τὸ πρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον·

Δεινὸς

---

103. Ἦ θεῖ.] Ità C. Palat. Alii ὦ θεῖ.

105. Ὃς Θήβης.] Fuit & Thebe in Ægypto, à Busiride rege condita, ambitu centũ quadraginta stadiorũ, centũ portis insignis. Præterea etiam Thebe in Bœotia fuit à Cadmo Agenoris filio condita, quam Amphion muris ornavit, Bacchi & Herculis patria.

114. Φίλτερα.] Palatin. φέρτερα.

116. Θυμῷ.] Nonnulli codices habent μύθῳ.

118. Ἰό-

Enimvero, etiam validus licèt existat, tamen exsaturabitur bello.
Hunc contrà allocutus est inculpatus Iolaus :
O patrue, quàm multùm verò pater hominum atque Deorum
Honorat caput tuum, & taurinus Neptunus,
Qui Thebarum mœnia tenet, & tuetur civitatem :
Quemadmodum & hunc mortalem validumq; magnumq;
Tuas in manus addacant, ut gloriam magnam auferas.
Sed age, induere arma Mavortia, ut quàm celerrimè
Currus inter se committentes, Martis & nostrum,
Decertemus. Quoniam neque intrepidum Jovis filium,
Neque Iphiclidem perterrebit : sed ipsum puto
Mox fugiturum duos pueros inculpati Alcidæ,
Qui propè adsunt, cupientes bello
Certamen instituere : quæ res ipsis multò gratior quàm epulæ.
Sic ait. arrisit autem fortis Hercules,
Animo oblectatus : admodum enim illi grata dixerat.
Atq; ipsum, respondens, verbis volucribus allocutus est :
O heros Iolae, Jovis alumne, non procul etiam hinc
Pugna aspera. Tu verò quemadmodum antea fuisti bellicosus,
Ita & nunc magnum equum Arionem nigricantibus setis obsitum
Quoquoversum converte, & auxiliare pro eo ac poteris.
Sic locutus, ocreas ex orichalco splendido,
Vulcani inclyta dona, tibiis induxit.
Mox & thoracem pectori induit
Pulchum, aureum, variegatum ; quem ipsi dederat
Pallas Minerva filia Jovis, tunc cùm cœperat
Primùm luctuosa aggredi certamina.
Posuit autem circa humeros nocumenti depulsorium ferrum

Sævum

---

118. Ἰόλαε.] Nomen peritissimi aurigæ, quasi dicas, ἰὸς τῦ λαῦ, jaculum seu telum populi.

122. Ὀρειχάλκοιο] Orichalcum æs montanum, Schol. Hesiodi scribit esse æs candidum, quod in montibus inveniatur, aut materiam quandam metallicam ære pretiosiorem.

123. Ἡφαίστου] Vulcani, quæ vox quibusdam videtur orta ex *Tubalcain*, de quo Genes. 4. 22. sic dicta ab ἅπτω accendo, & ἀϊστόω destruo.

130. Κάϐ-

Δεινὸς ἀνήρ· κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
Καββάλετ' ἐξόπιθεν. πολλοὶ δ' ἔντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοί, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦρον.
Μέσσοι δὲ ξεστοί, περιμήκεες· αὐτὰρ ὄπισθεν
Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἦσαν. ὃ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἵλετο χαλκῷ·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Ἥτ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.
ΧΕΡΣΙ γε μὲν σάκος εἷλε παναίολον· οὐδέ τις αὐτὸ
Οὔτ' ἔρρηξε βαλών, οὔτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ, λευκῷ τ' ἐλέφαντι,
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.
Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην φόβος, οὔ τι φατειός,
Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων,
Δεινῶν, ἀπλήτων. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' Ἄϊδος εἴσω
Αὐτῶν· ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης
Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ.
Ἐν δὲ Προΐωξίς τε Παλίωξίς τε τέτυκτο·
Ἐν δ' Ὅμαδός τε, Φόβος τ', Ἀνδροκτασίη τε δεδήει.

Ἐν

---

130. Καββάλετ'.] Est alia lectio, quæ pro δ' ἔντοσθεν, ut est in Palat. habet δέ τοι ἔσαν.

139. Χερσί.] Sequitur jam clypei Herculis elegantissima & admirabilis descriptio. In MS. Palatin. & ferè eodem modo Ald. & Flor. editionibus præfixus est titulus huic versui, Ἀρχὴ τοῦ ἐπὶ γράμματος τῆς ἀσπίδος, quasi verò præcedentia non pertineant ad idem opus.

143. Κυάνου.] Aliàs κυανοῦ.

153. κελαινῇ] Quidam malunt, μελαίνῃ: eadem tamen signif.

154. Ἐν δέ.] Est hic ὑποτύπωσις acerrimæ pugnæ. Προΐωξις, q.d. prosecutio, vel propersecutio. Interpr. ἐν τούτοις φησὶν ἦν καὶ προδίωξις καὶ ὀπισθο-

Sævus vir: cavam autem circa pectora pharetram
Rejecit in tergum, in hâc multæ erant sagittæ
Horrendæ, mortis vocem reprimentis datrices.
Hæ ab anteriori quidem parte mortem habebant præfixam, & lacrymis madebant:
Mediæ autem politæ erant, longæ: sed à tergo
Nigræ aquilæ contectæ alis
Erant, ille autem validam hastam præfixam ære corripuit:
Capiti verò ingenti galeam fabrefactam imposuit,
Variegatam, ferream, temporibus adaptatam,
Quæ tutum reddebat caput Herculis divini.
At manibus clypeum accepit varium totum, quem nemo quis- (quam
Neque perrupisset jaciendo, neque comminuisset, mirum visu.
Nam totus quidem circumquaque gypso, candidóque ebore,
Et electro lucidus erat, auróque fulgido
Splendens, cæruleis plicis fulgorem intersecantibus.
In medio autem draconis erat terror, haudquaquam effabilis,
Retro oculis igne lucentibus tuens.
Cujus & dentibus quidem repletum erat os candicantibus,
Sævis, inaccessis. super terribilem autem frontem
Sæva contentio devolitabat, accendens pugnas hominum,
Tetra, quæ & mentem eximebat & præcordia viris
Quicunque bellum adversus Jovis filium gererent.
Quorum & animæ quidem sub terram eunt ad Orcum intro
Ipsorum: ossa autem ipsis, pelle circum putrefactâ,
Sirio sub torrido in nigrâ putrescunt terrâ.
In eo autem & propulsatio & vice versâ persecutio facta erant,
In eo tumultus, horror, & homicidium huc illuc ferebantur.

In

ὀπισθοδίωξις, ὥς τινες θεαὶ ἐξαίρε-φημέναι· καὶ γὰρ οἱ πολέμιοι ποτὲ μὲν διώκουσι, καὶ καλεῖται τοῦτο προδίωξις, ποτὲ δὲ διώκονται, καὶ καλεῖται τοῦτο παλίωξις. Igitur παλίωξις est, quum ii qui fugerant eos qui fugarant atq; vicerant, versâ Martis aleá insectantur. Huic loco similis est ille apud Virg. cum Troiana pubes pugnæ ciet simulacra sub armis

Inde alios ineunt cursus aliósq; recursus
Adversis spatiis. ---
Et nunc terga fugæ nudant, nunc spicula vertunt
Infensi, &c.

165. Θαὐτὰ

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ κήρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα, κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν,
Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσί τε βεβρυχυῖα.
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔ τι φατειῶν
Δώδεκα· ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν.
Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, εὖτε μάχοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης· τὰ δὲ δαίετο θωϋτὰ ἔργα.
Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
Κυάνεα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων τ' ἱεμένων τε,
Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἤϊσαν· οὐδέ νυ τώ γε
Οὐδ' ἕτεροι τρεέτην· φρίσσον γε μὲν αὐχένας ἄμφω.
Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχάς· κατὰ δέ σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'. οἱ δ' αὐχένας ἐξεριπόντες,
Κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
Ἀμφότεροι, χλοῦναί τε σύες, χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὁπλέα τ', Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θησέα τ' Αἰγεΐδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο,
Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστὴν,
Ἄρκτον θ', Οὔρειόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,

Καὶ

165. Θωϋτὰ ἔργα.] Sunt cum Palatin. qui legant θαυματά. Τὰ δὲ δαίετο θωϋτὰ ἔργα.] videtur legisse Diaconus, θαυματά, quod glossa sua satis declarat.

167. Κυάνεα.] Idem Palatin. & quædam alia exempl. habent Κυάνεοι.

176. Τοὶ

In eo contentio quoque, & motus furebat: in eo perniciosa Parca,
Vivum alium tenens recens vulneratum, alium autem illæsum,
Alium mortuum, per pugnam trahebat pedibus.
Vestem autem habebat circum humeros cruentam sanguine viro-
Sævum videns, clamoribusq; ingravescens. (rum
In eo autem & serpentum capita sævorum erant, haudquaquam effabilium,
Duodecim; quæ perterrefaciebant super terram genera hominum,
Quicunq; bellum contra Jovis filium moverent.
Quorum & dentium quidem crepitus edebatur, quoties pugnabat
Amphitryonyades. Hæc autem distincta erant miranda opera.
Porrò veluti puncta quædam apparebant viděda sævis draconibus
Cærulea per terga, denigratæque erant illis maxillæ.
In eo autem & suum greges agrestium erant, atq; leonum
Mutuò sese aspicientium, irascentiumq; & festinantium,
Quorum etiam turmatim ordines incedebant; neq; verò hi,
Neq; illi alteros timebant; horrebant attamen colla amborum.
Juxta enim ipsos jacebat magnus leo, circum autem apri
Duo, spoliati animas, deorsumq; ipsis niger
Cruor distillabat in terram. ipsi autem, cervicibus dejectis,
Jacebant mortui sub terribilibus leonibus.
At illi magis etiam excitabantur, incensi ad pugnandum,
Virique, agrestesq; sues trucesq; leones.
In eo autem erat & pugna Lapitharum bellatorum,
Cæneum circa regem, Dryantemque, Pirithoumque,
Hopleumque, Exadiumque, Phalerumque, Prolochumque,
Mopsumq; Ampycidem, Titaresium, nothum Martis;
Theseumque Ægidem similem immortalibus:
Argentei, aurea circum corpus arma habentes.
Centauri autem ex altera parte contra hos congregabantur,
Magnus Petræus, Asbolus augur,
Arctusque, Huriusque, nigerq; pilis Mimas,

Et

176 Τοὶ δ'] Alii malunt κότεόν[...]n, & irascebantur, seu incendebantur, & ita Palat.

178 Ἐν δ' ἦν.] Allusit ad pugnam Lapitharum cum Centauris in nuptiis Pirithoi.

186 Ἄρκτον.] Alia exempl. habent Θύρεον τε.

202 Ἰμα-

Καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε; Δρύαλόν τε,
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε συναΐκτην, ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες,
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
Χρύσεοι. ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης.
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις, ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων,
Δίφρῳ ἐμβεβαώς· παρὰ δὲ Δειμός τε Φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσί, χρυσείην τε τρυφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις, ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.
Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός. ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Ἱμερόεν κιθάριζέ τι Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς
Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἕδος ἁγνὸς Ὄλυμπος,
Ἐν δ' ἀγορή, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι,
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοὶ γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς·
Τῶν ὕπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες. Αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δ' ἦν ἠϋκόμου Δανάης τέκος ἱππότα Περσεύς,

---

202. Ἱμερόεν.] Deest fortasse articulus, ὁ ante Λητοῦς, vel simile quippiam, ad explendum versum. non aliter tamen Palat.

203. Θεῶν δ' ἕδος ἁγνὸς Ὄλυμπος.] Scribendum omnino existimo: θεῶν δ' ἕδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος. Græcis ἄγνυσθαι, Latinis frangere, est, ἠχώ τινα ἀποτελεῖν, sonitum edere. Unde *fracti fluctus*

Et duo Peucidæ, Perimedes, Dryalusque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Atq; impetum pariter faciebant, perinde ac si vivi essent,
Lanceisque atque abietibus cominus certabant.
Inter hæc autem Martis terribilis alipedes stabant equi
Aurei, & ibidem ipse quoque spoliator perniciosus Mars,
Mucronem in manibus habens, milites exhortans,
Sanguine cruentus, perinde atq; vivos spolians,
Currui insistens: juxta autem Pavorq; Metusque
Stabant, gestientes bellum subire virorum.
Ibidem autem & Jovis filia prædatrix Tritogenia,
Ei similis, quasi quæ pugnam vellet armare,
Hastam habens in manibus, auream q; galeam,
Ægidemq; circum humeros: gradiebatur autem in prælium sævum
Et erat in eo clypeo & immortalium chorus, in cujus medio
Desiderabile quiddam personabat Latonæ & Jovis filius
Aurea cithara. Deorum autem sedes frangebatur purus Olympus.
Ibi & forum, circum autem opulentia infinita, quasi in corona
erat posita
Immortalium in certamine: Deæ autem incipiebant cantum
Musæ Pierides, canorum quiddam canentibus similes.
In eo autem & portus appulsu facilis immensi maris,
Rotundus factus erat liquefacto è stanno,
Inundanti similis: multi vero per medium ipsius
Delphines hac atq; illac ferebantur piscibus inhiantes,
Natantibus similes. Duo autem sursum efflantes
Argentei delphines, depascebant mutos pisces.
Ab his ærei trepidabant pisces, sed in ripis
Sedebat vir piscator observans; habebat autem manibus
Piscium rete, projecturo similis.
In eo autem & pulchricomæ Danaes filius eques Perseus,

Neque

...llus Horatio dicuntur. Et ne ...dubitet, infra dicitur, περὶ ...σφιν ἄγνυτο ἠχώ. ubi Diaco- ... interpretur, ἐκλᾶτο ἡ ἠχώ, sicut hoc loco, ἄγνυτ' ὄλυμπος, nihil aliud est.

216 Ἐν δ' ἦν] Perseum clypeo antevolantem fingit.

Οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐπιψαύων σάκεος ποσίν, οὔθ᾽ ἑκὰς αὐτοῦ.
Θαῦμα μέγα φράσσασθ᾽, ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο.
Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον· ἀμφὶ δὲ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ᾽ ὥς τε νόημ᾽ ἐποτᾶτο.
Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς· ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοὶ
Χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
Κεῖτ᾽ Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἐοικὼς
Περσεὺς Δαναΐδης ἐτιταίνετο. ταὶ δὲ μετ᾽ αὐτὸν
Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρώοντο,
Ἱέμεναι μαπέειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
Βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
Ὀξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε
Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ᾽ ἐπικυρτώοντε κάρηνα.
Λίχμαζον δ᾽ ἄρα τώγε. μένει δ᾽ ἐχάρασσον ὀδόντας,
Ἄγρια δερκομένω. ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοις
Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ᾽ ὑπὲρ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε᾽ ἔχοντες.
Τοὶ μὲν ὑπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ᾽ ἔτι δῆριν ἔχοντες,
Μάρνανθ᾽. αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόων, κατὰ δ᾽ ἐδρύπτοντο παρειάς,
Ζωῇσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἄνδρες δ᾽ οἳ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπον,
Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
Δειδιότες· τοὶ δ᾽ αὖτε μάχην ἔχον, αἱ δὲ μετ᾽ αὐτοὺς

Κῆρ

222. Χάλκεον] Quædam exempl. habent, νόημα ποτᾶτο. Palat. νόημ᾽ ἐπτᾶτο.

227. Κεῖτ᾽.] Orci galeam invisibilem facit.

Neque quidem contingens clypeum pedibus neque longè separatus ab illo:
Miraculum magnum dictu, quoniam nusquam nitebatur.
Ita enim ipsum manibus fecerat inclytus Vulcanus,
Aureum, circum pedes autem habebat alata talaria.
Ex humeris autem circa eum vagina inclusus nigra ensis pendebat
Æreus de loro: ipse autem velut cogitatio volabat.
Totum autem tergum ejus tenebat caput sævi monstri
Gorgonis, circum ipsum autem pera ferebatur, mirum visu,
Argentea, fimbriæque dependebant lucidæ
Aureæ. sæva autem circum tempora regis
Posita erat Orci galea, noctis caliginem gravem habens.
Ipse autem properanti & formidanti similis
Perseus Danaides extendebatur, post ipsum verò
Gorgones inaccessæ & ineffabiles ruebant,
Cupientes ipsum apprehendere: in viridi autem adamante
Euntibus ipsis resonabat clypeus magno strepitu
Acutum & tinnulum quippiam: in zonis autem dracones
Duo suspensi erant, attollentes capita,
Lambebant autem illi, iraque infrendebant dentes,
Crudele tuentes: supra sæva autem capita
Gorgonum agitabatur magnus terror, ac supra ipsas
Viri pugnabant, bellica arma habentes,
Hi quidem à sua civitate, suisque parentibus,
Pestem depellentes: illi autem depopulari studentes.
Ac multi quidem jacebant, plures autem etiam pugnam tenentes,
Dimicabant. mulieres autem in bene constructis turribus
Æreum acutum clamabant, lacerabanturque genas,
Vivis similes, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui seniores erant, & senectutem assecuti erant,
Conferti extra portas ibant, sursumque Diis
Manus tendebant beatis, pro suis liberis
Metuentes. illi autem contra pugnam conserebant, post ipsos autem
Parcæ

242. Μάρναιθ'.] Quidam legunt ἢ ἀπήρχων·

145. Ἄνδρες.] Alii malunt γῆράς τ' ἐμμέμαρπτον.

Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
Δεινωποί, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ', ἄπλητοί τε
Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο
Αἷμα μέλαν πιέειν. ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους. ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατεῖεν
Τάρταρον ἐς κρυόενθ'. αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
Αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
Ἂψ δ' ὅμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι.
Κλωθὼ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφέστασαν. ἡ μὲν ὑφήσσων,
Ἄτροπος, οὔτι πέλεν μεγάλη θεός, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν, πρεσβυτάτη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο.
Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμήνασαι,
Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή,
Χλωρή, αὐσταλέη, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
Γουνοπαχής· μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν.
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'· ἡ δ' ἄπλητον σεσαρυῖα
Εἱστήκει· πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους,
Δάκρυσι μυδαλέη· παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν.
Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
Ἑπτὰ πύλαι. τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης
Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμώων· ταὶ δ' ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἔκιον· τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο.
Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδὴν
Ἐξ ἁπαλῶν στομάτων, περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.

Ἔνθ'

225. Αἷμα.] Legitur etiam μεμάσποιεν, sed cum μεμάποιεν melius fluit versus. Et supra etiam est ἱέμεναι μεμαπόιεν. & vers. 304. ἱέμενοι μαπέειν.

259. Ἀτρ...

Parcæ nigræ candidis crepantes dentibus,
Torvæ terribilesque, cruentæque, inaccessæque
Certamen habebant de iis qui cadebant. omnes enim cupiebant
Cruorem nigrum bibere. & quem primum fortè ceperant
Jacentem vel cadentem recens sancium, ei quidem
Injiciebant ungues magnos, animaque ad Orcum abibat,
Tartarum in frigidum. illæ autem præcordia postquam exsatiassent
Sanguine hominis, ipsum quidem abjiciebant post tergum,
Retro autem in tumultum & stragem festinabant iterum ire.
Clotho & Lachesis ipsis astabant, atq; paulo minor
Atropos: neq; enim erat magna Dea; sed tamen
Aliis quidem præstantiorque erat, & ævo grandissima.
Omnes autem circa unum virum pugnam acerbam instituerant:
Sævoq; modo seipsas mutuò aspiciebant, oculis succensentes.
Inter se autem ungues manusq; audaces exæquabant.
Juxta autem & caligo stabat, perustæ similis, & gravis,
Pallida, aridaque, fame exhausta, & compressa,
Crassis genibus: longique ungues à manibus prominebant.
Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
Cruor destillabat in terram. ipsa autem terribiliter dentes strin-gens
Stabat, multusq; pulvis constraverat ei humeros,
Lacrymis humida. juxta autem turrita civitas hominum.
Aureæ autem ipsam tenebant superliminaribus adaptatæ
Septem portæ. hominesq; in voluptatibus & choreis
Oblectationem capiebant. Alii siquidem fabrefacto in curru
Ducebant viro uxorem, multusq; hymenæus excitabatur.
Et procul ab ardentibus facibus fulgor resplendebat
In manibus famulorum. Mulieres autem venustate florentes
Præibant, quas chori ludentes sequebantur.
Atq; hi quidem canoris tibiis emittebant cantum
Ex tenero ore, circumque ipsos repercutiebatur sonus.
Illæ autem ad modulationem ducebant chorum amabilem.

Inde

259. Ἄτροπος.] Vel, ἀλλ' ἥ γε, ut Palat.

276. Χερσὶν.] Vel ἀγλαΐαις ut idem liber.

287. Ἀι-

Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθεν νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
Τοί γε μὲν αὖ γελόωντες· ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος
Πρόσθ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόληος
Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
Ἐστάλατ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἵ γε μὲν ἤμων
Αἰχμῇς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα,
Βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν.
Οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν·
Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων
Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃς ἑλίκεσσιν.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἦν, (κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο)
Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι.
Τοί γε μὲν οὖν παΐζονται ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος
Βριθόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησάν γε μὲν αἵδε.
Οἵ γε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον. οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν· τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἥρευν
Ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρὸς
Ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι·
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· ἐϋπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικρατέοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον· οὐδέ ποτέ σφιν
Νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον.

---

289. Αἰχμῇς.] Nonnulli codices habent κορωνιόεντα, q. d. fastigiatos culmos. Interpr. ῥαβδώδη, καὶ δι' ἐγκαρπίαν ἔυογκα.

291. Οἱ δ' ἄρ' ἐν.] Pro ἔπιπλον Palat. & alii legunt ἔμπ

de rursum ex alia parte juvenes comessabantur ad fistulam:
ii quidem contra ludentes saltatione & cantu,
ii autem contra ridentes. ante tibicinem autem singuli
ratedebant, totamque civitatem lætitiæ choreæque
luptatesque tenebant. Alii autem rursus extra civitatem
rgis equorum conscensis currebant. aratores autem
oscindebant terram bonam, ornatéque tunicas (metebant
ccinctas habebant: sed erat profunda seges, ubi alii quidem
ucronibus acutis rostrata folia,
ravida spicis, veluti Cereris cibum.
ii autem in manipulos ligabant & implebant aream:
ursum alii vindemiabant vineas, falces in manibus habentes.
ii autem in calathis ferebant à vindemiatoribus acceptos
bos & nigros racemos, magnis ex vitibus,
ravidis foliis, & argenteis capreolis.
ii rursus in calathis portabant, juxtaque ipsos vitis
urea erat (inclyta opera prudentis Vulcani)
itata foliis, & argenteis perticis.
le quidem igitur ludunt ad tibicinem unusquisque
eratus uvis, quæ ipsæ nigræ erant. (bant
ii quidem calcabant in lacu, alii hauriebant, alii autem dimica-
ugnis, & luctando: alii verò alipedes lepores venabantur
ri venatores, & serratis dentibus canes duo ante ipsos,
pientes assequi, illi autem cupientes effugere.
uxta ipsos autem & equites habebant laborem, proq; præmiis
rtamen habebant & pugnam. bene junctis autem in curribus
uriga stantes, immittebant veloces equos,
abenas laxantes. illi autem subsultantes volabant
urrus ferruminati, rotarumque modioli valde ex eo resonabant.
i quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque enim dum
ipsis
ctoria completa erat, sed indefinitum habebant certamen.

Ipsis

293 Οἱ δ' αὖτ'.] In hoc & arto deinceps versu pro ἐς τα-λάρους est in nonnullis codicibus, ἐν ταλάροις.

304 Ἱέμενοι.] Legitur in Palatin. ἐπαλύξαι.

326 Καὶ

Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐκτὸς ἀγῶνος,
Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς.
Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. οἱ δὲ κατ' αὐτὸν
Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον· οἵ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλὰς
Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου,
Εἴκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρου ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καί σφεας θαρσύνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαίρετε Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο,
Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ, μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Ἄλλο δέ σοί τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο.
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἂψ δ' ἀναχάσσασθαι· ἐπεὶ οὔ νύ τοι αἴσιμόν ἐστιν
Οὔθ' ἵππους ἑλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
Ὣς εἰποῦσ' ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
Νίκην ἀθανάτῃς χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα
Ἐσσυμένως. τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλαος
Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέκλετο. τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.
Ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἀνασείσασα· περιστονάχιζε δὲ γαῖα.

326. Καί σφεας,] Alias φανήσασ'.

330. Ἄλλο.] Legitur eti[am] Ἄλλο δὲ ἔπος τοι ἐξερέω.

Ipsis autem etiam propositus erat magnus tripus intra agonem,
Aureus, inclyta opera prudentis Vulcani.
Circa extremam autem oram manabat Oceanus, inundanti similis.
Totum autem continebat clypeum variegatum. per ipsum autem
Cygni altivolantes magnum clangebant, qui illic multi
Natabant in summa aqua. juxta autem pisces movebantur,
Mirum visu, etiam Jovi gravitonanti, cujus consiliis
Vulcanus fecit clypeum magnumq; validumque,
Artificiosè expoliens manibus, quem quidem Jovis fortis filius
Jactabat facilè: equestrem autem assiliit in currum,
Similis fulguri patris Jovis, ægida tenentis,
Leviter ingrediens: huic autem auriga fortis Iolaus,
Bigis insistens regebat curvum currum.
Prope autem ipsis advenit Dea cæsiis oculis Minerva,
Atq; ipsos confirmans verbis volucribus alloquebatur:
Salvete Lyngei progenies longè inclyti,
Nunc itaq; Jupiter robur vobis dat, is, qui beatis imperat,
Cygnumque interficere, & inclyta arma ejus despoliare.
Sed tibi aliud verbum dicam, multò præstantissime populorum:
Postquam jam Cygnum dulci ævo spoliaveris,
Illum quidem tum eodem loco relinque, & arma ipsius:
Ipse autem hominum pestem Martem accedentem observans,
Ubi nudatum clypeo variegato
Oculis videris, ibi vulnera acuto ferro:
Retroque te recipe, quoniam tibi fas non est
Neque equos capere, neq; inclyta arma illius.
Sic locuta, in currum ascendit diva Dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam tenens
Certatim. Tunc igitur Jove natus Iolaus
Horrendum equos increpuit. illi autem à comminatione
Leviter ferebant celerem currum, pulverem cientes per campum.
Nam ipsis animum addiderat Dea cæsiis oculis Minerva,
Ægide concussa. ingemiscebat autem circumquaq; tellus.

Illi

333. Ἀυτὸς] Quædam exemplaria, inter quæ Palat, habent ἐπὶ νῶτα, pro ἐπιόντα.

344. Αἰγίδ᾽.] Περιεστενάχιζε, idem cod.

356. Τῶ

Τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ', ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ,
Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος ἀϋτῆς.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὀξεῖα χρέμισαν, περὶ δέ σφιν ἄγνυτο ἠχώ,
Τὸν πρότερος προσέειπε βίη Ἡρακληείη.
Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδράσιν, οἵ τε πόνου καὶ ὀϊζύος ἴδριες εἰμέν;
Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον, ἠδὲ κελεύθου
Εἶκε παρὲξ ἰέναι. Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω
Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
Τρηχῖνος προβέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός.
Τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα, Θεμιστονόην κυανῶπιν.
Ὦ πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν
Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
Ἤδη μέν τέ ἕ φημὶ καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἠμαθόεντος
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἠρείσατο γαίῃ,
Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον, ἤλασα μηρὸν,
Παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα.
Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ.
Ἔνθά κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος ἐϋμμελίης ἐμενοίνα
Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
Δὴ τότ' ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
Παῖς τε Διὸς μεγάλου, καὶ Ἐνυαλίοιο ἄνακτος.
Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
Τῶν δ' ὑποσευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,

Πολλαὶ

---

356. Τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα.] In Solonis legibus opponebantur, βινεῖν (male legitur βαίνειν) & ὀπυίειν. Hesyc. βινεῖν, τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπυίειν.

364. Παντὶ] Notandum est hic

σάκος

Illi autem pariter procedebant, similes igni sive procellæ,
Cygnus equûm domitor, & Mars insatiabilis bello.
Horum equi deinde obviam sibi mutuò facti,
Acutum hinnivere, circaque ipsos reverberabatur sonus.
Atque hunc prior alloquebatur vis Herculea:
Cygne ignave, cur contra nos tenetis veloces equos,
Viros, qui laboris & ærumnæ experti sumus?
In diversum tene currum bene politum, atque è via
Cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
Ad Ceycem regem, nam ille potestate pariter & majestate
Trachini antistat. Tu verò satis hoc scis etiam ipse:
Ejus enim connubio tenes filiam Themistonoem nigroculam.
O ignave, non enim tibi neque Mars mortis exitium
Prohibuerit, si nos inter nos congrediamur bellando.
Jam ipsum quidem aio ante quoque aliquoties periculum fecisse
Hastæ nostræ, quando pro Pylo arenoso
Adversus stetit mihi pugnam insatiabiliter optans.
Ter siquidem meâ hastâ percussus sustinuit se terrâ,
Vulneratus clypeo: quarto autem transadegi femur ejus,
Totis animis festinans, magnumque illius clypeum perforavi.
Pronus autem in pulveribus humi prostratus cecidit hastæ impetu.
Ubi etiam ignominia affectus inter immortales fuit,
Manibus sub nostris relictis spoliis cruentis.
Sic dixit: at Cygnus bellicosus haudquaquam curabat,
Huic obtemperans, retinere trahentes currum equos.
At tunc à bene compactis bigis desilierunt celeriter in terram,
Et Jovis filius magni, & Enyalii regis.
Aurigæ autem propius egerunt pulchricomos equos.
Illis autem irruentibus sonitu pedum concitata est lata terra.
Ut autem ab alto vertice montis magni
Rupes desiliunt, aliæ super alias cadentes:

Mul-

ολιχ@ poni priore longa, ut & infra ver. 461. quum tamen alibi soleat Hesiodus alios Poetas in corripienda illa syllaba sequi.

372 Ἡνίοχοι] Scribe cum Palat. ἔμπλην.

374 Ὡς δ' ὅτ'.] Comparatio hæc est Homero frequens.

384 Καδ'

Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι,
Αἴγειροί τε τανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδομένων, εἵως πεδίον δ' ἀφίκωνται·
Ὣς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκός,
Ἄρνη τ', ἠδ' Ἑλίκη, Ἄνθειά τε ποιήεσσα,
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σύνισαν. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,
Κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας,
Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.
Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι
Κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
Ἀνδράσι θηρευτῇς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
Δοχμωθείς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην,
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρήν·
Τῷ ἴκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππείου θόρε δίφρου.
Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ
Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν
Ἄρχεται, ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση,
Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδὴν
Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει.
Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι,
Τούς τε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος.
Τὴν ὥρην μάρναντο. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κοτέοντε, ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι,
Δεινὴ δέ σφ' ἰαχή, ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων·
Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
Αἰγὸς ὀρεσσινόμου, ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο

384. Κὰδ δ'.] Hoc Homero & Virgilio semper signum cladis est.

399. Τούς τε θέρει.] Σπείρουσιν Palatin.

401. Τὴν ὥρην.] Lege ὀρυμαγδός.

415. Οὐδ'.]

Multaque quercus, multæ item piceæ
Alnique totis radicibus refringuntur ab ipsis
Celeriter delabentibus, donec in campum perveniant:
Ita & illi in se mutuo ruebant cum magno clangore.
Tota autem Myrmidonum civitas celebrisq; Iaolcus,
Arneque, & Helice, & Anthea herbosa,
Præ voce utriusque valde resonabant. Illi autem cum clamore
Mirando congressi sunt. magnum autem intonuit prudens Jupiter,
Et à cœlo guttas dimisit sanguinolentas,
Signum id ponens bello, suo multum confidenti filio.
Qualis autem in vallibus montis acerbus aspectu
Aper, dentes habens exertos, fertur impetu ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuitq; candidum dentem
Per obliquum actus, spuma autem circa os mandenti
Destillat, oculiq; ipsi igni splendenti similes sunt,
Rectis autem in vertice horret setis, circaq; collum:
Tali similis Jovis filius ab equestri desiliit curru.
Quando autem viridi nigricans alis sonora cicada
Ramo insidens, æstatem hominibus canere
Incipit, cujus & potus & cibus mollis ros est,
Atque per totum diem, & mane sub auroram fundit vocem
Æstu in gravissimo, quando corpus Sirius exsiccat.
Quando item & milia circum aristæ nascuntur,
Quæ æstate seminant, cum uvæ acerbæ colorem mutant,
Qualia Bacchus dedit hominibus in lætitiam & laborem;
Eo tempore pugnabant, multus autem tumultus excitabatur.
Ut autem leones duo, pro occisa cerva
Sibi mutuo irati, in se ipsos impetum faciunt,
Sævusque inter ipsos rugitus, strepitusque exoritur dentium;
Atq; ut vultures incurvis unguibus repandirostri
Rupe in excelsa, magno clangore dimicant,
Capræ montivagæ gratia, aut feræ cervæ

Pinguis,

Πίονος, ἥν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ,
Χώρου ἀΐδρεις ἐών· οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
Ἐσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δειμεῖαν ἔθεντο:
Ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἔνθ' ἤτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
Κτεινέμεναι μεμαὼς, σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δὲ βίη Ἡρακληείη
Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχεϊ μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου
Ἤλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
Ἀνδροφόνος μελίη. μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
Ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ὅτε πέτρη
Ἠλίβατος, πληγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ·
Ὣς ἔριπ', ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε Διὸς ταλακάρδιος υἱὸς,
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην προσιόντα δοκεύσας,
Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὣς σώματι κύρσας,
Ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
Σχίσσας ὅττι τάχιστα, μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
Ἐμμεμαὼς δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ·
Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὤμους
Οὐρῇ μαστίζων, ποσσὶ γλάφει· οὐδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν, οὐδὲ μάχεσθαι.
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἀντίος ἔστη Ἄρηος· ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἐσσυμένως. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ.
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀροῦσα.
Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχῇ

Ἔρχε-

415. Οὐδ'.] Scholiastes Græcus Tzetzes scribit, Seleucũ quendam legere χαλκὸς, ut de hasta intelligatur; nam scutum, inquit, non erat æneum.

423. Ἀμφὶ δέ οἱ βράχε, &c.] Τεύχεα ποικίλα sunt, sicut Terentio vestis varia, ἡ πολυτελής. Nos

Pinguis, quam interfecit jaculando juvenis vir,
Sagitta è nervo emissa: ipse autem vagatur alio loco
Loci ignarus existens; at illi celeriter animadverterunt,
Certatimque pro ea pugnam acerbam instituerunt:
Sic & hi duo cum clamore contra se mutuo irruerunt.
Ibi sanè Cygnus quidem potentis Jovis filium
Occidere meditans, clypeo æream hastam adegit,
Neque tamen perrupit æs: defendebant enim dona Dei.
Contra autem Amphitryoniades, vis Herculea,
Inter galeam & clypeum, hasta longa,
Cervicem nudatum, celeriter, infra mentum,
Percussit valde, ambosq; detondit tendones
Homicida lancea, magnum enim robur inciderat viri.
Cecidit autem veluti cùm quercus aliqua, aut cum rupes
Excelsa, icta Jovis fumanti fulmine:
Sic cecidit. circum ipsum autem resonabant arma variegata ære.
Atque hunc quidem ibi reliquit Jovis ærumnosus filius.
Ipse autem occisorem hominum Martem accedentem observans,
Sævum videns oculis, ut leo corpus forte nactus,
Qui admodum accuratè pelle validis unguibus
Dissecta, quàm celerrimè dulcem animum abstulit:
Alacriter autem hujus nigrum expletur cor,
Ac cæsiis intuens oculis sævum quiddam, costasque & humeros
Cauda flagellans, pedibus fodit, neque quisquam ipsum
Sustinet ex adversa aspiciens prope ire, neque pugnare.
Talis igitur & Amphitryoniades insatiabilis bello
Contra Martem stetit, in præcordiis audaciam augens
Certatim. Ille autem propè venit afflicto corde.
Utrique autem cum clamore alter alterum invaserunt.
Ut autem, quando à magno rupes cacumine præcipitans,
Et in longum delata saltu volvitur, fragorque

Venit

Nec discedit multùm Diaconus qui interpretatur κεκαλλωπισμένα ἐν χαλκῷ.

425 Ἀυτὸς] Aut retinendum ἐπιόντα, ut supra, aut προσιόντα, ut in Palatino, pro προσιέντα.

431 Οὐρῆ] Legitur etiam μαστιχόων.

450 Ὡς

Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάρος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
Ὑψηλός, τοὶ δὴ συνενείκεται, ἔνθα μιν ἴσχει·
Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὖλος Ἄρης
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ᾽ ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος, ἐρεμνὴν αἰγίδ᾽ ἔχουσα,
Δεινὰ δ᾽ ὑπόδρα ἰδοῦσ᾽, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἐπίσχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
Ἡρακλέα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ᾽ ἄγε παῦε μάχης, μηδ᾽ ἀντίος ἵστασ᾽ ἐμεῖο.
Ὣς ἔφατ᾽· ἀλλ᾽ οὐ πεῖθ᾽ Ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν.
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Κακτάμεναι μεμαώς· καί ῥ᾽ ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος
Σπερχνόν, ἑοῦ παιδὸς κοτέων πέρι τεθνηῶτος,
Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ· ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπ᾽, ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
Δριμὺ δ᾽ Ἄρην ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ᾽ ἄορ ὀξὺ,
Ἔσσυτ᾽ ἐφ᾽ Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι. τὸν δ᾽ ἐπιόντα
Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς,
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο,
Οὔτασ᾽ ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε,
Δούρατι νωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ.
Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἐΰτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Ἤλασαν αἶψ᾽ ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ᾽ ἔπειτα
Ἵππους μαστιέτην, ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὄλυμπον.
Υἱὸς δ᾽ Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος,
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ᾽ ὤμων τεύχεα καλὰ
Νίσοντ᾽· αἶψα δ᾽ ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐξίκετ᾽ Οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.

Κύκνον

450. Ὣς ἔφατ᾽. ἀλλ᾽ οὐ.] Palatin. Ἄζηος.

458. Ἔσσυτ᾽.] MS. Ἡρακλῆϊ editi quidam Ἡρακλεῖ.

Venit subito ingens, collis autem ipsi obvius fit
Altus, ad quem cursu defertur, ubi ipsam retinet:
Tanto ille fremitu: currum gravator perniciosus Mars
Vociferans irruit; ille autem promptè venientem excepit.
Porro Minerva filia Jovis ægida tenentis
Obviam venit Marti, tenebrosam habens ægidem,
Sæva autem torve intuens, verbis volucribus allocuta est:
Mars, inhibe animos ingentes & manus invictas;
Neque enim tibi fas est inclyta arma auferre,
Hercule occiso, Jovis magnanimo filio.
Sed age, desiste à pugna, neque adversus steteris mihi.
Sic ait: sed non persuasit Martis magnanimi animo:
Sed magno fremitu flammæ similia arma vibrans,
Celeriter invasit vim Herculeam,
Occidere festinans: & conjecit æratam hastam
Acriter, ob suum filium irascens mortuum,
In clypeum magnum. At procul cæsia Minerva
Hastæ impetum avertis, manu deflectens à curru.
Acerbus autem dolor Martem cepit: extractoque gladio acuto,
Irruit contra Herculem magnanimum. at illum accedentem
Amphitryoniades, sævo insatiabilis bello,
Femore nudatum clypeo sub variegato
Vulneravit valide, magnumque trajecit clypeum,
Hasta vibrans: in terra autem prostravit media Martem.
At illi Pavor & Metus agilem currum & equos
Adegerunt celeriter propiùs, & à terra habente latas vias
In currum posuerunt variegatum: atque inde celeriter
Equos flagellis impulerunt, veneruntque in altum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & gloriosus Iolaus,
Cygno despoliato armis ab humeris pulchris detractis,
Revertebantur, moxque exinde ad civitatem Trachiniam venerunt
Equis velocibus. At cæsiis oculis Minerva
Pervenit in Olympum magnum, & domos patris,

Κύκνον δ' αὖ Κήϋξ θάπτεν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιας κλειτοῦ βασιλῆος,
Ἄντιω, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτήν τ' Ἰαωλκὸν,
Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην. πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς,
Τιμῶντες Κήϋκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων· τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Ὅστις ἄγοι Πυθοῖδε, βίῃ σύλασκε δοκεύων.

ΤΕΛΟΣ.

Cygnum autem contra Ceyx ſepelivit, & populus infinitus,
Qui prope civitatem habitant inclyti regis,
Anten, Myrmidonumque civitatem, celebremque Iaolcum,
Arnenque & Helicen. multus autem congregabatur populus,
Honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
Sed illius ſepulcrum & monumentum obſcurum reddidit Anaurus,
Imbre hyemali exundans. ita enim ipſum Apollo
Latonæ filius juſſit, propterea quòd inclytas hecatombas
Quicunque portaret Delphos, eum vi ſpoliabat inſidiatus.

FINIS.

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟΥ

Θεογονία.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος,
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
Ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
Καλοὺς, ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ,
Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' Αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Λητώ τ', Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' Ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπον
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο.
Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα.
Ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι.

---

5. Καί τε.] In nonnullis exemplaribus est Τερμησσοῖο, & vers. sequenti quidam dividunt περὶ κρήνης.

HESIODI ASCRÆI
DEORUM GENERATIO.

A Musis Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Heliconis habitant montem, magnumq; divinumque:
Et circa fontem nigrum pedibus teneris
Saltant, aramque præpotentis Saturnii,
Atque ablutæ tenero corpore in Permesso,
Aut in Hippocrene, aut in Olmio sacro,
Summo in Helicone choreas duxerunt,
Pulchras, amabiles; fortiterque tripudiarunt pedibus.
Inde concitatæ, velatæ aere multo,
Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
Celebrantes Jovemque ægida tenentem, & venerandam Junonem
Argivam, aureis calceamentis incedentem:
Filiamq; Ægiochi Jovis, cæruleos oculos habentem Minervam:
Auguremq; Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,
Atque Neptunum terram continentem, terræ motorem,
Et Themin venerandam, & nigris oculis Venerem,
Hebenq; aurea corona decoram, formosamque Dionen,
Auroramque, Solemque magnum, splendidamque Lunam,
Latonamque, Japetumque, ac Saturnum versipellem,
Terramque, Oceanumq; vastum, & Noctem atram:
Aliorumq; immortalium sacrum genus semper existentium
Quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos pascentem Helicone sub divino.
Hoc autem me primum Deæ sermone compellarunt
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi:
Pastores in agris pernoctantes, mala probra, ventres solùm,
Scimus mendacia dicere veris similia:
Scimus etiam, quando voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ,

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν, ἢ περὶ πέτρην;
Τύνη Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διῒ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Εἴρευσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι. τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα. γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούποιο, θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ
Σκιδναμένῃ. ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Δώματά τ' ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι,
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ,
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτον,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαί, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κράτεϊ τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος, κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ᾗσιν ἀοιδὴ

32. Θείην.] Magìs placeret altera lectio, ἵνα κλείοιμι, si cum ea stare posset versus, quòd infra quoque Poëta utatur verbo κλείειν. Quid si verò legamus ὡς κλείοιμι

48. Ἀρχόμεναι.] Altera lectio λήγουσαι, videretur fortassis meliùs convenire, si mensura versus ferre posset.

t mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
)ecerpere mirandum. inspirarunt autem mihi vocem
)ivinam, ita ut scirem tam futura quàm præterita.
t me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
e verò primò & postremò semper decantare.
ed quo mihi hæc circa quercum, aut circa petram?
O tu, à Musis ordiamur, quæ Jovi patri
'anendo oblectant magnum animum in Olympo,
Memorantes & præsentia, & futura, & præterita,
'ocem inter se aptantes. illarum verò indefessa fluit vox
lb ore suavis. rident autem domus patris
'ovis valde tonantis, Dearum voce à suavi
)ispersa. resonat verò vertex nivosi Olympi,
)omus immortalium. hæ verò immortalem vocem emittentes,
)eorum genus venerandum imprimis celebrant cantilena,
lb exordio, quos Tellus & Cœlum latum genuerunt,
Quiq; ex his prognati sunt Dii, datores bonorum.
ecundo rursum Jovem, Deorum patrem atq; etiam hominum,
ncipientesq; canunt Deæ, & finientes carmen,
Quàm sit præstantissimus Deorum, & imperio maximus.
'orro & hominum genus, fortiumq; gigantum
'elebrantes, oblectant Jovis mentem in Olympo,
Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida habentis:
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Mnemosyne, fertilitati Eleutheris imperans,
Oblivionemque malorum, & solatium curarum.
Novem enim ei noctes mixtus est prudens Jupiter,
Seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.
Sed cùm jam annus exactus, circumvoluta verò essent tempora
Mensium decrescentium, diesque multi transacti essent,
Ipsa peperit novem filias concordes, quibus carmen

Curæ

---

posset. Sensus certè est manifestus, idem nempe qui est, ver. 34. Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν, qui commodè effici non potest, si legamus λήγουσι, nisi ita exponamus: καὶ λήγουσι ἀοιδῆς; subintellige, αὐτὸν ὑμνοῦσαι.

60. Ἡ δ' ἔτεκ'.] Secundum quos-

Μέμβλεται, ἐν ςήθεσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
Τυτθὸν ἀπ᾽ ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
Ἔνθά σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ᾽ αὐτῆς Χάριτες, καὶ Ἵμερος οἰκί᾽ ἔχουσιν,
Ἐν θαλίῃς· ἐρατὴν δὲ διὰ ςόμα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἱεῖσαι.
Αἵ τότ᾽ ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ᾽ ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνεύσαις· ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει
Νισσομένων πατέρ᾽ εἰς ὅν. ὁ δ᾽ οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
Αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἠδ᾽ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κάρτεϊ νικήσας πατέρα Κρόνον. εὖ δὲ ἕκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ᾽ ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχουσαι,
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι,
Κλειώ τ᾽, Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ᾽, Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ᾽, Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ᾽. ἣ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Ἡ μὲν γὰρ βασιλεῦσιν ἅμ᾽ αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ᾽ ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδήν,
Τοῦ δ᾽ ἔπε᾽ ἐκ ςόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ τε λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιςας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν. ὁ δ᾽ ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπιςαμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοις, ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι,
Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ᾽ ἀνὰ ἄςυ, θεὸν ὣς ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι.

quosdam esset scribendum κοῦρας, quod ρας corripiatur: sed non assentiuntur veteres codices.

61. Μέμβλεται] Ald. edit. ha-

Curæ est, in pectoribus securum animum habentibus,
Paululum à summo vertice nivosi cœli,
Ubi ipsis splendidique chori, & ædes pulchræ.
Juxta verò eas Gratiæ & Cupido domos habitant,
In conviviis: amabilem autem per os vocem emittentes,
Canunt omniumque leges, & mores venerandos
Immortalium celebrant, amabilem autem per os vocem emittentes.
Istæ tum ibant ad Olympum exultantes voce pulchra,
Immortali cantilena: undique verò resonabat terra atra
Canentibus hymnos: jucundus verò à pedibus strepitus excitabatur,
Euntium ad patrem suum. ille autem in cœlo regnat,
Ipse habens tonitru, atque ardens fulmen,
Vi superato patre Saturno. bene autem singula
Immortalibus disposuit simul, & induxit honores.
Hæc sanè Musæ canebant, cœlestes domos tenentes:
Novem filiæ magno è Jove prognatæ;
Clioque, Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,
Terpsichoreque, Eratoque, Polymniaque, Uraniaque,
Calliopeque: hæc autem præstantissima est omnium,
Hæc enim & reges venerandos comitatur.
Quemcunque honoraturæ sunt Jovis filiæ magni,
In lucem editumque aspexerint à Jove nutritorum regum,
Huic quidem super linguam dulcem fundunt cantilenam,
Hujus verba ex ore fluunt blanda: cæterùm populi
Omnes ad ipsum respiciunt, discernentem jus
Rectis judiciis. hic autem tuto cauteque loquens,
Statim etiam magnam contentionem scitè diremit.
Propterea enim reges prudentes, quod populis
Damno affectis in foro res iterum integras restituunt
Facilè, mollibus alloquentes verbis.
Incedentem vero per urbem, veluti Deum, placant
Reverentia blanda: eminet verò inter ipsos congregatos.

Tale

---

bet μέλεται, Germ. μίλλεται· Venet. μεμέληται. Sed notum est ex Homero μεμέληται contrahi in μέμβλεται.

140 Βεβρ-

Οἵα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διός, βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι
Φιλεῦνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἄζηται, κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται, ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός καὶ δνοφερῆς, οὕς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος.
Εἴπατε δ', ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοί, καὶ Πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
Ὥς τ' ἄφενος δάσσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ εἴπαθ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
Ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελής πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον, καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε, μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
Οὓς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

Γείνατο

Tale Musarum ingens munus hominibus.
A Musis etenim, & eminus feriente Apolline,
Viri cantores sunt super terram & citharœdi:
Ex Jove verò reges. Ille verò beatus, quemcunq; Musæ
Amant: suavis ei ab ore fluit vox.
Quod si enim quis luctum habens recenti dolore saucio animo
Tristetur, animo dolens, cæterum Poeta
Musarum famulus res claras priscorum hominum
Laudibus celebraverit, beatosq; Deos qui Olympum incolunt;
Statim hic sollicitudinum obliviscitur, nec quicquam dolorum
Meminit: cito enim deflexerunt eum aliò dona Dearum.
Salvete natæ Jovis, date verò amabilem cantilenam.
Celebrate quoque Immortalium divinum genus, semper existentium,
Qui Tellure prognati sunt, & Cœlo stellato,
Nocteq; caliginosa, quosq; salsus nutrivit Pontus.
Dicite insuper, ut primum Dii & terra fuerint,
Et flumina, & Pontus immensus, æstu furens,
Astraq; fulgentia, & cœlum latum superne:
Et qui ex his nati sunt Dii, datores bonorum.
Utq; opes diviserint, & quomodo honores distinxerint,
Atque quomodo primum multis implicitum sphæris tenuerint cœlum.
Hæc mihi dicite Musæ, cœlestes domos inhabitantes
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primo omnium quidem Chaos fuit, ac deinde
Tellus lato pectore prædita, omnium sedes tuta semper
Immortalium, qui tenent juga nivosi Olympi,
Tartaraq; tenebricosa in recessu terræ spaciosæ:
Atq; Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
Solvens curas & omnium Deorum, omniumq; hominum,
Domat in pectoribus animum, & prudens consilium.
Ex Chao verò Erebusque, nigraq; Nox editi sunt;
Quos peperit ubi concepisset, Erebo amore mixta.
Tellus verò primum quidem genuit parem sibi
Cœlum stellis ornatum, ut ipsam totam obtegat,
Utque esset beatis Diis sedes tuta semper.

Genuit

Γείνατο δ' οὔρεα μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα,
Ἡ δὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἴδματι θυῖον,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα, τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον,
Οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν.
Οἱ δή τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ·
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ,
Ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι· κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν,
Ἰσχὺς δ' ἄπληστος, κρατερή, μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ἀποκρύπτεσκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
Οὐρανός. ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίην δὲ κακήν ἐπεφράσατο τέχνην.
Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος,

Τεῦξε

140. Βρόντην.] Hæc lectio Latinorum Poëtarum testimoniis cōfirmatur. Altera autem Ἀστερόπην habet pro Στερόπην.

145. Κυ-

Genuit præterea montes altos, Dearum gratas speluncas
Nympharum, quæ habitant per montes saltuosos.
Atque etiam infrugiferum pelagus peperit æstu furens,
Pontum, absque amore suavi. cæterum deinde
Cælo concumbens, peperit Oceanum profundos vortices habentem,
Cæumque, Creumque, Hyperionemque, Japetumque,
Theamque, Rheamque, Theminque, Mnemosynenque,
Phœbenq; aurea corona insignem, Tethymque amabilem.
Hos verò post natu minimus natus est Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos: floridum autem odio prosequebatur parentem.
Porro genuit & Cyclopes superbum cor habentes,
Brontenque, Steropenque, & Argen forti animo præditum:
Qui Jovi & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.
Qui sanè per alia Diis similes erant,
Unus verò oculus media positus erat fronte.
Cyclopes verò illis nomen è re erat, eò quòd ipsorum
Circularis oculus unicus inerat fronti:
Roburq; & vires, & molimina erant in operibus.
Alii rursus è Tellure & Cælo prognati sunt,
Tres filii magni, & prævalidi, non nominandi,
Cottusque, Briareusque, Gygesque, superba proles.
Quorum centum quidem manus ab humeris impetuosè movebantur
Inaccessæ: capita verò unicuique quinquaginta
Ex humeris prognata erant super robustos artus.
Robur autem immensum, validum, ingenti in statura.
Quotquot enim Tellure & Cælo procreati sunt,
Potentissimi filiorum, suo verò infensi erant parenti
Ab initio. & horum quidem ut quisque primùm nascebatur,
Omnes occultabat, & in lucem non emittebat,
Terræ in latebris: malo autem oblectabatur opere
Cælum. ipsa verò intus ingemiscebat Terra vasta,
Arctata: dolosam verò malamque excogitavit artem.
Statim verò cùm procreasset genus cani ferri, Fabri-

145. Κυκλοτερὴς.] Al. ἐὼν, al. ἕεν. patet autem legendum esse ἕεις, pro εἷς per diæresin.

158. Κευθμῶνι.] Nomina appellativa in ὼν & εῖον significant locum.

188 Μή-

Τεῦξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ·
Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀτασθάλου, αἴ κ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, πατέρος γε κακὴν τισαίμεθα λώβην
Ὑμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἄρα πάντας ἕλεν δέος, οὐδέ τις αὐτῶν
Φθέγξατο. θαρσήσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
Ἂψ αὖτις μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν·
Μῆτερ, ἐγώ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
Ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη·
Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
Ἅρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, καί ῥ' ἐτανύσθη
Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,
Μακρήν, καρχαρόδοντα· φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω. τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν,
Γείνατ' Ἐριννῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας,
Τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
Νύμφας θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Μήδεα θ', ὡς τοπρῶτον ἀποτμήξας, ἀδάμαντον
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ Πόντῳ,
Ὣς φέρετ' ἀμπέλαγος πουλὺν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο. τῷ δ' ἐνὶ κούρη
Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλετο· ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.

188. Μήδεά θ'.] Non video quomodo ἀδάμαντον ad sensum applicari possit. Lege itaq; cum exemplari Venetiis excuso ἀδάμαντι, &

Fabricavit magnam falcem, edixit verò caris liberis.
Dixit autem animum addens, caro mœrens corde:
Filii mei & patris nefarii, si volueritis
Parere, patris malam ulciscemur contumeliam
Vestri. prior enim sæva machinatus est opera.
Sic dixit: illos verò omnes invasit metus, neq; quispiam illorum
Locutus est. confirmato animo tandem magnus Saturnus versutus
E contra verbis compellavit matrem castam:
Mater, ego certè hoc in me recipiens peragam
Facinus. patrem enim inauspicatum nihil curo
Nostrum. prior enim sæva meditatus est opera.
Sic dixit: gavisa est autem valde animo Tellus ingens.
Collocavit autem ipsam celans insidiis: indidit verò manui
Falcem asperis dentibus; dolo autem instruxit omni.
Venit autem Noctem adducens magnum Cœlum: undiq; verò
Cupiens amorem imminebat, & sane extentum est
Passim. ex insidiis autem filius petiit manu
Sinistra, dextra vero immanem cepit falcem,
Longam, asperos dentes habentem, cariq; genitalia patris
Festinanter demessuit, rursumq; abjecit ut ferrentur
Pone. illa quidem non incassum elapsa sunt manu:
Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
Omnes suscepit Terra. circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyasq; validas magnosq; Gigantes,
Armis nitentes, longas hastas manibus tenentes,
Nymphasq; quas Melias vocant super immensam terram.
Testiculisq; ut prius resectis, ferrum
Projecit circa Epirum undis agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus longo tempore: circumcirca verò alba
Spuma ab immortali corpore oriebatur: in ea puella
Innutrita est: primum verò ad Cytheras divinas
Vehebatur, inde tum circumfluam pervenit ad Cyprum.

Pro-

& in interpretatione Latina pro ferrum, ferro, reponendum. Nam κάββαλ', & quæ sequuntur, de ipsis genitalibus omnino intelligenda sunt. Ibidem quoque, Ἠπείρου κτλ.

209. Φά-

Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
Ἀφρογενέα τε θεὰν, καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
Κυπρογένειαν δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη·
Τῇ δ' Ἔρος ὡμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς,
Γεινομένῃ τὰ πρῶτα, θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούσῃ.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν,
Παῖδας νεικείων, μέγας Οὐρανὸς, οὓς τέκεν αὐτός.
Φάσκε δὲ πταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον· ἔτικτε δὲ φῦλον Ὀνείρων·
Οὔ τινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν.
Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο
Χρύσεα καλὰ μέλουσι, φέροντά τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε βροτοῖσι
Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι,
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,

Λήθην

---

209. Φάσκε.] Τιταίνοντας quidam exponũt *nocentes*, sed judicet lector num potior sit interpretatio, *extendentes*, scilicet manum.

227. Λή-

Prodiit vero veneranda formosa Dea: circum vero herba
Pedibus sub mollibus crescebat: Aphroditem autem ipsam,
Spumâ prognatam Deam, & decoram pulchris sertis Cythe-
ream,
Nominant tam Dii quam homines: eo quod in spuma
Nutrita fuit: Cythoream autem quod appulit Cytheris:
Cyprigenam vero, quod nata sit undosa in Cypro:
Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emersit.
Hanc vero Amor comitatus est, & Cupido sequebatur pulcher,
Natam primum, & Deorum ad cœtum euntem.
Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
Sortem inter homines & immortales Deos.
Virgineas confabulationes, & risus, & deceptiones,
Oblectationémq; suavem, & amicitiam, blanditiásque.
Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,
Filios objurgans magnus Cœlus, quos genuit ipse.
Dictitabat porro, festinantes ex protervia magnum patrâsse
Facinus, cujus deinceps ultio in posterum futura sit.
Nox præterea peperit odiosum Fatum, & Parcam atram,
Et mortem: peperit etiam Somnum, peperit vero agmen Somni-
orum:
Quæ nulli mixta Dea peperit Nox obscura.
Rursum postea Momum, & Ærumnam dolore plenam,
Hesperidésque, quibus mala ultra inclytum Oceanum
Aurea pulchra curæ sunt, ferentésque arbores fructus,
Et fatales Deas, & Parcas genuit immites,
Clothoque, Lachesinque, & Atropon: quæ mortalibus
Nascentibus dant habendum bonúmq; malúmque,
Quæq; hominúmq; Deorúmq; delicta persequentes,
Nunquam desinunt Deæ à vehementi ira,
Priusquam illi rependerint malam ultionem, quisquis peccârit.
Peperit præterea & Nemesin, cladem mortalibus hominibus,
Nox perniciosa: post hanc Fraudem enixa est, & Amicitiam,
Seniúmq; noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
Verum Contentio odiosa peperit quidem Laborem mole-
stum,

Λήθην τε, Λοιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, Ψευδέας τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος
Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος· οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.
Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κηθὼ καλλιπάρηον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήριτα τέκνα θεάων
Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωρίδος ἠϋκόμοιο,
Κούρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράτη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοθόη, Σπειώ τε θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα,
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγαυή,
Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη καὶ Πρωτομέδεια,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
Ἱπποθόη τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδέι πόντῳ,
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
Ῥεῖα πρηΰνει, καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
Κυμώ τ', Ἠϊόνη τε, εὐστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδής, καὶ Ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια·

---

227. Λήθην] Alii legunt λιμὸν, & fortasse non malè. Sicut etiam vers. sequenti magis convenire videtur φόβους quàm φόνους, quia suprà in Aspide vers. 1… conjunxit etiam Poëta hæc duo …ος & ἀνδροκτασίην.

238. Κηθὼ καλλιπάρ…

Oblivionémque, Pestemque, & Dolores lacrymabiles,
Pugnasque, Cædesque, Præliáque, Stragesque virorum,
Jurgiaque, mendacesque Sermones, Disceptationesque,
Legum contemptum, Noxamque, familiares inter sese:
Juramentúmq; quod plurimùm terrestres homines
Lædit, quando quispiam volens pejeraverit:
Nereúmq; alienum à mendacio, & veracem genuit Pontus,
Maximum natu filiorum: sed vocant senem,
Eò quòd verus atq; placidus: nec juris & æqui
Obliviscitur, sed justa & mansueta consilia novit.
Deinde rursum Thaumantem magnum & fortem Phorcyn,
Terræ commistus, & Ceto pulchris genis præditam,
Eurybiámque, ferreum in pectore animum habentem.
Ex Nereo porrò prognatæ sunt perquam amabiles filiæ Dearum
Ponto in fructuoso, & ex Doride pulchricoma,
Filia Oceani rotundi fluvii,
Protoque, Eucrateque, Saoque, Amphitriteque,
Eudoraque, Thetisque, Galeneque, Glauceque,
Cymothoe, Spioq; velox, Thaliáq; jucunda,
Et Melita gratiosa, & Eulimene & Agave,
Pasitheáque, Eratóque, & Eunice roseis lacertis prædita,
Dotóque, Protóq; Pherusáque, Dynamenéque,
Nesæáque, & Actæa, & Protomedia,
Doris, & Panope, & speciosa Galatea,
Hippothoéque lepida & Hipponoe roseis lacertis prædita,
Cymodocéque, quæ fluctus in obscuro ponto,
Et flatus divinorum ventorum, unà cum Cymatolege,
Facilè mitigat, & cum pulchros talos habente Amphitrite:
Cymoque, Eionéque, pulchreq; coronata Halimede,
Glauconoméq; hilaris, & Pontoporia,
Liagoréque, & Euagore, & Laomedia:

Poly-

Alii legunt Κητώ, ἐν πόντῳ γὰρ τὰ κήτη διάγειν εἰώθεισαν ἰχθύες ὄντα καὶ ὑπερμεγέθη.

240. Μεγήρατα] Alii legunt μεγήρατα τέκνα, id est, μεγάλα, ἐπήρατα, ἢ ὑπερχαρίεντα τέκνα, διὰ τὸ κάλλος.

243. Πρωτώ τ'.] Quædam exemplaria habent Ἐυκράντη.

Πουλυνόμη τε, καὶ Αὐτονόμη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυήν τ' ἐρατή, καὶ εἶδος ἄμωμος·
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη·
Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε·
Νημερτής θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυρρείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην· ἣ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται,
Ὠκείῃς πτερύγεσσι μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρήους,
Ἐκ γενετῆς πολιάς· τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοί, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι·
Πεμφρηδώ τ' εὔπεπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ' αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθενώ τ', Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε, λυγρὰ παθοῦσα.
Ἡ μὲν ἔην θνητή, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρῳ
Αἱ δύο· τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς
Γείνεθ', ὃ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
Χὠ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
Βροντήν τε στεροπήν τε φέρων Διῒ μητιόεντι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.

---

269. Ὠκείῃς] In cœlum volabant: cœlum enim etiam χρόνον dici annotat Schol. Sed sunt qui legũt μετοχθόνιαι, ut sit relicta terra.

270. Καλλιπ.] Al. καλλιπάρηος.

288. Μιχθείς.] Versus hic in omnibus exemplaribus collocatus reperitur 9 vers. superius, post illum Ἐν μαλακῷ, cum tamen eo pertinere nullo modo possit.

Polynoméque, & Autonoe, & Lysianassa,
Euarnéque tam indolis gratæ, quam inculpatæ formæ,
Et Psamathe decora corpore, divináque Menippe:
Nesoque, Eupompéque, Themistoque, Pronoeque,
Nemertésque, quæ patris habet animum immortalis.
Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatæ sunt
Filiæ quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas vero Oceani profundifluі filiam
Duxit Electram, hæc autem celerem peperit Irim,
Pulchricomásq; Harpyias, Aelloque, Ocypetenque,
Quæ ventorum flamina, & aves assequuntur
Pernicibus alis, in cœlo enim degentes volitant.
Phorco post hæc Ceto Græas peperit pulchris genis præditas,
A partu canas, quas ob id Græas vocant.
Immortalésq; Dii, humiq; incedentes homines.
Pephredoque pulchro peplo, Enyoq; croceo peplo,
Gorgonésque, quæ habitant celebrem Oceanum,
In extrema parte ad noctem: ubi Hesperides argutæ,
Sthenóque, Euryaléque, Medusaque, gravia perpessa,
Ipsa erat mortalis, ast aliæ immortales, & senio non obnoxiæ,
Duæ: cum una concubuit cærulea cæsarie Neptunus
In molli prato & floribus vernis,
Ejus autem Perseus caput cum amputásset,
Exiliit Chrysaor magnus, & Pegasus equus.
Huic quidem cognomentum erat, quod Oceani apud fontes
Natus esset: cæterum hic ensem aureum tenebat manibus caris:
Et ille quidem cum avolásset, relicta terra matre pecorum,
Pervenit ad immortales: Jovis vero in domo habitat,
Tonitruque & fulgur ferens Jovi prudenti.
Chrysaor porro genuit tricipitem Geryonem,
Mixtus Calliroæ filiæ nobilis Oceani.

Illum

---

tres tantum traduntur Gorgones, Stheno, Euryale, & Medusa, neq; in his recensetur Calliroë. Quocirca nos G. Cantorum sequuti, versum illum huc transtulimus. Nam hoc cum historia plane convenit, quæ tota reperitur Κάρη δ' Ὠκεανοῖο, supra in Aspide, vers. 142.

Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ἡρακληείη,
Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι, περιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθον τε κλείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρον' Ἔχιδναν·
Ἥμισυ μὲν νύμφην, ἑλικώπιδα, καλλιπάρῃον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστὴν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἔχιδνα,
Ἀθάνατος νύμφη, καὶ ἀγήρατος ἤματα πάντα.
Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνεμον, ἑλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆϊ,
Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν,
Κέρβερον ὠμηστὴν, Ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
Τὸ τρίτον, Ὕδρην αὖτις ἐγείνατο λύγρ' εἰδυῖαν
Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,

297. Σπῆϊ] Alii rectiùs legunt σπέϊ, σπέος, ἴσος, τὸ antrum.

321. Χαροποῖο] Χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens. Peculiariter

llum quidem armis exuit vis Herculana,
Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia,
Die illo cùm boves egit latas frontes habentes
irjnthum in sacram, emensus iter Oceani,
rthóque interfecto, & bubulco Eurytione,
tabulo in obscuro, ultra inclytum Oceanum.
psa insuper peperit aliud monstrum, perplexum, nihil simile
Mortalibus hominibus, neq; immortalibus Diis,
Specu in concavo, divinam animo infracto Echidnam:
Dimidio nympham, nigris oculis, pulchris genis,
Dimidio item ingentem serpentem, horrendúmq; magnúmque,
arium, crudivorum, divinæ sub cavernis terræ.
llic vero ei specus est in imo, cava sub petra,
Procul ab immortalibúsq; Diis mortalibúsq; hominibus:
bi sane ei destinârunt Dii inclytas domos incolere.
Atq; coercebatur in Arimis sub terra tetra Echidna,
Immortalis nympha & senii expers, diebus omnibus.
Huic Typhaonem aiunt mixtum esse amore,
ehementem & violentum ventum, nigris oculis decoræ puellæ.
lla vero gravida facta, peperit fortes filios.
Orthum quidem primo canem peperit Geryoni.
terum secundo edidit partu immensum, minimè effabilem,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem ærea voce,
Quinquaginta capitum, impudentémq; fortémque.
ertio, Hydram rursus genuit abominabilem
Lernæam, quam enutrivit Dea albis ulnis Juno,
nsatiabiliter indignans virtuti Herculanæ.
c illam quidem Jovis filius occidit sævo ferro
mphitryoniades, cum bellicoso Iolao,
Hercules, ex consiliis Minervæ prædatricis.
Tum ipsa Chimæram peperit, spirantem terribilem ignem,
rucémque, magnámque, pernicémque, validámque.
llius erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,

Al-

liariter autem χρῶμα quoddam dicitur χαροπὸν, & χαροποὶ, qui ro sunt præditi, Is color putatur esse cæsius vel cæruleus, vel etiam fulvus: ut hic pro fulvo leone sumitur.

Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος.
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἷλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κεδνὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἠδ', Ἀπέσαντος.
Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
Κητὼ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυνος γένος ἐστί.
Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας,
Νεῖλον τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆον τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην,
Νέσσον τε, Ῥόδιόν θ', Ἁλιάκμονά θ', Ἑπτάπορόν τε,
Γρήνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, ἐΰρρείτην τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε,
Εὔηνόν τε, καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι
Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδής,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδία τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πληξαύρη τε, Γαλαξαύρη τε, ἐρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εὐειδὴς Πολυδώρη,

---

345. Εὔηνον.] In nonnullis exemplaribus est Ἄλδισκος pro Ἄρδησκος.

356. Ἀ

Alterum capellæ ; tertium vero serpentis robusti draconis.
Ante leo, pone vero draco, in medio autem capra,
Horrende efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegasus cepit, & strenuus Bellerophontes,
Illa sane Sphingem exitialem peperit, Cadmeis perniciem,
Ab Ortho subacta : Nemeæumque leonem,
Quem Juno cum enutrivisset, Jovis veneranda uxor,
In locis fertilibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
Ibi sane hic commorans, decipiebat tribus hominum,
Imperans cavernosæ Nemeæ, atque Apesanti.
Sed ipsum robur domuit virtutis Herculanæ.
Ceto vero minimum natu, cum Phorco amore mixta,
Peperit grandem serpentem, qui obscuræ in latibulis terræ
Finibus in amplis prorsus aurea mala custodit.
Hoc quidem ex Ceto & Phorco genus est.
Tethys autem Oceano flumina peperit vorticosa ,
Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vortices habentem ,
Strymonem, Mæandrumque, & Istrum pulchrifluum,
Phasinque, Rhesumque, Acheloium argenti verticem,
Nessumque , Rhodiumque , Haliacmonemque , Heptaporumque ,
Granicumque, & Æsapum, divinumque Simoenta,
Peneumque, & Hermum, amœneque fluentem Caïcum,
Sangariumque magnum, Ladonemque, Partheniumque,
Euenumque, & Ardescum, divinumque Scamandrum.
Peperit quoque filiarum sacrum genus, quæ per terram
Viros à teneris educant, una cum Apolline rege,
Et fluminibus ; hanc vero à Jove sortem habent,
Pithoque, Admeteque, Ianthеque, Electraque,
Dorisque, Prymnoque, & Urania forma Deam referens,
Hippoque, Clymeneque, Rhodiaque, Calliroëque,
Zeuxoque, Clythieque, Idyiaque, Pasithoëque,
Plexaureque, & Galaxaure, amabilisque Dione,
Melobosisque, Thoeque, & venusta Polydora,

Cer-

Κερκηίς τε φυὴν ἐρατή, Πλουτώ τε βοῶπις,
Περσηίς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε,
Πετραίη τ' ἐρόεσσα, Μενεσθώ τ', Εὐρώπη τε,
Μῆτίς τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεσθώ τε κροκόπεπλος,
Κρισίη τ', Ἀσίη τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ·
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρώ, Ὠκυρόη τε·
Καὶ Στύξ, ἣ δὴ σφέων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Αὗται δ' Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
Πρεσβύταται κοῦραι· πολλαί γε μέν εἰσι καὶ ἄλλαι.
Τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνίσπειν·
Οἳ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν, οἳ ἂν περιναιετάωσι.
Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κείῳ δ' Εὐρυβίη τίκτεν, φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστραῖόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,
Πέρσην θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεῷ θεὰ εὐνηθεῖσα.
Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τίκτεν Ἑωσφόρον ἠριγένεια,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Στὺξ

356. Ἀκάστη.] Ab ἀκάζω acuo, accentus retrahitur, discriminis causa, ἀκαστός, ή, όν. sic ἐραστὸς amabilis: at quum est nomen viri, retrahitur accentus, Ἔραστος, Rom. 16.23. vel ab ἄκαστος, η, ον, non ornatus, κάζω orno, Joh. Tzetzes: ἀκάστη, ἡ θεραπεία sanatio, ἀκέομαι, medeor. ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, Medicus. Verum primum Etymon convenientius videtur.

370. Οἱ δὲ ἕκαστοι.] Legitur etiam ὅσοι περιναιετάωσι.

375. Κείῳ.] Omnino legendum est

Cerceiſq; indole amabilis, Plutóq; bovinis oculis,
Perſeiſque, Janiraque, Acaſteque, Xantheque,
Petræaque lepida, Meneſthoque, Europaque,
Metiſque, Eurynomeque, Teleſthoque croceo peplo,
Criſieque, Aſiaque, & amabilis Calypſo:
Eudoreque, Tycheque, & Amphiro, Ocyroeque:
Et Styx, quæ ipſarum excellentiſſima eſt omnium.
Atq; hæ Oceano & Tethyde prognatæ ſunt,
Grandiores natu filiæ: multæ quidem ſunt & aliæ.
Ter mille enim ſunt celeres filiæ Oceani,
Quæ ſanè diſperſæ terram, & profunditates lacûs
Paſſim pariter incolunt, Dearum ſplendida proles.
Tot rurſus alii fluvii cum ſtrepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui:
Sed ſingulatim noverunt, quicunque circumhabitant.
Thia præterea Solemque magnum, lucentemq; Lunam,
Auroramque, quæ omnibus terreſtribus lumen præbet,
Immortalibuſq; Diis qui Cœlum latum tenent,
Genuit, congreſſa cum Hyperione in amore.
Crio autem Eurybiæ peperit, per amorem mixta,
Aſtræúmq; magnum, Pallantemque, præſtantiſſima Dearum,
Perſenque, qui etiam omnes præcellebat peritia.
Aſtræo vero Aurora ventos peperit magnanimos,
Argeſten, Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum, in amore cum Deo Dea congreſſa.
Poſt hos vero Aurora ſtellam genuit Luciferum mane genita,
Aſtraq; fulgentia quibus Cœlum cinctum eſt.

Styx

---

eſt & corrigendum, Κρείῳ δ' Ἐυρυβίη ut ſit ſenſus, Eurybiam peperiſſe Creo, &c. Nam vir Creus recenſetur ſupra in Catalogo filiorum Cœli & Terræ, v. 134. Eurybiæ autem mulieris fit mentio, v. 239. ubi Ἐυρυβίη ex Ponto & terra prognata dicitur. Porro in hoc verſu pro τίκτεν, legitur etiam τίκεν ἐν φιλότητι.

377. Πέρσῃν θ'] Legitur etiam ὃς πάσῃσι.

379. Ἀργέστην.] Alias λαιψηροκέλευθον.

393 Μή

Στὺξ δ' ἔτεκ' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτος, ἠδὲ Βίην, ἀριδείκετα γείνατο τέκνα,
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδὸς, ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει.
Ἀλλ' αἰεὶ πὰρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὣς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη
Ἤματι τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἷο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
Ἑξέμεν ἣν τοπάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἣ θέμις ἐστίν.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος οὔλυμπόν δε
Σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, φίλου διὰ μήδεα πατρός.
Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον.
Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι.
Ὣς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς, ὥσπερ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ, ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν.
Κυσσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι,
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μείλιχον αἰεὶ,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς ὀλύμπου.
Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἥν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,

Ἀθα-

393 Μή τιν'.] Ἀπορραίσειν reposuimus pro ἀπορήσειν, Hesychium secuti. Videtur autem hic capi vox illa pro vi spoliare, vel simpliciter pro adimere. Sunt tamen qui malunt pro *carere* accipere.

417. Ἐρ-

Styx verò peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum & Niceu, pulchros talos habentem in ædibus,
Et Robur, atq; Vim, præclaros genuit filios,
Quibus non est seorsim à Jove domus, nec ulla sedes,
Neq; via, qua non illis Deus præit:
Sed semper apud Jovem graviter tonantem sedem habent.
Sic enim consuluit Styx incorruptibilis, Oceani filia,
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum Cœlum.
Dixit autem, quod quisquis una secum Deorum contra Titanes pugnet,
Nulli se adempturum præmia, sed honorem quemq;
Habiturum, quem antea inter immortales Deos.
Illum etiam dixit qui honoris expers fuerit sub Saturno & immunis,
Ad honores ac præmia provecturum, ut fas est.
Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum suis filiis cari per consilia patris.
Ipsam vero Jupiter honoravit, eximia quoque dona dedit.
Ipsam enim constituit Deorum magnum ut sit juramentum,
Filii autem diebus omnibus sui cohabitatores ut sint.
Similiter etiam omnibus prorsus, sicuti pollicitus erat,
Perfecit: ipse autem præpotens est, atq; regem agit.
Phœbe porro Cœi peroptabilem venit ad lectum.
Gravida vero facta deinde Dea Dei in amore,
Latonam cæruleo peplo peperit blandam semper,
Mitem hominibus atq; immortalibus Diis,
Suavem ab initio; in primis hilarem intra Olympum.
Genuit insuper Asteriam claram, quam olim Perses
Duxit in amplam domum, cara ut vocetur uxor.
Illa autem gravidata Hecaten peperit, quam super omnes
Jupiter Saturnius honoravit: dedit vero ei splendida dona,
Potestatem ut habeat terræq; & infrugiferi maris.
Imò etiam stelligero sub cœlo sortita est honorem,

Im-

Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἕρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην. πολλή τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ', ᾧ πρόφρων γε θεὰ ἀποδέξεται εὐχάς·
Καὶ οἱ ὄλβον ὀπάζοι· ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν.
Ὅσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων.
Οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα
Ὅσ' ἔλαχεν, Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
Ἀλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ' ὅτι μουνογενής, ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ, ἠδὲ θαλάσσῃ.
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν,
Ὧ, δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν,
Ἔν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει ἥ κ' ἐθέλησιν
Ἠδ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται
Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Νίκην προφρονέως ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν·
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Νικήσας δὲ βίῃ καὶ καρτεῖ, καλὸν ἄεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει·
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλησι,
Καὶ τοῖς οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται,
Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ, καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
Ποίμνας τ' εἰροπόκων γ' ὀίων, θυμῷ γε θέλουσα,

417. Ἕρδων,] Vel Ῥέζων.

430. Ἔν τ' ἀγορῇ.] Hic pro ἔνθ' reposuimus ἔν τ', & pro ὅν κ', ὧν κ'.

436. Ἔνθα] Aut legendum est τοῖς pro τοῖσι, aut παραγίνεται aliud verbum ponendum videtur: certè

Immortalibúsq; Diis honorata est maximè.
Etenim nunc quando alicubi aliquis terrestrium hominum
Faciens sacra honesta ex lege expiat,
Invocat Hecaten: ingens vero eum sequitur honor
Facillimè, cujus benevola Dea suscipit preces:
Et illi divitias largitur; nam facultas ipsi adest,
Quotquot enim Terrâ Cœlóque prognati sunt,
Et honorem sorte acceperunt, istorum habet sortem omnium.
Neq; quicquam ipsi Saturnius per vim ademit, neq; privavit
Eorum quæcunque sortita est Titanas inter priores Deos.
Sed habet sicut prius ab initio facta est distributio.
Nec quia unigenita, minorem Dea sortita est honorem,
Et potestatem tam in terra ac cœlo, quam in mari:
Sed insuper multò magis, quoniam Jupiter honorat ipsam,
Cui vero vult, magnificè præsto est, atq; juvat,
Inq; concione inter homines eminet, qua scilicet voluerit.
Atq; quando ad bellum perdens-viros armantur
Viri, tum Dea adest quibus voluerit,
Victoriam promptè ut præbeat, & laudem porrigat.
Inq; judicio reges apud venerandos sedet.
Bona insuper quando viri in certamine colluctantur;
Ibi Dea & illis præsto est, atq; juvat.
Qui vero vicerit virtute & robore, pulchrum præmium
Facilè fert, latúsq; parentibus gloriam dat.
Bona Item equitibus adesse, quibus voluerit:
Et his qui glaucum mare tempestuosum secant,
Votáq; faciunt Hecatæ, & valde sonanti Neptuno.
Facilè etiam prædam inclyta Dea dedit copiosam,
Facile verò abstulit apparentem, volens saltem animo.
Bona præterea in stabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentáque boum, gregésque, & greges latos caprarum,
Gregésq; lanigerarum ovium, animo saltem volens,

Ex

οι παρίςαται sensui aptissimum esset.

438 Ῥεῖα.] Quidam malunt, φέρει χαίροντι, τοκεῦσι δὲ κῦδος

445. Βουκολίας.] Fortasse pro βουκόλια metri causa repositum.

480. Κρή-

Ἐξ ὀλίγων βριάει, κἀκ πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα,
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἳ μετ' ἐκείνην
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος, αἳ δέ τε τιμαί.
Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἑστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἴφθιμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο,
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Τῷ ὅγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε. Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφράσσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο,
Παίδων, οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
Ζῆνα μέγαν· τὸν μέν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
Κρήτῃ [ἐν] εὐρείῃ τραφέμεν τ' ἀτιταλλέμεναί τε.

Ἐνθ

480. Κρήτῃ.] Judicet lector, num rectè additum sit ἐν.

Ex paucis fœcunda facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeo ſane licet unigenita ex matre exiſtens,
Omnibus inter Deos honorata eſt muneribus.
Fecit autem ipſam Saturnius alumnam juvenum, qui poſt ipſam
Oculis aſpexerunt lumen multa contuentis Auroræ.
Sic ab initio nutriens filios: atq; hi ſunt honores.
Rhea autem compreſſa à Saturno, peperit illuſtres liberos,
Veſtam, Cererem, & Junonem aureis calceamentis gaudentem,
Fortemq; Plutonem, qui ſub terra domos incolit,
Immite cor habens, & valde ſonantem Neptunum,
Jovemq; ſapientem, Deorum patrem atq; hominum,
Cujus & à tonitru concutitur lata terra.
Atq; iſtos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunq;
Ex utero ſacro matris ad genua venerat:
Hæc agitans, nè ullus clarorum filiorum Cœli
Alius inter Immortales haberet regium decus.
Audierat enim ex Terra, & Cœlo ſtellis micante,
Quod ſibi fatale eſſet proprio à filio domari,
Quantumvis robuſto exiſtenti, Jovis magni per conſilia.
Ideoque hic non cæcam ſpeculationem habuit, ſed inſidias ſtruens
Filios ſuos devorabat: Rheam autem tenebat luctus gravis.
Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atq; virorum
Paritura, jam tum charis ſupplicabat parentibus
Suis, Terræque, & cœlo ſtellato,
Conſilium ut ſuggererent, quo pacto lateret pariens
Filium charum, poſſetq; ulciſci furias patris ſui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnus verſutus.
Illi vero filiæ dilectæ auſcultarunt & morem geſſerunt,
Et ei commemorarunt, quæcunque fatis conſtitutum eſſet fieri
Circa Saturnum regem, & filium magnanimum.
Miſerunt autem in Lyctum, Cretæ ad pinguem populum,
Cum minimum natu filiorum eſſet paritura,
Jovem magnum. hunc quidem ipſi ſuſcepit Terra vaſta
In Creta lata, ad educandum & enutriendum ab infantia,

Ἔνθα μὲν ἷκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δέ ἑ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι.
Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν,
Σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ', ὅ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάαν, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος. ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ,
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεὶς,
Ὃν γόνον ἂψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμεσε λίθον, πύματον καταπίνων.
Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησοῖο,
Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ὑπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσιν.
Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,
Δῶκαν δὲ βροντὴν, ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
Καὶ στεροπήν· τὸ πρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει·
Τοῖς πίσυνος, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἡ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
Ὅς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι·

Πρῶ

493. Ηὔξετο] Nonnulli codices habent ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν.

503. Οἵ οἱ.] Pro ἀπεμνήσαντο legitur & ἐπεμνήσαντο.

537. Δασ-

Tum quidem pervenit ferens celerem per noctem nigram,
Primum ad ipsam Lyctum: abscondit autem ipsum manibus prehensum
Antro in excelso, divinæ sub latebris terræ,
Argæo in monte denso sylvoso.
Huic autem fasciis involutum magnum lapidem in manus dedit
Cœli filio, præpotenti Deorum priori regi,
Quem tum arreptum manibus, suam condidit in alvum,
Miser; nec cogitavit animo quod sibi in posterum
Pro lapide suus filius invictus & securus
Superesset, qui ipsum mox esset vi & manibus domitum
Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus esset imperaturus.
Celeriter autem deinde robur & fortia membra
Crescebant illius regis: revoluto autem anno,
Terræ consilio astuto circumventus,
Suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
Victus artibus ac vi filii sui.
Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum.
Illum quidem Jupiter firmiter defixit in terram spaciosam
Pytho in divina, jugis sub Parnassi,
Monumentum ut sit in posterum, miraculum mortalibus hominibus.
Solvit vero patruos noxiis à vinculis
Cœligenas, quos vinxerat pater ex amentia.
Qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum,
Dederuntque tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; quæ antea immanis terra occultaverat:
Quibus confisus, mortalibus atque immortalibus imperat:
Filiam porro Japetus pulchros talos habentem Oceanidem
Duxit Clymenem, & eundem lectum conscendit.
Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium;
Peperit præterea gloria præsignem Menætium, atque Prometheum
Varium, versipellem: stultumque Epimetheum,
Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inventoribus rerum.

Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
Παρθένον. ὑβριστὴν δὲ Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου.
Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι·
Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας,
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον· τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντῃ
Νυκτός, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων,
Οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος·
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
Ταῦτ' ἄρα ἁζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
Καίπερ χωόμενος παύθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προύθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοῖραν.
Ὣς φάτο, κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.

537. Δασσάμενος.] Finis hujus versus sic legitur in Ald. & Flor. editiones. Ζηνὸς νόον ἐξαπατάσκων ubi Ζῆνα nullo modo ferri potest

Primus enim Jovis fictam suscepit mulierem
Virginem. injurium vero Menœtium late videns Jupiter
In Erebum detrusit, feriens ardenti fulmine,
Propter improbitatem & fortitudinem insolentem.
Atlas vero cœlum latum sustinet dura ex necessitate,
Finibus in terræ, è regione Hesperidum argutarum
Stans, capiteq; & indefessis manibus.
Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Jupiter.
Ligavit vero inevitabilibus compedibus Promethea versutum,
Vinculis duris mediam per columnam adigens.
Et ei aquilam immisit expansis alis: cæterum hæc hepar
Comedebat æternum: quin ipsum crescebat tantum ubiq;
Noctu, quantum toto die edisset extentas alas habens avis.
Hunc quidem Alcmenæ pulchros talos habentis fortis filius
Hercules occidit, malum vero morbum profligavit
Ab Japetionida, & liberavit ab ægritudine:
Non invito Jove Olympio in alto imperante,
Quo Herculis Thebis geniti gloria esset
Major etiam quam antea, super terram multos pascentem.
Ibid itaq; veneratus honorabat præclarum filium.
Et, licet succensens, remisit iram, quam prius habuerat,
Eo quod contendisset consilio cum præpotenti Jove.
Etenim quando disceptabant inter se Dii mortalesq; homines
Meconæ, ibi tum magnum bovem volente animo
Divisum proposuit, Jovis mentem fallens.
Nam hac quidem parte carnesq; & intestina cum pingui adipe
In pelle deposuit, tegens ventre bovino:
In altera rursum ossa alba bovis, dolosa arte,
Rite disponens recondidit tegens candida arvina.
Jamq; tum ipsum allocutus est pater hominumq; Deorumque:
Japetionida omnium illustrissime regum,
O amice, quam iniqui partitus es portiones!
Sic dixit latenter eum carpens Jupiter perpetua consilia sciens.
Hunc

ἐξαπατίσκων autem (quod videtur) lectori judicium relinquimus. quam ab ἐξαπατάω deductum

576. Ἀμφὶ.]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
Ἦκ' ἐπιμειδήσας, (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλε' ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ', οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμόν,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μήδεα εἰδώς,
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης;
Ὣς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Ἐκ τούτου δἤπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεί,
Οὐκ ἐδίδου μελίῃσι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο,
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι·
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι. κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην
Δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέος ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτοὺς παρέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,

576. Ἀμφί.] Pro νεοθηλέος jungatur cum ποίης. quidam reponunt νεοθηλέας, ut

Hunc vicissim alloquutus est Prometheus vafer,
Tacite arridens: (dolosæ autem non immemor erat artis)
Jupiter gloriosissime, maxime Deorum sempiternorum,
Harum elige utram tibi in pectoribus animus suadet.
Dixit sane dolosa cogitans. Jupiter autem æterna consilia sciens
Cognovit certe nec ignoravit dolum: mala autem concipiebat animo
Adversus homines mortales, quæ & perficienda erant.
Manibus vero hic utrisque sustulit album adipem.
Irascebatur autem mente: ira vero ejus occupabat animum,
Ut vidit ossa alba bovis, dolosâ arte.
Ex illo tempore Diis super terram genus hominum
Adolent ossa alba odoratis in aris.
Hunc autem valde contristatus allocutus est nubicogus Jupiter:
Japetionida, super omnes sapiens,
O amice, nondum sane dolosæ oblitus es artis.
Sic dixit ira percitus Jupiter æterna consilia sciens.
Ex illo tempore deinceps doli memor semper,
Non dabat miseris ignis robur indefessi
Mortalibus hominibus, qui super terram habitant.
Sed ipsum decepit bonus filius Japeti.
Furatus indomiti ignis eminus apparentem splendorem
In concava ferula. momordit verò imo animo
Jovem in alto tonantem, ad iram verò ipsius animum commovit,
Ut vidit inter homines ignis longe apparentem splendorem.
Protinus autem pro igne struxit malum hominibus.
E terra enim conformavit perquam celebris Vulcanus
Virginis pudicæ simulacrum, Saturnii consilio.
Cinxit verò & adornavit Dea cæsiis oculis Minerva
Candidâ veste: à capite verò calyptram
Ingeniose factam manibus detinebat, mirum visu:
Circum verò ei serta recens florentis è floribus herbæ
Optata imposuit capiti Pallas Minerva:
Circumque ei coronam auream caput posuit,

Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας παλάμῃσι χαριζόμενος Διῒ πατρί.
Τῇ δ᾽ ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κνώδαλ᾽ ὅσ᾽ ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.
Τῶν ὅγε πόλλ᾽ ἐνέθηκε· χάρις δ᾽ ἀπελάμπετο πολλή,
Θαυμασίη, ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ᾽ ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ᾽ ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ᾽ ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ᾽ ἔχ᾽ ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ᾽ ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος, καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ᾽ ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
Αἱ μέν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
Οἱ δ᾽ ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ᾽ ἀμῶνται·
Ὡς δ᾽ αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ᾽ ἀγαθοῖο.
Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὀλοὸν δ᾽ ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
Χήτει γηροκόμοιο ὅδ᾽ οὐ βιότου ἐπιδευὴς
Ζώει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
Χηρωσταί. ᾧ δ᾽ αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ᾽ ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι,
Τῷ δὲ ἀπ᾽ αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει

Ἐμ-

593. Οὐλομένης] Mendosè prorsus legitur hic versus in nonnullis exēp. cum injuria tā metri quàm sensus ipsius, hoc modo: Οὐλομένης πενίης ἀσύμφορα, ἀλλ᾽ ἀκόροιο. Perperam etiam σύμφορα exponitur in vulgat. interp. *Commoda*, cum significet, *comitantia* ut

Quam ipse fecerat inclytus Vulcanus,
Elaborans manibus, gratificans Jovi patri.
In hac artificiosa multa cælata erant, mira visu,
Belluæ quas Continens plurimas alit, atque Mare,
Ex illis multas in ea posuit: gratia vero resplendebat magna,
Mirabilis, animantibus enim similes erant vivis.
Cæterum postquam effecit pulchrum malum pro bono,
Eduxit ubi alii erant Dii atque homines,
Ornatu gestientem cæsiæ Palladis forti patre prognatæ.
Admiratio autem cepit immortalesque Deos mortalesque homines,
Ubi viderunt dolum arduum, inexplicabilem hominibus.
Ex illa enim genus est mulierum fœminearum.
Illius enim perniciosum est genus & sexus mulierum,
Nocumentum ingens mortales inter homines habitant,
Perniciosæ paupertatis non comites, sed luxus.
Ac veluti cum in alveariis tectis apes
Fucos pascunt, malorum participes operum
Illæ quidem per totum diem ad solem occidentem
Diurnæ festinant, & faciunt favos albos,
At illi intus permanentes coopertis in alveariis,
Alienum laborem suum in ventrem metunt;
Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
Jupiter altitonans dedit, participes operum
Molestorum aliud vero præbuit malum pro bono.
Qui nuptias refugiens, & laboriosa opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, gravem vero attigerit senectam,
Carens senectutis suæ fomento, si non sine opibus
Vivat, mortui possessionem inter se dividunt
Remoti cognati. cui vero nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam vero habuit conjugem, sapientem,
Huic perpetuo malum cum bono certat

Esse

---

ut in illo ejusdem Poetæ loco in Ἐργ. v. 300. Λιμὸς γάρ τοι ἀεργῷ. &c. Est ergo sensus: quæ non sectantur paupertatem, sed luxus sunt asseclæ.

650 Φά-

Ἔμμεναι· ὃς δέ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης·
Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστιν.
Ὣς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολυΐδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
Βριάρεῳ δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ', ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἔνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι Γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνου ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοί, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὄθρυος Τιτῆνες ἀγαυοί,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους τ' ἐνιαυτούς·
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι·
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο, καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν.
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·

Esse. Qui verò adeptus fuerit nocentis generis fœminam:
Vivit in pectore gestans perpetuum mœrorem
Animo & corde, & immedicabile malum est.
Adeo non licet Jovis fallere mentem neque præterire.
Neque enim Japetionides nullo malo dignus Prometheus
Illius evitavit gravem iram, sed necessario
Quamvis multiscium existentem, magnum vinculum coercet.
Briareo vero ubi primum pater iratus est animo,
Cottoque atque Gygæ, ligavit forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atq; etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem sub terram latam.
Ubi illi dolores habentes sub terra agentes,
Sedent in extremitate, magnæ in finibus Terræ,
Usque valde mœrentes, corde magnum luctum habentes.
Sed ipsos Saturnius atq; immortales Dii alii
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terræ consiliis reduxerunt in lucem iterum.
Ipsa enim eis cuncta prolixe recensuit,
Cum illis victoriamque & splendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnārunt, laborem animum cruciantem habentes,
Titanesque Dii, & quotquot è Saturno nati sunt,
Contra sese mutuo per validas pugnas:
Hi quidem ab alta Othry, Titanes gloriosi,
Illi verò ab Olympo, Dii datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.
Illi sane tum inter se pugnam animum excruciantem habentes,
Continue pugnabant, decem totos annos.
Neque ullus erat contentionis gravis exitus, neque finis
Neutris: æqualiter autem extendebatur bellum.
Sed quando jam illis apposuit congruentia omnia,
Nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescuntur,
Omnium in pectoribus augebatur animus superbus.
Ubi vero nectar comederunt & ambrosiam amabilem,
Jam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque:
Audite me, Terræque & Cœli inclyti liberi,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.

Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
Ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
Δαιμόνι', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
Σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἄψορρον δ' ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φάτ'. ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκούσαντες. πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Οὕς τε Ζεὺς ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόως δε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς. κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Τι

650. Φαίνετε] Pro ἐναντίοι potest etiam legi ἐναντίον.
652. Ἐς φάος.] Pro ἀπὸ legitur etiam ὑπὸ: & fortasse rectius, ut ejus aspiratio fulciat præcedentem syllabam.
658. Σῇς δ'.] Est & alia lectio, Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν.

659 Ἀψὸ

Jam enim admodum diu adversi nobis mutuo,
Pro victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titanesque Dii, & quotquot è Saturno sati sumus.
Vos vero magnamque vim & manus invictas
Ostendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, quibus perpessis
Ad lucem redieritis molesto à vinculo,
Nostra per consilia, à caligine obscura.
Sic dixit. illum vero rursum excepit Cottus irreprehensibilis:
Venerande, non ignota loqueris: sed & nos
Scimus, quod excellunt quidem tibi præcordia, excellens vero est & intellectus,
Depulsor immortalibus damni fuisti horrendi.
Tua vero prudentia ab caligine opaca
Retro iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, quæ nollemus, passi.
Ideoque nunc intento animo, & prudenti consilio,
Vindicabimus vestrum imperium in gravi conflictu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. collaudarunt vero Dii datores bonorum,
Sermone audito. bellum vero cupiebat animus
Magis etiam quam antea: pugnam vero arduam excitarunt
Omnes, fœminæque & mares, die illo,
Titanesque Dii, & quotquot Saturno prognati sunt,
Quosque Jupiter ex Erebo sub terra misit ad lucem,
Acres robustique, vires immensas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris promanabant
Omnibus simul: capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris enata erant in robustis artubus.
Qui tum Titanibus oppositi sunt in pugna luctuosa,
Saxa prærupta validis in manibus gestantes.

Tita-

---

659. Ἄψορρόν δ'.] Conjunximus δὲ cum præcedenti voce ἄψορρον, ut videlicet sit adverbium motus, non autem conjunctio δὲ quæ jam est in præcedenti versu.

675. Πέτρας.] Pro στιβαρῆς, Steph. editio στιβαρὰς, quæ minus placet, vide vers. 715.

703. Πίλ-

Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων.
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος· πεδόθεν δ' ἐπινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην. ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες
Ταρφέες. ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε
Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος. τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος· ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος. εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο. τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,

---

703. Πίλνατο.] Legitur hic etiam μέγας ὑπὸ δοῦπ' aspiratione præpositionis fulciente ultimam syllabam præcedentis dictionis, ut jam antea vidimus vers. 652. φδος.

Titanes vero ab altera parte confirmabant phalanges
Alacriter, manuumque viriumque simul opus ostentabant
Utrique: horrende vero insonuit pontus immensus.
Terra vero valde stridebat: ingemiscebat vero latum cœlum
Quassatum, è fundo vero concutiebatur amplus Olympus
Impetu à Deorum: concussio vero venit gravis
Ad Tartarum tenebricosum, & pedum altus fragor,
Immodici tumultus, ictuumque fortium.
Ita sane in sese mutuo jaciebant tela gemebunda.
Vox autem utrorumque pervenit ad cœlum stellatum
Adhortantium: at illi congrediebantur magno cum clamore.
Neque sane amplius Jupiter cohibebat suum robur, sed ipsius
Statim robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim: simul etiam à cœlo atque ab Olympo
Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
Celerrime una cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robusta, sacram flammam circumvolventia
Crebra: circum vero terra alma reboabat
Ardens: crepitabat vero undique igne valde magna sylva.
Fervebat vero terra tota, & Oceani fluenta,
Pontusque immensus, circumdedit autem calidus vapor
Titanes terrestres: flamma vero ad aerem divinum pervenit
Magna, oculos vero visu privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminisque fulgurisque.
Incendium autem immensum occupavit Chaos; videbatur autem (coram
Oculis aspicere, ac auribus vocem audire.
Itidem ut cum olim & terra & cœlum latum superne
Appropinquabat, talis enim maximus strepitus excitabatur,
Hac quidem diruta, illa autem ex alto diruente.
Tantus fragor erat Diis pugna confligentibus.
Simul quoq; venti motumq; pulveremq; cum strepitu excitabant,
Tonitruque, fulgurque, & ardens fulmen,

Tela

706. Σιὼ δ'.] Quidam malunt ἐσφεχίζον, quam dictionem Hesych. exponit ἐδόνουν, id est, jactabant, ciebant, movebant. Sed viderint quo pacto ita constet versus.

748. Ἀστεμ-

Κῆλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο·
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης:
Ἶσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκεν.
Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν. αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύασι, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας, τεῖχος δὲ περίκειται ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ,
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο,
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θύελλη,
Ἀργαλέη· δεινόν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι

Tela Jovis magni. ferebant autem fremitum, clamoremque,
In medium utrorumque: strepitus autem ingens excitabatur
Stupendæ pugnæ: robur autem exerebatur operum.
Inclinata vero est pugna, prius vero sibi mutuo imminentes,
Fortiter pugnabant in forti prælio,
Illi vero inter primos pugnam acrem excitârunt,
Cottusque, Briareusque, Gygesque insatiabilis belli.
Hi sane trecentas petras robustis è manibus
Mittebant frequentes: obumbrarunt autem jaculis
Titanas: atque hos quidem sub terram longe patentem
Miserunt, & vinculis molestis alligarunt,
Vincentes manibus, magnanimos licet existentes,
Tantum infra sub terram, quantum cœlum distat à terra.
Par enim spacium à terra in Tartarum caliginosum,
Novem enim noctes ac dies ferrea incus,
Cœlitus delapsa, decimo die ad terram perveniret:
Novem rursus noctes & dies ferrea incus,
Ex terra descendens, decimo die ad Tartarum perveniret.
Quem circa ferreum septum ductum est. circum vero ipsum nox
Triplici ordine fusa est circa collum. sed superne
Terræ radices creverunt & infructuosi maris,
Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consiliis Jovis nubicogi,
Loco in squalido, vastæ ultima terræ.
His non exitus patet: portas vero imposuit Neptunus
Ferreas: murus etiam circumdatus utrinque,
Illic Gyges, Cottusque, & Briareus magnanimus
Habitant, custodes fidi Jovis ægida habentis.
Ibidem terræ tenebricosæ, & Tartari opaci,
Pontique infructuosi, & cœli stelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
Molesti, squalidi, quos oderunt etiam ipsi Dii:
Hiatus ingens. nec vero toto integro anno
Solum attingeret, ubi primum portas intra venerit:
Sed sane huc & illuc ferret impetuosa procella
Molesta: horrendumque etiam immortalibus Diis

Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκε, νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηκὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρη ἀμφὶς ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον. ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται· ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔς ἂν ἵκηται.
Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα·
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.
Ἔνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστᾶσιν. δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλειής· τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν·
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη. νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει

748. Ἀστεμφέως.] Legitur & ἆσσον ἰοῦσαι.

Hoc monstrum: & noctis obscuræ domus horrenda
Stans, nubibus obtectá nigris.
Has ante Japeti filius sustinebat cælum latum,
Stans, capiteq; & indefessis manibus
Firmiter, ubi Noxq; & Dies circum euntes
Sese mutuo compellabant, alternis subeuntes magnum limen
Ferreum. hæc quidem intrat, illa vero foras
Egreditur, neq; unquam utrasq; domus intus cohibet:
Sed semper altera saltem domos extra existens,
Terram super movetur: altera rursum in domo existens.
Expectat ejusdem horam itineris, donec veniat.
Hæc quidem terrestribus multa cernens lumen habens,
Illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta atra.
Ii autem Noctis obscuræ filii domus habent,
Somnus & Mors, graves Dii: neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cælum scandens, nec cælitus descendens.
Horum alter quidem terramq; & lata dorsa maris
Quietus percurrit & placidus hominibus.
Alterius vero ferreum quidem cor, æreum vero ei pectus
Crudele in præcordiis: habet autem quem primum arripuerit
Hominum: hostis vero etiam immortalibus Diis.
Hic Dei inferi in anteriore parte ædes resonantes,
Fortisque Plutonis & gravis Proserpinæ
Stant. Horrendus autem canis pro foribus custodit,
Sævus artem autem malam habet. introeuntes quidem
Adulatur pariter caudaq; & auribus ambabus:
Exire vero non iterum permittit denuo, sed observans
Devorat, quemcunq; prenderit portas extra euntem
Fortisque Plutonis & gravis Proserpinæ.
Illem habitat abominanda Dea immortalibus,
Horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani,
Maxima natu. seorsum vero à Diis inclytas ædes incolit
Ingen-

764. Τῷ ϑ.] Σιδηρέν scribendum, sed per συνίζησιν legendum σιδηρῦ.

781. Ἀγ-

Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ', ἀμφὶ δὲ πάντη
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίη πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι,
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ,
Ψυχρόν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο,
Ὑψηλῆς. πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῖο κέρας. δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν,
Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἆθλος.
Εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
Ὠγύγιον· τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου.
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασι,

781. Ἀγγελίη] Alii malunt Ἀγγελίης: quod videret rarum in fœminino genere poni (quod durum esset) aut subintelligendum ἐν. Quid si verò ἀγγελίης legeret pro ἀγγελίαις? sed & hoc du[...]

793.

ingentibus saxis superne tectas: circum vero quaque
olumnis argenteis ad cœlum firmatæ sunt.
aro vero Thaumantis filia pedibus velox Iris,
uncia versatur super lata dorsa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit.
Et sane quisquis mentiatur cœlestes domos tenentium,
upiter tum Irim mittit, Deorum magnum jusjurandum, ut ferat
longinquo in aureo gutturnio celeberrimam aquam
rigidam, quæ è petra destillat alta
xcelsa. multum vero subtus terram spaciosam
sacro flumine fluit per noctem nigram,
ceani cornu. decima vero pars attributa est.
ovem quidem circa terramque & lata dorsa maris
orticibus argenteis intortus in mare cadit,
Qua vero ex petra profluit, magnum damnum Diis.
uisquis perjurium libens juraverit
mmortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
acet spiritus expers integrum per annum:
eque ambrosiæ & nectaris accedit propius
ibum, sed jacet non respirans, & mutus,
ratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
d postquam morbo defunctus est magnum per annum,
lia ex alia excipit molestissima ærumna.
ovennio autem à Diis relegatur sempiternis,
eque unquam ad consilium ineundum cum iis versatur, neque ad epulas,
ovem totis annis: decimo tandem versatur iterum
n cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
le itaq; juramentum constituerunt Dii Stygis perennem aquam,
ntiquam istam, quæ tranat aridum locum.
i autem terræ caliginosæ, & Tartari obscuri,
ntique infructuosi, & cœli stellati,
ordine omnium fontes & fines sunt,

Molesti,

793. Ὄσκαν.] Ἀπολείψας, ab λείβω. Quidam tamen ab ἀπο λείπω deducunt, & *relinquens*: exponunt.

811. Ἐ-

Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Ἔνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀστεμφής, ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρώς,
Αὐτοφυής. πρόσθεν δὲ, θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
Δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο θεμέθλοις,
Κόττος τ' ἠδὲ Γύγης· Βριάρεών γε μὲν ἠΰν ἐόντα,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,
Ταρτάρου ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι,
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελειχμότες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῇς κεφαλῇσι,
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγονθ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἄσχετον ὄσσαν, ἀγαύρου,
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος·
Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι·
Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζασχ'· ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.
Καί νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ.
Καί κεν ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Πόντος τ', Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ, καὶ τάρταρα γαίης.

---

811. Ἔνθα δὲ] Legitur & λάϊνος.
825. Ἦν] Nonnulli legunt κρατεροῖο δράκοντος.
828. Πασέων.] Legitur & πασῶν.
830. Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι Si ἵημι scribitur, cur non εἶσαι hic scriptum est? (q... consentaneum est.) cur non ex ὄπ' factum est? Mihi q...

Moleſti, ſqualidi, quos oderunt etiam Dii ipſi.
Illic ſplendidæq; portæ, & æreum limen
Immotum, radicibus longis compactum,
Sua ſponte natum. ante illud vero extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caligine obductum.
Cæterum valde tonantis Jovis inclyti auxiliarii
Domus incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges. Briareum quippe bonum exiſtentem,
Generum ſuum fecit graviter fremens Neptunus.
Dedit autem Cymopoliam, ut ducat in uxorem filiam ſuam.
Aſt ubi Titanes è Cœlo expulit Jupiter,
Minimum natu peperit filium Typhoeum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem.
Cujus manus quidem ſunt ob robur operibus aptæ,
Et pedes indefeſſi robuſti Dei: ex humeris vero ei
Erant centum capita ſerpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentes: præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus ſub ſuperciliis ignis micabat:
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis.
Voces quoq; in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum ſonitum emittentes ineffabilem. interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere liceret: interdum rurſum
Tauri valde mugientis, robore inſuperabilem vocem, ferocis:
Interdum rurſus leonis impudentem animum habentis:
Interdum rurſum catulis ſimilia, mira auditu:
Interdum vero ſtridebat, reſonabantq; montes alti.
Et ſane eveniſſet res inevitabilis die illo,
Atque ipſe mortalibus & immortalibus imperâſſet,
Niſi ſtatim intellexiſſet pater hominumq; Deorumque.
Graviter autem intonuit atque fortiter. circum vero terra
Horrende edidit fragorem, & cælum latum ſuperne,
Pontuſq; & Oceani fluxus, & infima loca terræ.

Pedi-

Quid mirum videri fateor; ſed ex conſenſu omnium quos vidi codicum hanc lectionem reliqui: præſertim quum jam antea in quodam Homeri hymno εἰς Ἄρτεμιν, idem iiſdem in vocibus obſervaſſem. Ibi enim legitur, αἱ δ' ἀμβροσίην ὄπ' ἱεῖσαι, non ὄφ' ἱεῖσαι. Steph.

850. Τρέσ.

Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπεστονάχιζε δὲ γαῖα.
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
Βροντῆς τε, στεροπῆς τε, πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων, ἀνέμων τε, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα.
Θῦε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτάς, περί τ' ἀμφί τε κύματα μακρὰ
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρέσσ' Ἀΐδης δ' ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Τιτῆνές θ' ὑποταρτάρειοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα,
Βροντήν τε στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος. ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
Ἤριπε γυιωθείς· στονάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀΐδνῆς παιπαλοέσσης
Πληγέντος. πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὣς,
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο
Θαλφθείς' ἠὲ σίδηρος. ὅσπερ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥῖψε δέ μιν θυμῷ ἀκαχὼν ἐς Τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ ἀργέστεω Ζεφύροιο.
Οἵ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεή, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μὰψ αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,

---

850. Τρέσσ'.] Melius fortasse sic, quam ut alia exempl. habêt, Τρέσσε δ' ἀΐδης, cum qua lectione versus constare non potest.

870. Νόσφι.] Malim Ζεφύρω τε cum plerisque aliis. Nam superius vers. 379. separavit quoq; Zephyrum ab Argeste. Aut igitur hic legen-

Pedibus vero ſub immortalibus magnus contremuit Olympus
Inſurgente rege: ingemiſcebat autem tellus.
Ardor autem ab utriſq; occupabat nigrum pontum,
Tonitruque, & fulguris, igne ab iſto immani,
Igneorumq; turbinum, & fulminis ardentis.
Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare.
Æſtuabant etiam circum littora, & circumcirca, fluctus longi
Impetu Deorum: concuſſio autem ſedatu difficilis oriebatur.
Expavit autem Pluto inferis mortuis imperans,
Titaneſque ſub tartarum detruſi, à Saturno ſeorſum exiſtentes,
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.
Jupiter vero poſtquam excitavit ſuum robur, ſumpſitq; arma,
Tonitruque fulgurque, & coruſcans fulmen,
Percuſſit ab Olympo inſiliens. circum vero omnia
Combuſſit ingentia capita ſævi portenti.
Cæterum ubi ipſum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus, ingemiſcebat autem terra vaſta,
Flamma autem fulmine icto proſiliebat à rege,
Montis in ſaltibus opacis aſperis
Percuſſi, multa autem ac vaſta ardebat terra
Ardore ingenti, & liqueſcebat ſtanni inſtar,
Quod arte juvenum & à fabrefacto catino
Calefactum, vel ut ferrum, quod ſolidiſſimum eſt,
Montis in ſaltibus victum ab igne quod omnia comburit,
Liqueſcit in terra divina ſub Vulcani manibus.
Sic ſane liqueſcebat terra fulgore ignis ardentis.
Abjecit autem ipſum animo mœſtus in Tartarum latum.
Ex Typhoeo autem eſt ventorum vis humide flantium,
Excepto Noto, Boreaque, & celeri Zephyro.
Qui ſane ex Diis ſunt nativitate, hominibus magna utilitas.
Aſt alii ſine uſu venti inſpirant mare,

Qui

legendum Ζεφύρȣ τε. aut ſuperius conjungenda hæc duo Ἀργέςlω & Ζέφυρον.

872. Ἁι δ' ἄλλαι.] Multa exemplar. habent μαψαῦραι, quod vocabulum Heſych. exponit, αἱ μάταιαι ἄμμοι, ἢ κȣ̃φαι πνοαί.

884. Γαίης.]

Αἱ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ·
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας,
Ναύτας τε φθείρουσι. κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ
Ἀνδράσιν, οἳ κείνοισι συναντῶσιν κατὰ πόντον.
Αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν
Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
Πιμπλᾶσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι·
Δή ῥα τότ' ὤτρυνον βασιλευέμεν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν, ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν'
Ἀθανάτων. ὁ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσσατο τιμάς.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξασθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας,
Αἱμυλίοισι λόγοισιν, ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν,
Γαίης φραδμοσύνῃσι, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Τὼς γάρ οἱ ἐφρασάτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχῃ, Διὸς ἀντὶ, θεῶν αἰειγενετάων·
Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο, περίφρονα τέκνα γενέσθαι.
Πρώτην μὲν κούρην γλαυκῶπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος, καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα, θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν,
Ἤμελλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν,
Ὥς δή οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
Αἵτ' ἔργ' ὡραίουσι καλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵ τε διδοῦσι

Θνη-

---

884. Γαίης.] Versus hic est hypermeter in nonnullis exempl. quae habent, αἰεὶ Ζῆνα.

903. Αἴτ'.] Quidam scribunt ὡραί-

Qui utiq; incidentes in obſcurum pontum,
Clades magna hominibus, gravi, rapiuntur turbine,
Nuncq; hi, nunc illi flant, diſſipantq; naves,
Nautaſq; perdunt. mali autem non eſt remedium
Viris qui illis occurrerint in ponto.
Iidem rurſum per terram immenſam floribus ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo prognatorum hominum,
Replentes pulvereq; & moleſto palearum ſtrepitu.
Sed poſtquam ſane laborem Dii beati perfecerunt,
Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
Jam tum jubebant regnare atq; imperare,
Ex Terræ conſilio, Olympium late cernentem Jovem,
Immortalibus. Hic vero inter illos rite diſtribuit munia.
Jupiter autem Deorum rex primam uxorem ſuam fecit Metin.
Plurimum ex diis edoctam, & mortalibus hominibus.
Sed cum jam eſſet Deam cæſiis oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto
Blandis ſermonibus in ſuam condidit alvum,
Telluris conſiliis, & Cæli ſtellati.
Sic enim ei conſuluerunt, ne regium honorem
Alius haberet Jovis loco, Deorum ſempiternorum.
Ex hac enim in fatis erat prudentes liberos naſci.
Primam quidem, virginem cæſiis oculis apud Tritonem genitam,
Par habentem patri robur, & prudens conſilium:
Ceterum deinde ſane filium Deorum regem & virorum
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed illam ſane Jupiter ante in ſuum condidit ventrem,
Ut nempe ei indicaret Dea bonumq; malumque.
Poſtea duxit ſplendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiamque, Dicenque, & Irenen florentem:
Quæ opera matura faciunt bona mortalibus hominibus:
Parcaſque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
Clothoque, Lacheſinque, & Atropon: quæ dant

Mor-

ὠρεῦσι, ſpiritu leni: nonnulli etiam exponunt, *decorant*, ſpecioſa faciunt: quod nimirum Horæ dicantur pulchritudinis Deæ.

938. *Ζηνὶ*]

Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· καλὸν δὲ ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται.
Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν.
Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρός, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα, τῇσιν ἅδον θαλίαι, καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐρανιώνων,
Γείνατ' ἄρ', αἰγιόχοιο Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Ἣ δ' Ἥβην, καὶ Ἄρηα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
Πότνιαν· ᾗ κέλαδοί τε ἅδον, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν, ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο, (καὶ ζαμένησε, καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ)
Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐρανιώνων.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας· ὅστε θαλάσσης
Πυθμέν' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἄρηϊ
Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν
Δεινοὺς, οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ,
Ἁρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν.

938. Ζηνί.] Alii φαίδιμον Ἑρμῆν.

Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.
Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulchras genas habentes,
Oceani filia, peroptabilem formam habens,
Aglaiam & Euphrosynen, Thaliamq; amabilem:
Quarum è palpebris amor destillat contuentium
Solvens membra: jucundum vero sub superciliis aspiciunt.
Porro hic Cereris multa nutrientis ad lectum venit,
Quæ peperit Proserpinam pulchris ulnis, quam Pluto
Rapuit sua à matre, dedit autem consiliarius Jupiter.
Mnemosynen vero deinceps amavit pulchricomam,
Ex qua Musæ aurea mitra revinctæ natæ sunt
Novem, quibus placent convivia, & oblectatio cantus.
Latona autem Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,
Desiderabilem prolem præ omnibus cœlicolis,
Peperit sane, Ægiochi Jovis amori mixta.
Postremam vero Junonem floridam duxit uxorem.
Hæc autem Heben, Martem, & Lucinam peperit,
Mixta amore Deorum regi & hominum.
Ipse vero ex capite, cæsiis oculis præditam Tritogeniam,
Acrem, tumultum excitantem, Ducem exercitus, indomitam,
Venerandam: cui clamoresque placuerunt, bellaque pugnæque.
Juno autem Vulcanum inclytum, amori indulgens,
Peperit, (& vires intendit, & contendit cum suo marito)
Præ omnibus, artibus ornatum, cœlicolis.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Triton late potens natus est magnus: qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit aureas ædes, magnus Deus. sed Marti
Clypeos dissecanti Venus Timorem & Metum peperit,
Graves, quique virorum densas turbant phalanges
In bello horrido, una cum Marte urbes devastante,
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
Jovi vero Atlantis filia Maia peperit gloriosum Mercurium,

Præ-

Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.
Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱὸν
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητή· νῦν δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακληείην,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἀγλαΐην δ' Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς, ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτην Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς,
Ἲς Ἡρακλῆος, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι.
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Περσηΐς, Κίρκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Κούρην Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆμε, θεῶν βουλῇσιν, Εἰδυῖαν καλλιπάρηον.
Ἡ δέ οἱ Μήδειαν εὔσφυρον ἐν φιλότητι
Γείναθ', ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ', ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἤπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,

---

954. Ὄλβιος.] Legitur quoque ἀθανάτοισι τελέσσας.

961. Ἡ δέ οἱ.] ε in particula δέ sustentatur aspiratione sequentis dictionis.

1003. Ad-

Præconem Deorum, sacrum lectum conscendens,
Cadmi filia vero ei Semele peperit clarum filium,
Rem cum eo habens, Bacchum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii sunt.
Alcmene vero peperit vim Herculanam,
Mixta in amore Jovis nubicogi.
Aglaiam vero Vulcanus percelebris, utroque pede claudicans,
Minimam natu è Gratiis, floridam duxit uxorem.
Sed aureo crine conspicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minois, floridam fecit conjugem.
Hanc vero ei immortalem expertemque senii fecit Saturnius
Heben autem Alcmenæ pulchros talos habentis fortis filius,
Vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,
Filiam Jovis magni, & Junonis aureis calceamentis utentis,
Pudicam duxit uxorem in Olympo nivoso:
Felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
Habitat illæsus & expers senii omnibus diebus.
Soli autem indefesso peperit inclyta Oceanis
Perseis Circenque, & Æetem regem.
Æetes autem filius lucem hominibus dantis Solis.
Filiam Oceani perfecti fluvii
Duxit, Deorum ex consiliis, Idyiam pulchris genis præditam.
Hæc autem ei Medeam pulchros talos habentem in amore
Peperit, subacta per auream Venerem.
Vos quidem nunc valete, cœlestes domos tenentes,
Insulæque, & continentes terræ, & salsus intus Pontus.
Nunc autem Dearum cœtum cantate, blandiloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi,
Quæcunque, mortales apud viros cubantes,
Immortales, pepererunt Diis similem prolem,
Ceres quidem Plutum genuit, præstantissima Dearum,
Jasio heroi mixta jucundo amore,

No-

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐσθλόν· ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πάσαν· τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τόν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.
Κάδμῳ δ' Ἁρμονίη, θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνὼ, καὶ Σεμέλην, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρῃον,
Αὐτονόην θ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
Γείνατο, καὶ Πολύδωρον ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Κούρη δ' Ὠκεανοῦ Χρυσάορι καρτεροθύμῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρόη τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἁπάντων,
Γηρυονέα· τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων, ἀμφιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἠμαθίωνα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν
[a]Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τόν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης,
Παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
[b]Ὦρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν αἰειγενετάων,
[c]Ἦγε παρ' Αἰήτου, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ,
Ὑβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην,
Αἰσονίδης· καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Καί ῥ' ἥγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα· τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι ἁλίοιο γέροντος

1003. Αὐτάρ.] Reperitur etiam Νηρηΐδες.

...vali in ter proscisso, Cretæ in pingui populo,
...um: qui vadit super terram, & lata dorsa maris,
...num: qui verò obviam fuerit, & cujus ad manus venerit,
...um locupletem fecit, multámque ei præbuit felicitatem,
...dmo præterea Harmonia, filia aureæ Veneris,
...& Semelen, & Agaven pulchras genas habentem,
...tonoëque, quam duxit Aristæus densa cæsarie præditus,
...perit, & Polydorum, manibus pulchrè cinctis in Thebis.
...lia verò Oceani Chrysaori magnanimo,
...ixta amore abundantis auro Veneris,
...llirroë peperit filium mortalium præstantissimum omnium
...ryonem, quem interfecit vis Herculana,
...ous propter flexipedes circumflua in Erythea.
...thono verò Aurora peperit Memnona ærea galea munitum,
...thiopum regem, & Emathionem regem.
...um Cephalo peperit inclytum filium,
...em Phaëthontem, Diis similem virum;
...m sanè juvenem tenerum florem habentem gloriosæ pubertatis,
...rum juvenilia sapientem, amans risûs Venus,
...citavit, abripiens, & ipsum in templis
...dituum nocturnum fecit, dæmonem divinum:
...liam verò Aëtæ à Jove nutriti regis,
...sonides, voluntate Deorum sempiternorum,
...uxit ab Aëta, peractis suspiriosis certaminibus,
...a multa imperabat magnus rex superbus,
...rius Pelias, & impius fortium facinorum patrator:
...ibus peractis, ad Iolcum rediit, multa perpessus,
...ci in nave vehens nigris oculis præditam puellam,
...sonides, & ipsam floridam fecit uxorem.
...sanè hæc domita ab Jasone pastore populorum,
...deum peperit filium, quem in montibus educabat Chiron
...illyrides: magni verò Jovis voluntas perficiebatur.
...rum Nerei filiæ marini senis

Ἤτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
Αἰακοῦ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Πηλεῖ δὲ δμηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐϋστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
Γείνατ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι,
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε·
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱεράων,
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

1013. Ἄγριον.] In nonnullis codicibus hæc duo verba, ἀμύμονα & κρατερὸν scribuntur ut pro[...] nomina.

Τέλος τῆς Ἡσιόδου Θεογονίας.

Phocum quidem Psamathe peperit, præstantissima Dearum,
Æaci in amore, per auream Venerem.
A Peleo autem subacta Dea Thetis argenteos pedes habens,
Peperit Achillem prorumpentem per viros, leonis animo præditum.
Æneam porro peperit pulchrè coronata Cytherea,
Anchisæ heroi mixta jucundo amore,
Idæ in verticibus habentis multos anfractus, sylvosæ.
Circe verò, Solis filia, filii Hyperionis,
Peperit, Ulyssis ærumnosi in amore,
Agrium, atque Latinum inculpatúmque fortémque.
Qui sanè, valde procul in recessu insularum sacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde inclytis imperabant.
Nausithoum verò Ulyssi Calypso excellentissima Dearum
Peperit, Nausinoúmque, mixta grato amore.
Hæ quidem mortales apud viros cubantes
Immortales pepererunt Diis pares filios.
Nunc verò fœminarum agmen cantate, suaviloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi.

Finis Theogoniæ Hesiodi.

ΠΡΟΛΕΓΟ'ΜΕΝΑ.

De quorundam versuum dimensione, nec non de aliis.

Non contracta legenda sunt ceu contracta, metro id postulan[te]. Verbi gratia. ε. 5. Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χ[α]λέπτει. Hîc priùs ῥέα proferendum ῥᾶ. ε. 30. Ὧρη γὰρ τ' [ἐ]πιπλέεται νεικέων τ' ἀγορέων τε. Hîc metrum postulat, ut p[ro] νεικέων dicas νεικῶν, & pro Ionico ἀγορέων, ἀγορῶ. Io[nes] nimirum non contrahunt. Et pro νείκεα in dimensione (qu[am] alii scansionem vocant) legendum νείκη. In dimension[e], inquam, secus non. ε. 109. χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος. Le[gendum] hîc χρυσοῦν & sic in aliis. ε. 129. ἔπια, ubi τὸ ἀλ[φα] per se breve in cæsura producitur. Cæsura vocalem red[dit] ancipitem Sic Ovid. *Si nihil attuleris, ibis Homere foras.* [ubi] ultima in *attuleris* propter cæsuram est anceps. *Sic* a. [...] εἴδεϊ τε μεγέθει τε. ubi prius τε producitur, & est quasi c[æ]sura; τε enim prius cum εἴδεϊ cohæret, tanquam pars ill[ius] vocis conjunctæ. α. 458. pro Ἡρακλῆι lege, scil. in dimension[e] Ἡρακλεῖ. ϑ. 93. pro Μουσάων. lege Μουσῶν. pro ἀϊδέλα, le[ge] ἀϊδῆ, nimirum in dimensione. Secus *Ionismus* passim retine[n]dus, & singula legenda sicut sunt scripta. ϑ. 196. pro Κυπ[ρο]γένειαν, lege Κυπρογενῆ. Sed inquies, cur ità legimus? Resp. Poe[tarum] morem esse, ut vocem perspicuè proponant, dimension[em] lectori relinquentes. Sic. Ιλιαδ. α 1. Πηληϊάδεω, Ἀχιλῆ[ος]. Hic non legendum Πηληϊάδεω, sed Πηληϊάδου, vel Πηλείδ[ου] per syncopen τοῦ ε ψιλοῦ. Scilicet tanta est Poëtarum licentia, [ut] pro πηλείδης, ου, ὁ (ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως) dicant per Ionic[am] διαίρεσιν, πηληΐδης, ου, ὁ, & per novam τοῦ α epenthes[in] Πηληϊάδης, ου, ὁ pro Πηληϊάδου verò Ionicè Πηληϊάδεω. Ta[n]topere luxuriantur αἱ διάλεκτοι, adeo ut idcirco Græcani[ca] seu Graja Poësis omnium facillima, & Poëta judice, Musas [vi]deatur habere faventiores. Tum observandum Hesiodum us[um] esse dialecto Ionica, & quæ illi dialecto propria sunt, accur[atè] è Grammaticis petendum. ex. gr. α mutant in η. dativum pl. fo[r]mant à nominativo plurali. ἔργοισι, pro ἔργοις. rejiciunt fere u[bi]que augmenta verborum, & alia similia, quæ usu faciliùs qu[àm] præceptis addiscuntur.

INDEX VOCABULORUM
QVÆ IN
HESIODO
OCCURRUNT.

In Indice, brevitatis ergo, literis quibusdam usi sumus; ut, Th. designat Thema. p. præteritum. a. aoristum. f. futurum. m. medi. f.g. feminini generis. ε. ἔργα καὶ ἡμέραι designat. α. ἀσπίδα, seu scutum. θ. θεογονίαν.

A, *Quæ*, nom. pl n.g. ab ὅ, *quod*: articulus postpositivus. ε, 365.

Ἀαπτοι. ἀάπτους, ab ἄαπτος, ου, ὁ, ἡ, *non tangendus*, ex α priv. & ἅπτω vel ἰάπτω, & per pleonasmum τῆς α, ἰάπτω, *lædo, noceo*. f. ψω. ε. 147. α. 75. θ. 649.

Ἀάσθη 3. sing. a. 1. pass. ab ἄτω *lædo*. F. ἄσω, quod fit ex ἀάω. hinc a. 1. ἀάσθην, pro ἤσθην. tollitur augmentum & α poëticè reduplicatur. Th ἀπτάω, ῶ, f. ήσω, *lædo, noceo*. ε. 281.

Ἀᾶσι, 3. pl. ab ἄημι, *flo*, ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω, *flo, spiro*. θ. 875.

Ἄαται *saturatur*. 3. person ab ἄημι. in pass. ἄαμαι *expleor, satior*, ad formam τῆς ἵσαμαι. Th. ἄω, f. ήσω, flo, spiro α. 101.

Ἄατος, ου, ὁ καὶ ἡ. *insatiabilis*, innoxius. Th. ἀπάω, ῶ. f. ήσω. lædo. θ. 714.

Ἀβούτεω gen. Ionicus pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, ου. *bobus carens*. ex α priv & βοῦς βοός, ὁ, ἡ. vacca, bos, taurus. ε. 449.

Ἀγαγὼν, part. a. 2. Atticè pro ἀγών ab ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα, a. 2. ἦγον, Att. ἤγαγον. ε. 164.

Ἀγαθὸς, ἡ, όν. bonus, a, um. dat. pl. ἀγαθοῖσι. paragoge Ionica, pro ἀγαθοῖς. comp. ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων, ἀρείων, λωΐων. Superl. βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. ε. 24. 234.

Ἀγαίεται, 3. perſ. ind. ab ἀγαίομαι, *iraſcor, invideo*. ε. 331. Th. ἀγάω, ῶ, f. ήσω demiror.

Ἀγακλυτὸς, adject. ex ἄγαν *nimis* & κλυτὸς *celebris*. à κλύω, pro quo etiam κλῦμι *audio*. ἀγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ion. ϑ. 1015.

Ἀγαιότατον, ſuper. ab ἀγαυὸς, ὖ, ὁ. placidus, ex α epitatico & γάνος, εος, τὸ, lætitia, gaudium. ϑ. 408.

Ἀγαλλόμενος, præſ. part. paſſiv. ab ἀγάλλω. f. ῶ. p. κα *orno*. ἀγάλλομαι *exulto*: ad formam τῦ ἀγαλλιάομαι, exulto, ab Hebræo גיל. ἀγαλλόμεναι, præſ. part. f. g. pl. num. α. 86.

Ἀγαυὴ, nomen fœminæ, *ſplendida*, à maſculino ἀγαυὸς, admirabilis, ſplendidus. Th. ἀγάω miror. ϑ. 246.

Ἀγαυὴν, nomen mulieris. vide paulò ante ἀγαυή. ϑ. 976.

Ἀγαυὸς, ὖ, ὁ. nobilis, admirabilis. ab ἀγάομαι admiror. ἀγαυῶν. gen. pl. ϑ. 461. 632.

Ἀγαυρῦ, *ferocis*, gen. ſing. Th. γαῦρος, ὖ, ὁ. *ſuperbus, lætus*: ἄγαυρος valde ſuperbus. α non eſt privativum, ſed intenſivum ϑ. 832.

Ἄγγε' pro ἄγγεα, *vaſa*, nom pl. n. g. ἄγγεσιν, dat pl. Th. ἄγγος, εος, τὸ, vas quodlibet. ε. 611.

Ἄγγελος, ὖ, nuntius. ε. 45. ἀγγελίη, propriè res quæ nuntiatur. ϑ. 781. ab ἀγγέλλω, nuntio. f. λῶ, p. ἤγγελκα, a. 1. ἤγγειλα.

Ἄγγεσιν, vide paulò ante ἄγγε. ε. 473. 598.

Ἄγε, Adver. hortantis, ab ἄγε, præſ. imperat. act. verbi ἄγω, ago. α. 449.

Ἄγερον, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro ἤγειραν ab ἀγείρω, congrego, Poëtæ metri causâ tollunt augmentum. f. ρῶ. p. ἤγερκα, Att. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ε. 650.

Ἀγέλαι, pl. num. *greges*. ἡ ἀγέλη grex. ab ἄγω. Grex agitur, ſic Latinè *agmen* ab *agendo*, propriè pecudes aguntur, homines verò ducuntur. α. 161. ϑ. 445.

Ἀγελείη, pro ἀγελεία, ας ἡ. Ion. *prædatrix*. ab ἄγω & λεία, ας, ἡ. *præda*. α. 197. ϑ. 318.

Ἀγέραστος, ὖ, ὁ, ἡ. *immunis, præmio carens*. ex α privat. & γέρας, τος, τὸ, præmium, munus. ϑ. 395.

Ἀγέμεν, præſ. inf. pro imper. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω, p. ἦχα. a. 2. ἤγον. ε. 693. 798.

Ἀγέστρατος, ὁ, ἡ. *dux exercitus*, Minervæ epitheton. ab ἄγω, duco, & στρατὸς, ὖ, ὁ. exercitus. ϑ. 925.

Ἀγήνορα, acc. ſing. *fortem*. ab ἀγήνωρ, ορος, ὁ. *ſtrenuus*. compoſitum ex ἄγαν valde & ἀνὴρ vir. ε. 7. ϑ. 641.

Ἀγήραος, ὖ, ὁ καὶ ἡ, *ſenii expers*, μὴ γηράσκων. compoſitum ex α priv. & γῆρας, ατος, τὸ, *ſenectus*.

...ustus. ϑ. 305. 955.

Ἀγήρω, acc. sing. 4. simplicium, ab ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, senii expers. Et ἀγήρω nomin. plur. ... simpl. Ex α privat. & γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ϑ. 277. 949.

Ἄγκεα. pl. num. valles, ab ἄγκος, εος, τὸ, vallis. ε. 387.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, versipellis, qui profert obliqua, non recta consilia. compositum ex ἀγκύλος obliquus, & μῆτις, εως, ἡ, consilium. ὁ ἀγκύλα, τινὶ... σκολιὰ βουλευόμενος. ε. 18. ϑ. 19. 473. 495. &c.

Ἀγκυλοχεῖλαι, nom. pl. repandirostri. ex ἀγκύλος inflexus, curvus, & χεῖλος, εος, τὸ, labrum, à nominativo singulari ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ. pro quo etiam legitur ἀγκυλόχειλος, curva habens labra. α. 405.

Ἀγλαΐαι. nom. pl. voluptates, gaudia. ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. ab ἀγλαὸς, οῦ, ὁ, splendidus. α. 285.

Ἀγλαὰ, splendida. Th. αἴγλη, ἡ fulgor, splendor. ε. 335. ϑ. 412.

Ἁγνῇ, dat. sing. ab ἁγνὸς, οῦ, ὁ, castus. ε. 463.

Ἄγνυτ' pro ἄγνυτο, 3. sing. imp. passivi. ab ἄγνυμι, frango, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Th. est ἄγω. f. ἄξω, &c. frango. α. 279. 348.

Ἁγνῶς, castè, adverb. ab ἁγνὸς castus. ε. 335. α. 293.

...οι, portaret, præs. act. opt. ab ἄγω, porto. ἀγοντα, acc. sing. præs. part. act. vide suprà ἀγοντων. α. 480.

Ἀγορεύω, f. εύσω, p. ευκα. publicè & in foro dico, & per syn. speciei, apertè dico. ε. 278. 400.

Ἀγορὰ, ᾶς, ἡ. forum ab ἀγείρω, congrego. in præt. med. ἤγορα, quia in foro homines congregantur. ε. 686.

Ἀγορέων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγορῶν. ε. 30. à nomine ἀγορὰ, ἡ, forum. Th. ἀγείρω congrego, ut suprà, & ὁ ἀγορὴ, Ionicè pro ἀγορὰ, ἀγορῆφι, in foro, φι est paragoge poëtica, & reddit vocem ἄκλιτον. α. 204. ϑ. 89.

Ἄγραυλοι, ruri seu in agro pernoctantes: Epitheton pastorum. compositum ex ἀγρὸς, οῦ, ὁ. ager, & αὐλὴ, ῆς, ἡ, atriũ, hoc est, locus subdialis, apertus, & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὕπαιθρον. item stabulum, septum. hinc αὐλίζομαι, stabulor: item pernocto, unde est ἀγραυλέω, ruri pernocto. ϑ. 26.

Ἄγρην Ion. pro ἄγραν. ab ἄγρα, ας, ἡ, captura, venatio. ϑ. 442.

Ἄγρια. neutrum plural. ponitur pro adverbio. Th. ἀγρὸς, οῦ, ὁ, ager. α. 236.

Ἄγριον, acc. est nomen propriũ viri. Ἄγριος, ου, ὁ, ϑ. 1013.

Ἀγρειῶται, ac. pl. ab ἀγρειώτης, ου, ὁ, agrestis, agricola, pro ἀγρέτης. Th. ἀγρὸς, οῦ, ὁ, rus. α. 39.

Ἀγροκύδοιμος, ου, ὁ, qui in agris tumultuatur. ab ἀγρὸς, οῦ, ὁ, ager, & κυδοιμὸς, οῦ, ὁ, tumultus. ϑ. 925.

Ἀγρεμόντεσσιν, dat. pl. part. præs. Ion. syncope, pro ἀγρεμόντεσσι ...

ab ἀγείρω congrego, f. ϱῶ. p. ἤγερκα & Attic. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ϑ.92.

Ἀγρότερης, feræ. gen.caſ.f.g.ab ἀγρότερος vel ἀγρώτερος. Subſtantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ȣ̃, ὁ, ager. α.407.

Ἀγχ', pro ἄγχι propè. conſtruitur cum Genitivo:eſt Adv. ε. 637.

Ἀγχέμαχοι vel ἀγχέμαχοι, pl. num. cominus pugnantes. ex ἄγχι, propè, & μάχομαι, pugno.f.μαχήσομαι.p. μεμάχημαι. α. 25.

Ἀγχίμολον, adverbialiter hic accipitur hoc neutrum ex ἀγχίμολος,ȣ,ὁ ϗ ἡ, è propinquo veniens,ex ἄγχι propè & μολέω, ſeu μόλω, venio α. 325.

Ἀγχίσῃ,dativus ſingul. ab ἀγχίσης, , nomen viri. ex ἄγχι & ἴσοι q.d. ἄγχι τῆς ἰσότητος.ϑ. 1009.

Ἀγώμενος,præſ.part.paſſ. verbi ἀγάομαι, ῶμαι, demiror. Th. ἀγάω, ήσω, idem.ϑ. 619.

Ἄγων, vehens.part.præſens. ab ἄγω duco, veho. vide ἀγαγών ϑ.998.

Ἄγω,duco, f. ἄξω. p. ἦχα. a. 1. ἦξα. a. 2. ἦγο. ε. 206.

Ἀγῶνι, dat. ſing. ab ἀγών,ῶνος. ὁ,certamen. ϑ.435. α 205.

Ἄγωσιν,3.pl.ſubj.ab ἄγω duco, veho,traho.f ξω. 318.

Ἀδάντα, indocta, acc.pl.n.g ab ἀδάντος,incognitus. Th. δαίω, ſcio, diſco. ϑ.655.

Ἀδάμαντον, pro ἀδάμαντα. Declinatur duobus modis, ἀδάμαντος, ȣ, vel ἀδάμας, αντος, ὁ, nomen clariſſimæ gemmæ, per Metaph. ponitur pro ferro. ἀδάμαντος genitivus ἀδάμας,αντος, ὁ, ex α quod idem valet quod δυς, & δαμάω domo, ε. 146. α. 137. 188, 239.

Ἀδηκτοτάτη, ε. 518.eſt ſuperlativus,à poſitivo ἄδηκτος, ȣ, ἡ,propriè morſui non obnoxius, hic verò cariem minimè ſentiens, à δάκνω mordeo, f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον. p. δέδηχα unde etiam eſt nomen δ vermis, qui lignum corrumpit. ἴψ (ab ἴπτω noceo) vermis qui cornua lædit. ἴξ (ab ἴκω advenio) vermis qui palmites obeſt. σὴς (à σήπω putrefacio) vermis qui veſtes deprimit. τρὼξ (à τρώγω) qui vitia legumina. ψὴν qui ficus ambedit &c.

Ἄδηλος ȣ, ὁ ϗ ἡ, non manifeſtus, obſcurus. Th. δῆλος, manifeſtus. ς. 6.

Ἄδικος, ȣ, ὁ ϗ ἡ, injuſtus, ἀδικώτερος,comp. Th. δίκη, juſtitia. ε. 258. 270.

Ἀδμήτη, nomen mul.q.d indomita, à δαμάω domo. ϑ. 3

Ἅδον, pro ἧδον 3.pl.a.2.act. ἁνδάνω placeo, f ήσω,p. ... ἄδω, ſaturo, expleo. ϑ. 917.

Ἀδροσύνη,ἡ, ubertas, copia. ἁδρός, ȣ, ὁ, dives, craſſus, ... nus. ε. 471.

Ἀδώτῃ. dat. ſin ἀδώτης, ȣ, ὁ, nihil dat. Ratio compoſitionis

nis planè insolens, ex α. priv. & δώτν, ν, ὁ, *qui dat*. Th. δίδωμι, do. ε. 353.

Ἄεθλον, ν, π, certaminis præmium, ab ἄεθλον seu ἄθλος, ν, ὁ, *certamen*. ε. 652. α. 94.

Ἀεθλεύωσιν, *colluctentur*. 3 plur. præs. subj. act. ab ἀεθλεύω, f. εύσω. p. κα. idem quod ἀεθλέω, *pugno, dimico*. vide ἄεθλον. θ. 435.

Ἀεὶ, adv. semper. ϑ. 388.

Ἀειγενετάων, Gen. pl. Æolicus, ab ἀειγενέτης, ν, ὁ, sempiternus. ex ἀεὶ & γενέτης, qui genitus est. Th. γείνομαι, nascor. f. γενήσομαι. a. 2. m. ἐγενόμην. ϑ. 548.

Ἀείδειν, præs. inf. ἀείδον, 3. pl. imperf. act. pro ἤειδον, ab ἀείδω, *cano*. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa ᾄδω, f. ᾄσω, p. ᾖκα. ε. 660. ϑ. 1.

Ἀεῖραι, a. 1. act. infin. ab ἀείρω, tollo, f. ἀερῶ. a. 1. ἤειρα. hinc ἀείρας. a. 1. part. act. ἀειρόμεναι, plur. part. præs. f. g. ε. 759. 538.

Ἀεικέα, acc. sing. ab ἀεικὴς, έος, ὁ, ἡ, durus, asper. Th. εἴκω, cedo. f. ξω. ϑ. 166.

Ἀέκητι, *non invitò*, adv. ab ἀέκων, invitus. Th. ἑκὼν, όντος, ὁ, spontaneus. ϑ. 529.

Ἀείσατε, 2. pl a 1. act. imperat. ab ἀείδω, f. σω, p. κα. canto. ϑ. 965.

Ἀέλλῃ dat. sing. ab ἄελλα, ης, ἡ, *turbo, procella*, ex ἄω, *spiro*, & εἰλέω, *convolvo*. ϑ. 874.

Ἀελλὼ, nomen mul. q. d. *procellosa*. ϑ. 267.

Ἀεναόντων, gen. pl. in nom. ἀενάων, όντος, perpetuò fluens. alii legunt ἀενάων, οντος, ex ἀεὶ *semper* & νάω, *fluo*. Th. ναίω, habito. ε. 548.

Ἀενάῳ, genit. g. f. ab ἀέναος, *perennis*. Poët. pro ἀείναος. ex ἀεὶ *semper* & νάω, *fluo*. ἀενάων, gen. pl. ε 593.

Ἀέντων gen. pl. part. præs. activi, ab Ἄημι, *flo*, ad formam τιθεὶς, έντος. Sed quia est ab ἄω, potius juxta ἵστημι esset flectendum. Notetur ergo hæc exceptio. ε. 323.

Ἀέξει, 3. præs. ab ἀέξω, augeo, pro quo in prosa αὐξάνω & αὔξω, f. ήσω, p. ηὔξηκα. ε. 6. ἀέξομαι, ῃ, εται, pass. ἀέξετο, imperf. ἀεξομένοιο gen. Ion. part. præs. ε. 6. 771, ϑ. 195. 444.

Ἀεργὸς, ν, ὁ, iners. ἀεργῷ, dat. hinc ἀεργίη, inertia, Ionicè, pro ἀεργία, ας, ἡ, *pigritia*. ab ἀεργὸς, pro qua in pros. ἀργὸς, Th. ἔργον, opus. *Prosa* dicitur quasi *profusa*. oratio vero ligata, quæ certis numeris astricta est, quale est poëma. ε. 301. 309, 310.

Ἀεροπέται, nom. pl. *altè volantes*. Epitheton cygnorum, compositum ex ἀείρω, in altum tollo, & πέτομαι, volo. declinatur duobus modis. ἀεροπέτης, ν, ὁ, prim. simplic. & in quinta simplicium, ἀεροπέτης, ητος, ὁ, *in aëre suspensus*. α. 316. ε. 775.

Ἀεσίφρονα, acc. sing. *stolidum*. ε. 313.

313. à nominativo ἀεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ, ex ἄω, *flo*, & φρὴν, ἐνὸς, ἡ, *mens*, qui ventosa mente præditus, inconstans & temerarius est & proinde *stultus*. hinc ἀεσιφροσύνῃσιν, dat. pl. Ionic. pro ἀεσιφροσύναις, ab ἀεσιφροσύνη, stultitia, ϑ. 502.

Ἀζαλέοιο, α. 153. Genitiv. Ion. pro ἀζαλέου, ab ἀζαλέος, ου, ὁ. aridus, torridus. Thema est ἄζω torrefacio, arefacio.

Ἄζει, 3. pers. præs. verbi ἄζω, sicco. ε. 585. α. 397.

Ἄζηται, præs. sub. *tristetur*, ab ἄζομαι, propriè *exaresco*: per metaph. *cura & mærore conficior*. α. 585. ϑ. 99.

Ἅζω, cum aspero spiritu, *veneror*. σέβομαι. unde, ἁζόμενος. ϑ. 532.

Ἄζωσοι pl. num. *discincti* scil. ut eò sint expeditiores: ex α privat. & ζωστὸ *cinctus*, quod est à ζωννύω vel ζώννυμι, *cingo*. in fut. ζώσω, in præt ἔζωκα. in passivo præt ἔζωμαι vel ἔζωσμαι, in 3. sing. ἔζωσται, hinc est ζωστὸς. *cinctus*, ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, *cingulum*, baltheus. ε. 343.

Ἀηδόνα, ac. sing. ab ἀηδὼν, όνος, ἡ, *luscinia*. ab ἀείδω *cano*, pro quo in prosa ᾄδω. ε. 201.

Ἄηθ' pro ἄητο, *spirabat*. imperfect. abjecto ο μικρῷ per apostrophum. & τ mutato in ϑ, propter seq. aspiratam. Them. est ἄω *flo*. f. ήσω. unde formatur ἄημι & pass. ἄημαι. α. 8.

Ἀὴρ, ἀέρος, ὁ. *aër*. ab ἄω. in f.g. significat caliginem. ε. 547.

Ἄησι, 3. singul. ab ἄημι *flo*. hinc Ἀᾶσι, *flant*. 3. plur. ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω, *flo*. ε. 514. ϑ. 875.

Ἀήτας, acc. pl. à sing. ἀήτης, ου, ὁ, *flatus*. in nom. pl. ἀῆται, *flamina*. Th. ἄω, *flo*. ε. 619. 643. 673.

Ἀθάνατοι, pl. num. f. g. θ. 968. Græci non dicunt ἀθάνατοι, sed ἀθάνατος, ὁ καὶ ἡ ex α negativo & θάνατος. Sic in Novo Testamento αἰώνιος, ου, ὁ, ἡ, & αἰώνιοι in f. g. αἰωνία. Regula, *Adjectiva composita, nec non quandoque derivata, sunt generis communis*. Ἀθανάτῃς, pro ἀθανάταις, Ionicè. ε. 62. & ἀθανάτῃσι, pro ἀθανάταις. ut & ἀθανάτοισιν, dat. pl. Ion. pro ἀθανάτοις ε. 307.

Ἀθέσφατος, ου, ineffabilis. compositum ex α privativ. & θέσφατος pro θεόσφατος, à Deo pronunciatus: prout dicimus θεόσδοτος, *divinitus datus*. ἀθέσφατος etiam idem quod *nefandus*: sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum, sed intensivum, ut ε. 660. ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, docuerunt divinum carmen canere. ε. 660. ex φατὸς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. ϑ. 830.

Ἀθηναίη, ης, ἡ, *Minerva*. Dicitur etiam Ἀθηνῆ, quasi ἀθήλη, ex α privat. & θηλὴ *papilla, mammæ apex*, quòd Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabu-

bulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθῆναι, αἱ. Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθῆναι alio nomine Ἀκτὴ, ῆς, ἡ, *litus*, quod in litore maris fuerit condita, unde πολῖτις Ἀττικὴ (pro Ἀκτικὴ) civis Attica. α. 126. ι. 328.

Ἆθλ', pl.num. pro ἆθλα, à singul. ἆθλον, ου, τὸ, *præmium certaminis*. sed ἄθλος, ου, ὁ, est ipsum certamen. Vide suprà ἄεθλος, ου, ὁ, ε. 754. θ. 800.

Ἀθόλωτος, ου, *illimis, limpidus*. ex α priv. & θολὸς, οῦ, ὁ, *limus, fæx, sordes*; unde est θολόω turbo: θολωτὸς turbatus. ε. 593.

Ἀθρόος, ου, ὁ, *confertus*, in unum collectus, α. 246.

Αἱ, art. præpos. ab ἡ, hæc, ὁ, τὸ, ε. 36. 767.

Αἳ artic. postp. ab ἥ, ὅς, ὅ, quæ, qui, quod. θ. 268.

Αἰακοῦ genit. ab Αἰακὸς, οῦ, ὁ, Æacus. ab Αἶαξ Αἴακος, ὁ, vel Αἴας Αἴαντος, ὁ, quæ idem significant. nomen Herois, *Ajax*. θ. 1005.

Αἶαν, pro Γαῖαν terram Poëticè, à Γαῖα, seu γαίη, ἡ, ε. 124. 253.

Αἶγα, acc. ab Αἴξ, αἰγὸς, ὁ ἡ, *caper, capra*. ε. 514. α. 407.

Αἰγείδην, acc. à nominativo, Αἰγείδης, ου, ὁ. ab Αἰγεὺς, έως, ὁ, nomen viri. Αἰγείδης ergo est patronymicum, sicut à Πηλεὺς dicitur Πηλείδης, α. 182.

Αἴγειροι, pl.nom. à sing. Αἴγειρος, ου, ἡ, *populus nigra*. Alii etiam vertunt *alnum*. ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως. α. 377.

Αἰγίδ', ac.sing. pro αἰγίδα. per apostrophum α abjicitur. ab αἰγὶς, ίδος, ἡ, *pellis caprina*, munimentum pectoris. Alii putant *scutum* fuisse pelle ista obductum. Th. αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ, *caper* vel *capra*. α. 344. 444.

Αἰγιόχοιο, gen. Ion. pro αἰγιόχου, à nominativo αἰγίοχος, ου, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὀχὴ sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. ε. 481. 659. α. 322. θ. 13. 1021.

Αἰγυπιοὶ, ab αἰγυπιὸς, οῦ, ὁ, *vultur*, avis prædatrix & rapax. à γὺψ, γυπὸς, ὁ, *vultur*. α. 405.

Αἱ δ', sunt duæ voces. αἱ est art. præpositivus, δ' per apostr. pro δὲ *vero*. ε. 821.

Ἀΐδαο, Genitivus Æolicus pro ἀΐδου. à nominativo ἀΐδης, ου, ὁ, orcus. inferi. q.d. ἀϊδὴς, έος, ὁ. *obscurus*, ex α non, & εἴδω video. ε. 152. θ. 455.

Αἵδε, à nominativo ὅσδε, ἥδε, ὅδε. α. 280. 300.

Ἀΐδες, obscurum, adject. generis neutrius, ab ἀϊδὴς, έος. Th. εἴδω, video f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 477.

Ἀΐδεω, Genit. Ionicus pro ἀΐδου ab ἀΐδης, ου, ὁ, *infernus*. in prosa dicitur ᾅδης, ου, orcus, tartarus. θ. 311. 768. 850.

Ἀΐδηλα, acc. pl. arcana, ab ἀΐδηλος *tenebricosus*. Th. ἀΐδης, ου, ὁ, *infernus*. ε. 754.

Ἀΐδιον,

Ἀΐδιον. ab ἀΐδιος, *perpetuus*. Th. ἀεὶ, *semper*. α. 310.

Ἀΐδνῆς. dat. pl. Ionic. pro ἀϊδ-ναῖς, ab ἀϊδνος, ἡ, ὀν. *tenebricosus*. ab εἴδω, video. ϑ. 860.

Αἰδοῖ, dat. sing. *reverentia*, ab αἰδὼς, όος, ἡ. *pudor*. ϑ. 92. hinc

Αἰδοῖα, τὰ, pudenda. α. 354. ε. 731.

Αἰδοίη, ης, ἡ, veneranda. ε. 71. αἰδοίαισι, dat. pl. Ionic. Th. αἰδὼς, όος, ἡ, pudor. ε. 255. θ. 80.

Ἀΐδος, gen. sing. ab ἀΐς, ἀΐδος, ὁ, *orcus*. idem quod ἀΐδης, ου, ὁ, vide suprà ἀΐδος δὲ, *ad orcum*. Subintelligitur δόμον. α. 151. 254.

Ἀϊδρείῃσι, ε. 683. dat. pl. Ion. pro ἀϊδρείαις, ab ἀϊδρεία, ἡ, inscitia. ab ἴδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, sciens. Th. ἴσημι, scio. hinc,

Ἄϊδρις, *ignarus*. vide Th. ἴσημι, *scio*. α. 410.

Αἰδῶ, *pudorem*. accu. singul. αἰδόα, αἰδῶ, ab αἰδὼς, pudor. ε. 322.

Ἀϊδωνεὺς, έος, ὁ, idem quod ἀΐδης, ου, ὁ, *Pluto*. ϑ. 913.

Αἰδὼ *pudor*. ex α. priv. & εἴδω, video. quorum nos pudet ea non aspicimus. ε. 190. 198. 315

Αἰειγενετάων, ϑ. 893. *sempiternarum*. gen pl. Æo. pro αἰειγενετῶν ab αἰειγενέτης, ου, ὁ. sempiternus. ab ἀεὶ, semper, & γείνομαι, nascor. ϑ. 893.

Αἰεὶ pro ἀεὶ *semper*, poët. & αἰέν. ε. 114. & 296. ϑ. 21, &c.

Αἰεναόντων, ex ἀεὶ. semper, poe. pro ἀεὶ, & νάω, fluo. ε. 548.

Αἰετὸν, *aquilam*, pro ἀετὸν, metri causâ ἀετὸς, οῦ. ὁ, ϑ. 523.

Αἰζήιος, *juvenilis*, ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ *juvenis*, q. d. ἀεὶ ζέων, *semper fervens*. α. 408. ε. 593.

Αἰζηῶν, *juvenum*. gen. pl. ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ, pro quo & αἰζήεις, juvenis. ϑ. 863.

Αἰήταο, Æolicè pro Αἰήτου, ab Αἰήτης, ου, ὁ nomen viri. ϑ. 992

Αἴῃ, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα, *terra*. α. 153.

Αἰήτης, Αἰήτου, Αἰήτην. Vide Αἰήταο. ϑ. 958. 994.

Αἴθ', *quæ*. pro αἵτε, *quæque*, ab ὃς, ἡ, ὃ, articuli postp. ϑ. 2.

Αἰθαλόεις, εντος, ardens, αἰθαλόεντα, acc. sing. ab αἴθω, uro, incendo. ϑ. 72. 504.

Αἰθὴρ, έρος, αἰθέρ, ὁ, æther. ε. 18. ϑ. 124.

Αἰθιόπων gen. pl. ab Αἰθίοψ, οπος, ὁ, Æthiops, q. d. αἴθων τὴν ὄψιν. ab ὤψ, vultus. Th. ὄπτομαι, video, & αἴθω, uro imperf. ἦθον, ardebam. ϑ. 985.

Αἰθομένοισι, ardentis, præs. part. gen. Ion. ab αἴθω, ardeo. αἰθομένοισι, αἰθομένων, num. plur. part. præs. ε. 753. α. 60. 275.

Αἴθοπα, acc. sin. ab αἴθοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, niger. ab αἴθω, uro, & ὤψ, vultus Th. ὄπτομαι, f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. ε. 36.

Αἴθωνι, dat. ab αἴθων, ονος, ὁ, *niger*. Th. αἴθω, uro. ε. 741.

Αἴκ' pro αἴκε. Doricè pro εἰ μὲν. αἴκα δύναι, si quidem possis. ε. 207. 348.

Αἷμα, αἷμ' pro αἷμα, τος, τὸ, *sanguis*. α. 174. 159. 252. 256.

Αἰ-

Αἱματόεσσαι, *cruenta*, pl. num. ab αἱματόεις, όεσσα, όεν. Th. est αἷμα, ατος, τὸ, sanguis. ϑ. 183. α. 384.

Αἱμυλίοισι, da. pl. Ion. αἱμύλ☉, ὁ, ἡ, *blandus*. αἱμύλι☉, idem. ε. 78. Thema, αἱμύλλω. 372. ϑ. 890.

Αἰναὶ, pl. f. g. αἰνὸς, *gravis*. differt ab αἶν☉ laus, accentu. ε. 100.

Αἰνεῖ, *laudat*, ab αἰνέω, laudo. f. ήσω vel έσω, p. ᾔνεκα. aor. 1. ᾔνεσα. aor. 1. imperat. αἴνεσον. Th. αἶν☉, ου, ὁ, laus. ε. 822.

Αἰνείας, ου, ὁ, Æneas. ϑ. 1008.

Αἴνημι, pro αἰνημι *probo*, & hoc pro αἰνέω laudo. f. έσω vel ήσω. p. εκα. Th. αἶν☉, *laus*. ε. 681.

Αἶνον, acc. fabulam. ab αἶνος, ου, ὁ, ε. 200. α. 227.

Αἰνὴ, grav. à masculino, αἰνὸς, ἡ, ὸν, *gravis*, *horribilis*. ε. 160. hinc αἰνοτάτῳ, dat. sing. superl. α. 397. ϑ. 852.

Αἴνυτο, 3. sing. imperf. medii, à Th. αἴνυμαι, *capio*. α. 41.

Αἰολίδα, acc. singul. ab Αἰολὶ, ίδος, nomen regionis, ab αἰόλ☉, ου, ὁ, *varius*. hinc, αἰόλλω, *vario*. ε. 634.

Αἰόλλονται, mutant colorem. 3. pl. ind. præs. pass. ab αἰόλλω, vario. f. λῶ, p. λα. αἰόλος, ου, ὁ, varius. α. 399.

Αἰπόλιον, ου, τὸ, grex caprarum. ab αἰπόλος, ου, ὁ, *caprarius*. παρὰ τὰς αἶγας πολῶν. Them. πολέω, *verso*, propriè qui versatur circa capras. Nam αι prima syllaba est ex αἶξ, αἰγὸς, ἡ, *capra*. ϑ. 446.

Αἰπυν, acc. sing. ab αἰπὺς, ύος, ὁ, *altus*. f. ἡ αἰπεῖα, τὸ αἰπύ. ε. 83. ϑ. 589. 682.

Αἱρῇ, *ceperit*. 3. sing. præs. act. subj. ab αἱρέω, *capio*. f. ήσω, p. ηκα. α. 2. εἷλον. ε. 616.

Αἷς, *quibus*. dat. plur. ab ἣ, quæ. ϑ. 215.

Αἶσα, ἡ, *parca*, *sors*: item *fatum*, *officium*. quasi ἀεὶ ἴση, *semper æqualis*. ϑ. 422. ε. 576.

Αἴσηπος, nomen fluvii. ϑ. 342.

Αἴσιμον, αἴσιμος, ου, ὁ, *fatalis*. ab αἶσα, fatum: idem quod μόρσιμον à μόρος ου, ὁ, α. 336.

Αἰσονίδης. Filius Æsonis. cognomen viri. ϑ. 993. 999.

Ἄϊσσοντι, 3. plur. imperf. med. à verbo ἀΐσσω, *impetu feror*, *agitor*. f. ξω. p. χα. ϑ. 150. 671.

Αἴσχεσιν, dat. pl. ab αἶσχος, εος, τὸ, *turpitudo*. ex α privat. & ἴσχω, *contineo*. Qui se non continent, sunt turpes. ε. 209.

Αἶτ', ε. 92. αἶτι. ϑ. 211. 220.

Αἰτῇς, 2. person. sub. ab αἰτέω, peto. f. ήσω, p ᾔτηκα. ε. 406.

Αἰχμὴ, ῆς, ἡ, *cuspis*. die Spitze. αἰχμῇς, dat. pl. Ion. pro αἰχμαῖς. α. 289. 193.

Αἰχμητάων, gen. p. Æolicè pro αἰχμητῶν. ab αἰχμητὴς, ου, ὁ, *bellator*. Th. αἰχμὴ, ἡ, cuspis. α. 178.

Αἶψ' pro αἶψα *celeriter*. α. 370. ε. 45.

Αἰψηροκέλευθον, epitheton Boreæ. αἰψηροκέλευθος, ου, ὁ, ἡ, *celeriter viam conficiens*. ex αἰψηρὸς, *velox*. Th. αἶψα, citó.

to. & κάλλαθος, κ, ἡ, via. θ. 379.

Ἀΐων, præs. part. verbum poëticum, ab ἀΐω, audio. ε. 9.

Αἰῶνος, gen. sing ab αἰὼν, ῶνος, ὁ, ævum. item in f. g. ἡ αἰὼν vita. α. 331.

Ἀκάμαντι dat. sing. ab ἀκάμας, αντος, ὁ, indefessus. compositum ex α privativo, & κάμνω defatigor, f. καμῶ, p. κέκμηκα. α. 2. ἔκαμον. θ. 956.

Ἀκάματος, θ. 824. κ, ὁ, ἡ, indefessus. ἀκαμάτοιο pro ἀκαμάτου, gen. Ion. ἀκαμάτῃσι, dat pl. Ionic. f. g. Th. κάμνω. θ. 566. 747.

Ἀκή, nomen mulieris, ab ἀκάζω acuo. Th. ἀκή, ῆς, ἡ, cuspis. θ. 356.

Ἀκαχήμενος, ex animo dolens. præsens med. part. ab ἀκάχημαι pro ἀκαχέω, tristitia afficio. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor. θ. 99.

Ἀκαχμένον, acutum, part. præt. pass. ab ἀκαχέω acuo. ἀκαχμένος pro ἠκαχμένος, augmento abjecto & syncope facta ἀκαχμένος. Th. ἀκή, ῆς, ἡ, cuspis, vel ἄχος, εος, dolor. α. 135.

Ἀκάχων, animo mœstus. ab ἀκάχω dolore afficio, ex Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor. θ. 868.

Ἀκηδής, έος ὁ καὶ ἡ, negligens. ex α privat. & κῆδος, εος, τὸ, cura θ. 498. ἀκηδέα, acc. sing. ε. 112. θ. 61.

Ἀκήρεοι, pl. sine sorte. ex α priv. & κήρ, κηρὸς, ἡ, sors, fatum. ε. 821.

Ἀκινήτοισι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Them. κινέω, ῶ, ήσω, moveo. ε. 748.

Ἀκιώτατοι, firmissimæ. pl num. & superl. grad. ab ἄκιος, incorruptus, ex α privat. & κὶς, κιὸς, ὁ, vermis qui in ligno oritur illúdque rodit. Vide suprà ἀδηκτοτάτη. ε. 433.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incu. Th. κάμνω, q. d. ἀκάμνων, quod nullis ictibus defatigetur. θ. 722.

Ἀκοίτην, accus. ab ἀκοίτης, ὁ, maritus. α. 9. ἄκοιτιν, ab ἄκοιτις, ιος, ἡ, marita. ex α quod est non privativ. sed conjunctiv. ab ἅμα, simul, unà, & κοίτη, ης, ἡ, lectus, à κεῖμαι jaceo, cubo. ε. 798. θ. 410. 921.

Ἀκόρητος, apud Poëtas idem quod ἀκόρεστος insatiabilis, cum genit. ex privativa part. α & κορητὸς, à κορέω, pro quo etiam dicitur κορέννυμι, ύω, satio. α. 346. 433. 459.

Ἄκουε, audi. præs. imperat. ἀκούσαις, 2. sing. aor. 1. act. opt. audiveris. ε. 211. 719.

Ἀκούσαντες, plur. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, audio. f. σω. p. κα. p. m. ἤκοα & Att. ἀκήκοα. θ. 665.

Ἄκρη, Ionicè pro ἄκρα, summa, neut. ἄκρον, ἀκρότατον in superl. ε. 231. 679. α. 33. θ. 7. 62.

Ἄκριτος, κ, ὁ καὶ ἡ, anceps, dubium. Th. κρίνω, secerno, judico.

dico α. 311.

'Ακροκνέφαιος, *vespertinus*. comp. ex ἄκρος, α, ον, *summus*, & κνέφας, αος, τὸ, *caligo*. item *crepusculum*. ε. 565.

'Ακταίη, nomen proprium mulieris. θ. 249.

'Ακτὴ, *littus*. ἀκταῖς, dat. pl. *littoribus*. ab ἄγω frango, quòd ibi fluctus frangantur. & ἀκτὴ, *munus*, *donum*. ε. 32. 464. quod Junius & Constantinus derivant ab ἀκτὴς, ὁ, cibus.

'Ακτίνεσσι, dat. plur. Poeticus, ab ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, radius solis. ab ἄγνυμι *frango*. radiorum solarium est refractio. ϑ. 760.

'Ἅλα, acc. sing. *mare*, ἡ ἅλς, mare: ὁ ἅλς, sal. solo genere differunt. ϑ. 791.

'Ἅλαδ' pro ἅλαδε *ad mare*. δὲ postpositum accusativo, valet ad. ε. 629. 755.

'Ἀλάληνται *errant*, 3. sin. verbi passivi, à verbo ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor*, *erro*, pro quo etiã dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in pass. ἀλάλημαι, σαι, ται, ε. 100.

'Ἀλαλητῷ, dat. sin. ab ἀλαλητὸς, οῦ, ὁ, clamor militum, dicentium ἀλαλή. Gallice *alarme*. Th. ἀλαλὴ, ῆς, ἡ, ἀλαλά. α. 382. differt ab ἀλάλητος inenarrabilis.

'Ἄλαλκεν, *profligabat arcebat*, imperf. Ion. ab ἀλάλκω. Th. ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur, vires. ϑ. 527.

'Ἀλαοσκοπιὴν, *speculationem*, propriè *cæcam speculationem*. comp. ex ἀλαὸς, *cæcus*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, circumspicio. unde est σκοπὴ & σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, *specula*. ϑ. 466.

'Ἀλαπαδνὸν, *imbecillum*. ab ἀλαπάζω, *diripio*, *vasto*. Th. λαπάζω, & λαπάσσω, evacuo. ε. 435.

'Ἄλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, gravis, *non oblivioni tradendus*. Doricè, pro ἄληστος, à λήθω, f. σω. lateo. ϑ. 467.

'Ἄλγε, pro ἄλγεα, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, unde Latinorum *algeo*, *frigeo*. ε. 132. 198. 209.

'Ἀλγινόεντα, ac. sin. ab ἀλγινόεις, εντος, ὁ, *molestus*. Th. ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*. ἀλγινόεσσαν, f. g. acc. cas. ϑ. 214. 226.

'Ἀλέα, ας, ἡ, Ionicè ἀλέη, ης, ἡ, *calor*, seu tepor qui est ex Sole. ἐπ' ἀλέᾳ λέξομαι. ε. 491.

'Ἀλέασθαι, *vitare*. a. 1. med. infinit. pro ἀλεύασθαι, pro quo ἀλεύασθαι & ἀλέασθαι, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχέαι pro ἐκχεῦσαι.) ab ἀλέω *molo*, f. έσω, p. εκα. item *vito*, *caveo*. ε. 732. 444. 778. pro ἀλέω dicitur etiam ἀλεύω, itemque ἀλεείνω, effugio. ε. 826. est versus ultimus.

'Ἀλεγίζω, f. σω, p. κα. *curo*. ab ἀλέγω. hinc ἀλεγοντες. ε. 249. ϑ. 171.

'Ἀλεείνω, evit. Vide in ἀλέασθαι.

'Ἀλέω, Vide paulo ante ἀλέα.

'Ἀλεξιάρη, *imprecationũ expultrix*. ex ἀλέζω vel ἀλεξέω *arceo*, *depello*, & ἀρὰ, ᾶς, ἡ, *diræ imprecatio*. est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur, & vertitur *precatio*, mo-

modò in malam, ut hic. ε. 462.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, pinguedo. ἀλείφω, f. ψω. a. 2. ἤλειφον. θ. 553.

Ἀλέαδζ, Vide paulò antè ἀλέαδζ. ε. 503. 796.

Ἀλεόμενοι, Vide in ἀλέαδζ. ε. 533.

Ἀλεωρῆ, Ionicè pro ἀλεωρᾶ, ᾶς, ἡ, evitatio. Them. ἀλέω, vito. ε. 402.

Ἀληθέα, acc. sing. ab ἀληθὴς, verus. hinc ἀληθείην, Ion. pro ἀλήθειαν. θ. 28. ε. 766. 816.

Ἀλιάκμονα, acc. sing ab Ἀλιάκμων, ονος, ὁ, nomen fluvii, ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare, & ἀκμὴ, ῆς, ἡ, cuspis, vigor, incrementum. θ. 343.

Ἀλίαστος, ε, ὁ ϗ ἡ non desinens. Th λιάζω f. σα. agito. θ. 611.

Ἁλιεὺς, έως, ὁ, piscator. propriè qui in mari piscatur. per synecd. spec. piscator quivis. Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare. α. 214.

Ἁλιμήδη, nom. mul. q. d. quæ curat mare, ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare, & μῆδος, εος, τὸ, cura. θ. 255.

Ἁλίοιν, Poëticè pro ἁλίω. ex ἅλιος, marinus. Thema ἅλς. θ. 1003.

Ἀλιτημένον, part. præt. pass. Ion. ab ἀλιτέω, pecco. α. 91.

Ἀλιτραίνεται, 3. præs. pass. malè agit ab ἀλιτραίνω, pecco, quod est ab ἀλιτρὸς, peccator. Th. est ἀλιτέω, pecco. f. ήσω. vel ἀλείτω cujus aor. 2. ἤλιτον. ε. 239 & 328.

Ἀλκαΐοιο, Ion. pro Ἀλκαΐε, ab Ἀλκαῖος, ε, ὁ, nomen viri. Th. est ἀλκὴ, robur. α. 26.

Ἀλκείδαο pro Ἀλκείδε, Æolicè, à nominativo Ἀλκείδης, ε, ὁ, nomen viri, ab ἀλκὴ, robur. α. 112.

Ἄλκιμος, ε, ὁ ϗ ἡ, robustus, fortis, Th. ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur. α. 320. θ. 526.

Ἀλκμήνη, nomen fœminæ, q. d. robur Lunæ. Luna singulare habet influxus in fæminam, nec non in Oceanum, qui est quasi mundi uterus. α. 3. 467. θ. 526. 950.

Ἀλκτῆρα, ac. sin. ab ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, defensor, propugnator. Th. ἄλκω, ab ἀλκὴ, unde ἀλάλκω, profligo. α. 29. 128. θ. 657.

Ἀλλ', pro ἀλλά. ε. 11. 15. 35. θ. 98, &c.

Ἄλλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia. ε. 821. θ. 363. 872.

Ἀλλάων, aliarum, pro ἄλλων, Æolicè. α. 260. ἄλλην. α. 28. ἄλλη. ε. 260.

Ἀλλήλων gen. p. ε. 134. ἀλλήλοισιν, dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter se. α. 347. 379 ἀλλήλας, ac. pl. α. 375. 262. Flectitur tantùm per Genitivum, Dativum & Accus. pluralem, idque in tribus generibus. ε. 134. 249. 276.

Ἄλλο, ε. 142. 156. ἄλλοι. θ. 147. ἄλλον. ε. 496. 711.

Ἀλλοίην, acc. ab ἄλλος. ε. 822.

Ἀλλοῖος, ε, ὁ, diversus. ab ἄλλος, alius. ε. 481.

Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, a, ud. ε. 339. 443.

Ἄλλοτε, interdum, alias. adverb. ε. 243. 723.

Ἀλ-

Ἀλλότριος, ου, ὁ. Th. est ἄλλος. alienus, non proprius. ε. 34. θ. 599.

Ἁλμυρὸς, ὃ, ὁ, *salsus*, epithetόn Oceani. Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare. ϑ. 107. 964.

Ἄλοχος, ου, ἡ, *uxor*. ἀλόχῳ, dat. α. 87. ex α conjunctivo, quod est ex ἅμα & λέχος, εος, τὸ, *lectus*, quod sit in eodem lecto cum marito. ϑ. 886. ε. 327.

Ἄλσος, εος, τὸ, *lucus*. ex ἄλλομαι, *salio*, quod arbores veluti è terra prosiliant. α. 70. 99.

Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. plur. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, vinculum indissolubile, q.d. ἄλυκτος πέδη, indissolubilis pedica. ἄλυκτος, metri causa, pro ἄλυτος, ex α privat. & λύω, dissolvo. θ. 521.

Ἀλύξεται, *vitabit*, *fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω, *vito*. f. ξω. Th. est ἀλέω, *molo*: item *vito*. ε. 361.

Ἀλφειόν, ab Ἀλφειός, ου, ὁ, nomen fluvii. ϑ. 338.

Ἀλφηστῇσιν, dat. pl. Poëtic. & Ion. pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφηστής, ου, ὁ, *inventor*. ab ἀλφέω, *invenio*. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græci literæ nomen. ε. 82. α. 29. ϑ. 512.

Ἀλωὴ, ῆς, ἡ. Th ἅλως, ω, ἡ, *area*. Spiritus mutatur in ortu. ε. 597. α. 291.

Ἅμ', pro ἅμα, *una*, *cum* Dat. ἅμα βροντῇ, cum tonitru. ϑ. 80. 268. 691. ε. 217. α. 23. ἄμυδις, Æolicè pro ἅμυδις. idem quod ἅμα, simul. ϑ. 689.

Ἀμαιμακέτοιο, *indomiti*. ἀμαιμάκετος, ου, ὁ, ex α intensivo, quod est ex ἄγαν, valde & μαιμάω, vehementer cupio, impetu feror. *qui animo est in prælia admodum prono*. ἀμαιμάκετον πῦρ. Th. μάω, cupio. α. 207. ϑ. 319.

Ἅμαξα, ης, ἡ, currus, plaustrum, quasi dicas, ἅμα ἄξονι, cum axe. ε. 424.

Ἁμαξαν, pro ἅμαξαν, Æolic. ε. 451. 690.

Ἁμάρτῃ, *peccaverit*. 3. sin. a. 2. act. sub. ab ἁμαρτάνω, *pecco*. f. ἁμαρτήσω, p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον. ex α. priv. & μάρπτω, assequor. ϑ. 222.

Ἁμαρτίνοος, cujus mens est prava, ex ἁμαρτάνω, pecco, & νόος, ου, *mens*. qui mente peccat. ϑ. 511.

Ἀμάρυσσε, imperf. pro ἠμάρυσσε, *splendebat*, verbi ἀμαρύσσω f. ξω, *fulgeo*, *splendeo*. ex α, ἐπιτατικῷ, & μαίρω, *splendeo*. ϑ. 827.

Ἀμᾶσθαι, præs. infinitivi medii, *metere*. Th. est ἀμάω, ῶ, f. ήσω, meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est quam colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. ε. 776. 390. 773.

Ἀμαυροτέρῃ, Ion. pro ἀμαυροτέρᾳ, obscurior. ab ἀμαυρὸς, ὰ, ὸν, obscurus. ex α. priv. & μαίρω, *splendeo*. ε. 282.

Ἀμαυρωθεῖν, intereant. a. 1. opt. pass. verbi ἀμαυρόω, ῶ, obfusco, obscuro. Th. ἀμαυ-

ρὸς, ȣ̃, ὁ, obſcurus. ε. 691.

Ἄμβατος, pro ἀναβατὸς, ſcanſilis, *pervius*. ſic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Th. eſt βαίνω, eo. f. βήσομαι, a. 2. ἔβην. ε. 679.

Ἀμβολιεργὸς, ȣ̃, ὁ, *dilator operum*. ex ἀναβάλλομαι, *differo, procraſtino*. μηδὲν ἀναβαλλόμενος, & ἔργον, ȣ, τὸ, *opus*. ε. 411.

Ἀμβροσίη, dat. ſin. Ion. pro ἀμβροσίᾳ, ἀμβρόσιος immortalis. ex α priv. & βροτὸς, ȣ̃, ὁ, *mortalis*. κατ' ἐπένθεσιν τȣ̃ μ ȣ̃ καὶ προσθήκην τȣ̃ ταῦ εἰς σίγμα. ϑ. 69. 679.

Ἄμβροτος, ȣ, immortalis, pro ἄβροτος. Th. βροτὸς, mortalis. θ. 43.

Ἀμέγαρτος, *ardu*. invidia carens Th. μεγαίρω, invideo. ϑ. 666.

Ἀμειβόμενος, præſ. part. *reſpondens*, ἀμειβόμεναι, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψω. *commuto*. In dialogis verba commutamus. conſtrui ſolet cum Accuſ. α. 117. ϑ. 654. 749.

Ἀμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ aſper, durus. Th. μειλίσσω, mellitũ reddo. θ. 659.

Ἄμεινον, melius, comparativus ab ἀγαθὸς, bonus. ε. 312. 700. Cæteroquin ἀμείνων ex α epitatico & μένος, *robur*: ſic ἀρείων eſt ex ἄρης. ἀμείνονα, ἀμείνω, acc. ſing. m. g α. 51. ε. 19. 292. 318. 283. Vide ἀγαθὸς.

Ἀμελῶσιν, 3. pl. ſub. negligant ab ἀμελέω, negligo. hinc ἀμελὴς, ex α priv. & μέλει curæ eſt. ε. 398.

Ἀμέρσῃς, 2. ſing. a. 1. act. ſubj. à verbo ἀμέρδω, *privo*. f. σω. ἄμερδε pro ἤμερδε, imperf. Ionic. Th. μέρδω, σω. privo. α. 331. ϑ. 698.

Ἀμηχανίη, Ionic. pro ἀμηχανία, *difficultas*, ab ἀμήχανος, *minime cautus, perplexus*. ex α priv. & μηχανὴ, machina. ἀμήχανον, inexplicabilem. ε. 494. 83. θ. 295. 310.

Ἀμήσεις, f. 1. ind. ab ἀμάω, meto. Vide paulo ante ἀμᾶσθ.

ε. 478.

Ἀμητὸς, ȣ̃, ὁ, *meſſis tempus*: ſed ἄμητος, ȣ, ὁ, *meſſis*. ab ἀμάω, *meto*. ε. 382. 573.

Ἄμμες, pro ἡμεῖς, Æolicè, *nos*, ab ἐγὼ ego. α. 87.

Ἀμμέσον, pro ἀνὰ μέσον, *in medio*. α. 209.

Ἀμοιβὴν, *talionem* propriè, *mutationẽ*, ab ἀμείβω, *muto*. f. ψω. præt med. ἤμοιβα. ε. 332.

Ἀμολγαίη, *lactea*. ab ἀμέλγω. f. ξω. *mulgeo*. ich melcke. ἀμολγὸς, ȣ̃, ὁ, tempus, quo mulgentur vaccæ. ε. 588.

Ἄμοτον, adver. *inſatiabiliter, inceſſanter*, ex α priv. & μοτὸς, ȣ̃, ὁ, linteum carptum quod vulneribus inditur α. 361.

Ἄμπαυμα, *ſolatium*, pro ἀνάπαυμα, ατος, n. g. ab ἀναπαύομαι, quieſco. Th. παύω, finio, ceſſo. a. 2. ἔπαον. θ. 55.

Ἀμπέλαγος, *per pelagum*, per ſyncop. pro ἀνὰ πέλαγος. θάλασσα, *mare*. ſed πέλαγος, εος, τὸ, *maris profunditas*. θ. 190

Ἀμπυκίδων, acc. à nominativ. ἀμπυκίδης, ȣ, ὁ, *Ampyci f* lin

lius. Ἄμπυκος, ου, ὁ, nomen viri, ab ἄμπυξ, υκος, ὁ, idem quod τὸ κάλλιωτρον, caliendrum, reticulum muliebre. ab ἀμπέχω, circumdo. α. 181.

Ἀμυδὶς, Æolic. adverb. idem, quod ἅμα simul, cum. α. 345.

Ἀμύμονα, acc. sing. ab ἀμύμων, ονος, ὁ, ἡ, irreprehensibilis, idem quod ἀμώμητος, ab Ἀμύμων, ονος, ὁ, nom. viri. ϑ. 654. & valet idem quod ἄμωμος, qui nihil commisit τῆς μυγμῆς, h.e. derisione dignum à μύζω, f. ξω, derideo. Sic dicitur per syncopen τοῦ γάμμα, pro ἀμύγμων. ϑ. 264. α. 65. 112.

Ἀμύνοντες, præs. part. ab ἀμύνω, juvo. item arceo, propello, f. ῶ, a. 1. ἤμυνα, p. γκα, α. 240.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ, idem quod περὶ circa. ε. 203. α. 128. 200.

Ἀμφαγαπῶντες, præs. part. pl. num. ab ἀμφαγαπάω, ex ἀμφὶ & ἀγαπάω, valde diligo. ε. 58.

Ἀμφαράβιζον, imperf. Ion. circumstrepebant. ab ἀμφαραβίζω, circumstrepo. compositum est ex ἀμφὶ & ἀραβίζω, quod est à Th. ἄραβος, ου, ὁ, strepitus. α. 64. alii legunt ἀμφαβαβίζειν, ex ἀβαείζω, quod etiam ab ἄραβος. ibid.

Ἀμφεκάλυψε, a. 1. act. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego, ex ἀμφὶ circa, & καλύπτω, tego, f. ψω, p. κα. a. 2 ἐκάλυβον. ε. 165.

Ἀμφεπε, imperf. act. Ion. verbi ἀμφέπω persequor, foveo. Th. ἕπω, operor, sequor. ϑ. 696.

Ἀμφὶ, præpositio, circa, per τμῆσι: separatum circum. ε. 73. 539. α. 172.

Ἀμφὶς, adverb. ε. 699. circum, seorsim. ϑ. 851.

Ἀμφιβάλῃ, aor. 2. med. subj. ab ἀμφιβάλλω, circumjicio, circundo. f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω, jacio. ε. 543. ἀμφιβαλεῖν. ε. 785.

Ἀμφὶ--βάλλ'. α. 253. per τμῆσιν, βάλλ' pro ἔβαλλε. imperf. Ion. Th βάλλω. α. 254.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, rete quod à duobus utrimque projicitur in aquam. ex ἀμφὶ, circum, & βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, utroque pede claudus. Vulcani epithetum, ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ου, τὸ, membrum. qui claudicat ex utroque pede. ἀμφοτέροις γυίοις ἢ ποσὶ χωλός. ε. 70. α. 219. ϑ. 571. 945.

Ἀμφιδάμαντος, gen. ab Ἀμφιδάμας, nomen viri. q. d. qui utrimque domat. ex ἀμφὶ & δαμάζω, domo. ε. 652.

Ἀμφιδέδηε, est 3. sing. plusq. perfecti medii, à δαίω, divido, convivor, scio comburo. in a. 2. act. ἔδαον. Hinc est præt. med. δέδηα. Sicut à θάλλω, τέθηλα, à καίω κέκηα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα. a. 2. ἐκάλυβον. ε. 553.

Ἀμφιλογίας, acc. plur. disceptationes, quæ fiunt verbis. ab

ἀμφιλογία, ubi ex utraque parte contenditur. ex ἀμφὶ & λέγω, dico. θ. 229.

Ἀμφιπολάω, f. άσω, obambulo, comitor. Th. πολέω, verso; pro quo Poëticè πολεύω, versor. ε. 801.

Ἀμφιῤῥύτῳ, dat. ab ἀμφίῤῥυτος, *circumfluus*, ex ἀμφὶ, & ῥύω pro ῥέω, *fluo*. f. ῥύσω, p. ἔῤῥυκα. θ. 983.

Ἀμφιρῶ, nomen mulieris. 4. contractorum. ex ἀμφὶ & ῥέω, *fluo*, &c. θ. 360.

Ἀμφιτρίτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τρίζω, *strido*, fut. τρίσω. à circumstrependo. θ. 243. 254. 930.

Ἀμφιτρύω, ύωνος, ύωνα. Nomen viri, ex ἀμφὶ, *circum*, & τρύω, *attero, macero, vexo*. τρύμα propriè *foramen*. item *veterator*. α. 2. 37. 54. 80. hinc,

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ, filius Amphitryonis. per epêthesin τοῦ α metri causa pro Ἀμφιτρυωνίδης, ... α 165. 416. θ. 317.

Ἀμφιχεαι, a. 1. act. infi. ex ἀμφὶ & χέω, fundo. f. χεύσω. Æo. aorist. 1. act. ἔχευσα. & per syncop. τοῦ σ, ἔχευα & per novam τοῦ υ syncopen, ἔχεα. p. κέχυκα. perf. pass. κέχυμαι, a. 1. pass. ἐχύθην. ε. 65.

Ἀμφότεροι, αι, α. *ambo*. dat. pl. ἀμφοτέροισιν, Ion. α. 177. 382. θ. 771. hinc

Ἀμφοτέρωθεν. *utrimque*. adv. Th. ἄμφω, ambo. θ. 733.

Ἄμφω. ε. 772. α. 171.

Ἀμώμητος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α. priv. & μῶμος, ου, ὁ, *probrum, dedecus*. item *derisor*. ab Hebr. מום macula. Hinc verbum μωμέομαι, οῦμαι, *cavillor*. proverb. paronomasticum, Ῥᾷον μωμεῖσθαι, ἢ μιμεῖσθαι. α. 102.

Ἀμῶνται, 3. pl. ind. pass. verbi ἀμάω, ῶ, f. ήσω, meto. θ. 599.

Ἄν, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κε, κεν. ε. 179.

Ἀνὰ, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens. ε. 226. 526. θ. 91.

Ἀναβάλλεσθαι, præ. inf. differre, procrastinare. Them. βάλλω, f. λῶ. jacio. ἀναβαλλόμενος. ε. 408. 410.

Ἀνάγκη, ης, ἡ, necessitas. ὑπ᾽ ἀνάγκης, necessario. ε. 15. θ. 517. 615.

Ἀναγον, ducebant, 3. pl. imperf. Poët. pro ἀνῆγον. ab ἄγω, *duco*. f. ξω. p. ἦχα. a. 2. ἤγον. α. 280.

Ἀνάελπτα, pl. insperata. ab ἀέλπτος, insperatus. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ. θ. 660.

Ἀναιδέα, ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ pudor. θ. 312. 833. ἀναιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ἀναιδείη, dat. sing. Ion. ut & ἀναιδείῃ. ει enim per paragogen additur. ab ἀναίδεια, *impudentia*. hoc ab ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ, *pudor*. αἰδὼς vero ex α priv. & εἴδω, *video*, ab intuendi fuga. ε. 357. & 322.

Ἀναίτιος, inculpatus. ex α priv. & αἰ-

& αἰτία, ἡ, causa. ε. 825.
Ἄνακ]α, acc. sing. ab ἄναξ, rex, ἄνακτος. ε. 69. ϑ. 347. α. 197. 226. ϑ. 493.
Ἀνάξειν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, regno. f. ἀνάξω, p. χα. a. 1. ἤναξα, & Ionic. ἄναξα, ἄναξεν. ϑ. 837. Distinguitur ab ἀνάγω, f. ἀνάξω, ex sola contextus serie. ϑ. 491.
Ἀνάπνευστος, non respirans. ex α priv. & πνέω, spiro, f. πνεύσω. ϑ. 797.
Ἀνάσσει, præ. ind. Vid. ἀνάξειν. ϑ. 506.
Ἀνασείουσα, quatiens, est f. g. part. a. 1. act. Poët. ab ἀνασείω, quatio. Th. est σείω, moveo. f. σείσω, p. σέσεικα. α. 344.
Ἄνασσον, Ionic. & Poët. pro ἤνασσον, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, regno. vide ἀνάξειν. ϑ. 1015. α. 328.
Ἀναστρωφᾶν, converte. præs. inf. act. pro imperat. Hellenismus. ab ἀναστρωφάω verto. Th. est στρέφω, verto. f. ψω, p. ἔστρεφα. a. 2. ἔστραφον. hinc στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, flexus. & hinc στροφάω, verso, circumago. Poët. στρωφάω, idem. α. 121.
Ἄναυδος, ου, ὁ, ἡ, mutus, idem quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδὴ, vox. ϑ. 797.
Ἄναυρος, nomen viri, sine aura, vento. Th. αὖρα, aura, ventus. item torrens, & tum est ex α valde & νάω, fluo. α. 477.
Ἀναχάσασθαι, a. 1. med. infin. Poët. pro ἀναχάσασθαι, ab ἀναχάζω, recedo. Th. χάζω, f. άσω. recedo. α. 336.
Ἀναφυσιόωντες, præ. part. videtur oriri à φυσιόω, inflo, hinc φῦσα, ης, ἡ, follis, blas-balg. Th. φυσάω, sufflo. Sed esse à φυσιάω, anhelo, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσιῶντες, dicunt Poëtæ ἀναφυσιόωντες, ab ἀναφυσιάω, ῶ, Poëtic. ἀναφυσιόω: sicut pro ὁράω, ὁρῶ, dicunt ὁρόω, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente syllaba brevi, ω vero præcedente syllaba longa, ἀναφυσιόοντας vero ab ἀναφυσιόω, contractè ἀναφυσιοῦντας, neque ω habet, neque ι ante se ferre potest. α. 211.
Ἀναψύξαι, a. 1. act. infin. ab ἀναψύχω refocillo, recreo. Sicut ventus æstuantem reficit, ità quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, ξω, refrigero. ε. 606.
Ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, divisim, adv. à δίχα, dupliciter. Th. δὶς, bis. ε. 13.
Ἄνδρα, ac. sin. ε. 269. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἄνδρεσσι. sed hic est Poët. & Io. ab ἀνὴρ, ὁ, vir. g. ἀνδρὸς, pl. ἄνδρες. ε. 269. 19. 482. 300.
Ἀνδρογόνοι, viripara, quæ parit masculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Componitur ex ἀνὴρ, ὁ, vir, & γείνομαι, nascor, quod in præt. med. habet γέγονα. indè γένος, generatio. ε. 781.
Ἀνδροκτασίας, accus. pl. strages. seu cædes virorum. ab ἀνδροκτασία,

κτασία, ας, ἡ. in dat. ἀνδρεκτασίῃ, Ion. ab ἀνὴρ, vir, & κτείνω, *occido*. f. κτενῶ p. act. ἔκτακα. præt. med. ἔκτονα. ϑ. 228.

Ἀνδρομέη, gen. ab ἀνδρόμεος, *virilis*. per syn. speciei, *humanus*, idem quod βρότειος, ἀνθρώπινος. Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir, α. 256.

Ἀνδρεϕόνοιο gen. Io. ab ἀνδρεϕόνος, qui virum occidit. ab ἀνὴρ, vir & ϕένω, occido, quod in præ med. πέϕονα. α. 98. 420.

Ἀνέηκε, perfect. Act. pro ἀνῆκε, Atticè, ab ἀνίημι, remitto relaxo, f. ἀνήσω. a. 2. ἀνῆν. Th. ἵημι, mitto. ϑ. 495.

Ἀνέθηκα, a. 1. act. ab ἀνατίθημι, impono, dico. Th. τίθημι, pono. ε. 656.

Ἀνελόντα, ac. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω, aufero, tollo, in a. 2. act. ἀνεῖλον, in part. a. 2. act. ἀνελὼν, όντος. ὁ, ἀνείλετο, *sustulit*. a. 2. med. ab ἀναιρέομαι, οῦμαι, aufero. Th. αἱρέω, ῶ, capio f. ήσω, p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον. ε. 746. ϑ. 553.

Ἄνεμος, ου, ὁ, ventus. ἀνέμοιο, gen. Ion. ἀνέμοισι. dat. pl. Ion. ε. 549. 619. 643. 669

Ἀνεπίξεστος, ου, ὁ, ἡ, *impolitus*, *imperfectus*. ab ἐπιξέω, in superficie rado, seu scalpo; inde ἀνεπίξεστος, scalpendo aut dolando non perfectus. Th. ξέω, *rado*, *polio*. f. ξέσω. ε. 744.

Ἀνεπιρρέκτων, gen pl. *nondum confectis* vel libatis, h.e. in mensa appositis, ab ἐπιρρέζω, sacrifico. Th. ῥέζω, facio. f. ῥέξω, & ἔρξω, p. ἔρρεχα, præt. pass. ἔρρεγμαι, &c. a. 1. part. ῥεχθείς. p. m. ἔοργα & ἔοργα. ε. 746.

Ἀνέρ', acc. pro ἀνέρα. Vide in ἀνδρός. ε. 749. 752.

Ἀνερειψάμενοι, abripiens. a. 1. med. part. à verbo ἀνερείπομαι. ex ἀνά & ἐρείπω, everto, attraho. f. ψω. θ. 990.

Ἀνεϕαίνετο, imperf. ab ἀναϕαίνομαι, appareo, manifestus reddor. Th. ϕαίνω, f. ανῶ, in lucem profero, p. πέϕαγκα, a. 1. ἔϕηνα, a. 2. ἔϕανον, p. m. πέϕηνα. ϑ. 710.

Ἀνήγαγον, 3. pl. a. 2. Att. subduxerunt. pro ἀνῆγον, verbi ἀνάγω, subduco. f. ἀνάξω, p. ἀνῆχα, a. 1. pass. ἀνήχθην. Th. ἄγω, duco. ϑ. 626.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab ἀκέω, sano, vel ἀκέομαι, οῦμαι, f. έσομαι, & ήσομαι. ϑ. 612.

Ἀνήνορα, accus. sin. ab ἀνήνωρ, iners, ex α priv. & ἀνὴρ, vir, ε. 749.

Ἀνὴρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c. ε. 263.

Ἀνθεῖ, 3. person. præsent. ab ἀνθέω, *floreo*, f. ήσω, p. κα. ab ἄνθος, εος, τὸ, *flos*. ε. 580.

Ἄνθεια, ἡ, nomen proprium loci. α. 381.

Ἀνθεμόεσσαν, acc. sing. f. g ab ἀνθεμόεις, εσσα, εν, *floridus*. ab ἄνθεμον, ου, τὸ, flos. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ϑ. 887.

Ἄνθεσιν, dat. pl. ab ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 75. θ. 279.

Ἀνθοῦσι, 3. person. pl. ind. Doricè

ricè pro ἀνθοῦσι, & hoc pro ἀνθέουσι, florent. ab ἀνθέω, ῶ, f. ήσω, floreo. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 225. θ. 998.

Ἄνθη, ης, ἡ, nomen urbis. α. 474. quidam scribunt Ἄντη.

Ἄνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, homo, apud Platonem in Cratylo, ἐπιμολογεῖται, quasi ὡς ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, attentè considerans, quæ vidit, vel ità dictus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, à sursum aspiciendo. ε. 49. 470.

Ἀνίεσκε, Poëticè, pro ἀνίη, 3. pers. imper. ex ἀνὰ & ἵημι: in imperf. ἀνίην, ης, η. & Poëticè ἀνίεσκον, ες, ε. ut ἐτύπτεσκον pro ἔτυπτον. Sicuti pro ἦν, *eram*, Poëtæ dicunt ἔσκον, ες, ε. Th. ἵημι vel ἕω, mitto. f. ἥσω, p. εἷκα. aor. 2. ἧν. aor. 2. imperat. ἕς. θ 157.

Ἀνίην, *tristitiam*, acc. ab ἀνία, Ion. ἀνίη, ἡ *mœror*. θ. 611.

Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, invictus. à νικάω, *vinco*, f. ήσω, p. νενίκηκα. a. 1. ἐνίκησα. θ. 489.

Ἀνιόντα, aor. 2. part. propriè *sursum euntem*, h. e. *orientem*, ab ἄνειμι: ex ἀνὰ, ἄνω & εἶμι, eo, seu ἴημι, idem quod εἶμι. hinc a. 2. act. ἴον, ες, ε. tanquam ab εἴω, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c. ε. 726.

Ἀνίπτοισιν, dativus pl. Ion. ab ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex α priv. & νίπτω, ψω, lavo. ε. 723.

Ἀνιστάμενος, præs. part. ab ἀνίσταμαι, exurgo. Th. ἵστημι, sto, f. στήσω, p. ἕστηκα. a. 2. ἔστην, ε. 575.

Ἀνολβίῃ, dat. Ion. pro ἀνολβίᾳ, miseria ex α priv. & ὄλβιος, beatus. Th. ὄλβος, ου, ὁ, *felicitas*. q. d. ὅλος βίος. ε. 317.

Ἀνόστεος, *inossis*, ex α priv. & ὀστέον, ου, τὸ, os, *ossis*. ε. 522.

Ἀνστρέφεται, pro ἀναστρέφεται, percurrit. ab ἀνὰ, & στρέφω, verto, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔστραφον. θ. 763.

Ἄντ', pro ἀντὶ, è regione, & proinde accentus in prima non debet esse. ε. 725.

Ἄντα, *contra*. adv. Poët. item *coram*. hinc ἀντάω, *obviam venio*, f. ήσω. ἀντίον, idem quod ἄντα. α. 432. θ. 630.

Ἀντεβόλησεν, a. 1. act. ab ἀντιβολέω *occurro*, item *nanciscor*. cum gen. f. ήσω. præt. ἀντιβεβόληκα. Th. βάλλω, jacio, percutio. α. 439.

Ἀντὶ præpositio. *pro*, *loco*. ε. 57. θ. 893.

Ἀντία, adverb. *è regione*, idem quod ἀντίον, ab adj. ἀντίος, α, ον, *ex adverso stans*. Th. ἀντὶ, pro. ε. 479.

Ἀντιβίην, *obviam*, adv. ab ἀντίβιος, *adversus*. ex ἀντὶ & βία, ας, ἡ, *vis*. α. 150. 163.

Ἀντιβολῆσαι, a. 1. act. infinit. vide ἀντεβόλησεν. ε. 782.

Ἀντίην, Ion. pro ἀντία ex ἀντίος, adversus. Th. ἀντὶ. α. 444. ἀντίος. α. 361.

Ἀντιφερίζειν, præs. inf. propriè *obvium se efferre*, item *contendere*, f. ίσω. p. κα. ex ἀντὶ, & φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. θ. 609.

Ἄντρῳ, dat. sing. ab ἄντρον, ου, τὸ, antrum. θ. 483.

Ἄντυγες, pl. num. ab ἄντυξ, υγος, ἡ, propriè, *ambitus rotæ in curru*: item *orbita*. α. 64.

Ἀνύσσας, part. a. 1. act. pro ἀνύσας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω & ἀνύτω, perficio. a. 1. ἤνυσα. Notetur τμῆσις διὰ-ἀνύσσας, pro ἀνύσας metri causa, *emensus*. ε. 633. θ. 954. ἀνύσῃς. ε. 393.

Ἄνωγα, 1. sing. præt. med. ab ἀνώγω, *jubeo*. f. ἀνώξω, a. 1. ἤνωξα. præt. med. ἤνωγα seu ἄνωγα. ε. 365. 401. 685.

Ἄξαις, 2. sin. a. 1. act. opt. ab ἄγνυμι, seu ἄγω, *frango*. f. ἄξω. a. 1. ἦξα. ἄξειαν pro ἄξαιεν, 3. pl. a. 1. act. opt. Æol. ἄξεια, ας, ε. in 3. pl. ἄξειαν, pro ἄξαιμι, αις, αι. ε. 432. & 438.

Ἄξεινος, ου, Poët. pro ἄξενος, *sine hospite*. Th. ξένος, ου, ὁ, *hospes, peregrinus*. ε. 713.

Ἄξονα, ac. sing. ab ἄξων, ονος, ὁ, *axis*. circa axem rota agitur & circumagitur, axe immoto manente. ε. 422. 691.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, *cantus*. θ. 60. α. 282. à præt. med. ἤοιδα. Th. ἀείδω, *cano*. ἀοιδῇσι, dat. pl. Io. ε. 1.

Ἀ[illegible]δός, οῦ, ὁ, *cantor*. Vide supra [illegible]δή. ε. 26. ἀοιδοί. θ. 95.

[illegible]κος, ου, ὁ καὶ ἡ, domo carens. [illegible] priv. & οἶκος, ου, ὁ, *domus*. [illegible] 600.

[illegible]ος, ου, ὁ καὶ ἡ, impiger. ex α priv. & ὄκνος, ου, ὁ, pigritia. ex [illegible] & κινέω, *moveo*, quia pigri sunt veluti trunci, & vix se movent. ε. 483.

Ἄορ, ἄορος, τὸ, *ensis*. ab ἀείρω, *tollo, suspendo*. a. 221. 457.

Ἄουτος, ου, ὁ, illæsus. ab οὐτάω, *vulnero*. f. ήσω. α. 157.

Ἀπ᾽, pro ἀπὸ, ab. ε. 28. 313. 546. α. 30.

Ἀπαὶ, præposit. pro ἀπὸ, sicut παραὶ, pro παρὰ, &c. poëticè. Alia exemplaria habent ἀπ᾽. α. 409.

Ἁπαλὰ, mollia, h. e. juvenilia, ab ἁπαλὸς, οῦ, ὁ, *tener, mollis*, quasi ἀφαλὸς, ab ἀφὴ, tactus, quia mollia facile tanguntur. hinc ἁπάλοισιν, dat. pl. Ion. pro ἁπάλοις. θ. 3. & 989. α. 279.

Ἀπάλαμνος, iners. pro ἀπαλάμαμνος, ex α priv. & παλάμη, ἡ, unde Latinorum *palma*, manus. ε. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*. fut. 1. med. ab ἄλημι vel ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor, erro* in fut. ἀλήσομαι. & in compos. ἀπαλήσεται. α. 409.

Ἁπαλόχροος, gen. ab ἁπαλόχροος, οος, ὁ καὶ ἡ, quæ tenellum seu molle corpus habet. ex ἁπαλὸς, οῦ, ὁ, tener, mollis, & χρῶς, οὸς, ὁ, *cutis*. Th. χρόα, *color*. ε. 517.

Ἀπάνευθε, adverb. idem quod ἄνευ, *sine*, absque. θ. 386.

Ἀπανήνασθαι, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι, *recuso*. a. 1. ἀπηνηνάμην. ex ἀπὸ & ἀναίνομαι, recuso. quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. ε. 452.

Ἀπαν-

Ἅπαντα, acc. sin. ab ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, omnis. & in genit. ἅπαντες, ἁπάσης, ἅπαντος, &c. gen. pl. ἁπασέων, Ion. pro ἁπασῶν. dat. pl. ἅπασι. ex ἅμα, simul, & πᾶς, omnis. ε. 687. θ. 79. 361.

Ἁπάντη, *ubique*. adverb. Them. πᾶς, ὁ, omnis. ϑ. 524.

Ἁπασέων, gen. pl. Io. pro ἁπασῶν. Vide in ἅπαντα. θ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, fraus. ex α priv. & πάτος, ου, ὁ, *via*, quum à vera via abducimur. Th. ἀπατάω, *decipio*. hinc, ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, *impostor*. ϑ. 224.

Ἀπατήσει, f. 1. verbi ἀπατάω, fallo, f. ήσω, p. ἠπάτηκα. ε. 46.

Ἀποδειροτομήσειν, *caput amputasset*. a. 1. act. indicat. ex ἀπὸ & δειροτομέω, *cervicem abscindo*, ex δέρη, ης, seu δειρὴ, ῆς, ἡ, *cervix*, *collum*, & τέμνω, seco, in præt. med. τέτομα, *resecui*. ϑ. 281.

Ἀπείρεσιος, ὁ, infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ, *finis*. α. 204. ϑ. 878.

Ἀπείρονα, acc. sing. ab ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ, infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, το, *terminus*. ε. 150. α. 472. ϑ. 187.

Ἀπέκτανεν, 3. sing. a. 2. act ind. ab ἀποκτείνω, *occido*. Them. κτείνω, occido. f. κτενῶ, p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον. p. m. ἔκτονα. α. 11.

Ἀπελάμπετο, imperf. pass. Th. λάμπω, splendeo. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπελείβετ', 3. sin. imperf. med. ab ἀπολείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, libo, fundo, f. ψω, p. λέλειφα. α. 174. 268.

Ἀπεμνήσαντο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπομιμνήσκω, recordor, seu ἀπομνάομαι. Th. μνάομαι, memoro, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι, a. 1. ἐμνήσθην. θ. 503.

Ἀπεόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ion. ab ἄπειμι, absum, par. ἀπὼν, οῦσα, ὄν. ε. 365.

Ἀπέσαυλος, ab Ἀπέσας, αντος, ὁ, nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. θ. 331.

Ἀπέσσυθεν, 3. pl. a. 1. pass. Æol. vel Bœot. pro ἀπεσσύθησαν, proruperunt. sic ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν, Æol. Poët. σ duplicatur & ε abjicitur. Th. σείω vel σεύω, *moveo*, agito f. σω. p. κα. a. 1. ἔσσευα. ϑ. 183.

Ἀπέσσυτο, 3. sin. plusq. perf. pass. pro ἀπεσέσσυτο, à σεύω, in præ. pass. σέσυμαι, poët. ἔσυμαι, item ἔσσυμαι. θ. 859.

Ἀπέχωσιν, omittant. abstineant. 3. pl. præs. sub. ab ἀπέχω, abstineo. inf. ἀπέχειν. f. ἀφέξω. Th. ἔχω, habeo. ε. 134. 643.

Ἀπήμαντος, ὁ καὶ ἡ, *illæsus*. Th. πῆμα, τος, τὸ, *noxa*. unde πημαίνω, ανῶ, *noceo*. hinc & ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, illæsus. θ. 955. ε. 668.

Ἀπ--ήμησε, demessuit, a. 1. ind. ab ἀμάω f. ήσω. Vide in ἤμησε. θ. 180.

Ἀπήνης gen. ab ἀπήνη, ἡ, rheda vehiculum mulare. α. 273.

Ἀπηύρα, abstulit. 3. sing. imper. act. ab ἀπαυράω, eripio. Th.

αὐ-

αὔρα, aura. ἀπαυράω ergo est quasi τὴν ἀνάπνευσιν ἀφαιροῦμαι, *aufero respirationem.* h. e. *occido.* α. 428.

Ἀπῃωρεῦντ', pro ἀπῃωρεῦντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. med. indic. Doricè pro ἀπῃωροῦντο, ab ἀπαιωρέω, ῶ, ex sublimi dependeo. Th est αἰωρέω, ῶ, *sursùm tollo.* f. ήσω. α. 234.

Ἀπιστία, ἡ, diffidentia. à πίστις, fides. Th. πείθω, σω, persuadeo. ε. 370.

Ἀπλαστος, pro ἀπέλαστος, cui appropinquare tutum non est, à πέλα, adverb propé. *intractabilis.* Alii vertunt, *ineffigiatus, informis.* ex α priv. & πλαστὸ, *fictus*, à πλάσσω, *fingo.* & Att. πλάττω. ε. 147. θ. 151.

Ἀπλατος, Doricè pro ἄπλητος, & hoc pro ἄπλησος magnitudine immensus, inaccessus per syncopen τοῦ σ. Th. πλήθω, πλέος, plenus. vel quidam ἄπλατος, idem esse dicunt cum ἄπλαστος, cui appropinquare tutum non est. Th. πέλα, (adverb.) propé. θ. 153. & 709. α. 147. 230.

Ἀπὸ, à, ab, præpositio, genit. regens ἀπὸ δαιτὸς à convivio, h. e. *post* convivium. ἀπ' ἀρχῆς, ab initio. ε. 195. 740.

Ἀπογυμνωθεὶς, part. a. 1. pass. ab ἀπογυμνόω, nudo. f. σω. Th. γυμνὸς, οῦ, ὁ, nudus. ε. 728.

Ἀποδοῦναι, a. 2 act. infinit. ab ἀποδίδωμι, redeo. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2. ἔδων. ε. 347.

Ἀπόδρεπε, præs. imperat. *decerpe.* ab ἀποδρέπω, decerpo, f. ψω, hinc δρέπανον, ου, τὸ, *falx*, ε. 609.

Ἀπὸ-δῦσαι, *exuere, spoliare*, a. 1. act. infinit. ab ἀποδύω, exuo. Thema, δύω. Linea hæc solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.

Ἀπὸ-έληται, 3. sing. a. 2. med. subj. ab ἀφαιροῦμαι. Vide in ἕληται. ε. 603.

Ἀποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab Ἀποτίθημι, depono. Th. τίθημι, ε. 760.

Ἀποθρώσκωσιν, desiliant, 3. pl. præs. subj. Th. θρώσκω, *salio.* α. 375.

Ἀποθύμιον, invisum, *alienum ab animo.* ex ἀπὸ & θυμὸς, οῦ, ὁ, animus. ε. 708.

Ἀπὸ-κέρσε, *incidit*, 3. sing. a. 1. activ. ab ἀποκείρω, *detondeo*, item *decutio, spolio.* Th. κείρω, f. κερῶ & κέρσα. Vide in κέρσε. α. 419.

Ἀποκρύπτασκε, vel ἀποκρύπτεσκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. activ. α pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω, *occulto, abscondo*, f. ψω, p. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, abscondo. θ. 157.

Ἀπολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, *relinquo*, f. ψω, p. φ a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. θ. 793.

Ἀπολήγοι, 3. sing. præs. act. opt. ab ἀπολήγω, *desino.* Th. λήγω, cessare facio, ε. 486.

Ἀπὸ

Ἀπόλλυται, 3. person. sing. ab ἀπόλλυμαι, *pereo*. a. 2. med. ἀπωλόμην, perii. Th. ὄλλυμι, perdo, f. ὀλέσω, p.m. ὦλα & Att. ὄλωλα, a. 2. m. ὠλόμην. ε. 761.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non semper ridet Apollo*. Plato in Cratylo derivat παρὰ τὸ ἀπολύειν, quod nos liberet à malis nempe à frigore, & sterilitate, quæ *Soli* tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68. ε. 769. ϑ. 14. 347.

Ἀπόλοιτ', 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paulo ante ἀπόλλυται. ε. 46. 347.

Ἀπο--λῦσαι, a. 1. act. infinit. verbi λύω, *solvo*. vide λῦσαι. α. 447.

Ἀπομείρεται, sortitur, 3. præs. Th. μείρω, partior, seu potius μείρομαι. præt. med. ἔμμορα, pro μέμορα. præt. pass. μέμαρμαι, & Att. εἵμαρμαι. ε. 576. ϑ. 801.

Ἀπονοστήσαντα, acc. part. a. 1. act. ab ἀπονοστέω, *alicunde revertor*. Th. νοστέω, *redeo*. ήσω. ε. 733.

Ἀποπέμπειν, remittere præs. inf. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. φα. ε. 87.

Ἀποπνείουσα, part. præs. f.g. ab ἀποπνέω, pro πνέω poët. πνείω, f. πνεύσω, flo, spiro. ϑ. 324.

Ἀπόπροθι, adverb. procul. Th. πρὸ ante. ε. 388.

Ἀποπτάμενος, a. 2. med. part. ab ἀφίπταμαι, avolo. ex ἀπὸ & ἵπταμαι, *volo, as*, f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην, part. πτάμενος. ϑ. 285.

Ἀποπτύουσι, respuunt, 3. pl. ind. præs. Th. πτύω, spuo, f. πτύσω, p. ἔπτυκα, a. 1. ἔπτυσα. ε. 724.

Ἀπορνύμεναι, concitatæ. præs. pass. part. f.g. pl. num. Th. ὄρνυμι, ὄρνυμαι pro ὄρω, excito, f. ρῶ, vel ρσω. ϑ. 9.

Ἀποῤῥαίσειν, fut. 1. act. inf. ab ἀποῤῥαίω, *destruo*. item *careo*. Th. ῥαίω, profligo, destruo. f. σω. p. ἔῤῥαικα. ϑ. 393.

Ἀποῤῥίψοντι, projecturo. dativ. sing. f. 1. part. Them. ῥίπτω, projicio, f. ψω, p. φα, p.m. ἔῤῥιπα. α. 215.

Ἀποῤῥύτου, gen. sing. ab ἀπόῤῥυτος, *deorsum fluens*, ἀποῤῥύω. Th. ῥύω, idem cum ῥέω. fut. ῥεύσω, *fluo*. ε. 593.

Ἀπο--τάμοιο, 2. sing. a. 2. med. opt. ab ἀποτέμνω. Vide in τάμοιο. ε. 423.

Ἀποτίννυται, 3. person. sing. à τίνυμι & τίννυμαι, idem quod Th. τίω, *punio, honoro*. f. σω. ε. 245.

Ἀποτίσῃ, luat. a. 1. sub. 3. pers. Th. τίω, punio. ε. 258.

Ἀποτμήξας, part. a. 1. act. ab ἀποτμήγω abscindo, f. ξω, a. 2. pass. ἐτμάγην. pro ἀποτέμνω. Th. τέμνω, seco. ε. 188.

Ἀπουράμενοι, *privati*, per syncopen pro ἀπουρισάμενοι. part. a. 1. med. à verbo ἀπουρίζω, propriè *abduco in montem*, Ion. pro ἀφορίζω, extermino. ab ὄρος, ου, terminus, vel ab

ὄρος,

ὄρεος, εος, τὸ, & Ion. οὖρος, εος, τὸ, *mons*. α. 173.

Ἀποφθιμένου, gen. sing. part. præs. ἀποφθίμενος, mortuus, per syncop. pro ἀποφθιόμενος, verbi ἀποφθίω, perdo. à φθίω, ίσω, perdo. Th. φθέω, corrumpo. θ. 606.

Ἀποφθινύθουσι, 3. pl. præs. ind. à φθινύθω, perdo. Th. φθέω. ε. 241.

Ἀποφθίσειε, perdiderit, 3. sing. a. 1. act. opt. Æol. pro ἀποφθίσαι, à φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύθω, φθείρω. Th. φθέω. ε. 664.

Ἀπύρω, dat. sing. ἀπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. 523.

Ἀπώλεσεν, perdidit a. 1. act. indic. Th. ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὤλεκα. Att. ὀλώλεκα. a. 2. m. ὠλόμην. p. m. ὦλα, Att. ὄλωλα. ε. 244.

Ἂρ. per metathesin pro ῥά. particula expletiva, *certè*, utique. ϑ. 838.

Ἄρ' pro ἄρα. Differunt ἄρα, *utique*, ἆρα, *an*, & ἀρὰ, ᾶς, ἡ, *precatio*: item *imprecatio*. sæpe redundat. & est μόριον συμπληρωματικόν. Vide ε. 49. α. 36. 46.

Ἀρὰ, *execratio*, noxa, damnum. Ion. ἀρή, ῆς. ϑ. 657.

Ἀραβεῦσαι, pl. num. part. præs. f. g. *concutientes*. non sine stridore, Doricè pro ἀραβοῦσαι, ab ἀραβέω, ῶ, *strepitum seu fragorem edo*. f. ήσω, p. κα. Th. ἄραβος, ου, ὁ, *strepitus*, propriè armorum cadentium in terram. δοῦπος sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖσβος sonus fluctuum in mari. ἠχὼ sonus reciprocus. φθόγγος sonus vocis humanæ. βρόμος sonus ignis crepitantis. τινος sonus fidium. κτύπος sonus ex percussione ortus, &c. α. 249. 404.

Ἀραιὰς, acc. pl. f. g. ab ἀραιὸς, ὰ, ὸν, *rarus, a, um*. οc. πυκνὸς, *densus*. ε. 807.

Ἄραξα, a. 1. Ion. pro ἤραξα, & ἄραξεν pro ἤραξεν, a. 1. ind. Ion. ab ἀράσσω, f. ξω, amputo, abscindo. α. 364.

Ἀρηρυῖαι. pl. n f. g. part præt. m. ab ἄρω, *apto*. fut. Æolicum est ἄρσω (pro ἀρῶ.) unde ἄρσω, ἀρσαίμενος. in præ. med. ἦρα & facta reduplicatione ἄρηρα. poë. ἄραρα, *adaptatus sui*. α. 271. 137. ϑ. 608.

Ἀρὰς, ac. pl. ab ἀρὰ, ᾶς, ἡ, precatio, diræ. ε. 724.

Ἀράχνης, ου, ὁ, *araneus*, & ἀράχνιον, *tela aranearum*. ε. 473. 775.

Ἀργαῖος, η, ον, *Argæus*, ab Ἄργος, εος, τὸ, nomen urbis in Peloponneso. ϑ. 484.

Ἀργαλέ', pro ἀργαλέα, ab ἀργαλέος, ου, difficilis. pro ἀλγαλέος, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κακοφωνίαν. Th. ἔργον, opus. θ. 739. 880. 482.

Ἀργείην. Vide paulo ante Ἀργαίο

γαῖος. θ. 12.
Ἀργειφόντης, Argi occiſor, epitheton *Mercurii*. ex Ἄργος, nomen canis, & φόντης per ſyncopen pro φονητὴς, *occiſor*, à φονέω, *occido*, ὅτι Ἄργον τὸν κύνα ἀνεῖλε, τυτέςι τὰ λυσσώδη καὶ ἄτακτα ἐνθυμήματα. Eſt interpretatio Tzetzis, quia Argum *canem* ſuſtulit. h.e. cogitationes furioſas. φένω, occido. ε. 77.
Ἀργέςεω, genit. Ionic. pro ἀργέςυ, ab ἀργέςης, υ, ὁ, *piger*. ab ἀργὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, otioſus. idem quod ἀεργὸς, ex eoque factum per craſin. Th. ἔργον, opus. θ. 870. 379.
Ἀργέτι pro ἀργῆτι, dat. ſin. ab ἀργῆς, ῆτος, ῆτι, ῆτα, per μεταβολὴν & συςολὴν, ὁ, *candidus*. Thema ἀργὸς, *albus*. ϑ. 541.
Ἄργην, à nominativo Ἄργης, υ, ὁ, nomen proprium Cyclopis. θ. 140.
Ἀργύρεος, έη, εον, argenteus, ab ἄργυρος, argentum; ab ἀργὸς. eſt album metallum. ἀργυρέῃς, dat. pl. Ion. pro ἀργυρέαις. α. 295. 225. ϑ. 779. ι. 127.
Ἀργυροδίνην, accuſ. à δίνη, ης, ἡ. *vortex, gurges*, h.e argenteos vortices habentem, & ἄργυρος, υ, ὁ, argentum. ϑ. 340.
Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, *argenteos pedes habens*. ex ἄργυρος, argentum, & πέζα. Doricè *pes*, vel malleolus pedis. θ. 1006.

Ἀργυρῷ, dat. ſing. contractè pro ἀργυρέῳ, ab ἄργυρος, υ, ὁ, argentum. ε. 143.
Ἀργυφέϊ, pro ἀργυφέϊ, dat. ſin. ab ἀργύφεος, pro ἄργυφος, alba textura conſtans. ex ἀργὸς, albus, & ὑφὴ, textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφάω, ῶ, texo. ϑ. 574.
Ἀρδησκος υ, ὁ, nomen fluvii. θ. 345.
Ἄρειον, compar. n. g. ab ἀρείων, maſculino, *melior in prælio*. ab
Ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. Th. ἀγαθὸς, bonus, ἀρείων, ἄειςος. ε. 157. 191. 205. α. 120.
Ἄρεος, gen. ſing. ab Ἄρης, *Mars*. variè flectitur. in gen. Ἄρεος & Ἄρηος, item Ἄρης, Ἄρυ, Ion. Ἄρεω, Ἄρες, vocativi caſus, ubi η mutatur in ε in ι. contractorum. α. 98. ε. 144.
Ἀρέσαιτο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρέσκω, placeo. f. ἀρέσω, a. 1. act. ἤρεσα, *placo*, item *placeo*, p. ἤρεκα. ἀρέσκομαι in a. 1. med. ἠρεσάμην, & poëticè ἀρεσάμην, ω, *placavi*. α. 255.
Ἀρέσθαι, a 2. med. inf. ab αἴρω, tollo, capio f. ἀρῶ, p. ἦρκα. a. 1. ἦρα, a. 2. ἦρον, a. 1. paſſ. ἤρθην. f. 1. paſſ. ἀρθήσομαι. θ. 628.
Ἀρετὴ, ῆ, virtus. quaſi ab ἀρέσκω quia per virtutem placemus. ε. 311.
Ἄρη, pro Ἄρηα, acc. ab Ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. α. 457. θ. 922.
Ἄρηαι, ε. 630. α. 107. 2 perſon. ſing. a. 2. med. Ionicè pro ἄρ. ἄρωμαι, ἄρῃ, ἄρηται, pro

ἀρῃ

ἄρῃς, secunda pers. ἄρηαι. Th. αἴρω. ε. 630. α. 107.

Ἀρηγέμεν, Ionicè pro ἀρήγειν, præs. inf. ab ἀρήγω, auxilior. α. 121.

Ἄρηϊ dat. sin. ab Ἄρης, Ἀρηΐφιλος bellicosus. ab Ἄρης, Mars, & φίλος, amicus. ϑ. 317.

Ἀρήϊα, acc. pl. adject. Mavortia, ab Ἄρης, ηος, ὁ, Mars. α. 108.

Ἄρην, pro Ἄρηα. Sic in N T. legimus Σωσθένην pro Σωσθένη. Vide Lexicon N. T. α. 59. 333. 425.

Ἀρηρως, p. med. ab ἄρω. Vide supra ἀραρῦα. ϑ. 812.

Ἄρης Mars, genit. Ἄρηος, &c. παρὰ τὸ αἴρειν, à tollendo. Teutonice krieg von kriegen Vide in Ἄρεος. α. 192.

Ἀρῆς, gen. Io. pro ἀρᾶς, ab ἀρά, ᾶς, ἡ, diræ damnum : item preces. α. 29. 128. ϑ. 657.

Ἀρηπιάδην, ab ἀρηπιάδης, ου, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.

Ἀρθεὶς. a. 1. pass. part. ab αἴρω, tollo, f. ῶ, p. κα a. 1. ἦρα. ε. 549.

Ἀριάδνην, acc. ab Ἀριάδνη, ης, ἡ, nomen mulieris. ϑ. 947.

Ἀριδείκετα, acc. pl. ex ἀρί, quod in compositione valet valde, & δεικετὰ pro δεικτά, ex δείκνυμι, ostendo. ἀριδείκετον, præclarum, ἀριδείκετ᾽ vocat. pro ἀριδείκετε. ϑ. 385. 543.

Ἀρίζηλος, quem valde æmulamur, ex ἀρί, valde, & ζῆλος, ου, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso δ, in ζ, clarus. præclarus. ε. 6.

Ἀρίμοισιν, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἄριμοι. ϑ. 304.

Ἀρισαῖος, nomen viri. ϑ. 977.

Ἄριστος, superl. propriè bellicosissimus, per syn. sp. vero optimus in re quavis, ab ἀγαθός, bonus. in comp. ἀρείων, melior. Th. Ἄρης, Mars. ε. 583. 692.

Ἀρκέσει, arcebit. f. 1. ab ἀρκέω, f. έσω. propulso. p. ἤρκεκα. α. 358.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, promptus, utilis, sufficiens, ab ἀρκέω. ε. 368. 349. 499.

Ἄρκτον, nomen proprium acc. ab ἄρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ursa. per meton. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀρκτοῦρος, ου, ursæ cauda, ab οὐρά, ᾶς, ἡ, cauda, & ἄρκτος, ου, ἡ, ursa. ε. 608.

Ἅρμα, τος, τὸ, currus, ab ἄρω, adapto. α. 97. 324. 341.

Ἁρμαλιὴν, acc sing. Ion. ab ἁρμαλιά, ᾶς, & Ion. ἁρμαλιή, ἡ, cibus, demensum. Th. ἄρω, adapto. ε. 558. 765.

Ἄρμενα, apta pro ἀρόμενα, sic & ἄρμενος, præs. part. pass. pro ἀρόμενος. α. 84. ab ἄρω, apto, fut. ἄρσω & ἀρῶ. Sic ἴκμενος pro ἰκόμενος. ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica. ε. 405.

Ἁρμονίη, compages, ab ἁρμόζω, f. σω, concinnum reddo. Vide Th. ἄρω. ϑ. 937. 675.

Ἄρνας, acc. pl. ab ἀρς, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus. ϑ. 23.

Ἄρνη, nomen urbis. Ἄρνην. α. 475.

Ἀρνῆται, pro ἀρνέηται, 3. sing. præs. med. sub. ab ἀρνέομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, recuso, nego. ε. 406.

Ἄρξασθαι, a. 1. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω, p. ἦρχα. a. 1. ἦρξα. ε. 779.

Ἀρόῃς, οῖς, 2. sin. præs. act. subj. ab ἀρόω, ῶ, aro. in fut. ἀρόσω, p. ἤροκα, a. 1. ἤροσα. ε. 477.

Ἀρόμεναι, Poët. pro ἀρόμεναι, hoc Doricè, pro ἀρόειν, arare, præs. inf. ab ἀρόω, aro. f. όσω. ε. 12.

Ἀρόσῃς, a. 1. act. subj. ab ἀρόω, aro. f. όσω. a. 1. act. ἤροσα. ε. 483.

Ἀροτῆρ, ῆρος, ὁ, arator. Th. ἀρόω, aro. ε. 403.

Ἀρότοιο, genit. Poët. pro ἀρότου, ab ἄροτος, ου, ὁ, aratio: sed ἀρητὸς, ῦ, ὁ, tempus arandi Th. ἀρόω, aro. ε. 382. 448.

Ἄροτρα, pl. n. g. ab ἄροτρον, ου, τὸ, aratrum. Th. ἀρόω, aro. ε. 430.

Ἀρῶν, præs. inf. pro ἀρόειν, extra crasin. ἀρόων, præs. part. ab ἀρόω, aro. ε. 427.

Ἄρουρα, ἡ, arvum, h. e. terra arata, culta. Th. ἀρόω, aro ε. 117. 171. 426.

Ἁρπάζων, præs. part. ab ἁρπάζω, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 1. ἥρπασα. hinc ἁρπακτὴς, raptus, rapax. ε. 38. & 682. 318.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Th. ἁρπάζω. Hinc per metathesin, est Latinorum rapax. ε. 354.

Ἅρπας, acc. pl. ab ἅρπη, ης, ἡ, falx, idem quod δρέπανον. Th. ἁρπάζω, rapio. ε. 571.

Ἁρπυίας, acc. pl. rapaces quædam Deæ. ab ἅρπυια, ας, ἡ, raptrix. hoc ab ἁρπάζω, rapio. ϑ. 267.

Ἀῤῥήκτοισι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἄῤῥηκτος, infractus Them. ῥήσσω vel ῥήγνυμι, frango, f. ξω, a. 2. ἔῤῥαγον, p. m. ἔῤῥηγα. ε. 96.

Ἄῤῥητοι, plur. num. obscuri, qui non sunt in ore hominum. ex α priv. particula, & ῥητός. Th. ῥέω, dico, f. ῥήσω, p. ἔῤῥηκα. ε. 4.

Ἀρσάμενος, Æolic. pro ἀράμενος, part. a. 1. med. ab ἄρω, apto. f. ρῶ, a. 1. ἦρα. α. 320.

Ἄρσενε, masculos, dualis numeri, ab ἄρσην, vel ἄῤῥην, mas. ἄρσενες. ε. 435. ϑ. 667.

Ἄρτεμις, ιος, ἡ, Diana, ab Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, nomen Idoli, q. d. ἀρτεμὴς, perfectus vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ τὸν ἀέρα τέμνειν. ϑ. 14. 918.

Ἀρτιέπεια, ex ἄρτιος, perfectus, integer, & ἔπος, sermo. Th. ἔπω, dico. ἀρτιεπὴς, έος, ὁ, ἡ, verborum concinnator. Sic & ἡ ἀρτιέπεια, veridica dicitur. ϑ. 29.

Ἄρτος, ου, ὁ, panis. ε. 440.

Ἀρυσάμενος, part. a 1. med ab ἀρύομαι, haurio. Th. ἀρύω, vel ἀρύτω, f. σω, haurio. ε. 548.

Ἄρχω, impero, f. ξω, p. ἦρχα. Ἄρχομαι, incipio, imperf.

ἠρχόμην. perf. ἦργμαι. a. 1. ἠρξάμην. a. 1. m. ἠρξάμην. Ἄρχεσθ', pro ἄρχεσθαι, incipe. Hellenismus, ubi Infinitivus præs. ponitur pro imper. Ἀρχώμεθ, præ. sub. med. pro Ἀρχώμεθα. Th. Ἀρχὴ, ῆς, ἡ, principium. . 82. & 707. θ. 1. 36.

Ἃς, ac. pl. ab ὃς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6. θ. 187.

Ἄσβεστος, ὁ καὶ ἡ, qui extingui nequit. ex α priv. & σβεστὸς, ex σβέννυμι, f. σβέσω, extinguo. p. ἔσβεκα. a. 1. ἔσβεσα. θ. 849. 852.

Ἀσβόλος, ου, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.

Ἄσιη, limosa, Ion. pro Ἀσία, ας, ἡ, ab Ἀσις, εως, ἡ, limus. ab Ἄζω, exicco. θ. 359.

Ἀσκητὸς, ἡ, όν, nomen verbale exercitatus, elaboratus, ab ἀσκέω, exerceo. ε. 544.

Ἄσκρῃ, dat. pro Ἄσκρα. Io. nomen proprium pagi montani, in quo Hesiodus fuit educatus.

Ἄσκρα, ας, ἡ, quercus sterilis. ε. 638.

Ἆσσον, adv. propius, pro ἐγγὺς, propè. in comparativo ἐγγίων, & ἐσσων, quod etiam dicitur Ἀσσων. in neutro genere ἔσσον & ἆσσον. θ. 796.

Ἀσπασίως, adverb. libenter, cum amplexu: ab ἀσπάζομαι, f. άσομαι, amplector. α. 45.

Ἀσπαστὸς, ὴ, ὸ, amplectendus, optatus, ab Ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.

Ἄσπετος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem assequi nequeas, immensus. ut ἄσπετον ὄλβον, ingentes opes. ex α priv. & ἕπομαι, pro ἕπομαι, sequor, consequor, assequor. ε. 377. θ. 694.

Ἀσπίδος, gen. ab ἀσπὶς, ίδος, ἡ, scutum, hinc ἀσπίζω, scuto defendo. α. 417.

Ἀστεμφὴς, φέος, ὁ, ἡ, pro ἀστεμβὴς, immotus: utrumque est usitatum. Th. στέμβω, assiduè moveo. item contumelia afficio, hinc ἀστεμφέως, firmiter. θ. 812. 748.

Ἀστέρα, acc. ab ἀστὴρ, έρος, ὁ, emmerm. θ. 381.

Ἀστερίην, η, ης, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. Stellatam. θ. 409.

Ἀστερόενθ', pro ἀστερόεντα, stellis ornatum, θ pro τ ob sequentem spiritum asperum, ab ἀστερόεις, εσσα, εν, stellis plenus, a, um. θ. 137. 470. ε. 546.

Ἀστεροπῆ, dat. singul. ab Ἀστεροπὴ, fulgur. Poëtis idem quod ἀστραπὴ, ab ἀστράπτω, fulguro. f. ψω. in a. 2. ἤστραπον. præt. med. ἤστραπα. Hinc est ἀστραπὴ, & Poëticè ἀστεροπὴ, & ἀστεροπητὴς, fulgurator. ab ἀστεροπή. α. 322. θ. 390. 691.

Ἀστὴρ, έρος, ὁ, Stella. ε. 415.

Ἄστρα, pl. ab ἄστρον, τὸ, astrum, sidus. Th. ἀστὴρ, έρος, ὁ, Stella. θ. 110. 382.

Ἀστραῖος, ου, ὁ, nomen proprium viri. θ. 376. 378.

Ἄστυ, εος, τὸ, urbs, quintæ simplicium. Hinc Latinorum astutus. hinc ἀστεῖος, elegans, bel-

bellas, scitus. θ. 91.
'Ασύμφορος, incommodus, noxius, ἀ σύμφορος, commodus. Th. φέρω, f. οἴσω, fero. ε. 780.
'Ασφαλὲς, tutum, n. g. hinc ἀσφαλέως, tutò. Adv. Th. σφάλλω, everto. ϑ. 128. 86.
'Ασφοδέλῳ, dat. ab ἀσφόδελος, ὁ, genus plantæ. ε. 41.
'Ασχέτον, acc. ab ἄσχετος, ὁ, qui coërceri non potest. ex α privat. & ἴσχω seu σχέω, contineo, coërceo. Them. ἔχω, habeo. θ. 832.
'Ατῄσι, dat. pl. Ion. pro ἄταις, ab ἄτη, ης, ἡ, damnum, ab ἀτάω, lædo. ε. 411.
'Ατάλλων, præs. par. ab ἀτάλλω, cresco, delicate more pueri alor. Th. ἀταλὸς, ȣ, ὁ, tener, juvenilis. ε. 130.
'Ατὰρ, conjunctio, vel αὐτὰρ, Poëticè, idem quod in prosa. ἀλλὰ, sed, vel δὲ. α. 470. θ. 198.
'Αταρβὴς, intrepidus, ἀ ταρβέω, perterrefacio. Th. τάρβος, εος, τὸ, terror. α. 110.
'Ατάρτηρὸς, noxius, pro ἀτηρὸς, ȣ, ὁ, per pleonasmum syllabæ ταρ Gen. Ion. ἀταρτηροῖο. Th. ἄτη, damnum, & hoc ab ἀτάω ῶ, f. ήσω, lædo. θ. 610.
'Ατάσθαλος, ȣ, ὁ κ ἡ, improbus, ὅπȣ θάλλει ἡ ἄτη, ubi viget noxa, hinc ἀτασθαλία, peccatum, protervia, stultitia. ἕνεκ' ἀτασθαλίης propter improbitatem. θ. 996. ε. 259. 133. θ. 109. 516.
'Ατενεῖ, intento, ab ἀτενὴς, intentus, ex α intensivo, quod est ex ἄγαν, valde, & τείνω, tendo, f. τενῶ, p. τέτακα. θ. 661.
"Ατεκνος, ὁ κ ἡ, carens sobole. ἀ τέκνον, ȣ, proles. Th. τίκτω, f. τέξω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. 600.
"Ατερ, sine, absque, idem quod ἄνευ, χωρὶς, δίχα. ε. 91. α. 15.
'Ατερπῆ, ac. sing. ab ἀτερπὴς, έος, ὁ κ ἡ, injucundus. Th. τέρπω, delecto. ε. 645.
"Ατη, ης, ἡ, non tantum damnum significat, ut est proverb. ἐγγύα, παρὰ δ' ἄτη, sponde, præsto noxa est: sed etiam peccatum. 'Ιλιάδ. ἰῶτα. v. 115. ἄτῃσι. dat. pl. Ion. pro ἄταις. Th. ἀτάω, ήσω, lædo. ε. 229. 214. 350. α. 93.
'Ατιμήσουσι, dehonorabunt, ab ἀτιμάω f. ήσω. hoc ab ἄτιμος, inglorius, quod est ἀ τίω, honoro. f. τίσω, præt. act. τέτικα. præt. pass. τέτιμαι, unde est τιμή. ε. 183. θ. 395.
'Ατιταλλέμεναι, Doricè pro ἀτιτάλλειν, per epenthesin τι, τ, ἀτάλλειν, præs. inf. delicate nutrire. Vide paulo ante ἀτάλλων. θ. 480.
'Ατλαγενέων, gen. pl ab 'Ατλαγενὴς, έος, ὁ, ἡ. Atlante natus. ab "Ατλας, αντος, ὁ, & γίνομαι, nascor. θ. 509. 517. ε. 381.
"Ατλαντὶς, ίδος, ἡ, filia Atlantis. θ. 938.
'Ατμὸν, dat. sing ab ἀτμὸς, ἡ, vapor. Th. ἀτμὸς, ȣ, ὁ, flatus, ab ἄω, spiro. epenthesis literæ τ, θ. 862.

Ἄτον πολέμοιο, insatiabilem bello, ab ἄτος, ὁ, ἡ ex α priv. & ἄδω, satio. α. 58.

Ἀτρεμέωσι, 3. pl. præs. subj. ab ἀτρεμέω, *immotus maneo*. f. ήσω. Th. τρέω, f. τρέσω, tremo. ε. 537.

Ἄτροπος, Nomen proprium Parcæ, quæ sic dicitur à *minime parcendo*, κατ' ἀντίφρασιν. ex α priv. & τρέπω, *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀτρυγέτοιο, gen. Ion. pro ἀτρυγέτου. ἀτρύγετος, *sterilis, non fructuosus*, ex α priv. & τρυγή, *triticum, vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. θ. 413. 808. 241. 131.

Ἀτρυτώνη, idem quod ἀτειρὴς ἢ ἄτρυτος, indomita, q. d. *nullis laboribus exhausta*: Epitheton Minervæ. Th. τρύω, sicco. ϑ. 925.

Αὖ, iterum. adverb. ε. 293. α. 51.

Αὐαλέος, α, ὁ, siccus, idem quod αὖος. Th. αὔω, sicco. ε. 586.

Αὐγάσεαι, respicies, Ionic. pro αὐγάσῃ, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὐγάζομαι, video, illustror. Th. αὐγή, ῆς, ἡ, splendor, lux. ε. 476.

Αὐδὴ, ῆς, ἡ, *vox*, quasi ab αὔω, *clamo*. θ. 39. 61. α. 278.

Αὔην, ac. ab αὖος, η, ον, *siccus*. Th. αὔω, sicco. ε. 458.

Αὖθ', pro αὖθι, rursus, ab αὖ, rursus. αὖθις, idem quod αὖθι, *iterum*. Atticè scribitur per θ. Ionic. vero per τ. α. 181.

ε. 50. 35. ϑ. 435.

Αὔλακ', ac. sing. pro αὔλακα, ab αὖλαξ, ακος, ἡ, *sulcus*, Doric. ὦλαξ. ε. 441.

Αὐλῆς, gen. sing. ab αὐλή, ῆς, *caula domus, aula*. ε. 730.

Αὐλητῆρι, dat. sing. ab αὐλητήρ, ῆρος, ὁ, *tibicen*, ab αὐλὸς, ῦ, ὁ, *tibia*. α. 283.

Αὐλίδος, gen. ab Αὐλίς. Nomen loci. αὐλέω, *tibia cano*. ε. 649.

Αὐλοῦ, gen. sing. αὐλὸς, ῦ, ὁ, tibia. α. 181.

Αὖον, ac. sing. Vide αὔην. ε. 741.

Αὖραι, nom. pl. ab αὔρα, ας, ἡ, aura, ventus levior. ε. 668. ϑ. 872.

Αὔριον, *cras*, adverb. μεταύριον *perendie*. ε. 408.

Αὐσταλέη, *sicca*. idem quod αὐαλέη vide paulo ante. α. 265.

Αὖτ', adverb. *rursus*. αὖτ' pro αὖτε, *iterum, porro*. αὖτις, *rursus*. Th. est αὖ, rursus. θ. 47. ε. 295. ϑ. 654.

Αὗται, pl num. f. g. ab αὕτη, αὕτη, οὗτος, hic, hæc, hoc. ϑ. 263. 362.

Αὐτὰρ, sed Vide supra αὐτάρ. ε. 63. 82. 89. 120, &c.

Αὖτε, pro αὖ, rursum, adv. ε. 126. 243.

Αὔτευν, pro ἠΰτευν, *resonabant* Doricè 3. pl. imperf. act. ab αὐτέω, clamo, ab αὐτὴ, ῆς, ἡ, clamor. Th. αὔω, clamo. α. 309.

Αὐτέων, Ion. pro αὐτῶν, in f. ab αὐτὸς, ille, ή, ό. α. 237.

Αὐτῆς. Ion. pro αὐτῶς. α. 237. ϑ. 64. 470.

'Αὐτῆς, gen. sing. ab ἀϋτή, *clamor*. Th. αὔω, clamo. α. 346. 433.459.

Αὐτίκα, adverb. *statim*. Th. αὐτὸς, ipse. ε. 70. 217.

Αὖτις, adverb. rursum. Th. αὖ, *rursus*. ε. 384. α. 257.

Αὐτίγυον, ου, τὸ, est pars aratri, quod vocatur *dentale*. est lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* est qui terram scindit, & liras ducit. *Buris* est curvamen aratri, quod vomerem excidit: *stiva* vero est aratri manica. cæteroquin *dentale* est etiam veluti *cratis dentata*, qua semina arvo injecta obruuntur, liræque æquantur. Th. γύα & γύα, ας, ἡ, arvum. ε. 431.

Αὐτόθι, *ibi*, adverb. ab αὐτὸς, ipse. ε. 96.

Αὐτομάτη, sc. ἄρουρα, *spontaneum arvum*. h. e. ager inaratus ferebat fruges, αὐτόματος, spontaneus. ex αὐτὸς, & μάτην, frustra, temere. item *sine consilio*, quod sponte sua provenit. αὐτόματοι, non accersiti, sponte venientes. ε. 103. 118.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latinè *libera*, *sui juris*. θ. 158.

Αὐτονόην. acc. ab Αὐτονόη, nomen mul. q. d. *quæ ipsa intelligit*. à νόος, ου, *mens*. ϑ. 977.

Αὐτὸς, ipse. ε. 268. 331. α. 69. θ. 72.

Αὐτοσχεδὸν, *propè*, idem quod σχεδὸν. adv. α. 190.

Αὐτοφυὴς, έος, οῦς, ὁ, ἡ, *sua sponte enatus*. ex αὐτὸς, & φύω, gigno. θ. 813.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτὸς, ipse,

Αὐτῷ pro ἑαυτῷ. ε. 56. 291. 294

Αὔτως, Adv. *frustra*, item *similiter*. pro ὡσαύτως. Th. αὐτὸς, ipse. ϑ. 402, 600.

Αὐχένα, acc. sing ab αὐχὴν, ένος, ὁ, *cervix*. ε. 813.

'Αϖ', pro ἀπὸ, ab α. 374. 392.

"Αφατοι, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φατὸς, dicendus. φημὶ, dico. ε. 3.

'Αφαυρότατοι, *imbecillissimi*. Th. ἀφαυρὸς, ου, ὁ, imbecillis. ε. 584. φαῦρος, Doricè pro φαῦλος, *vilis, nullius pretii*. Att. φλαῦρος. α est intensivum ἐπιτατικὸν ex ἄγαν.

'Αφείλετο, abstulit. 3. sing. a. 2. med. ab ἀφαιροῦμαι, aufero. hinc 'Αφελοῦσα, f. g. part. a. 2. act. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον. θ. 443. ε. 94.

"Αφενος, ὁ vel τὸ, *divitiæ ex uno anno collectæ*, πλοῦτος *ex multis annis*. ε. 24. 635. ϑ. 112.

"Αφθιτος, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος. Th. φθέω, f. ήσω, vel φθίω, *corrumpo*. hinc ἄφθιτα μήδεα perpetua consilia. θ. 545. 389. 397.

"Αφθονος, ου, invidia carens, copiosus. Th. φθόνος, ου, ὁ, invidia. ε. 118.

'Αφίκετο, rediit, 3. sing. a. 2. med. & ἀφίκεσθε, 2. pl. a. 2. med. sic ἀφίκωνται, 3. pl. a. 2. med.

med. subj. verb. ἀφικνέομαι, pervenio. Th. ἱκνέομαι venio, f. ἵξομαι, præt. ἷγμαι, a. 2. med. ἱκόμην. α. 38. 378. ϑ. 652.

Ἀφνειὸς, dives, poëticè pro ἀφνεός. Th. ἄφενος, divitiæ. ε. 453. 306. ϑ. 974.

Ἀφραδίαις, stultitiis. ab ἀφραδὴς, *inconsultus*. Hinc regulariter ἀφραδεια, pro quo Ion. ἀφραδία & ἀφραδίη, *imprudentia*, *inopia consilii*. Th. φράζω. dico. ε. 133. 328.

Ἀφρογενέιαν, ex *spuma prognatam*, ab ἀφρὸς, *spuma*, & γένος. hoc à γείνομαι, nascor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur postulare ut sit ἀφρογενῆ. ϑ. 196.

Ἀφροδίτη, ης ἡ, Venus, ità dicta quod è maris spuma ortum habuerit. ε. 65. ϑ. 989.

Ἀφρὸς, ȣ, ὁ, *spuma*. α. 389. ϑ. 197.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, *amens*. ex α priv. & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. ε. 208.

Ἀφύσσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. act. infin. ab ἀφύω, *haurio*, f. σω. pro quo etiam dicitur ἀφύσσω, ξω. ε. 611.

Ἀχαιοὶ, *Achivi*, quasi ab ἄχος, εος, τὸ, *mæror*, *solicitudo*. ε. 649.

Ἀχελῶιος, ȣ, ὁ, *nomen fluvii*. ϑ. 340.

Ἀχέων, præs. part. *dolens*. ab ἀχέω, idem quod ἀχέω, f. ήσω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor*. ε. 397.

Ἀχέων, præs. par. ab ἀχέω & ἀχέω, idem significant. α. 93.

Ἄχθος, εος, τὸ pondus. ε. 690.

Ἀχιλλῆα, pro Ἀχιλλέα poëticè, ab Ἀχιλλεὺς, Achilles. q. d. ἄχος τȣ λαȣ, solicitudo pro populo. ϑ. 1007.

Ἀχλὺς, ύος, ἡ, *caligo*. α. 264.

Ἀχνύμενος, part. præs. ab ἄχνυμαι, idem quod ἀχέω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor, mœror. α. 435. ϑ. 623.

Ἄχος, εος, τὸ, *dolor*. α. 457.

Ἀχρεῖος, *inutilis*. Th. χρεία, ας, ἡ, *necessitas*, *utilitas*. ε. 401.

Ἀχρήιος pro ἀχρεῖος, poëticè, facta dialysi τȣ ει in ηι. ε. 295.

Ἄψ, *retro*. item *statim*. Adverb. ἂψ ἰέναι, *retroire*. α. 257. ϑ. 169.

Ἀψευδέα, ac. sin. ab ἀψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, mentiri nescius, verus. Th. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimensionem metri hic legendum est, ἀψευδῆ. ϑ. 233.

Ἄψιν, ac. sing. ab ἀψὶς, ῖδος, ἡ, *curvatura in rota*. Th. ἅπτω, necto. ε. 424.

Ἀψόῤῥοι, *reciproci*, *refluentis*, ab ἀψόῤῥοος. Dicitur etiam ἀψοῤῥόος, ex ἂψ adverbio *rursus* & ῥόος, *fluxus*, à verbo ῥέω, *fluo*. in fut. ῥεύσω in præterito medio ἔῤῥοα, unde est ῥόος, ȣ, ὁ, & contractè ῥȣς, *fluxus*. ῥοὴ, ῆς, ἡ, *idem*. item *fluentum*. ϑ. 776.

B. Ba

B.

BA'ζοντ', præs. part. alloquentes, pro βάζοντε. & hoc pro βάζοντας, à βάζω, loquor. f. ξω & ζω, p. χα. atque ità ponitur accusativus dualis pro accusativo plurali. Sed videri posset mendum, quia præcedit τοῦ, non τώ. Tum pro ἐπίεσσι esse potest ἔπεσσι, quod æquè usitatum est. confer - δ. 597. Nulla est hic hujus anomaliæ necessitas. ε. 184. 786.

Βαθὺ, εῖα, ὺ, profundus, a, um. Th βάθος, εος, τὸ, profunditas. α. 288.

Βαθυδίνην, ac. sing. βαθυδίνης, ου, ὁ, *habens vortices profundos*. Th. δίνη, ης, ἡ, aquarum vortex, gurges, & βαθὺς, profundus. ε. 169. θ. 133. 338.

Βαθυῤῥείταο, Æolic. pro βαθυῤῥείτου, à βαθυῤῥείτης, ου, ὁ, profundè fluens. ex βαθὺς profundus & ῥέω, fluo, ῥεύσω. θ. 265.

Βαθυχαίτης, ου, ὁ, *qui densam habet cæsariem*. à χαίτη, ης, ἡ, propriè *juba* in equo. per metaph. *coma*, *cæsaries*. & βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, densus. ϑ. 977.

Βαίνοι, ascenderit, præs. opt. βαίνῃ. 3. præs. sub. verbi βαίνω, εο. f. βήσομαι. p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 326. 569.

Βαινόντεσσιν, euntibus, Ion. pro βαινόντων, gen. pl. part. præs. f. g. à βαίνων, ουσα, βαῖνον. Th. βαίνω, εο. α. 231.

Βαιὸν, paulisper, à βαιὸς, ᾶ, ὸ, *parvus*. prov. χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ, *gratia compendiosa consequitur* confer. ε. 141. h.e. brevia sunt grata. ε. 416.

Βαλάνους, ac. pl. à βάλανος, ου, ὁ, glans. ε. 231.

Βάλεν, demisit. 3. sing a. 2. act. à βάλλω, jacio, f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, & βαλοῖο, 3. sing. a. 2 med. opt. βάλλεο præs. imperat. pass. pro βάλλου, Ion. p. m. βέβολα. βάλλ'. α. 254. α. 384. ε. 432. 107. 295.

Βαρεῖαν, acc. sing. βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis. Th. βάρος, εος, τὸ, pondus, onus. ε. 16.

Βαρύθει, gravatur. à βαρύθω, idem quod βαρύνομαι, *gravor*. à βαρὺς, gravis. Th. βάρος, onus. ε. 213.

Βαρύκτυπος, ου, ὁ gravistrepus, *graviter fremens*. à κτυπέω, factum ex τύπτω, *resono*. Th. τύπτω verbero. ε. 79. θ. 818.

Βασιλευέμεν, præs. inf. Ion. pro βασιλεύειν, a βασιλεύω, impero. f. σω. Th. βασιλεὺς, έως, ὁ, Rex. θ. 883.

Βασιλεὺς, έως, ὁ, Rex, q.d. βάσις τοῦ λαοῦ, fundamentum populi. βασιλῆος, poëticè pro βασιλέως. θ. 886. βασιλεῦσ'. dat. pl. ε. 200.

Βασιλήϊον, regale. pro βασίλειον, poëtica dialysi, à βασιλεὺς, Rex. ε. 125.

Βασιληΐδα. ac. sing. βασιληΐς, ίδος, ἡ. regius, a, um. adjecti-

vè capitur. θ. 462. 892.

Βεβαῶτες, ſtantes, à βάω (pro βαίνω, eo) præt. βέβακα. part. præt. βεβαώς, per ſyncopen τῦ κάππα, vel craſin, pro βεβηκώς. Vide in βαίνοι. α. 307.

Βεβειθυῖα, ingraveſcens, præt. med. part. g. f. à βείθω, *ſum gravis*, f. βείσω, præt. med. βέβειθα. α. 160.

Βέλεα, *tela*. ac. pl. à βέλος, εος, τὸ, telum. θ. 684

Βέλτερον, melius, à βέλτερος. poëticè pro βελτίων, comp. ab ἀγαθὸς, bonus. ſuperl. βέλτιστο, optimus. ε. 363.

Βελλεροφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conſpicuus, & virtute maxima. Vide ſupra Ἀργειφόντης. θ. 325.

Βένθεα acc. pl. à βένθος, εος, τὸ, profunditas. Th. βάθος, εος, τὸ, idem. θ. 365.

Βῆσαν, deſcenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. à βαίνω, eo. Vide βαίνοι. ε. 152.

Βήσσῃς, vallibus, & βήσσῃσιν, dat. pl. Ionic. Them. βῆσσαι, αἱ, *valles*. hinc βησσήεις, εντος, ὁ, ſaltuoſus. ε. 508. 387. θ. 860. 865.

Βιβὰς, ingrediens. part. a. 2. act. à βίβημι. Th. βαίνω, eo. Vide βαίνοι. α. 323.

Βίβλινος οἶνος, *vinum Biblinum*, poſſet videri vinum Theologicum. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλου Θρακικῆς, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. ε. 587.

Βίη, Ion. pro βία, *vis*, *fortitudo*. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φι eſt paragoge poëtica & reddit vocem ἄλλων, quamvis in dativo ἰῶτα ſubſcriptum maneat. ε. 147. α. 75. θ. 496. 882.

Βίος, βίου, ὁ, vita. ε. 31. 314. 599.

Βιότοιο, victus, gen. Io. pro βιότου, à βίοτος, ου, ὁ, vita. Th. βίος, vita. ε. 299. 474. θ. 605.

Βλαβερὸς, οῦ, ὁ, noxius, à βλάπτω, ψω, lædo. ε. 363.

Βλάπτῃ, 3. perſ. præſ. ſub. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo, p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάψας. ε. 256. 281. 191. θ. 89.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλέφαρον, τὸ, *palpebra*. α. 7. θ. 910.

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ion. pro βλοσυροῦ. à βλοσυρὸς, οῦ, ὁ, terribilis aſpectu, ὁ τὸ βλέμμα ὑπόσυρων. Th. σύρω, pω, traho. α. 147. 175.

Βοᾷ, reboat, nempe echo in ſylva, 3. ſing. præſ. à βοάω, f. ήσω, clamo. ε. 509.

Βοιωτοὶ, Bœotii, nomen gentile, à *boum paſtu*. α. 24.

Βολάων, *ictuum*. gen. pl. Æol. pro βολῶν, à βολὴ, ῆς, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. θ. 683.

Βορέαο, pro Βορέου, Æolicè, à Βορέας, Latinè, *Boreas*, Noord-wind, & Βορέω, Ion. pro Βορέου, acc. Βορέην, pro αν. ε. 504. θ. 379. 870.

Βόσκουσι, paſcunt, à βόσκω, f. ήσω, p. βεβόσκηκα. θ. 595.

Βότρυς, υος, ὁ, *botrus*, *uva*, acc

pl

pl. βότρυας. ε. 609. α. 194.

Βουκόλος, ου, & Doricè βωκόλος, bubulcus, hinc βουκολίας, armenta boum. ϑ. 445. ex βοῦς, bos & κόλον, τὸ, cibus. ϑ. 293.

Βούδορα, *bobus nocentes*, à sing. βούδορος, ὁ καὶ ἡ, boves excorians, ex βοῦς & δέρω, excorio. ε. 502.

Βουλεύσαντι, dat. sing. a. 1. part. à βουλεύω, *consilium do*, f. εύσω. Them. βουλὴ, consilium. ε. 264.

Βούλῃαι, 2. sing. præs. medii. Iones formant secundam singularem à tertia βούληται, extrito τοῦ τ. atque ità pro βούλῃ usurpant βούληαι, à βούλομαι, βούλει, volo, f. ήσομαι, p. βεβούλημαι, a. 1. pass. ἐβουλήθην. ε. 645.

Βουλῇσι, Βουλῆσι. dat. pl. Ion. à βουλὴ, ῆς, ἡ, consilium. ε. 16. 79. ϑ. 318.

Βοῦς, Doricè βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοὸς, acc. βοῦν, *bovem* dat. pl. βουσὶν, & βόεσσιν. gen. pl. βοῶν, pro una syllaba, acc. pl. βοῦς & βόας. ε. 346. 404.

Βόων, clamabant, pro ἐβόων. 3. pl. imperf. act. à βοάω, ῶ, clamo. f. ήσω. α. 243.

Βοῶπις, ιδος, ἡ, cui bovini sunt oculi & magni, ideoque venusti. ex βοῦς & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπα. ϑ. 355.

Βωτεῖν, præs. inf. à βωτέω, bobus agitatis aro. à βοῦς, βοὸς, bos, & ὠθέω, f. ήσω, & ὤσω, trudo, pello. ε. 389.

Βράδιον, tardius, à βραδὺς, έος, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερος & βράσσων pro βραδίων. Superl. βραδύτατος & βράδιστος. ε. 526.

Βράχε, 3. sing. a. 2. act. βράχω, *sonum & strepitum edo*, verbum ὀνοματοπεποιημένον. α. 423.

Βριάει, 3. pers. ind. verb. βριάω, f. άσω, robustum reddo potens sum. ε. 5. ϑ. 447.

Βριάρεως, ω, ὁ, Atticè pro Βριάρεος, ου, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium. ex βρι particula intensiva *valde*, & Ἄρης, *Mars*. q. d. valde martius. θ. 714. 817.

Βρίθειν, implere. Vide supra βεβριθυῖα. βριθόμενος, ab eodem verbo derivatur. ε. 464. α. 300.

Βρισάρματος, ου, ὁ, *qui gravat currum*, ex βρίθω, gravo, & ἅρμα, τος, τὸ, currus. α. 441.

Βροντὴ, ἡ, tonitru. Βρόντης, ου, ὁ. nomen viri *vel* Cyclopis. hinc βροντάω, ήσω, tono. ϑ. 72. 458. 140. 845.

Βρότεος, ου, *humanus*, hinc & βροτήσιος, idem. Th. βροτὸς, οῦ, ὁ, mortalis. ε. 15. 414.

Βροτόεντα, ac. sing. à βροτόεις, sanie respersus, à βρότος, sanies, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à βροτὸς, quod sæpius legitur in plurali numero βροτοὶ, *mortales*. α. 367.

Βροτοῖσι, dat. plur. à βροτὸς, οῦ, mortalis. ε. 24. 212. ϑ. 218.

Βροτολοιγὸν, hominum pestem, à λοιγὸ, ῦ, ὁ, pernicies *pestis*, & βροτὸ, ῦ, ὁ, mortalis. ι. 333. 425.

Β-ῶσις, εω, ἡ cibus, à β ώσκω, β-βρώσκω, *consumo*, comedo. f. β ώσω, p. βέβρωκα. præt. pass. βέβρωμαι. unde est βρῶμα αὐλικὸν. hoff bißlein à βέβρωται est βρῶσις, εως, ἡ, *esca*. item *tinea*, βρώσιος. θ. 797. α. 395.

Βυσσοδομεύων, mentibus altis meditans à βυσσοδομεύω, propriè *profundè struo, fundamenta probe jacio*, quod inprimis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profundè cogito*, *machinor*. compositum ex βυσσὸς, ῦ, ὁ, *Ionicè* pro βυθὸς, ῦ, ὁ, *fundum*, *pars ima*; & δομεύω, pro δομέω, *ædifico*. Th. δέμω, struo. in præt. med. δέδομα, unde est δόμος, ῦ, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμὸς, ῦ, ὁ, ara. ab Hebr. במה altare in excelsis extructum ab idololatris. prov. φίλος μέχρι βωμῶν, *amicus usque ad aras*. α. 70. ε. 135. θ. 4.

Γ.

ΓΑῖ, pro γαῖα, seu γαίη. ἡ, terra, tellus. gen. γαίης, Ion. pro γαίας. θ. 117. ε. 19. 70. 161. ϑ. 147. 417.

Γαιήοχος, ῦ, ὁ, terram continens. Dicitur & pro eodem contractè γαιῆχος, & γαιῆχος. ex γαῖα, terra, & ἔχω, contineo. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. ε. 588.

Γαλαξαύρη, nomen proprium mul. θ. 353.

Γαλάτεια, nomen mul. θ. 250.

Γαλήνη, nomen mul. θ. 244.

Γαμβρὸν, acc sing. à γαμβρὸς, ῦ, ὁ, gener. ρ. 818.

Γαμεῖν, præs. inf. verbi γαμέω, f. ήσω, uxorem duco. ε. 697.

Γαμετὴ, uxor, *nupta*; at γαμέτης, ῦ, ὁ, *maritus*. Th. γαμέω, ῶ, uxorem duco. ε. 404.

Γαμεῖτο, γαμέοιτο, γαμοῖτο, nubat. præs. opt. pass. à γαμέω. ε. 696.

Γάμος, γάμου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ. ε. 695. θ. 603.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi sunt ungues, ex γαμψὸς, idem quod καμψὸς, incurvus, inflexus. Th. κάμπτω f. ψω, p. φα, flecto, incurvo. & ὄνυξ, υχος, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γὰρ, *enim*, *nam*, *namque*. Conjunct. ε. 5. 14. 21, &c.

Γαστὴρ, έρος, ἡ, γαστέρες, ventres, fruges consumere nati. θ. 16.

Γ', pro γε, *quidem*, certé. syllabica adjectio. ε. 736. 185. 244.

Γεγάασι, 3. pl. præt. med. à γάω in præt. med. γέγαα. Th. γίνομαι, gignor. ε. 108.

Γείνατ', pro γείνατο, produxit. a. 1. med. in prima persona, ἐγεινάμην, & γείνασθαι. a. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνεσθ' imperf. med. Th. γείνομαι nascor. θ. 185. & 82. ε. 769. α. 88.

α. 88. 49, &c.

Γείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, quasi ex γέα, terra, & ἐτης, ὁ, *sodalis, amicus*. q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris*. ac. sing. γείτονα. & γείτοσι, dat. pl. ε. 23. 398. 699.

Γελᾷ, 3. perf. præf. à γελάω, *rideo* f. ασω. γελόωντες. pl. num. præf. part. Poëticè pro γελῶντες posito ο ante α, & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενεὴ generatio, ἡ, Ionicè pro γενεά. Th. γείνομαι, gignor. ε. 282. ϑ. 871. σ. 55.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem Themate derivatur. θ. 610.

Γένεο, Ion. pro γένου, & hoc pro ἐγένου, a. 2. med. *fuisti*, ab ἐγενόμην, ου, ετο. Th. γείνομαι, sum, nascor, f. 2. pass. γενήσομαι. p. γεγένημαι. a. 1. m. ἐγεινάμην. ϑ. 657.

Γένεια, acc. pl. à γένειον, ου, τὸ, mentum, maxilla. Th. γένυς, υος, ἡ, mentum. α. 167. 418.

Γένετ', pro ἐγένετο, fuerit, a 2. med. ἐγενόμην. Th. γείνομαι, sum, nascor. ϑ. 115.

Γένοιτο, 3. sin. a. 2. med. opt. γένοιτο, pro γένετο, a 2. m. & hoc pro ἐγένετο, metri causa abjicitur augmentum. γένοντο, 3. person. pl. a. 2. m. verb. γείνομαι. θ. 199.

Γενεσὴ, ῆς, ἡ, partus generatio. Th. γείνομαι, nascor. ·. 271.

Γένηται, fieret, a 2 med. sub. γενέσθαι, a. 2. m. inf. à γείνομαι, sum. fut. 1. pass. γενηθήσομαι. p. m. γέγονα. ε. 88. 342.

Γένος, εος, τὸ, genus. à γείνομαι, nascor. ε. 11. 109.

Γεράεσι, dat. pl. Ion. & Poët. à γέρας, γέρατος, αος, & ως, τὸ, *munus*. θ. 449.

Γέρανος, ου, ἡ, grus. ε. 446.

Γέρας, ατος, αος, & ως, τὸ, *donum, munus*. gen. pl. γεράων. ε. 125. θ. 393.

Γέροντος, gen. & acc. γέροντα, à γέρων, οντος, ὁ, senex. θ. 1003.

Γῆ, gen. γῆς, ἡ, terra, ex γέα. circumflectitur in omnibus casibus, & in prosa usurpatur pro terra. ϑ. 679. ε. 561.

Γηθήσας, a. 1. part. à γηθέω. f. ήσω, gaudeo, lætor. Doricè γαθέω, unde Latinorum *gaudeo*. hinc γήθησεν, a. 1 ind. act. Io. α. 116. ϑ. 173. ε. 474.

Γῆμε, duxit. 3. sing. a. 1. act. indic. γῆμα, γῆμας, γῆμε. Ion. & Poët. ab ἔγημα, pro ἐγάμησα. Th. γαμέω, ήσω, uxorem duco. γῆμαι, a. 1. act. infin. γήμῃς, a 1. sub. θ. 604. 960. ε. 699.

Γηραιὸς, οῦ, ὁ, *senex*. à γῆρας, ατος, αος, ως, τὸ, *senectus*. ε. 376.

Γηράντεσσι, dat. pl. Poëticus, à γήρας, γήραντος, senescens. vel γήρας, est a. 1. part. pro γηράσας à γηράω, senesco, unde ἐγήρασα, est & hinc per syncopen ἔγηρα, sicut pro ἐγάμησα ἔγημα. Th. γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ·. 186.

Γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ἐπὶ γῆρας ἱκέσθαι, ad senectutem per-

pervenire. dat. γήραϊ. ε. 703. 92.

Γηράσκοντας, ſeneſcentes, ac. pl. præſ. part. à γηράσκω, conſeneſco, f. άσω, p. γεγήρακα. γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Th. γῆρας, αῖος, τὸ, ſenectus. ε. 183.

Γηροκόμοιο, gen. Ion. à γηροκόμος. qui curat & alit aliquem in ſenectute. à γῆρας, αῖος, τὸ, ſenectus, & κομέω, ῶ, f. ήσω, curam gero. θ. 605.

Γηρυονῆα, ac. ſing. à γηρυονεὺς, έος, ὁ, nomen viri. ϑ. 287. 309.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύεται, à γηρύομαι, conqueror. Th. γῆρυς, υος, ἡ, vox, guttur. ε. 258.

Γῆς. ϑ. 106. 807.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αντος, ὁ. gigas. à γῆ & γάω. Nam terræ filii dicuntur. θ. 50. 185.

Γίνεσθαι, præſ. inf. activè capitur generare ſcil. debet. Alii legunt γείνασθαι, a. 1. m. inf. à γείνομαι, gignor. Vide γένετ'. ε. 791.

Γίνετ' imperf. paſſ. Ion. à γίνομαι. Vide γένετ'. α. 414.

Γινομένης, γινόμενον, præſ. part. à γίνομαι, naſco. ε. 819. 490.

Γινώσκω, cognoſco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων, ως. ω. a. 2. imperat. γνῶθι, præt. paſſ. ἔγνωσμαι. ε. 279.

Γλαύκη, nomen proprium mul. ϑ. 244.

Γλαυκὴν, accuſat. ſingular. ab Adj. γλαυκὸς, ἡ, ὸν, cæſius, glaucus. θ. 440.

Γλαυκιόων, Poët. pro γλαυκιάων, præſ. part. à γλαυκιάω, ῶ, & Poëticè γλαυκιόω, glaucis oculis terribiliter intueor, ſicut pro ὁράω, ὁρῶ, Poëticè dicitur ὁρόω. Them. γλαυκος, ου, ὁ, glaucus, cæſius. α. 430.

Γλαυκονόμη, nomen proprium mul. θ. 256.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, cæſios habens oculos, epitheton Minervæ, ex γλαυκὸς, cæſius, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, vultus, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυκώπιδα. Th. ὄπτομαι, video. ε. 72. ϑ. 13.

Γλάφει, 3. præſ. ind. verbi γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρὸς, οῦ, ὁ cavus: à γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. θ. 297.

Γλάφυ pro γλαφυρὸν, antrum. Th. γλάφω. ε. 531.

Γλυκερὸς, ἡ, ὸν, dulcis. à γλυκὺς, έος, ὁ, dulcis. θ. 97. α 331.

Γλῶσσα, & Att. γλῶττα, lingua, ἡ, dat. pl. Ion. γλώσσῃσι, pro γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπτοῖσι, dat. plur. Ionic. à γναμπτὸς, incurvus, hoc à γνάμπτω, incurvo. Th. κάμπτω, flecto. ε. 203.

Γνῶ, pro ἔγνω, cognovit, 3. perf. a. 2. ind. à γινώσκω, cognoſco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων. θ. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à γόμφος, ου, ὁ, cuneus, clavus. ε. 429.

Γονεῦσιν, dat. pl. à γονεὺς, έος, ὁ, pa-

parens. γονῇ, dat. sing. à γονὴ, ῆς, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. ε. 233. & 731.

όνος, ου, soboles, generatio. Th. γείνομαι, gignor. θ. 495.

οργοὺς, acc. pl. à γοργὸς, οῦ, ὁ, velox. θ. 274. α. 237.

οργοῦς, gen. sing. pro γοργόος, à Γοργὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. α. 224.

οργόνες, dictæ sunt Phorci filiæ, Medusa, Sthenyo & Euryale, à γοργὼν, όνος, ὁ, nomen animalis noxii in Africa. α. 230.

ούνατα, ac. pl. & γούναθ', pro γόνατα, à γόνυ, τὸ, genu, in genit. τοῦ γόνυος & γόνατος, & γούνος. ε. 585. θ. 460.

ουνοῖσιν, dat. pl. à γουνὸς, *fertilis*. Ion. epenth. pro γόνος, hoc à γονὴ, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. θ. 54.

ουνοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *genua pinguis*. ex γόνυ, genu, & παχὺς, έος ὁ, *crassus*. α. 266.

ραία, nomen mul. à γραία, ας, ἡ, *anus*, *vetula*. idem quod γραῦς, αὸς, ἡ. θ. 270.

ρύνικοι, Nom propr. θ. 342.

υάλοις, dat pl. *jugis*. à γύαλοι, ου, τὸ, *cavitas*. θ. 499.

ύγης, ἡ Γύγη, nomen mul. θ. 149. ε. 66.

ύην, *dentale*, à γύης, ου, ὁ, dentale in aratro. at γύα seu γύη, Ion. jugerum. ε. 425.

υῖα, pl. num. membra, à γυῖον, ου, τὸ, membrum θ. 592.

υιοβόρος, ου, ὁ, *membra depascens*, ex γυῖον, ου, τὸ, membrum, & κορέω, item κορέννυμι, *satio*, item *depascor*. Qui depascitur, ille satiatur. ε. 66.

Γυωθεὶς, mutilatus. a. 1. part. pass. à γυιόω, f. ώσω, claudum reddo, membra frango. Th. γυῖον, ου, τὸ, membrum. θ. 838.

Γυμνὸν, ac. à γυμνὸς, οῦ, ὁ, nudus. ε. 389.

Γυμνωθέντα, ac. sing. a. 1. part. pass. à γυμνόω, *denudo*. Th. γυμνὸς, οῦ, ὁ, nudus. α. 334. 460.

Γυναικείῳ, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, ου, ὁ, muliebris. hinc & γυναικεῖον, ου, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνὴ, ἡ, mulier. ε. 751.

Γυνὴ, ἡ, *mulier*, *adolescentula*, genit. γυναικὸς, dat. γυναικὶ, accus. γυναῖκα, voc. ὦ γύναι, dat. plur. γυναιξί. ε. 94. 700. θ. 513.

Δ.

ΔΑΐ, dat. sing. pro δαΐδι per apocopen, à δαῒς, ΐδος, ἡ, *pugna*. Th. est δάω, uro. θ. 650.

Δαιδαλέοιο, Gen. Poët. pro δαιδαλέου, à δαιδάλεος, *artificiosus*; derivatur à Δαίδαλος, ου, ὁ, qui fuit ingeniosissimus & scientissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαίω, *scio*. α. 334. 460. 137.

Δαΐδων, gen. pl. à δαΐς, ΐδος, ἡ, *fax*. Th. δαίω, propriè *uro*. α. 275.

Δαίετο, imperf. Ion. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Deus, quasi δαήμων. α. 94. δαίμονα. θ. 991. hinc δαιμόνιος, *venerandus*, unde δαιμόνι', pro δαιμόνιε in vocat. θ. 655. & δαιμονίη, pro δαιμονία, Ion. θ. 655.

Δαῖτα, ac. sing. à δαίς, δαιτὸς, ἡ, *cibus, epulum*. δαιτί. in acc. plur. δαῖτας. à δαίω, epulum præbeo. ε. 340. 720. 740. θ. 802.

Δαΐφρων, *prudens, bellicosus*. gen. δαΐφρονος, ex δαίω, disco, vel divido, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. α. 119. ε. 652.

Δάκεν, 3. sing. a. 2 Ion. pro ἔδακεν, momordit. à δάκνω, mordeo, f. δήξομαι, p. δέδηχα. a. 2. ἔδακον. a. 1. pass. ἐδήχθην. a. 2. pass. ἐδάκην. θ. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υος, τὸ, *lacryma*: hinc δακρυόεις, εντος, lacrymosus. α. 132. 270. θ. 227.

Δαλοῦ, genit. à δαλὸς, οῦ, ὁ, *titio*. Th. δαίω, *uro*. ε. 703.

Δαμαζόμενος, præs. part. à δαμάζω, *edomo*. δαμάσσας, poëticè pro δαμάσας. part. a 1. act. Th. δαμάω, domo. θ. 865. 490. α. 11.

Δάμασσε, a. 1. Ion. à δαμάω, *domo*, f. άσω. ε. 857.

Δαμέντες, part. a. 2. pass. *domiti*. à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῆναι, a. 2. pass. infin. δάμναται, domat. præs. à δάμναμαι. Th. δαμάω, domo. ε. 151. θ. 464. 122.

Δανάης, ἡ, δανάη, ης, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης. filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina à Δαναὸς, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ sumptus. Them. δαπανάω, ῶ, f. ήσω, consumo, ε 721.

Δάσσαντο, 3 pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἐδάσαντο. augmentum abjicitur & σῖγμα duplicatur. à δάζομαι, divido, f. σομαι, a. 1. m. ἐδασάμην. hinc δασσάμενοι & δάσασθαι. hinc δασμὸς, *distributio*, item tributum, quod penditur ab hostibus brand-schatzung Th. δαίω, divido. θ. 112. 50[illegible] 425. ε. 444.

Δασυστέρνων, gen. pl. à δασύστερνος, hirsutum pectus habens, ex δασὺς, densus, & στέρνον, ου, τὸ, pectus. ε. 512.

Δατέασθαι, præs. inf. pass. *dividi*, pro δατέεσθαι, exemplaria habent δατέασθαι, α pro ε. à δατέομαι, *dividor*. Th. δαίω, divido. ε. 765. θ. 606.

Δάφνης, gen. à δάφνη, ης, ἡ, laurus. ε. 433. θ. 30.

Δαφοίνεος, *valde funestus, ruber*, seu δαφοινὸς, ἡ, ὸν, *cædis avidus*. ex δα, quæ particula per se nihil significat, sed in compositione auget, & φένω, occido,

do. α. 159. & 250.

Δ, vel δ', autem, vero. Sæpe ſubjungitur particulæ μὲν, vim adverſativam habens. ε. 10. 13. 24. 34. 37, &c.

Δέδαςαι, attributa eſt, perf. paſſ. ind. à δάζομαι, divido, partior. f. δάσομαι. præt. paſſ. δέδασμαι. Th. δαίω, divido. ϑ. 789.

Δεδήει, ardebat. 3. ſing. pluſq. perf. med. pro ἐδεδήειν, à δαίω, uro, præt. med. δέδηα. pl. perf. ἐδεδήειν. α. 155.

Δεδμημένοι, præt. part. paſſ. domiti, à δέμω, domo. f. δεμῶ. p. δέδμηκα, præt. paſſ. δέδμημαι. aor. 2. ἐδάμην. hinc in infinit. δαμῆναι, & δαμήμεναι. ε. 116. Them. δαμάω, domo.

Δεδοκημένος, obſervans. à δοκέω, obſervo f. ήσω. Th. δοκάζω, f. ασω, obſervo. α. 2. 4.

Δεδορκὼς, intuens, præt. med. part. à δέρκω, video. f. 2. δρακῶ. aor. 2. ἔδρακον. a. 1. paſſ. ἐδέρχθην. p. m. δέδορκα. α. 145.

Δειδίξεται, perterrebit. 3. ſing. fut. med. poët. à δειδίττομαι, terreo. f. ίξομαι. Th. δείδω. f. σω. timeo. α. 111.

Δειδιότες, metuentes, part. præt. med. à δείδω timeo, præterito med. δέδια & δείδια. poëticè, unde part. δειδιώς. α. 248.

Δεικνῦ 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perſ. ſing ind. à δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. ε. 449. 524. 500.

Δειλὸς, ῦ, ὁ, timidus. à δείδω, timeo. ε. 711, 183. 212.

Δεῖμος, ου, ὁ, nomen viri, à δείδω, timeo. ι. 195. 463. θ. 934.

Δεινὸς, ή, όν. terribilis, gravis. δεινοῖο, poëticè pro δεινοῦ. δεινῇς pro δειναῖς. θ. 829. δεινοῖσι. dat. pl. Ion hinc δεινότατος, acerrimus, ſuperlat. ε. 367. α. 71. 129. θ. 138. 155.

Δεινωποὶ, nom. pl. graves aſpectu ex δεινὸς, gravis, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, facies. Th. ὄπτομαι, video. At. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox. α. 250.

Δεῖξαι, f. 1. δεῖξαι. a. 1. inf. à δείκνυμι, oſtendo, f. ξω. p. χα. ε. 646. 610.

Δειπνήσαι, a. 1. part. à δειπνέω, cœno. f. ήσω. Th. δεῖπνον, ου, τὸ, cœna. ε. 440.

Δειπνολόχης, comeſſatricis gen. ſing. g. f. pro δειπνολόχου. Adjectiva enim compoſita ſunt g. c. δειπνολόχος, ου, ὁ ἡ, propriè qui conviviis inſidiatur, h. e. qui convivia captat, comeſſator, vel qui accuratè illa obſervat, aut loco ſuo curat. ex δεῖπνον, cœna, convivium, & λόχος, ου, ὁ, inſidiæ. ε 702.

Δεῖπνον, ου, τὸ convivium. ε 207.

Δειρὴν, acc. ſing. à δειρὴ, ῆς, ἡ, collum. vel δέρη. α. 391. θ. 727.

Δέκα, unde eſt δέκατος, decimus. f. g. δεκάτη. ε. 610. ϑ. 726. 789. 803.

Δεκαδώρῳ, dat. ſing. à δεκάδωρος, qui decem palmorum

eſt,

est, ex δέκα, *decem*, & δῶρον, ου, τὸ, *palmus*, donum. ε. 424.

Δελφῖνες, nom. pl. à δελφὶν, seu δελφὶς, ῖνος, delphin. α. 210. & 212.

Δέμας, corpus, τὸ ἄκλιτον, & indeclinabile. ϑ. 260.

Δέμνια, τὰ, *cubilia maritorum*, à δέμνιον, ου, τὸ, stratum, lectus. à δέμω, *edomo*. ε. 326.

Δένδρεα, pl. num. à δένδρεον, ου, τὸ, *arbor, lignum*. Poëticè pro δένδρον. sic ἀδελφειὸς pro ἀδελφὸς, *frater*. ϑ. 216. ε. 581.

Δέξατο, a. 1. med. Ion. pro ἐδέξατο, à δέχομαι, recipio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. a. 1. m. ἐδεξάμην. ϑ. 185. ε. 87. 711.

Δεξιτερῇ, ᾷ, ὸν, Δεξιτερῇ, dat. fin. pro δεξιτερᾷ. Ion. à δεξιὰ, *dextra manus*. παρὰ τὸ δέχεσθαι, fut. δέξομαι. ϑ. 179.

Δέος, δέεος, τὸ, *timor*. Th. δείδω, f. σω. timeo. p. δέδοικα, δείδια, δέδια. ϑ. 167.

Δέον, 3 pl. imperf. act. pro ἔδεον, ligabant, à δέω, *vincio*. f. ήσω. α. 291.

Δερκιόωνται, pro δερκιῶνται, aspiciunt, à δερκιάομαι, ῶμαι, & Poët. δερκιόωμαι. Th. δέρκω, video. α. 236. ϑ. 911.

Δερκομένω, tuentes, præs. part. dualis numeri, à δερκόμενος. δερκομένοιο, gen. Ion. δερκομενάων, f g. pl. num. Æolicè pro δερκομένων, à δερκομένη. præs. part. idem quod δέρκω, seu δέρκομαι, videor. θ. 910. 828. α. 236. 169.

Δέρμα, ατος, τὸ, *cutis*, à δέρω, *excorio*. Th. δέρας, ατος, τὸ, pellis, corium. ε. 511.

Δεσμεύων, manipulans, præs. part. à δεσμεύω, idem quod δεσμέω & δεσμόω, ligo. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, vinculum. Th. δέω, ligo. ε. 479.

Δεσμοῦ, gen. sing. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, *vinculum*, & in pl. δεσμοὶ vel δεσμά. hinc δεσμεύω, *vincio*. Th. δέω, ligo. α. 43. θ. 501.

Δεύσῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. à δεύω, *humecto, rigo*. f. εύσω. ε. 554.

Δεῦτε, huc, agite. adverb. hortantis. à sing. δεῦρο, huc, hunc in locum. ε. 2.

Δεύτερος, ου, ὁ, secundus. ε. 126. 141. θ. 47.

Δέχεται, 3. sing. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. ϑ. 800.

Δὴ *sane, jam*. in carmine modo postponitur, modo præponitur. ε. 2. δὴ τότε, jam tum. ϑ. 643.

Δηθὰ, diu, adverb. à δὴν, diu. ϑ. 623.

Δηϊοτῆτος, gen. à δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, *pugna*. à δήϊος, *hostilis*: & hoc à δαίω, *uro*. ϑ. 662. 852.

Δημήτηρ, ἡ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτηρ, *Ceres*. Δημήτερος, Δημήτερι, Δήμητρα. θ. 454. 912. ε. 298.

Δημὸς, οῦ, ὁ, *adeps*, pinguedo. Vide in δῆμος, ου, ὁ, populus. ϑ. 538. 541.

Δῆμος, ου, ὁ, *populus*. ε. 259. ϑ. 971.

Δήνεα, acc. pl. *consilia.* à δῆνος, εος, τὸ, *consilium, vaframentum.* Chaldaice *dena,* meditari. alii habent μήδεα. ϑ. 236.
Δὴ ρ'. θ. 888.
Δὴ ρα. Jam. θ 883.
Δῆριν acc. sing. à δῆρις, ιος, ἡ, *lis, contentio.* hinc δηριάω, *pugno.* ε. 14. 33. α. 241. 251.
Δηρὸν, *diu,* adverbialiter usurpatur pro δήν. θ. 629.
Δῆσε, a. 1. ind. Ion. pro ἔδησε, *ligavit,* δῆσαι, a. 1. med. inf. à δέω, *ligo.* θ. 618. ε. 540.
Δή τοι, sané. θ. 1014.
Δηώσειν, fut. 1. activ. infinit. à δηόω, *populor, occido.* pro quo Poëtæ etiam δηϊόω, à δήϊος vel δάϊος, *hostilis.* Th. est δαΐω, *uro, vasto.* α. 67.
Δία, *Jovem,* ac. sin. à Ζεὺς, Διὸς, Διῒ, Δία, vocat. Ζεῦ, Jupiter. Δὶ. θ. 468. ε. 52.
Διὰ, præpositio. διὰ βουλὰς, ex consiliis, διὰ Θρήκης, per Thraciam. ε. 13. 505. θ. 398.
Δῖα, *divina.* h. e. præstantissima. α. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter. α. 338. θ. 376.
Διαβὰς, part. a. 2. act. *emensus.* à διαβαίνω, transeo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 1. ἔβην, a. 2. part. βάς. θ. 292.
Διαβῇ, transierit. a. 2. act. subj. διαβῶ. Th. βαίνω, eo. ε. 738.
Διάησι, 3. pers. ind. sing. perflat. ex διὰ, & ἄημι, *flo.* Th. ἄω, ἥσω, flo, spiro. ε. 512. 517.
Διάκτορος, ου, ὁ, *nuntius.* Dicitur etiam διάκτωρ, ορος, ὁ, à διάγω, traduco, transmitto. ε. 77. 68.
Διακρινώμεθα, 1. pers. pl. præs. sub. à διακρίνω, discerno Th. κρίνω, f. νῶ, secerno, judico, p. κέκρικα, a. 1. ἔκρινα. ε. 35. θ. 85.
Διαμπερὲς, adverb. *perpetuo,* ex διὰ, ἀνὰ, & πέρας, ατος, τὸ, *terminus.* q d. penitus (διὰ intendit significationem) ad finem. ε. 234. θ. 402.
Δῖαν, acc. à δῖος, α, ον, divinus, bonus Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter. α. 287. ε. 477.
Διασκιδνᾶσι, dissipāt, 3. pl. præ. act. à διασκίδνημι, dissipo, ad formam ἵστημι. Th. est. σκεδάω, σκεδάζω, & σκεδάννυμι, *dispergo* f. άσω. θ. 875.
Διδάξῃς, a. 1. sub. à διδάσκω, *doceo,* f. διδάξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα, a. 1. pass. ἐδιδάχθην. ε. 697.
Διδασκῆσαι, a. 1. act. infin. verbi διδασκέω, idem quod διδάσκω, doceo. ε. 64.
Διδοῖ, dat. pro δίδωσι, à διδόω. Th. δίδωμι, do. f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. α. 328. ε. 279. 636. θ 219.
Διδυμάονε, geminos, dualis num. à διδυμάων, ονος, pro δίδυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, geminus. α. 49.
Διεδάσσατο, *distribuit,* 3. sing. a. 1. med. à διαδάζω. σ. poeticè duplicatur. sic διεδάσσαο, *divisisti,* 2. sing. a. 1. med. pro διεδάσω, Ion. ω mutatur in αο. Th. δαίω, divido. θ. 544.

ϑ. 544. 885.

Διέκειτο, constitutum erat, imperf. med. à διάκειμαι, constitutus sum. Th. κεῖμαι, f. κείσομαι, jaceo. α. 20.

Διέλοντο pro διείλοντο, p. 3. pl. a. 2. med. à διαιρέω, ῶ, divido, f. ήσω, p. διῄρηκα, a. 2. διεῖλον. Th. αἱρέω, eligo. ϑ. 112.

Διερὴν, humidam, acc. à διερὸς, humidus. Th. διαίνω, f. ανῶ, humecto. ε. 458.

Διέταξε, disposuit. a. 1. ind. verbi διατάσσω, vel ττω, ordino. Th. τάσσω, vel ττω, f. ξω. p. τέταχα, a. 1. ἔταξα. ε. 274. θ. 74.

Διετεκμήραντο, destinârunt. 3. pl. a. 1. med. διατεκμαίρω, certis signis probo, f. αρῶ, a. 1. ἐτέκμηρα. Th. τέκμαρ, αρος, τὸ, signum. ε. 395.

Δίζεσθαι, inquirere, præs. med. infinit. à δίζημαι, quæro fut. διζήσομαι. Th. δίζω, quæro. ε. 601. 426.

Δίη, divina, à Ζεὺς, Jupiter. ϑ. 260. 866.

Διηνεκέεσσι, longis, dativ. pl. poët. à διηνεκὴς: ex διὰ & ἠνεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. perpetuus. διηνεκέως, prolixè. θ. 627. 812.

Διὶ, dat. sing. à Ζεὺς, vide suo loco. ε. 69. 257. 463 &c.

Δίκαιος, justus. ε. 268. & δίκαι per apostrophen. ε. 278.

Δικαιότερον, justus, comp. à δίκαιος, justus. Th. δίκη. ε. 157.

Δίκας, acc. pl. à δίκη, ἡ, jus, fas. δίκῃσι, dat. pl. pro δίκαις. indè δίκαιος, ου, justus. & δίκαι per apostrophen, pro δίκαια. ε. 123. 217. 278.

Δικάσαι, a. 1. act. infin. pro δικάσαι: à δικάζω, jus dico. Th. δίκη, jus, ἡ. ε. 39.

Δινέμεν, vertere. præs. inf. Ion. pro Æolico δινέμεναι, communiter δινεῖν, à δινέω, moveo, f. ήσω, à δίνη, ης, ἡ, vortex. ε. 596.

Δινήεντας, ac. pl. à δινήεις, εσσα, εν, vorticosus a, um, à δίνη, ης, ἡ, vortex, gurges. ϑ. 337.

Δίνῃς, dat. pl. Ionic. pro δίναις, à δίνη, vortex. ϑ. 791.

Διόθεν adverb. è loco, à Jove. Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter. ε. 765.

Διὸς, Jovis. gen. à Ζεὺς, Jupiter vocat. ὦ Ζεῦ. ε. 4. 36, &c.

Δῖον, δῖος, δῖα, divus, a, um. Th. Ζεύς. θ. 991.

Διογενὴς, à Jove generatus, generosus ex Διὸς & γενὴς pro γενής. Th. γίνομαι, nascor, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι. α. 340.

Διοτρεφέος, à Jove nutritus, à διοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ ex Διὸς & τρέφω, alo, f. θρέψω, p. τέτροφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 992. 82. α. 118.

Δὶς, bis, adverb. ε. 709. 299.

Δίφρου, gen. sing. à δίφρος (quasi δίφορος) ου, ὁ, locus in curru ubi auriga & parabates sedebant. per syn. memb. currus. α. 321. 324. 109, &c.

Διζῶσα, inquirens, pr. part. f. g. à διζάω, quæro, f. ήσω. ε. 377.

Δίχ', pro δίχα, seorsim. Th. ex δὶς, bis. ε. 160.

Διόνυσος, Bacchus, quia, quum nasceretur, femur Διὸς ἔνυξε

Δ
ut hab
pter 1
& ο m
612.
Διώνη
q. d.
gina.
Δμηθε
δμηθ
à δμ
f. δεμ
præt.
Hinc a
Vide
θ. 10
Δμῶας,
servus
δμῶσ
ῦ, ὁ, id
δαμάς
764.
Δνοφερ
ερῆσι,
ρ@, ε
107.
Δοιά, &
dual.
pro δ
Δοιεν, 3
à δίδω
Δοιώ, du
134.
Δοκδ'ω
verbi δ
Th δ
. 333
Δολίω,
dolus.
arte. T
fraus.
δολιχ'

ut habet fabula gentilis. Propter metrum τὸ σ duplicatur, & ο mutatur in ω. α. 400. ε. 612. ϑ. 941.

Διώνη, nomen Idoli Ethnici, q. d. Διὸς ἄνασσα, Jovis regina. ϑ. 17. 353.

Δμηθεῖσα, & per apostroph. δμηθεῖσ', a. 1. part. f. g. *domita*. à δμάω, (pro δαμάω domo.) f. δμήσω. præt. act. δέδμηκα. præt. pass. δέδμημαι, σαι, ται. Hinc a. 1. pass. ἐδμήθην, ης, η. Vide supra δαμνᾶται. α. 48. ϑ. 1000.

Δμῶας, acc. pl. à δμῶς, ωὸς, ὁ, *servus domitus*, in dativ. pl. δμῶσι & δμώεσσι. & δμωός, ὃ, ὁ, idem quod δμώς. Th. est δαμάω, *domo*, ε 428. 457. 595. 764. α. 39. 276.

Δνοφερὸς, ὴ, ὸν, tenebrosus, δνοφερῆσι, dat. pl. (Ion.) à δνόφος, ου, ὁ, tenebræ, caligo. ϑ. 107. 736. 807. 826.

Δοιὰ, & δοιὼ, & δοιοὶ, plur. & dual. numeri tantum, Poët. pro δύο, vel δύω, *duo*. ε. 430.

Δοῖεν, 3. pl. a. 2. opt. pro δοίησαν, à δίδωμι, f. δώσω, do. ε. 186.

Δοιὼ, dual. num. Vide δοιά. α. 234.

Δοκάζων, *insidiatus*, part. præs. verbi δοκάζω, *observo*. f. άσω. Th δοκάζω, f. άσω, observo. ε. 333. 480.

Δολίην, acc. sing. à δόλιος, *dolosus*. δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ, *dolosa arte*. Them. δόλος, ου, ὁ, *dolus, fraus*. ϑ. 160. 540.

Δολιχ', *longas*, per apost. pro δολιχὰ, acc. pl. n. g. à δολιχὸς, ὴ, ὸν, longus. ϑ. 186.

Δολοφρονέω, f. ήσω, *cogito fraudes*, à δόλος, & φρὴν, mens. ϑ. 550.

Δόλῳ, dat. sing. à δόλος, ου, ὁ, dolus. ε. 83. θ. 889.

Δολωθεὶς, a. 1. part. à δολόω, *dolos machinor*, circumvenio. ϑ. 494.

Δόμεν, *dare*, a. 2. act. infi. Hoc ut & δόμεναι, Dor. pro δοῦναι. T. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 352.

Δόμος, ου, ὁ, domus. à δέμομαι. *ædifico*, præt. med. δέδομα. θ. 386. hinc δόμονδε, domum versus. ε. 96. α. 38.

Δορυσσόῳ, *hastarum concussori*, à δορυσσόος, ex δόρυ, lancea, & σόος, à σείω, *quatio, moveo*, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δὸς, a. 2. imperat. ut & δότε, *date*, à δίδωμι, do. f. δώσω. a. 2. ἔδων. ε. 451. hinc δόσις, δόσι, *munus*. θ. 93. 104.

Δότειρα, *datrix*, à δοτὴρ, ῆρος, *dator*, ὁ. T. δίδωμι, ε. 354. α. 131

Δοῦπος, ου, ὁ, *fragor, strepitus*. ϑ. 70. 703.

Δοῦρα, *ligna*, acc. pl. pro δούρατα, per apocopen, & hoc pro δόρατα, à δόρυ, δόρατος, & δουρὸς, *lignum*, dat. δούρατι, δουρί. ε. 454. 805. α. 362.

Δοχμωθεὶς, sese obliquans, a. 1. part. pass. à δοχμόω. Th. δοχμὸς, ὴ, ὸν, *obliquus*. α. 389.

Δράκοντος, gen. à δράκων, οντος, ὁ, *draco*. α. 144. θ. 322.

Δράκον, aspiciebant, pro ἔδρακον,

κον, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video, in aor. 2. ἔδαρκον, facta metathesi ἔδρακον, p. m. δέδορκα. α. 262.

Δράκοντε, dracones, dual. nu. à δράκων, οντος, ὁ, draco α. 233.

Δράκων, οντος, ὁ, draco. dat. pl. δράκουσι. θ. 323. α 166.

Δρεπάνας, acc. *falces*, à δρεπάνη. idem δρέπανον, ου, τὸ. à δρέπω, *carpo*, f. δρέψω. hinc δρέψασθαι. aor. 1. med. inf. α. 292. θ. 31. 162.

Δρέψασθαι. Vide in Δρεπάνας.

Δριμεῖαν, acerbam, à δριμὺς, εια, υ, propriè *acris gustu seu sapore*. per metaph. *gravis, molestus*. α. 261, 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλος, est nomen viri, *qui quercuum satis habet*. α. 187.

Δρύαντα, acc. sing. à δρύας, αντος, ὁ, nomen viri, à δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. tam durus ut quercus. α. 179.

Δρῦς, υὸς, ἡ *quercus*. in ac. δρῦν, hinc δρύα, acc. à δρύον, ου, τὸ, *nemus, quercetum*. ε. 230. 528. θ. 35. α. 376.

Δυαμβὼν, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 248.

Δύναμις, εως, ἡ, *potentia*. dat. δυνάμει à δύναμαι, *possum*. in 2. sing. δύνασαι, ad formam κρέμαμαι. f. δυνήσομαι.

Δύνηαι, Ion. pro δύνῃ, 2. sing. præs. med. subj. usitate δύνῃ. a. 1. pass. ἐδυνήθην. θ. 420. ε. 348. 213. α. 121.

Δύνουσι, 3. pers. ind. præs. pro δύνουσι, *ingrediuntur*, à δύνω, δύω, & δῦμι, subeo, f. δύσω, p. δέδυκα, a. 2. ἔδυν, υς, υ, α. 151. ε. 614.

Δύῃ, 3. pers. præs. subj. verb. δύω, subeo. ε. 726.

Δύο, communiter, *duo*, δύω Att. gen. dual. δυοῖν, f. δυεῖν, *duorum*, dat. pl. δυσί. α. 112. ε. 12.

Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω, subeo. f. σω, p. δέδυκα. a. 1. ἔδυσα. a. 1. inf. act. δῦσαι, pro ἀποδῦσαι per τμῆσιν. ε. 329.

Δυσηλεγέες, molestæ. pl. à δυσηλεγὴς, έος, *molestus*. ex δὺς quæ particula in comp. tantum legitur, significátque *difficulter*, & ἀλέγω, curo, f. ξω. ε. 504. θ. 652.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ, ἡ, *raucus*. Th. κέλαδος, ου, ὁ, *sonus, vox*. ε. 194.

Δυσνομίην, acc. Ion. à δυσνομία, Ion. α mutatur in η, propriè *mala legum institutio*, item *licentia*, quâ qui utuntur, difficulter se legibus subjiciunt, jugum legum excutiunt, ex δὺς, & νόμος, lex. hoc à νέμω, tribuo. θ. 230.

Δυσπέμφελος, gravis accessu, propriè *trajectu difficilis*. ex δὺς & πέπεμφα, ver. πέμπω, f. ψω, mitto. ε. 720. θ. 440.

Δύσεο, induere, Poeticè pro δύσεο, Ion. & hoc pro δύσω, præs. med. imperat. à δύω, σω, f. m. δύσομαι. unde formant novum verb. δύσομαι, *induo*. ἐδυσόμην, ου, ετο, *induebam*. Th. δύνω, vel δύω, subeo. α. 108.

Δυσπεμφελέων, gen. pl Æol. g. f. pro δυσπεμφελῶν. præs. part. à δύσομαι, mergor. idem quod δυώω & δύω, subeo. ε. 382.

Δυσφήμοιο, ominoso, gen. sing. Ion. à δύσφημος, malè ominis, ex δυς, & φάω, vel φημὶ, dico. ε. 733.

Δυσφρονέων, præs part. à δυσφρονέω, animum abjicio, ægrè fero. ex δυς, & φρὴν, φρενὸς, mens. ϑ. 102.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. Æol. à δυσφροσύνη, animi ægritudo, ex δυς, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, animus. ϑ. 528.

Δυσωνύμου, gen. sing. à δυσώνυμος, inauspicatus. ex δυς, & ὄνομα, nomen, cui est infaustum nomen. ϑ. 171.

Δυωδεκάτη, duodecima, δυωδεκαταῖος, duodecimus, & duodecim annorum, à δυωδέκατος, duodecimus. ex δύω, & δέκα, decem. ε. 749. 774. 789.

Δυωδεκάμηνον, ex δυώδεκα, duodecim, & μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis. ε. 750.

Δῷ (δῷ, δῷς, δῷ) 3. sing. a. 2. act. subj. à δίδωμι, do. ε. 352. ϑ. 933.

Δώδεκα, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δῴη, dederit, Atticè pro δοίη, a. 2. opt. act. à δίδωμι, do. Vide δοίην. ε. 355.

Δῶκε, dedit, pro δῶκε, & hoc pro ἔδωκε, apoc. poët. δῶκαν, pro ἔδωκαν, 3. pl. aor. 1. act. ind. ab ἔδωκα. Th. δίδωμι, do. α. 400. ε. 739. ϑ. 504.

Δῶμα, ατος, τὸ, domus, pro δόμημα, à δέμω, exstruo. ϑ. 410. ε. 8. 81. δώματ', pro δώματα. ϑ. 114.

Δῶρα, acc. pl. à δῶρον, ου, τὸ, donum, δώροισι, dat. pl. ε. 612. α. 47.

Δωρὶς, δωρίδος, ἡ, nomen mul. ϑ. 250. 241.

Δωροφάγους, acc. pl. à δωροφάγος, donivorus. Duo turpissima vitia in judice, ἡ δωροφαγία καὶ ἡ προσωποληψία. dicitur δωροφάγος, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penult. Tzetzes intelligit τοὺς ἐκ τοῦ λαμβάνειν δῶρα διαζῶνται, qui ex illis largitionibus vivunt. ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis judicibus digna. ex δῶρον, donum, & φάγω, edo, comedo. ε. 39. 219. 262.

Δῶς, donum, indeclinab. poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do. ε. 354.

Δώσω, dabo, f. 1. act. à δίδωμι. Vide in δοίμην. ε. 57. 176.

Δώτῃ, datori. dat. cas. usitatius δότης, ου, ὁ, dator. Th. δίδωμι, do. ε. 353.

Δωτῆρες, nom. pl. à δωτὴρ, donator, à δίδωμι, do. δωτῆρες ἐάων, datores bonorum. malo δωτῆρες ἑάων. ἑάων, scil. δωρεῶν, ubi ἑάων est gen. pl. g. f. pro ἑῶν. Vide infra ἑάων. ϑ. 46. 111. 633.

Δωτώ, όος, ἡ, nomen mul. θ. 248.

Δώωσι, a. 2. sub. pro δῶσι, Poëticè, nova τοῦ ω μεγάλου ἐπενθέσει, ver. δίδωμι, do. 222.

E.

Ἓ *ipsum*, acc. ab οὗ, οἷ, οὐδ' ἓ λήθει, neque ipsum latet. ε. 266. α. 359. θ. 332.

Ἐᾷ, 3. perf. ind. ab ἐάω, sino, permitto, f. ἐάσω, p. εἴακα. ε. 340. θ. 772.

Ἑάων, *bonorum*. vitiosè videtur quibusdam scribi ἐάων pro ἑῶν Æolicè, ab ἑός, ἡ, όν, *suus*. Magis arridet iis analysis, quâ deducitur ab ἐός, ἐά, ἐόν, idem quod ἐΰς, vel ἠΰς, *bonus*, subintelligi potest δωρεῶν, à δωρεά, *donum*. Sed pace illorum, subintelligi etiam potest in ἑάων (pro ἑῶν Æolic.) τὸ δωρεῶν. Nam omne donum per se intelligitur esse bonum. *Deus* vero dator & largitor donorum *suorum*, h. e. quæ ab ipso proveniunt & non aliunde. Deinde dubitamus etiam, utrum ἐός, ά, όν, pro ἐΰς sit vox proba, necne Desideramus hic autoritatem: ἑός, vero ἑή, ἑόν, *suus, a, um*, esse usitatissima, nemo, qui Græcas Bibliothecas vel per transennam inspexit, ignorare potest. Verius ergo per spiritum asperum scribitur ἑάων, quam per spiritum tenuem. θ. 46.

Ἔαγε, 3. sing. præt. med. pro ἦγε, *fractus fuit*, verbi ἄγνυμι, vel ἄγω, frango, p. m. ἦγα & ἔαγα, solutione η in εα. aor. 1. ἦξα & ἔαξα, aor. 2. pass. ἤγην & ἐάγην. Errant ergo Grammatici, qui affirmant præt. med. item a. 1. & 2. med. nec non futurum m. activè tantum capi, non passivé. ε. 532.

Ἔαρ, ἔαρος, τὸ, ver, contractè ἦρ, unde Latinorum *ver*. ε. 475. 567.

Ἔασαι, *relinque*, a. 1. inf. act. ab ἐάω. ε. 340.

Ἔασι, Ion. pro εἰσί, sunt, ab εἰμὶ, *sum*. ε. 728. θ. 95.

Ἑαυτῇ dat. *sibi*, ab ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, *sui*. θ. 126.

Ἑβδόμη, ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ, *septima dies*, sacra dies. ab ἑπτὰ, *septem*. ε. 768.

Ἑβδομάτη, Poët. pro ἑβδόμη, ε. 803.

Ἔβη, 3. sing. a. 2. act. à βαίνω, eo, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 1. med. ἐβησάμην. ἐκ δ' ἔβη, pro ἐξέβη ὁ, per tmesin. α. 338. β. 194.

Ἐβιήσατο, *per vim ademit*, a. 1. med. à βιάω. Them. βία, ἡ. θ. 423.

Ἐβούλευσε, a. 1. ind. à βουλεύω, *consilium agito*. f. σω. Them. βουλὴ ἡ, consilium. θ. 389.

Ἐβρόντησε, a. 1. ind. à βροντάω, *tono*. T. βροντὴ, *tonitru*. θ. 839.

Ἐγγυάλιξεν, 3. sing. a. 1. act. indic. ab ἐγγυαλίζω, f. ίσω, a. ιξα, *in manus do*, à γύαλον,

τὸ, *cavitas manus*, seu *vola*. idem quod ἐγχειρίζω. θ. 485.
Ἐγγὺς, & ἐγγύθι, poet. compar. ἐγγύτερος, sup. ἐγγύτατος, *proximus*. ε. 247. 286.
Ἐγείνοντο, 3. pl. imperf. à γείνομαι, *gignor, nascor*. ἐγείνατο, 3. sing. a. 1. med. a. 2. med. ἐγενόμην, ου, 3. plur. ἐγένοντο. ε. 17. θ. 46. 111. 240.
Ἐγείρει, *excitat*. 3. perf. præf. ind. ab ἐγείρω, *excito*. ἐγειρέσθην, 2. dual. imperf. pass. Poët. augment. abjecto pro ἠγειρέσθην, f. ἐγερῶ, p. ἤγερκα, & Att. ἐγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ε. 20. α. 176.
Ἐγέλασσε, pro ἐγέλασε. a. 1. act. à γελάω, *rideo*. ε. 59.
Ἔγκατα, τὰ, *intestina*. θ. 538.
Ἐγκάτθετο, *condidit*, per sync. pro ἐγκατέθετο, 3. perf. sing. a. 2. m. verbi ἐγκατατίθημι, *condo, depono*, in Th. τίθημι, *pono*. a. 2. med. ἐθέμην, σο, το. ε. 487. 899.
Ἐγκαταλείπων, *relinquens*, præf. part. Th. λείπω, *linquo*, f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 376.
Ἐγκύρσας, *illapsus*, a. 1. part. ab ἐγκύρω, *incido*, f. ἐγκύρσω, a. 1. act. ἐνέκυρσα. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, *incido*. ε. 214.
Ἔγνων, 3. perf. ind. a. 2. *sapuit*, tanquam à γνῶμι. Th. γινώσκω, f. 1. γνώσομαι, a. 2. ἔγνων, ως, ω, p. ἔγνωκα. ε. 216.
Ἔγχος, εος, τὸ, *lancea*, dat. ἔγχεϊ, dat. pl. ἔγχεσιν. α. 135. 190.

Ἐγχώρειον, *domesticum*, *in eo loco ubi habitas*, ex ἐν, & χῶρος, ου, ὁ, *locus*. 342.
Ἐγὼ, *ego*, ἔγωγε, Att. & ἐγὼν, Dor. ε. 10. 652. 680.
Ἔδακ', *rodit*, pro ἔδακε, 3. sing. a. 2. act. à δάκνω, *rodo, mordeo*, f. δήξομαι, p. δέδηχα, a. 2. ἔδακον. ε. 449.
Ἐδάμασσε, a. 1. act. Poët. pro ἐδάμασε, à δαμάω, *domo*. α. 408. θ. 332.
Ἐδασσάμεθ', *divisimus*, 1. pl. a. 1. m. pro ἐδασάμεθα. Poëtæ duplicant σ, metro id postulante, à δάζομαι, *divido*. ἐδάσσατο, *destinavit*. Th. δαίω, *divido*. ε. 37. θ. 520.
Ἔδει, *edit*, 3. perf. præf. ab ἔδω. θ. 525.
Ἐδέξατο, *suscepit*, a. 1. med. à δέχομαι, *capio*, f. δέξομαι, pr. δέδεγμαι. θ. 479.
Ἔδησαν, *alligârunt*, a. 1. à δέω, *ligo*, f. δήσω, & δέσω, præt. pass. δέδεμαι. θ. 718.
Ἐδίδαξαν, *docuerunt*, 3. perf. pl. a. 1. act. verbi διδάσκω, *doceo*, f. ξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα. ε. 660. θ. 22.
Ἐδίδουν, 3. perf. pl. imperf. pro ἐδίδοσαν, à διδόω, pro δίδωμι, *do*. Vide δοῦμεν. ε. 138.
Ἔδον, pro ἔδοσαν, a. 2. 3. pl. à δίδωμι, *do*. θ. 30.
Ἐδονεῖτο, *agitabatur*, imp. pass. Th. δονέω, f. ήσω. α. 237.
Ἕδος, εος, τὸ, *sedes*. Th. ἕζομαι, f. ἐδοῦμαι, *sedeo*. α. 203. θ. 117.
Ἔδουσι, *edunt*, præf. ind. ἔδω, *edo*,

edo, p. ἐδήδοκα. cætera tempora non sunt in usu. θ. 640.

Ἔδρη, Ion. pro ἕδρα, ἡ, *sella*. Th. ἕζομαι, *sedeo*. θ. 386.

Ἑδριόωνται *sedem habent*, 3. pl. ind. pass. pro ἑδριῶνται, ab ἑδριάω, ῶ, Poët. ἑδριόω. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, *sedeo*. θ. 388.

Ἐδύναντο, 3. pl. imperf. à δύναμαι, *possum*. Vide supra δυνάμεις. ε. 133.

Ἔδυνε, imperf. *induit*, à δύνω. Vide in περὶ-ἔδυνε α. 124.

Ἐδωδῆς, gen. sing. ab ἐδωδή, *cibus*. Th. ἔδω, *edo*. ε. 591.

Ἔδωκε, *dedit*, a. 1. verbi δίδωμι *do*, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω, ε. 277. 92. α. 125.

Ἐδώρησαν, a. 1. ind. à δωρέω, f. ήσω, *dono*. Th. δῶρον, ου, τὸ, *donum*. ε. 82.

Ἔειπε, a. 1 vel 2. pro εἶπε, prosthesi poëtica. ἔειπαν, 3. pl a. 1. Th. ἔπω, *dico*. a. 1. εἶπα. a. 2. imper. εἰπέ. ε. 86. θ. 24.

Ἑεῖς, *unus*, pro εἷς, per πρόσθεσιν poëticam, f. μία, n. ἕν. θ. 145.

Ἐέλδεται, *appetit*, præs. in verb. ἔλδομαι, *cupio*. hinc ἐέλδωρ, τὸ, *desiderium*. α. 379. α. 36.

Ἔεργε, præs. imper. pro ἔργε, *cohibe*, ab ἐέργω, pro εἴργω, *arceo*, f. ξω. ε. 333. θ. 751.

Ἐέρσῃ, pro ἔρσῃ, *ros*. α. 395.

Ἔζεε, *fervebat*, 3. pers. imperf. act. à ζέω, *ferveo*. θ. 695. 847.

Ἑζόμενον, *sedentem*, part. præs. verbi ἕζομαι, *sedeo*, f. ἑδοῦμαι. ε. 591. 724.

Ἔζωον, *vivebant*, 3. pl. imperf. act. à ζώω, poët. pro ζάω, ῶ, *vivo*, f. ζήσω, p. ἔζηκα. ε. 112.

Ἔην, *erat* vel *fuit*, poët. pro ἦν, imperf. verbi εἰμὶ, *sum*. ε. 11. 117.

Ἑήν, *suā*, acc. ab ἑός, ἡ, ὸν, *suus*, *a*, *um*. ab ἕ, *sui*. θ. 487. 890.

Ἔησθα, poëtica prosthesi, pro ἦσθα, & hoc pro ἦς, & est a. 2. sub. ὦ, ῇς, & poët. ἔω, ἔῃς. θα est Æolica paragoge. Th. εἰμὶ, *sum*. ε. 312. 515.

Ἔθ', pro ἔτι, ob seq. aspiratam. Et est adverb. significans *adhuc*. α. 50.

Ἐθέλω, vel θέλω, *volo*, f. θελήσω, p. τεθέληκα. ἐθέλησθα, 2. pers. præs. sub. pro ἐθέλῃς per paragog. Æol. ἐθέλῃσι, vel ἐθέλῃσιν, 3. pers. sing. sub. præs. Ion. pro ἐθέλῃ. ε. 207. 266. 390. 666. θ. 432.

Ἐθελημὸς, *voluntarius*, ab ἐθέλω, *volo*. ε. 118.

Ἔθεντο, *ponunt*, 3. pl. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το. à τίθημι, *pono*. ε. 510. α. 261. θ. 805.

Ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἔθην, *posui*, ἔθηκα, a. 1. ind. à τίθημι. ε. 74. 287. θ. 400. 974.

Ἔθλασε, *comminuit*, a. 1. ind. 3. pers. sing. à θλάω, άσω, *frango*, α. 140.

Ἐθοίνων, *depascebant*, 3. pl. imperf. à θοινάω, *epulor*, f. ήσω. Th. θοίνη, ης, ἡ, *epulum*. α. 212.

Ἐθρέφθη, *innutrita est*, a. 1. pass. pro ἐτρέφθη, quia formatur à τέθραπται; alioqui τ scribitur, quo-

quoties ſequitur litera, aſpirata, prout in voce ἐτρέφϑην videre eſt. à τρέφω, *alo*. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔτραφον p. m. τέτροφα. θ. 192.

Ἐθυίεον, *furebat*, imperf. à θυέω. id quod Th. θύω, *impetu feror*. f. ύσω. α. 21. 256.

Εἰ, *ſi*. ε. 106. 270. α. 358.

Εἴαρι, *vere*, dat. ſing. pro ἔαρι, ab ἔαρ, ρος, τὸ, *ver*. ε. 460.

Εἰαρινὸς, *vernus, a, um*, dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἔαρ, *ver*. ε. 680. θ. 279.

Εἴασε, reliquit. a. 1. act. ab ἐάω, *ſino*. f. ἐάσω. p. εἴακα. α. 424.

Εἵαται pro ἧνται Ion. *ſedent*. 3. pl. ind. præſ. verbi ἧμαι, ἧσαι, *ſedeo*. imperf. ἥμην, ἧσο. θ. 622.

Εἴβεται, *diſtillat*. 3. præſ. ind. Poëticè pro λείβεται, εἴβετο, Ion. pro λείβετο. Th. λείβω, f. ψω. *libo, fundo*. θ. 910.

Εἶδος, εος, τὸ, *forma*, dat. εἴδεϊ, εἴδει. Th. εἴδω, *video*, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. ε. 63. α. 5. θ. 153.

Εἰδὼς, εἰδυῖα, pro εἰδηκὼς, κυῖα, perf. part. act. εἰδέω, vel εἴδημι, *ſcio*, f. εἰδήσω. p. εἴδηκα. ε. 54. 519. θ. 313. 887.

Εἴην, εἴης, εἴη, præſ. opt. ab εἰμὶ, *ſum*. ε. 269. 346. θ. 128.

Εἶθαρ, *ſtatim*. adverb. Poëtic. θ. 688.

Εἰκάδι, *viginti*, dat. ſing. Th. εἴκοσι, *viginti*, unde eſt εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus complectens viginti, acc. εἰκάδα. ε. 790, 818.

Εἴκ, *ſiquidem*. ε. 643.

Εἶκε, præſ. imperat. *cede*, ab εἴκω, *ſimilis ſum*. item, *cedo*. f. ξω. α. 353.

Εἴκελος, ε, ὁ, *ſimilis*. Them. εἴκω, f. ξω. *ſimilis ſum*. ἐΐκτην pro εἰκέτην, 3. dual. imperſ. act. ab εἴκω, f. ξω. *ſimilis ſum*. α. 390. 322. 451.

Ἐΐκτην, *ſimiles ſunt*, Poëticè pro εἰκέτην, ab εἴκω, *ſimilis ſum*. α. 390.

Εἰκυῖαι, *ſimiles*. part. præt. act. g. f. ab εἴκω, f. εἴξω. p. εἶκα, (pro εἶχα) indè εἰκὼς, υῖα, ός. α. 206.

Εἷλε, *cepit*. a. 2. act. ab αἱρέω, *capio*, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον, a. 2. med. εἱλόμην, ου, ετο. ε. 154. α. 139. θ. 325.

Εἰλείθυια, ας, ἡ, *Lucina*, Dea quæ parientibus opituletur. eadem etiam vocatur Ἐλευθὼ, ab ἐλεύθω, *venio*. θ. 922.

Εἰλιγμένος, *intortus*, perf. part. ab εἰλίττω, *volvo*. Th. εἰλέω, f. ήσω, verſo. θ. 791.

Εἰλίποδας, *curvipedes*, ab εἰλίπους, οδος, *flexipes*, ex ἕλω, pro quo uſitatum αἱρέω, *flecto*, & πὸυς, ποδὸς, *pes*. dat. pl. εἰλιπόδεσσι, Ion. ε. 793. θ. 290. 983.

Εἰλύφαζε, *reſplendebat*, imperf. ab εἰλυφάζω, verſo. Dicitur etiam εἰλυφάω, ῶ, *circumvolvo, involvo*. εἰλυφόωντες poet. pro εἰλυφῶντες, & hoc pro εἰλυφάοντες. Th. εἰλέω, verſo: α. 275. θ. 692.

Εἵμαρτο, *fato decretum erat*,

 3. perſ.

3. perſ. pl. perf. paſſ. Att. à μείρω, *divido, partior*, f. μερῶ, p. μέμαρκα. pr. paſſ. μέμαρμαι, Att. εἵμαρμαι, cum ſpiritu aſpero, quæ ſuum cuique diſtribuit. in pluſq.perf. εἱμάρμην, σο, πο. hinc εἱμαρμένη, ης, ἡ, *fatum*. θ. 894.

Εἷμα, ατος, τὸ, *veſtis*, ab ἕννυμι vel ἕω, *induo*. ε. 554. α. 159.

Εἰμὲν, *ſumus*, pro ἐσμὲν, Poët. 1. pl. ab εἰμὶ, *ſum*. α. 351.

Εἰν, *in*, pro ἐν, Poëticé. ε. 362. 405.

Εἶναι, præſ. inf. *eſſe*, ab εἰμὶ *ſum*. ε. 363. 614. θ. 401.

Εἰνὰς, pro ἐννὰς, ἄδος, ἡ, *nonarius numerus*. Heſiodo eſt nona dies menſis. Th. ἐννέα, novem. ε. 808, 809.

Εἵνεκα, pro ἕνεκα, *propter, cauſâ*, εἵνεκ' ἀπαθαλίην, *propter improbitatem*. θ. 516.

Εἷο, pro οὗ, Poëticè, μετ' εἷο, *ſecum*. θ. 392.

Εἶπεν, *dixerat*, 3. perſ. ſing. a. 1. vel 2. ind. verbi ἔπω, *dico*. α. 116. θ. 163. 392.

Εἴπατε, a. 1. imper. ab ἔπω, *dico*, εἴπαθ', pro εἴπατε. θ. 108. 115.

Εἴργων, *coërcens*, præſ. part n. g. ab εἴργω, f. ξω, *arceo*. ε. 492.

Εἰρέας, acc. pl. *cœtus*, conciones, ab εἰρέη, ης, ἡ *concio, cœtus*, ab εἴρω, *necto*, vel potiùs *dico*. θ. 804.

Εἰρεῦσαι, *enumerantes*, pro ἐρέουσαι, Dor. ευ pro ο, præſ. part. f. g. pl. num. ab ἐρέω, *dico*, quod eſt ab εἴρω, in fut. ἐρῶ, unde ſuppullulavit novum verbum ἐρέω, Poëticè εἰρέω, *dico*. θ. 38.

Εἰρημένος, *conſtituta*, perf paſſ. à ῥέω, f. ῥήσω, *dico*, præt. paſſ. ἔρρημαι, & Atticè, εἴρημαι. ε. 368.

Εἰρήνη, ης, ἡ, *pax*. ε. 226.

Εἰροπόκων, *lanigerarum*, à πέκω, vel πεκέω, *pecto*, f. ξω, p. m. πέποκα, hinc πόκος, ου, ὁ, *vellus*, & εἶρος, εος, τὸ, *lana*. ε. 232. θ. 446.

Εἰρύμεναι, præſ. inf. Dor. pro εἰρύειν, *trahere*, ab ἐρύω, *traho*, pro quo etiam dicitur εἰρύω. Sic & εἴρυτο. 3. ſing. pluſq. p. paſſ. ε. 816. α. 138.

Εἰς *ad*. εἴκετο δ' εἰς Κρείοντα, *venitq; ad Creontem*. ε. 21. θ. 71.

Εἰσαναβαίνων, *conſcendens*, præſ. part. m. g. εἰσαναβᾶσα, a. 2. part. act. f. g. verbi εἰσαναβαίνω. Th. βαίνω, *incedo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. opt. βαίην. θ. 57. 508. 939.

Εἰσανιὼν *ſcandens*, a. 2. part. ex εἰς, ἀνὰ, & Them. εἶμι, *eo*. θ. 761.

Εἴσατο, *videbatur*, a. 1. med. ab εἴδω, *video*, f. εἴσομαι. aor. 2. εἶδον, & ἴδοι. θ. 700.

Εἰσαφικάνε, *reverſus eſt*, ex εἰς, ἀπὸ, & ἱκάνω, *venio*. Th. ἱκνέομαι, *venio*, f. ἵξομαι, vel ἵκω, ἷξα, *venio*. α. 45.

Εἷσε, a. 1. ind. act. verb. ἕω, *colloco, induo*, f. ἕσομαι, aor. 1. m. εἱσάμην, pr. εἷμαι. θ. 174.

Εἶσ', pro εἶσι, *vadit*, ab εἶμι, *eo*. θ. 972. ἴασι, *eunt*, (ut vertunt) ab εἶμι, *eo, vado*, quamvìs hoc in

in loco commode εἶναι ab εἰμὶ esse possit. Nam εἶμι, eo, in 3. pl. non format εἰσι, sed in 3. sing. α. 113.

Εἰσὶ, *sunt*, ab εἰμὶ, *sum*. ε. 12. 36. 121. θ. 363.

Εἰσπέρησα, *transivi*, a. 1. act. ab εἰσπεράω. Th. περάω, *transeo*, f. ήσω, & άσω. ε. 753.

Εἴσκειν, *assimilare*, præs. infin. pro εἴκειν, Poëticé. Th. εἴκω, f. ξω, *similis sum*. ε. 62.

Εἰσόκεν, *donec*, ex εἰς vel ἐς, *ad*, & ὅκε. ε. 560. 628.

Εἱστήκει, *stabat*, 3. sing. plusq. perf. ab ἵστημι, *sto*, f. στήσω. pr. ἕστηκα, ubi spiritus asper ex præsenti repetitur ceu initialis litera. a. 2. ἔστην, α. 264. 268.

Εἴσω, pro ἔσω, *intra*, Poët. cum Gen. Th. εἰς, vel ἐς, *ad*. α. 151.

Εἶχε, & per apostro. εἶχ' *habebat*, imperf. verbi ἔχω, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. ε. 89. α. 132. 214.

Εἵως, Poët. pro ἕως, *donec*, Adv. Th. ὡς, *sicut*. α. 378.

Ἐκ, *ex*, Præp. regit gen. ε. 70. 104. α. 222. θ. 46, &c.

Ἐκαίνυτο, *superabat*, imperf. à καίνυμι. Th. καίνω, propriè *occido*. item *vinco*: per syn. speciei. α. 5.

Ἐκάλεσσε, *vocavit*, aor. 1. pro ἐκάλεσε, Poëticè, à καλέω, f. έσω, p. κέκληκα. θ. 391.

Ἐκαρτύναντο, *confirmabant*, 3. pl. a. 1. med. à καρτύνω, *confirmo*. Th. κράτος, & per metathesin κάρτος, εος, τὸ, *robur*. θ. 676.

Ἑκὰς, *procul*, *longè*, cum Genit. α. 217.

Ἕκαστος, *singuli*, ἕκαστον, ἑκάστῳ, ἕκαστα. α. 283. θ. 151. 370.

Ἑκάτῃ, *Hecatæ*, dat. sing. nom. mul. θ. 411. 441.

Ἑκατηβόλος, ου, ὁ, *qui procul tela ejaculatur*. Epitheton Apollinis, ab ἑκὰς, *procul*, & βάλλω, *jacio*. α. 58.

Ἑκατηβελέταο, gen. Æol. pro ἑκατηβελέτου, ab ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, ex βέλος, εος, τὸ, *telum*, & ἑκὰς, Adv. *procul*. α. 100.

Ἑκατόμβας, ἑκατόμβη, ης, ἡ, *sacrificium solenne*, constans centum bobus, h. e. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat. ex ἑκατὸν, *centum*, & βοῦς, Dor. βῶς, *bos*. ὁ, ἡ, α. 479.

Ἑκατὸν, *centum*. ε. 129. θ. 150.

Ἐκγεγαυῖα, *prognata*, pr. med. part. f. g. ab ἐκγέγαα, præt. med. verb. ἐκγάω, pro ἐκγίγνομαι, *enascor*. Th. γείνομαι, *gignor*. f. 1. γεινήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, a. 1. m. ἐγεινάμην, p. m. γέγονα. ε. 254. θ. 76.

Ἐκγεινόμεθα, *nati sumus*, a. 2. m. pl. num. Ion. pro ἐξεγενόμεθα. Th. γείνομαι. θ. 648.

Ἐκγέλασσε, a. 1. Ion. pro ἐγέλασε, à γελάω, *rideo*. ε. 59.

Ἐκείνῳ, dat. ab ἐκεῖνος, η, ο, *Ille*, *a*, *ud*. α. 72. θ. 450.

Ἔκειτο, *jacebat*, imperf. à κεῖμαι, *jaceo*, f. κείσομαι. α. 172. 221.

Ἐκέκλετο, *acclamavit*, seu acclamaverat,

maverat, imperf. à κέκλομαι pro κέλομαι, *cum clamore jubeo*. α. 341.

'Εκέλευσε, a. 1. ind. à κελεύω, *jubeo*, f. εύσω. Th. κέλω, *jubeo*. ε. 60.

'Εκηβόλος, ου, ὁ, *eminus jaculans*, ab ἑκὰς, *procul, eminus*, & βολὴ, *jactus*, mutato α in η. Th. βάλλω, *jaceo*. θ. 94.

'Εκητι, *dativus*, qui Poëticè ponitur adverbial. Th. ἑκὼν, όντος, ὁ, *voluntarius*. ε. 4.

"Εκιον, imperf. à κίω, *eo, accurro*, ex ἴκω per metathesin. α. 277. ε. 343.

'Εκκορυφώσω, *summatim & breviter perstringam*, f. 1. verbi ἐκκορυφόω, f. ώσω. Th. κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*. q. d. *summa capita indicabo*. ε. 106.

"Εκλεψ', pro ἔκλεψε, *surripuit*, a. 1. ind. verbi κλέπτω, *furor*, f. ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλοπα. ε. 51.

'Εκλίνθη, *inclinata est*, a. 1 ind. pass. verb. κλίνω, *inclino*, f. νῶ, p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, p. m. κέκλινα. θ. 711.

'Εκλονέοντο, imperf. pass. à κλονέω, *commoveo*, f. ήσω. Them. κλόνος, ου, ὁ, *motus*. α. 317.

"Εκλυε, imperf. à κλύω, *audio*, f. ύσω. α. 68.

'Εκπάγλως, *stupendos*, pro ἐκπλάγους, per metath. ab ἐκπλήσσω, f. ξω, p. χα, *attonitum reddo*, in a. 2. act. ἐξέπλαγον. ε. 153.

'Εκπλείου, *expleto*, gen. ab ἔκπλεος pro ἔκπλεος. Th. πλέος, *plenus*. ε. 776.

'Εκρίνοντο, *litigabant*, imperf. pass. eodem sensu accipitur hoc verbum. 1 Cor. 6. 1. Th. κρίνω, *judico*, f. νῶ, p. κέκρικα. θ. 535.

"Εκρυψε, *abscondit*, a. 1. indic. verbi κρύπτω, *occulto*, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἐκρύβον. ε. 47.

'Εκτελέα, *proventum*, acc. ab ἐκτελὴς, έος, ὁ, ἡ, *perfectus*. Th. τέλος, εος, τὸ, *finis*. ε. 464.

'Εκτελέσῃ, *perfecerit*, a. 1. subj. verbi ἐκτελέω, *perficio*, aor. 1. inf. ἐκτελέσαι. Th. τέλος, *finis*. ε. 563. α. 22. 38.

"Εκτεινε, *occidit*, a. 1. act. à κτείνω, *occido*, f. κτενῶ, p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον. θ. 527.

'Εκτη, *sexta*, ἕκτος, ου, ὁ, *sextus*. Th. ἕξ, *sex*. ε. 611. 780.

'Εκτολμήσασ', a. 1. part. à τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, *audacia*. Alii legunt ἐκτολυπεύσασ', *cùm exantlâsset*: quæ lectio est melior. Th. τολύπη, ης, ἡ, lana carpta, & pexa, & operi parata. α. 44.

'Εκτὸς, vel ἔκτοθεν, *extra*. Th. ἐκ, vel ἐξ, *ex*. ε. 727. 115. θ. 813.

"Εκτυπε, *intonuit*, a. 2 à κτυπέω, *resono*. à κτύπος, ου, ὁ, *fragor*, sicut à φιλέω, ἔφιλον. Th. τύπτω, f. ψω, *verbero*. α. 383. 61.

"Εκφυγε, *elapsa sunt*, a. 2. ind. pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω, *effugio*, f. ἐκφεύξομαι, p. m. ἐκπέφευγα. Th. φεύγω. θ. 182.

'Εκὼν, όντος, ὁ, *voluntarius*. θ. 232.

Ἐλαίῳ, dat. sing. ἐλαία, ας, ἡ, *olea*. nomen arboris. ἔλαιον, ου, τὸ, fructus, *oleum*. ε. 520.

Ἔλασαι, Ion. pro ἤλασαι, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, *agito, incito*, pro quo usitat. ἐλαύνω, f. ἐλάσω. ἐλάσειαι, a. 1. Æol. opt. ἐλάσσας, *adigens*, part. a. 1. act. pro ἐλάσας, metri causa. θ. 522. ι. 372. ε. 473.

Ἐλάτῃς, pro ἐλάταις, dat. plur. Ion. ἡ ἐλάτη, *abies*. sic dicta à ventorum agitatione. ε. 507. α. 190. 188.

Ἐλάφοιο, gen. Ion. ab ἔλαφος, ὁ καὶ ἡ, *cervus*, quasi ἐλαφεός. cervus est levis. α. 402.

Ἐλαφρότερος, *levior*, compar. ab ἐλαφρὸς, οῦ, ὁ, *levis*. ε. 415.

Ἐλαύνοι, *ducat*. præs. opt. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, *agito*. ε. 441.

Ἔλαχεν, *sortita est*, à λαγχάνω, *sortior*. in a. 2. act. ἔλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, & λαχήσομαι. perf. Att. εἴληχα. p. m. λέλογχα. θ. 424. 422.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, *probrum, dedecus*. Th. ἐλέγχω, ξω, *arguo*. θ. 26.

Ἑλέειν, *capere*, pro ἑλεῖν, dialys. Ion. a. 2. inf. ab αἱρέω, *capio*. α. 337.

Ἐλέκτο, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέλεκτο, *concubuerat*, verbi λέγομαι, *cubo*, f. ξομαι, p. λέλεγμαι. α. 46.

Ἕλεν, *invasit*, aor. 2. ind. pro εἷλεν, ab αἱρέω, *capio*. Vide ἑλέσθαι. θ. 167.

Ἑλένης, gen. ab Ἑλένη, ἡ, nom. speciocissimæ mul. ε. 164.

Ἐλεὸν, pro ἐλεεινὸν, per sync. *miserè*. ἐλεεινὸς, *miser*, ἐλεέω, *misereor*. Th. ἔλεος, ου, ὁ, *misericordia*. ε. 203.

Ἑλέσθαι, *capere*, a. 2. med. infin. ab αἱρέομαι, f. 1. αἱρεθήσομαι. p. ᾕρημαι, a. 2. med. εἱλόμην. ε. 285. 364.

Ἑλᾶ, *elige*, Doricè pro ἑλοῦ, ad formam τυποῦ, ἑλοῦ, a. 2. m. imp. ab αἱρέομαι. θ. 549.

Ἐλεῶνος, ἐλεών, ῶνος, ἡ, nomen proprium urbis in Bœotia. θ. 54.

Ἐλεφαίρετο, imperf. *decipiebat*. Th. ἐλεφαίρω, *decipio*. ε. 330.

Ἐλέφαντι, *ebori*, dat. sing. ab ἐλέφας, αντος, ὁ, *elephas*. α. 141.

Ἐλήλαται, *ductum est*, 3. sing. præt. pass. ab ἤλακα, in pr. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Th. ἐλαύνω, *agito*, f. ἐλάσω, p. ἤλακα. θ. 726.

Ἕληται, 3. sing. ab ἕλωμαι, ῃ, ται, a. 1. med. subj. ab αἱρέομαι, *capio*, f. 1. pass. αἱρεθήσομαι, p. ᾕρημαι, a. 2. m. εἱλόμην. ponitur & ἥληται, per τμῆσιν, pro ἀφήληται. ε. 319. & 603. 357.

Ἔλθοι, a. 2. opt. act. *venerit*, ἔλθῃς, sub. ἐλθεῖν. inf. ἐλθόντος, gen. part. ab ἔρχομαι, *venio*, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, & per sync. ἦλθον, ες, ε. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. ε. 541. 337. 662. α. 432.

Ἕλικας, acc. pl. ἑλίκεσσιν, dat. pl. *curvas*, q. d. anfractuosas,

sas, ab ἕλιξ. Th. εἱλέω, verso. ε. 450. 793. α. 295.
Ἑλίκη, nomen urbis. α. 475. 381.
Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles aut nigræ, ab ἑλικὸς, ου, volubilis. hoc ab ἑλίσσω volvo. Th. εἱλέω, verso, & βλέφαρον, ου, τὸ, palpebra. θ. 16.
Ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, nomen montis, qui nomen habuit ab anfractuosis viis. ε. 637. θ. 2. 23. hinc
Ἑλικωνιάδες, Musæ. Ἑλικωνιάδεσσ', dat. pl. Ion. ε. 63. 656. θ. 1.
Ἑλικώπιδι, dat. ab ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, limis oculis contuens. ex ἕλιξ, quæ vox etiam adjectivè capitur, pro intorto, hoc ab εἱλέω, verso, & ὤψ, oculus. Them. ὄπτομαι, video. θ. 307. 998.
Ἔλιπον, liquerunt, 3. pl a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα. p m. λέλοιπα. ε. 154.
Ἕλκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἷλκε, ες, ab ἕλκω, traho, f. ἕλξω. α. 158. ἑλκέμεν, pro ἕλκειν. præs. inf. ε. 629.
Ἑλκηδὸν, Adverb. luctando, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ἕλκω, ξω, traho. α. 302.
Ἔλλαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λέληφα, & Att. εἴληφα. aor. 2. ἔλαβον, ες, ε. θ. 179.
Ἑλλάδος, gen. ab Ἑλλὰς, άδος, ἡ, Græcia. ε. 651.
Ἐλλεδανοῖσι, dat. pl. Ion. manipulis. Th. εἱλέω, convolvo. α. 291.
Ἔλλοπας, mutos, acc. pl. q. d. οὓς ἐλλείπει ἡ ὄψ, quos deserit vox, ab ἔλλοψ, οπος, qui vocem edere nequit, ab ὄψ, οπὸς, ἡ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.
Ἐλπὶς, ἐλπίδος, ἡ, spes. ε. 96. ἐλπίδα. acc. ε. 496.
Ἐλπόμενος, sperans, præs. part. ab ἔλπομαι, P. pro ἐλπίζω. Th. ἐλπὶς, ίδο, ἡ, spes. α. 66.
Ἔλυμα, τος, τὸ, temo, ab ἕλω, traho. Thema, εἱλέω, verso. ε. 428. 434.
Ἐλύσατο, liberavit, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λέλυκα. θ. 528.
Ἑλὼν, arripiens, aor. 2. part. ab αἱρέω. θ. 487.
Ἐμ', pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 394.
Ἐμαρνάσθην, 3. dual. imperf. m. à μάρναμαι, pugno α. 238.
Ἐμὰ, acc. pl. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. ε. 55.
Ἐμάχοντο, dimicabant. imperf. ver. μάχομαι, pugno, f. μαχήσομαι, p. μεμάχημαι. α. 301.
Ἔμβαλλε, conjicit, 3. imperf. pro ἐνέβαλλε. Th. βάλλω, λω, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 414. 453.
Ἐμβασίλευον, ες, ε, imperf. pro ἐνεβασίλευον, verbi ἐμβασιλεύω, regno in. Th. βασιλεὺς, έος, ὁ, rex. 111. θ. 71.
Ἐμβεβαὼς, insistens, ἐμβεβαυῖα, f. g. plusq. perf part. act. per cra-

crasin, pro ἐμβεβηκὼς, verb. ἐμβαίνω, ingredior. T. βαίνω, eo. α. 195. 324. ϑ. 12.

Ἐμεῖο, Ion. & poe. pro ἐμέο, & hoc pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ, α. 361.

Ἔμελλε, imp. à μέλλω, f. μελλήσω, futurus sum. α. 126. θ. 552

Ἔμελε, imperf. à μέλει, imperson. curæ est. p. μεμέληκε. ε. 145.

Ἔμμεν, Ion. pro εἶναι, præs. inf. ab εἰμὶ, sum. θ. 500.

Ἐμενοίνα, curabat. imperf. à μενοινάω, curo. Them. μένος, εος, τὸ, animus. α. 368.

Ἐμήσατο, paravit, a. 1. m. à μήδομαι, f. ήσομαι, cogito, machinor, à μῆδος, εος, τὸ, cura. ε. 49. 95.

Ἔμιμνε, mansit, imper. à μίμνω, maneo. Them. μένω, νῶ, maneo. ε. 97.

Ἐμίσγετο, imperf. pass. verb. μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι, misceor. f. 1. μιχθήσομαι, præt. per. μέμιγμαι, a. 1. ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην. θ. 56.

Ἐμμαπέως, adverb. dicto citius. q. d. ἅμα τῷ ἔπει, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. α. 442.

Ἐμμεμαυῖα, f. g. p. m. part. à μάω, cupio. α. 439.

Ἔμμεναι, esse, Æol. pro ἔμεναι, Dor. pro εἶναι, ab εἰμὶ, sum. ε. 270. θ. 400. 610.

Ἐμμενέως, fortiter, adverbium, μένος, εος, τὸ, robur. α. 429. ϑ. 712.

Ἔμμορε, sortitus est, per metathesin, pro μέμορε, præt. m. à μείρω, divido, sortior, præt. pass. μέμαρμαι & Att. εἵμαρμαι. ε. 345. ϑ. 414. 426.

Ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um, ab ἐμοῦ. Th. ἐγὼ. ε. 269. ϑ. 164.

Ἔμπαλιν, retro, adverb. Them. πάλιν, rursus. ε. 145.

Ἐμπελαδὸν, juxta, adverb. Th. πέλας, propè. ε. 732.

Ἐμπελάσαντες, inter se committentes, a. 1. part pl. num. ab ἐμπελάζω appropinquo. Th. πέλας, propè. α. 109.

Ἔμπεσε, inciderat, pro ἐνέπεσε, a. 2. ab ἐμπίπτω, incido. Th. πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον, a. 2. part. πεσών. α. 420. 509.

Ἔμπης, tamen, Ionicè pro ἔμπας. ε. 141. α. 259.

Ἐμπλὴν, propè, adverb. ab ἐμπελάζω, appropinquo. Th. πέλας, propè. α. 371.

Ἐμπνεύσας, inspirans, a. 1. part. Th. πνέω, flo, spiro, f. πνεύσω, p. πέπνευκα. ε. 506.

Ἐμπείην, ac. Ion. ab ἐμπεία, ἡ, mercatura. Them. πείρω, transeo. p. m. πέπορα, unde est πόρος, ου, ὁ, via. hinc ἔμπορος, mercator. ε. 644.

Ἐν, in, præposit. regit dat. pro ἔνθα, ibi. ε. 202. 379. α. 204.

Ἔναιε, habitabat, imperf. à ναίω, habito. α. 14.

Ἐναλίγκιον, similem, ex ἐν & ἀλίγκιος, similis, q. ex α & λίγξω, resono, non absonus, vel q. d. ἅλις ἔγγιον. ε. 128. α. 28.

Ἐναντίοι, hostes, ab ἀντίος, adversus. T. ἀντὶ, contra. α. 184.

Ἐνα-

Ἐναποψύχειν, *alvum exonerare, excernere*, præſ. inf. ex ἐν, ἀπὸ & ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ε. 757.

Ἔναρα, τὰ, *ſpolia*, ab ἐναίρω, *occido*. α. 307.

Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναίρω, *occido*. α. 194.

Ἐναρφόρος, *ſpoliator*, pro ἐναρηφόρος. *ſpolia ferens*, ab ἔναρα, τὰ, *ſpolia*, & φέρω, *fero*. α. 192.

Ἐνάτη, poëticè pro ἐννάτη, *nona*, ab ἐννέα, *novem*. ε. 770.

Ἔναυλος, ου, ὁ, *ſtabulum*. Th. αὐλή, ἡ, *aula*, *atrium*. ϑ. 129.

Ἑνδεκάτη, *undecima*, ab ἕν, *unum*, & δέκα, *decem*. ε. 772. 774.

Ἐνδήμοισι, *popularibus*, dat. pl. Ion. ab ἔνδημος, qui in populo eſt. hinc ἐνδήμιος νόσος, eſt morbus cuidam populo peculiaris. Th. δῆμος, ου, ὁ, *populus*. ε. 223.

Ἔνδον, *intus*, adv. hinc ἔνδοθεν, ex interiori loco. ἔνδοθι, *intus*. ϑ. 964. ε. 31. 521.

Ἐνδυκέως, adv. *valde accuratè*. ab ἐνδυκής, έος, ὁ, ἡ, *promptus*, *accuratus*. α. 427.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία τοῦ δένδρου καὶ τὸ μέσον, der kern vom holtz. Th. δρῦς, υός, ἡ, *quercus*. ε. 467.

Ἐνέθηκε, a. 1. ind. verbi ἐντίθημι, *impono*, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 2. ἔθην. ϑ. 174.

Ἐνείκῃ *ferat*, a. 1. ſubj. ἐνεῖκαι, a. 1. act. inf. ab ἐνείκω id. quod ἐνέγκω, vel à φέρω. *fero*, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, Poëticè ἤνεικα, & abjecto augmento, ἔνεικα, ας. ε. 561. ϑ. 784.

Ἔνειμαν, *diſtribuerunt*, a. 1. ind. à νέμω, f. μῶ, *tribuo*, præt. νενέμηκα, a. 1. ἔνειμα, præt. m. νένομα. ε. 212.

Ἕνεκα, propter, cauſa, adv. ε. 162. ἕνεκ'. ϑ. 983.

Ἐνέκειτο, *inerat*, 3. ſing. imperf. ab ἔγκειμαι, f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, *jaceo*. ϑ. 145.

Ἐνέπνευσαι, a. 1. act. ab ἐμπνέω, *inſpiro*, *aſpiro*. Th. πνέω, fut. πνεύσω, *flo*, *ſpiro*. α. 131.

Ἐνεποιήσαντο, *duxerunt*, a. 1. m. verbi ἐμποιέω, *facio in*. Th. ποιέω, ῶ, *facio*. ϑ. 7.

Ἐνέπων, *alloquens*, præſ. part. Them. ἔπω, *dico*. a. 1. εἶπα. ε. 192. 260.

Ἔνερθε, *infra*, adverb. Th. ἔρα, ας, ἡ, *terra*. ϑ. 720.

Ἐνέροισι, *inferis*, dat. pl. Ion. idem quod καταχθονίοις. Th. ἔρα, ας, *terra*. ϑ. 850.

Ἕνη, ης, ἡ, *novilunium*. Th. ἔνος, ſeu ἔνος, *annus*. ε. 768.

Ἐνηέος, *placidi*, gen. ab ἐνηής, έος, ὁ, *bonus*, *placidus*. Th. eſt ἐΰς, έος, ὁ, *bonus*. ϑ. 65.

Ἐνήρατο, a. 1. m. ab ἐναίρω, *occido*, f. αρῶ, a. 1. ἔνηρα. θ. 316.

Ἔνθ', pro ἔνθα, *hic*, *ibi*, ε. 155. 493. hinc ἐνθάδε, idem quod ἔνθα. θ. 586.

Ἐνθάδε, *hic*, *huc*, adverb. Th. ἔνθα. ε. 652. θ. 775.

Ἔνθεν, *hinc*, adv. de loco. Th. ἔνθα, *hic*, *illic*. α. 28. θ. 9.

Ἐνθρέψασθαι, *inſerere*, a. 1. inf. m. ab ἐντρέφω, *alo in*. Them.

τρέφω, alo, f. θρέψω, p. τέτρε-φα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτρε-φα. ε. 779.
Ἔνι, pro ἔνεσι, ε. 747.
Ἐνὶ, in, P. pro ἐν. α. 276. θ. 297.
Ἐνιαύσια, quotannis, ab ἐνιαύσι@, ν, ὁ ϰ ἡ, annuus. Th. ἐνιαυτὸς, annus, q.d. εἰς ἑαυτὸν ἐπανελθών. ε. 447. θ. 58. α. 87.
Ἐνικάτθεο, repone, pro ἐγκατάθεσο, 2. sing. a. 2. med. imp. ab ἐγκατατίθημι. Th. τίθημι, pono. ε. 27.
Ἐνίσπειν, proloqui, præf. inf. pro ἐνέπειν. Th. ἔπω, dico, a. 1. εἶπα. θ. 369.
Ἐννάετες, novennio, ἐνναετὴς, novennis. Th. ab ἐννέα novem, & ἔτος, εος, τὸ, annus. θ. 801.
Ἐνναετήρας; d. num. ab ἐνναετήρος, ὁ, novennis, ab ἐννέα, novem & ἔτος, annus. ε. 434.
Ἐννέα, οἱ, αἱ, τὰ, novem, ἄκλιτον. θ. 56. 60. 76.
Ἐννέπετε, poët. dicite, pro ἐνέπετε, præf. imper. ab ἐνέπω. Th. ἔπω, dico, a 1. εἶπα. a. 2. εἶπον. ε. 2.
Ἐννεσίῃσι, dat. pl. Ion. & poët. pro ἐνεσίαις, ab ἐνεσία, consilium. ficut σύνεσις, intelligentia, est à συνίημι, ità ἐνεσία ab ἐνίημι, immitto. Th. ἕω, mitto. θ. 494.
Ἔνηφιν, perendinum, ab ἔνη, seu ἔνη, vel ἔνεη, seu ἔννη, vetus, (sub. ἡμέρα.) φι, est paragoge poëtica. Th. ἔν@ seu ἐν@, annus. ε. 408.
Ἐννοσίγαι@, Neptunus, ab ἐνόω, moveo, & γαῖα, terra. α. 104. θ. 441.
Ἐννύχι@, α, ον, seu ἔννυχ@, nocturnus, adj. Th. νὺξ, κτὸς, ἡ, nox. θ. 10. α. 32.
Ἐνόησε, sensit, ut & ἐνόησαν, a. 1. ind. à νοέω, cogito. Th. νό@, νȣ̃ς, mens. ε. 89. α. 410. θ. 488.
Ἐνοπὴν, clamorem. ab ἐνέπω, dico. Th. ἔπω, dico. θ. 708.
Ἔνοσις, εως, ἡ, motus, ab ἐνόω, moveo. Th. εἷς, ἑνὸς, unus. θ. 681. 849.
Ἐνοσίχθων, terræ quassator, ex ἐνόω, moveo, indè ἔνοσις, motus, & χθὼν, terra, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. ε. 665.
Ἐντὸς, intus, adverb. ε. 267. α. 312.
Ἔντοσθε, & ἔντοσθεν, intus; idem quod ἐντὸς, ε. 540. 518. θ. 598.
Ἐντύνασθαι, a. 1. med. infin. ab ἐντύνομαι, apparo. Th. ἔντεα, ἔντη, τὰ, arma. ε. 630.
Ἐνυαλίοιο, gen. Ion. ab Ἐνυάλι@, ȣ, ὁ, Mars. Th. Ἐνυὼ, ἡ, Bellona. α. 371.
Ἐνυὼ, ό@, ἡ, Bellona, ab ἐνύω, perimo. θ. 273.
Ἐξ, ex, præp. reg. genit. ε. 148. 306. α. 76.
Ἐξάδι@, ȣ, ὁ, nomen viri. α. 180.
Ἐξαλαπάξει, diripiet, f. 1. Th. λαπάζω, sive λαπάσσω, fut. ξω. exacuo. ε. 187.
Ἐξαλέασθαι, evitare, a. 1. med. infin. Vide supra ἀλέασθαι. ε. 105. 756. 800.
Ἐξαμείβετε, imperf. Ion. abjecto

cto augmento, verbi ἐξαμείβομαι, *immuto*. Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto*.

Ἐξαπάτας, *blanditias*, acc. pl. ab ἀπάτη, *dolus*. Th. ἀπατάω, *decipio*. ϑ. 205.

Ἐξαπάτησε, pro ἐξηπάτησε, a. 1. ind. Th. ἀπατάω, f. ήσω. *decipio*, propriè πάτε ἀπάγω, *à via aliquem abduco in devia*, hinc ἐξαπατήσῃ a. 1. sub. ε. 321. 371. ϑ. 889.

Ἐξαπατίσκων, (alii legunt ἐξαπαφίσκων, *fallens*, quod ab ἀφάω, *palpo*) poët. idem quod ἐξαπατάω. ϑ. 537.

Ἐξαῦτις, *denuo*, adv. Th. est αὖ, *rursus*. ϑ. 915.

Ἐξεγένοντο, *procreati sunt*. a. 2. m. cum Genit. verbi ἐκγίνομαι, *enascor*. hoc à γείνομαι, *nascor*. Vide in γείνατε. ϑ. 106. 126. 147. 263.

Ἐξέθορε, a. 2. act. ab ἐκθορέω, *prosilio*. Th. θόρω, vel θορέω, *salio*. ϑ. 281.

Ἕξει, *habebit*, f. 1. Th. ἔχω, *habeo*. a. 2. ἔσχον. ε. 270.

Ἑξείης, poëticè pro ἑξῆς, *deinceps*, *ordine*. ϑ. 738. 809.

Ἑξήκοντα, *sexaginta*. ε. 562.

Ἐξελάαν, poët. τε α epenthesi, pro ἐξελᾶν: ab ἐξελάω, fut. άσω, *expello*, p. ἐξήλακα. Th. ἐλαύνω, f. άσω, *agito*. ϑ. 491.

Ἐξελάωσι, *expellunt*. præs. verbi ἐξελάω, ἐξέλασε a. 1. act. verbi ἐλαύνω, f. άσω, p. κα. ε. 222. ϑ. 820.

Ἐξείλετο, *eximit*. a. 2. m. ab ἐξαιρέομαι. T. αἱρέω, *capio*. f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον. ε. 104. α. 89.

Ἐξελθεῖν, *exire*, a. 2. inf. ἐξελθοῦσα, a. 2. part. f. g. Th. ἔρχομαι, *venio*, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον. p. med. ἐλήλυθα. ε. 216. ϑ. 772.

Ἑξέμεν, f. 1. inf. pro ἕξειν. Ion. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. ϑ. 394.

Ἐξενάριξε, a. 1. ind. verbi ἐξεναρίζω, f. ξω. Them. ἐναίρω, *occido*. α. 329. ϑ. 289.

Ἐξέπτη, a. 2. indic. act. ab ἐξίπτημι, f. ἐκπτήσω, a. 2. activ. ἐξέπτην. ε. 98.

Ἐξερειπόντες, a. 2. part. act. Th. ἐρείπω, f. ψω. *cado*. in a. 2. act. ἤριπον. α. 174. ϑ. 704.

Ἐξερύσας, a. 1. part. ab ἐξερύω, *extraho*. T. ἐρύω, f. ύσω, *traho*. ε. 624.

Ἐξετέλεσσεν, & ἐξετέλεσσ', pro ἐξετέλεσε, perfecit. a. 1. ab ἐκτελέω, *perficio*. ἐξετελεῖτο, imperf. pass. Th. τέλος, *finis*. ε. 83. ϑ. 403. 881. 1002.

Ἐξεφαάνθη, *emersit*, a. 1. pass. ab ἐκφαίνω, *emergere facio*, pro ἐξεφάνθη, per epenthesin τε α, Th. φαίνω, f. νῶ, πέφαγκα. a. 1 ἔφηνα, ostendo. θ. 200.

Ἐξήμησε, a. 1. ind. *evomuit*, ab ἐξεμέω, f. έσω, vel ήσω. Th. ἐμέω, ῶ, f. έσω, *vomo*. ϑ. 497.

Ἐξῆρχον, *incipiebant*, *duces erant*, 3. pl. imp. act. ab ἐξάρχω. Th. ἄρχομαι, *incipio*. α. 205.

Ἐξίκετ', *pervenit*, a. 2. med. ἐξικόμην, ου, ετο. verbi ἐξικνέομαι, *pervenio*. Th. ἱκνέομαι, *ve-*

venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. med. ἱκόμην. α. 471.
ἐξιτὸν, verbal. δὶς ἐκ ἐξιτὸν ἐστι, *quibus non exire licet*, ab ἔξειμι, *exeo*. Th. εἶμι, eo. θ. 732.
ἐξόπιθεν, poët. pro ἐξόπισθεν, adv *à tergo*. ἐξοπίσω. ε. 88. Th. ὀπίσω, *retrorsum, retro*. α. 130.
ἔξοχ', adv. pro ἔξοχα, *excellenter*, ab ἐξέχω, *excello*. Th. ἔχω, ἕξω & σχήσω, *habeo*. ε. 771.
ἐοικὼς, ότος, part. præt. m. ab εἴκω, *similis sum*. hinc ἔοικα. dicitur pro οἶκα, sicut ἑώρακα, pro ὥρακα. ε. 233. α. 215.
ἔολπα, præt. med. ab ἔλπομαι, *spero*. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, *spes*. ε. 271. 473.
ἐόντος, ἐόντι, ἐόντα, gen. dat. & acc. ab ἐὼν, poët. pro ὢν, ab εἰμὶ, *sum*. ε. 29. 361. 474. θ. 32.
ἑὸς, *suus*. hinc genit. Ion. ἑοῖο, pro ἑοῦ θ. 472.
ἐοῦσα, præs. part. f. g. ab εἰμὶ, *sum*. ε. 206. 290.
ἐπ, pro ἐπὶ, *in* præposit. ε. 34. 43.
ἐπάγω, *abduco*. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἦγον & Att. ἤγαγον. Th. ἄγω, *duco*. θ. 176.
ἐπαινέσῃσι, *probaverit*. a. 1. act. subj. Æol. ab ἐπαινέω. Them. αἶνος, ου, ὁ, laus. ε. 12.
ἐπαινῆς, gen. ab ἐπαινὴ, *gravis*. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. θ. 768. 774.
ἐπάκουε, *animum adjice*, præs. imperat. ab ἐπακούω, f. ούσω, præt. ἐπήκοα, a. 1. ἐπήκουσα, ... in sub. ἐπακούσω, ης, η. ... ἐπήκοα. ε. 273. 446.
Ἐπακουὸν, *auscultatorem*. ε. 29.
Ἐπάλμενος, *insiliens*, præs. part. ex ἐπὶ & ἀλλόμενος, poeticè, ἄλμενος. sic ἵκμενος, ἄρμενος, pro ἱκόμενος, ἀρόμενος. Th. ἄλλομαι, f. ἀλοῦμαι, *salio*. θ. 815.
Ἐπάρμενον, *sufficientem*, præs. part. Vid. ἄρμενος. ε. 599. 625.
Ἐπάσαντο, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*, à πάω, vel πάομαι, *possideo, vescor*. præt. pass. πέπασμαι. θ. 642.
Ἐπαυρεῖ, *fruitur*, ab ἐπαυρέω. qui fruitur aura, qui respirare potest. Th. αὔρα, ας, ἡ. ε. 238. 417.
Ἐπάχνωσεν, a. 1. ind. *vexavit, constrinxit*. Th. πάχνη, ης, ἡ, *pruina* unde παχνόω, ῶ. ε. 358.
Ἔπε, pro ἔπεα, ac. pl ab ἔπος, εος, *verbum*, ab ἔπω, dico. α. 117. 326. θ. 84.
Ἐπέβησε, *ingredi fecit*. a. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, *eo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 578. 657.
Ἐπέεσσι, dat. pl. Ion. pro ἔπεσι, & fortè ità legendum: ab ἔπος, εος, τὸ, *verbum*. Th. ἔπω, dico. ε. 184. θ. 90.
Ἐπέθηκε, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono, f. θήσω, a. 2. ἔθην, α. 332.
Ἐπεὶ, *postquam, quoniam*. ε. 120. α. 110. 336.
Ἐπείγετο, *festinabat*, imper. Th. ἐπείγω, *urgeo*, f. ξω α. 21.
Ἔπειτα, ἔπειτ, *deinde*. Th. εἶτα. *postea*. ε. 614. α. 332. θ. 193.
Ἐπέκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι,

μαι, *jaceo, superimpositus sum.* f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, *jaceo.* ϑ. 143.

Ἐπέμβαλε, *injecit*, a. 2. act. pro ἐπενέβαλε, ab ἐπεμβάλλω, *superinjicio.* Th. βάλλω, αλῶ, *jacio*, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 98.

Ἐπεμβεβαώς, *insistens.* perf. part. ab ἐπεμβαίνω. Th. βαίνω, *eo.* α. 324.

Ἔπεμψε, *misit*, a. 1. ind. verbi πέμπω, *mitto*, f. ψω, p. φα. ϑ. 784.

Ἐπέπλων, ως, ω, *navigavi*, 1. sing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλέω, ad formam ἔδων, ως, ω, v. ἐδίδων, ως, ω, à δίδωμι, *do.* Th. πλέω, f. πλεύσω, *navigo.* ε. 684.

Ἐπερρώσαντο, 3. pl. a. 1. m. ind. ab ἐπιῤῥώννυμι. Th. ῥώννυμι, *confirmo, corroboro.* f. ῥώσω, p. ἔῤῥωκα. a. 1. ἔῤῥωσα. ϑ. 8.

Ἐπεστενάχιζε, *ingemiscebat*, imperf. à στεναχίζω, f. σω. Th. στενὸς, ȣ͂, ὁ, *angustus.* ϑ. 843.

Ἐπέστενε, *ingemiscebat*, imperf. à στένω, *gemo*, f. νῶ. Th. στενὸς, ȣ͂, ὁ, *angustus, arctus.* ϑ. 679.

Ἐπέσχε, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπέχω, *animum attendo*, f. ἐφέξω, a. 2. ἐπέσχον. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. ϑ. 177.

Ἕπεται, *sequitur*, præs. ind. Th. ἕπομαι, vel ἕπω. ε. 220.

Ἐπέτελλε, *imperabat*, imperf. act. ut ἐπιτέταλτ', imper. pass. Th. τέλλω, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπετέρπετο, imperf. verbi ἐπιτέρπομαι, *delector*, Them. τέρπω, f. ψω, *delecto.* ϑ. 158.

Ἐπέφαντο, *apparebant*, 3. plur. plusq. perf. poët. pro πεφασμένοι ἦσαν, à φαίνομαι, *appareo.* f. 2. φανήσομαι, præt. pass. πέφασμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ἔπεφνε, *occidit*, impe. à πέφνω. idem quod φένω, *occido.* p. m. πέφονα. ε. 148. α. 57.

Ἐπέφραδε, a. 2. ind. act. ἐπιφράζω, *induco, indico*, f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. Th. φράζω, *dico, memoro.* ϑ. 74. 162.

Ἐπεφράσατο, *excogitavit*, a. 1. m. Poët. pro ἐπεφράσατο. Th. φράζω, *dico.* ϑ. 160.

Ἐπεφύκειν, *enata erant*, imperf. verbi πεφύκω, idem quod φύω, *nascor.* f. σω. a. 2. ἔφυν. α. 76. ϑ. 673.

Ἐπέχειν, *abstinere.* præs. inf. Th. ἔχω, f. ἕξω. ε. 134.

Ἐπέων, gen. pl. ab ἔπος, εος, *verbum.* Th. ἔπω, *dico.* ε. 401

Ἐπήγαγε, *adduxit.* Atticè, pro ἐπῆγε, præt. m. vel a. 2. act. Th. ἄγω, *duco*, f. ξω. ε. 240

Ἐπηετανός, ȣ͂, ὁ, *annuus.* Th. ἔτος, εος, τὸ, *annus.* ε. 31. 51

Ἐπῆν, *aderat*, imperf. ab ἔπειμι, *sum.* ε. 114. 598. ϑ. 799.

Ἐπὴν, *postquam*, ex ἐπεὶ, & ἂν pro ἂν, & hoc pro ἐάν. ε. 2

Ἐπῄνησαν, *laudarũt*, aor. 1. Poëticè, pro ἐπῄνεσαν, ab αἰνέω. Th. αἶνος, *laus.* ϑ. 664.

Ἐπληρώθη, *completa erat*, a.

pass. ind. ab ἐπιλύω, *expedio*. Th. λύω, item, ἀνύτω, *perficio*. α. 311.
Ἐπήρατος, *amabilis*. Th. ἐράω, άσω, *amo*. ε. 63. θ. 67.
Ἐπηρεφέας, *coopertos*, ab ἐπηρεφής, *tectus*. & hoc ab ἐρέφω, ψω, *tego*. θ. 598.
Ἐπὶ, Præp. regit gen. dat. & acc. ε. 250. α. 76. 306.
Ἐπιβήμεναι, *conscendere*, aor. 2. inf. Æol. pro ἐπιβῆναι. Ἐπιβησέμεν, Ion. pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf. Ἐπιβάντες, ἐπιβᾶσα, a. 2. part. ab ἐπιβαίνω, *conscendo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. α. 40. θ. 396.
Ἐπιδείελα, adv. *post meridiem*, à δείλη, ης, ἡ, *tempus pomeridianum*, q. à δέω & ἕλη, quum solis splendor deficere incipit. Malo ἐπὶ δείελα, *circa pomeridianum tempus*. ε. 808. 819.
Ἐπιδέρκεται, *inspicit*, præs. ind. Th. δέρκω, *video*, f. 2. δρακῶ, a. 2. ἔδρακον. ε. 266.
Ἐπιδώσω, *dabo*, f. 1. verb. δίδωμι, *do*, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 394.
Ἐπιείκελος, *similis*. Th. εἴκω, ξω, *similis sum*. α. 182. θ. 207.
Ἐπιθείς, *imponens*, a. 2. part. act. Them. τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθην. ε. 695.
Ἐπιθήκη, ης, ἡ, *accessio*, *additio*. Th. τίθημι, *pono*. ε. 378.
Ἐπίθοντο, *obtemperârunt*, 3. pl. a. 2. m. à πείθομαι, *assentior*, a. 2. m. ἐπιθόμην, p. m. πέποιθα, p. pass. πέπεισμαι, f. 1. pass. πεισθήσομαι. ε. 69. θ. 474.
Ἐπιθόρε, a. 2. act. à θορέω, *salio*. α. 321.
Ἐπιθρώσκουσα, *insiliens*, pr. part. f. g. Th. θρώσκω, *salio*. α. 438.
Ἐπίκλησιν, acc. ab ἐπίκλησις, *cognominatio*, ab ἐπὶ & καλέω, f. ήσω, *voco*. θ. 207.
Ἐπίκλοπος, *furax*. Th. κλέπτω, ψω, *furor*, p. m. κέκλοπα. ε. 67. 78.
Ἐπίκουροι, *auxiliarii*, ab ἐπίκουρος, ου, ὁ, *auxiliator*. θ. 815.
Ἐπικρατέοντα, pl. n. part. præs. ab ἐπικρατέω, *prævaleo*. Th. κράτος, *robur*. α. 308.
Ἐπικρατέως, Poët. pro ἐπικρατῶς, adv. *valide*. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur*. ε. 204.
Ἐπικυρτώοντε, *attollentes*, Poët. dualis num. part. præs. ab ἐπικυρτόω, ῶ, *incurvo*. Th. κυρτὸς, οῦ, ὁ, *curvus*. α. 234.
Ἐπιλήθεο, *oblivíscere*, Ion. pro ἐπιλήθου, præs. imper. verbi ἐπιλήθομαι, *obliviscor*. Th. λήθω, f. σω, *lateo*, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 273. θ. 102.
Ἐπιμάρτυροι, *testes*. Th. μάρτυρ, ρος, ὁ καὶ ἡ, *testis*. α. 20.
Ἐπιμειδήσας, *arridens*, a. 1. part. act. Th. μειδάω, f. ήσω, *rideo leniter*. θ. 547.
Ἐπιμετρήσω, *mutuo dabo*, f. 1. ab ἐπιμετρέω, *in mensura addo*. Them. μέτρον, τὸ, *mensura*. ε. 395.
Ἐπιμηθεὺς, nomen viri. ε. 85.
Ἐπιμίσγεται, *commiscetur*, præs. ind. à μίσγω, pro μίγνυμι, *misceo*, f. ξω. θ. 802.
Ἐπιμωμητὴ, *vituperabilis*, ἡ, Th. μῶ-

μῶμος, ου, ὁ, *dedecus*. ε. 13.

Ἐπιόντα, *accedentem*, a. 2. act. part. ab ἔπειμι, *accedo*. Them. εἶμι, *eo*. ε. 673. α. 333. 425.

Ἐπίορκον, *perjurium*. Th. ὅρκος, ου, ὁ, *jusjurandum*. ε. 280. 802. θ. 232.

Ἐπιπάγχυ, *prorsus*, adv. πάγχυ, pro πάνυ, *valde*. ε. 262.

Ἐπιπειθόμενος, *obtemperans*, præs. part. à πείθομαι. Vide in ἐπιόντα. α. 369.

Ἐπιπλομένοις, gen. Ion. *volvente*, ἐπιπλόμενος, pro ἐπιπελόμενος. Th. πέλομαι, *sum*. α. 87. θ. 493.

Ἔπιπλον, *implebant*. 3. pl. a. 2. act. à πλάω, pro πιμπλάω, vel πίμπλημι, *impleo*. a. 2. ἔπιπλον. sicut à τιμάω, ἔτιμον. Them. πλέος, ου, ὁ, *plenus*. α. 291.

Ἐπιπνείουσι, *inspirant*, præs. ind. Them. πνέω, f. πνεύσω, *spiro*. θ. 872.

Ἐπίρροθοι, ex ἐπὶ & ῥόθος, ου, ὁ, *undarum fremitus*. ἐπίρροθος, ου, ὁ, ἡ, *auxiliator*, *utilis*. ε. 558.

Ἐπισμυγερή, *ærumnosa*. ἡ Th. σμύχω, *vasto*, f. ξω. α. 264.

Ἐπισπορίην, *iteratam sationem*. Th. σπείρω, f. σπερῶ, *sero*. ε. 444.

Ἐπισταμένως, *scienter*, adverb. ab ἐπίσταμαι, *scio*, ex ἐπὶ & ἵστημι, *scio*. α. 107. θ. 87.

Ἐπιστολάδην, adv. *ornatè*. *succinctè*. Th. στέλλω, *mitto*. item, *orno*, f. στελῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα, p. m. ἔστολα. α. 287.

Ἐπιστρέφεται, *convertitur*, præs. ind. à στρέφω, *verto*, f. ψω. p. ἔστρεφα. a. 2. ἔστραφον. θ. 753.

Ἐπίσχε, præs. act. imperat. *cohibe*, *inhibe*, ab ἴσχω pro ἔχω, *inhibeo*. α. 446. hinc ἐπίσχετον, in dual. α. 350.

Ἐπιτέλλεται, *exoritur*, præs. ind. hinc ἐπιτελλομενάων, Æol. pro ἐπιτελλομένων, part. præ. gen. pl. f. g. Th. τέλλω, verb. inusitatum. ε. 381. 565.

Ἐπίφρονα, ac. sing. ab ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, *prudens*. Th. φρὴν. θ. 122. ἐπιφροσύνῃσι, dat. pl. Ion. pro ἐπιφροσύναις, ab ἐπιφροσύνη, *prudentia*. θ. 122. 661. 896.

Ἐπιχθόνιοι, *in terris versantes*. idem quod ἐπίγειοι, οἱ ἐπὶ τῇ χθονὶ ὄντες. ἐπιχθονίοισι, pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, ονὸς, ἡ, *terra*. ε. 122. θ. 372.

Ἐπιψαύων, præs. part. ab ἐπιψαύω, *contingo*. Th. ψαύω, idem quod ψάω, *tango*. α. 217.

Ἔπλετο, per syncopen, pro ἐπέλετο, *facta est*, à πέλομαι, *sum*. item ἔπλεητο, imperf. pro ἔπλετο. θ. 425. 836.

Ἐμπλήν, adv. *propè*, ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. α. 372.

Ἐποίησεν, a. 1. ind. ἴχνος ποιεῖν, *vestigium facere*. à ποιέω, *facio*. ε. 678.

Ἐπομόσσῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. Poëticè, pro ἐπομόσῃ, *juraverit*, ab ἐπόμνυμι, f. ἐπομόσω. Th. ὄμνυμι, *juro*, f. ὀμόσω, p. ὤμοκα. θ. 793.

Ἕπονται

Ἕποντο, 3.pl.præſ.ἕποντο, *ſequebantur*, pro εἵποντο, abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἕπω, *ſequor*. ε. 403. α. 277.

Ἐποπτεύειν *inſpicere*. Th. ὀπίομαι, video, p. m. ὦπται. a. 1. ὤφθην. ε. 765.

Ἐπόρουσεν, a. 1. ind. *irruit*, ex ἐπὶ & ὀρούω, f. σω, *impetu feror*. Th. ὄρω, *concito*. f. ρῶ vel ρσω, α. 442. 452.

Ἔπος, εος, τὸ, *verbum*, Them. ἔπω, dico. ε. 451. α. 330.

Ἐποτᾶτο, *volabat*, 3. ſing. imper. m. à πτάομαι, *volo*, & ποτὴ, ῆς, ἡ, *volatus*. Th. πέτομαι, vel πτάομαι, *volo*. α. 222.

Ἐποτρύνειν, *inſtigare*, præſ. inf. act. Th. ὀτρύνω, f. υνῶ, *incito*, p. ὤτρυγκα. ε. 595.

Ἔπρεσε, a. 1. ind. pro ἔπρησε, à πρήθω, *incendo*. ϑ. 856.

Ἑπτὰ, ſeptem. α. 272.

Ἑπταπόδην, *ſeptempedalem*, ac. ab ἑπταπόδης, ex ἑπτὰ & πούς, ποδὸς, *pes* ε. 422.

Ἑπτάπορον, acc. ſing. nomen fluvii, q. d. *habens ſeptem vias*. ϑ. 341.

Ἑπτάπυλος, *ſeptem portas habens* à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & ἑπτὰ, *ſeptem*. ε. 161. α. 49.

Ἐπτοίηται, *evolat*, 3. ſing. præt. paſſ. à πτοέω, Poëticè πτοιέω, *ſtupefacio*, *attonitum reddo*. πτοέομαι, *attonitus ſum*, item, *animo ſpecto attento*. quæ ſignificatio huc quadrat. ε. 445.

Ἐπώνυμον, ου, τὸ, nomen è re impoſitum, ex ἐπὶ & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. ϑ. 144. 282.

Ἐπῶρσε, *concitavit*, 3. ſing. a. 1. act. ab ἐπόρω, *concito*. Them. ὄρω, ρῶ, & ρσω, *concito*. f. α. 69.

Ἔραζ', pro ἔραζε, adv. ad locum *in terram*, *humi*. Th. ἔρα, ρας, ἡ, terra, α. 174. 268.

Ἔραζε, *humi*. in proſa χαμαί. adverb. ε. 419. 471.

Ἐράσσατο, a. 1. m. *amavit*, pro ἠράσατο, Poëticè, ab ἐράω, *amo*, f. άσω. hinc ἐρατὸς, *amabilis*, *jucundus*, & ἐρατεινὸς, ἡ, ὸν, *amabilis*. ϑ. 70. 136. 915.

Ἐρατὼ, όνος, οῦς, ἡ, *Erato*, nomen mulieris vel Muſæ, ab ἐράω, amo. ἐρατὴ, amabilis. ϑ. 78. 247.

Ἐργάζοντο, *operantur*, ἐργάζοντο, imperf. pro εἰργάζοντο, abj. augmento. ἐργάζευ, pro ἐργάζου, Doricè, præſ. imperat. ἐργάσαιο, a. 1. med. opt. εἴργασμαι, p. paſſ. Th. ἔργον, *opus*. ε. 43. 150. 297. 312.

Ἔργματι, operi, dat. ſing. pro ῥέγματι, per metatheſin, à ῥέζω, ῥέξω, & per metatheſ. ἔρξω, facio. ε 799. ϑ. 823.

Ἔργον, *opus*. ἔργοιο, gen. Ion. pro ἔργου. ἔργ', pro ἔργα. ε. 20. 21. 389. ϑ. 146.

Ἔρδειν, *facere*, præſ. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥέζω. ε. 35. ϑ. 417.

Ἔρεβος, εος, τὸ, *Erebus*, eſt nomen gehennæ, *caligo*. ἐρέβεσφιν, ex orco, ἐρέβευς pro ἐρέβευς, φιν, eſt paragoge Poët. ἐρεβεννὴ, *caliginoſa*, ab ἔρεβος, εος, τὸ, *caligo*. ε. 17. ϑ. 125.

Ἐρειπομένης, *diruta*, præſ. part. paſſ.

passl. ab ἐρείπω, *diruo.* f. ψω. θ. 704.

Ἐρεμνῆς, gen. sing. quasi ἐρεβεννῆς, ab ἐρεμνὴ, *obscura.* Th. ἔρεβος, εος, τὸ, *orcus.* α. 444. θ. 334.

Ἐρεύμενον, per Syncopen, pro ἐρευγόμενον, vel potiùs pro ἐρευνόμενον, à Th. ἐρευνάω, *investigo.* Vide Th. ἐρεύγω, f. ξω, *ructo,* a. 2. ἤρυγον. Alii ἐρεύμενον. Doric. pro ἐρούμενον, ab εἴρω, seu ἐρέω, *dico.* ε. 474.

Ἐρέω, *dico* Th. εἴρω, *dico.* ε. 200. 284. α. 330.

Ἐριβρυχέω, *valde mugientis,* Ion. pro ἐριβρύχου, ab ἐριβρύχης, ου, ὁ, *valde mugiens,* ex ἐρι quod in compositione valet *valde,* & βρύχω, ξω, *strideo, frendeo.* θ. 832.

Ἐριδούποιο, gen. Ion. ab ἐρίγδουπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ἐρίδουπος, *valde sonans.* Th. δοῦπος, ου, ὁ, *sonitus.* θ. 41.

Ἤριζε, *certabat,* imperf. pro ἤριζε, ab ἐρίζω, *certo.* Them. ἔρις, *lis.* α. 5. θ. 534.

Ἐριθηλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ion. pro ἐριθαλὴ, *valde virescens,* ex ἐρι, intensiva particula, & θάλλω, *vireo.* θ. 30.

Ἔριθος, ἡ, *ancilla, famula,* ab εἶρος, εος, τὸ, *lana.* hinc ἔριθος, ου, ἡ, *ancilla, quæ lanificium exercet.* ε. 600.

Ἐρίκτυπον, *valde sonantem,* ex ἐρι, *valde* (quæ est particula in compositione tantùm usitata, intendens significationem) & ex κτύπος, ου, ὁ, *sonus pulsu factus,* per prosthes. τοῦ κάππα, à τύπος, ου, ὁ, Th. τύπτω, *pulso, verbero.* θ. 456. 930.

Ἐρικυδής, έος, *valde gloriosus.* T. κῦδος, εος, τὸ, *gloria.* θ. 988.

Ἐρίμυκον, *valde mugientem,* à μυκάω, *mugio.* boum proprium. ε. 788.

Ἐριννὺς, ύος, ἡ, *Furia,* peccatorum ultrix. in ac. p. ἐριννύας, ἐριννῦς. ε. 801. θ. 185.

Ἔριπ', *cecidit,* a. 2. Ionic. Them. ἐρείπω, *everto,* f. ψω, item, *cado.* α. 423.

Ἔρις, ιδος, ἡ, *lis.* acc. τὴν ἔριδα, & ἔριν. ε. 28. α. 148.

Ἐρίσαντες, *antecedentes,* a. 1. part. ab ἐρίζω, f. ίσω, *contendo, certo.* Th. ἔρις, ιδος, ἡ, *lis.* ε. 437.

Ἐρισθενής, έος, ὁ καὶ ἡ, *valde potens.* ab ἐρι, particula in compositione tantùm usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur: & σθένος, εος, τὸ, *robur, vis.* Th. σθένω, *valeo, possum.* ε. 414. θ. 4.

Ἐρισμαράγοιο, gen. Ion. *valde tonantis.* Th. σμαραγέω, ήσω, *magnos strepitus edo.* θ. 815.

Ἐρίφων, gen pl. ab ἔριφος, ου, ὁ, *hædus,* q. ἔαρι φαινόμενος, quòd vere nasci soleat. ε. 541.

Ἑρμῇ, dat. sing. ab Ἑρμῆς, ῆ, *Mercurius,* ab εἴρω, *dico, nuntio.* Ἑρμείην, ac. Ion. pro Ἑρμείαν. Ab Ἑρμείας, dicitur etiam Ἑρμίας, Poëticè, pro Ἑρμῆς. ε. 68. θ. 444.

Ἔρξις, f. 1. ab ἔρδω, T. ῥέζω, f. ῥέξω & pe

& per metathesin, ἔρξω. hinc ἔρξας, a. 1. part. ε. 325. 508.
Ἐρέεσσα, f. g. in masc. ἐρόεις, εν-τος, *amabilis* : ἔρως, ωτος, ὁ, in malam partem accipitur ; ἔρος verò in bonam. Them. ἐράω, *amo*. ϑ. 120. 245.
Ἔρος, ου, ὁ, *Amor*. Th. ἐράω, *amo*. ϑ. 120. 201.
Ἔρρηξε, *perrupit*, a. 1. act. à ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω. a. 2. ἔρραγον, p. m. ἔρρηγα. α. 140. 415.
Ἐρρίγοντι, *formidanti*, præs. part. act. ab ἐρρίγω, *formido*, quod est ab ἔρριγα, præt. m. verbi ῥιγέω. Th. ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor, frigus*. α. 228.
Ἔρριψε, a. 1. ind. verb. ῥίπτω, *abjicio*, f. ψω, p. ἔρριφα, a. 1. ἔρριψα, a. 1. part. ῥίψας, a. 2. ἔρριπον, p. m. ἔρριπα. ϑ. 181.
Ἐρρώοντο, *ruebant*, 3. pl. plusq. Poët. pro ἔρρωντο. à ῥώννυμι, *roboro*, f. ῥώσω, à ῥώω, hujus passivum ῥώομαι, *roboror*, item *fluo*, *ruo*, in imperf. ἐρρώοντο, *festinabant*, *ruebant*. α. 230.
Ἐρυθείῃ, dat. sing. nomen proprium loci, ab Ἐρυθεία, ας, ἡ. ϑ. 290. 983.
Ἐρύκοι, *abducat*. præs. act. opt. ab ἐρύκω, *inhibeo*, f. ἐρύξω. ε. 28.
Ἐρῦσαι, a. 1, act. infin. ponitur pro imperativo, ἔρυσο, pro ἐρύσεο, & ἤρυτ᾽, pro ἔρυτ᾽, ab ἐρύομαι, quod idem est cum ῥύομαι, *libero*. hinc ἔρυμα, τος, τὸ, *munimentum*, ab ἐρύομαι, *custodio*. ε. 534. 622. ϑ. 304.
Ἐρυσάρματας, *currum trahentes*, pro ἐρυσαρμάτους, per metaplasmum, ut ait *Eustathius* in Ἰλιάδ. π. ex ἐρύω, ἐρύσω, *traho*. & ἅρμα, τος, τὸ, *currus*. ε. 369.
Ἐρυσσάμενος, *extractus*, Poëticè, pro ἐρυσάμενος, a. 1. part. med. ab ἐρύω, f. ύσω, *traho*. α. 457.
Ἔρχεται, præs. ind. ἔρχομαι, *venio*, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἤλυθα. ε. 417. α. 439. ϑ. 91.
Ἐς Poëticè pro εἰς, *in*. ἐς φάος, *in lucem*. ϑ. 626.
Ἔσαν, 3. pers. pl. imperf. per systolen Poëticam, pro ἦσαν, ab εἰμὶ, *sum*. α. 161. 245. ϑ. 586.
Ἔσθειν, præs. inf. ab ἔσθω, *comedo*, & hinc ἐσθίω, *idem*. ε. 276. ϑ. 773.
Ἐσθλὸς, ἡ, ὸν, *bonus, a, um*. dat. pl. Ion. ἐσθλοῖσιν. ε. 119. 212.
Ἐσίδῃ, *inspexerit*, poeticè pro εἰσίδῃ, 3. sing. a. 2. act. subj. ab ἐσείδω, *intueor*. Th. εἴδω, *video*, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον, & ἴδον. ε. 608. ϑ. 82.
Ἐσκάτθετο, *condidit*, pro εἰσκατέθετο, a. 2. m. 3. pers. sing. verbi εἰσκατατίθημι. Th. τίθημι, *pono*. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το. ϑ. 890.
Ἔσκε, poeticè pro ἦν, *erat*, ab εἰμὶ, *sum*. ε. 150.
Ἐσκέδασ᾽, *dispersit*, pro ἐσκέδασε, a. 1. in. a. Th. σκεδάω, vel σκεδάννυμι, *dissipo*, f. σω. ε. 95.
Ἐσκομίσαι, importare, a. 1. inf. act. à κομίζω, *porto*. Th. κομέω, *curo*. ε. 604.

Ἐσμαράγησεν, *ſtriduit*, a. 1. act. à σμαραγέω, *fragorem edo*. & ἐσμαράγιζεν, imp. à σμαραγίζω. Th. σμαραγέω. θ. 679. 693.

Ἑσπερίδες, Heſperides, ab ἕσπερος, ου, ὁ, *veſper*. *Heſperides*, h. e. Tzetze interprete, *veſpertinæ horæ*, quibus curæ ſunt poma, h. e. *quo tempore ſtellas in cœlo videmus*, tanquam poma. ϑ. 215. 275.

Ἕσπετο, poët. pro εἵπετο, *ſequebatur*, imperf. paſſ. ab ἕσπομαι, *ſequor*, poëticè pro ἕπομαι. ἕσπετε, pro ἕπετε, præſ. imperat. verb. ἕπω, *ſequor*. ϑ. 114. 201.

Ἑσσαμένη, a. 1. m. part. f. g. ἠέρα ἑσσαμένη, *aëre involuta*. pro ἑσαμένη. τὸ σίγμα poëticè duplicatur. ab ἕννυμι, f. ἕσω, *induo*. Th. ἕω, *induo*. ε. 124. 221. 534.

Ἔσσεται, *erit*, & ἐσσεῖται, pro ἔσεται, f. 1. ex εἰμὶ, *ſum*, ε. 182. 501. ἔσσεαι, *eris*, pro ἔσῃ. ε. 308.

Ἐσσόμενα, & ἐσσομένοισι, f. 1. pa. verbi εἰμὶ, ſum. ε. 56. ϑ. 32.

Ἐσσυμένως, *certatim*, *cū impetu*, adv. pro σεσυμένως, per metath. Th. σείω, σεύω, poëticè σύω, *concutio*. α. 340. ϑ. 181.

Ἔσσυτ', perf. paſſ. pro ἔσσυται, *irruit*, pro σέσυται, per metath. à σεύω, f. σεύσω, p. σέσευκα, præt. pa. σέσευμαι, ubi abjecto ε & facta metatheſi eſt ἔσσυμαι. Th. σείω, f. σείσω, *concutio*. α. 458.

Ἔσται, erit, per ſyncopen pro ἔσεται, f. 1. verbi εἰμὶ, *ſum*. ε. 34. 191. 476.

Ἐστάλατ', *ſuccinctas habebant*, pro ἐστάλαται, 3. pl. præterit. paſ. Ion. pro ἐσταλμένοι εἰσί. Th. στέλλω, *orno*. στέλλομαι, *veſtibus ornor*. f. 2. σταλῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα, præt. paſſ. ἔσταλμαι, p. m. ἔστολα. α. 288.

Ἑσταότ', pro ἑσταότε, *ſtantes*, part. act. dualis num. ab ἵστημι, *ſto*. f. στήσω, præt. ἕστηκα. in part. præt. ἑστηκώς, & per ſyncopen τοῦ κ, ἑσταώς, ότος, pro quo ἑστηώς, ϑ. 519. item ἑστώς, ῶτος. α. 61. 747.

Ἕστασαν, *ſtabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἵστημι, *ſto*. α. 196.

Ἑστᾶσι, *ſtant*, 3. pl. præſ. act. ab ἕστημι, quod poëtis idem eſt quod ἵστημι, *ſto*. ϑ. 796.

Ἐστεφάνωται, *cinctum eſt*, præt. perf. paſſ. ἐστεφάνωμαι, σαι, ται. hinc in pl. per. ἐστεφάνωτο, à στεφανόω. Them. στέφω, *corono*. α. 204. ϑ. 382.

Ἔστη, *ſtetit*, a. 2. ab ἵστημι, f. στήσω, p. ἕστηκα. σ. 361. θ. 745.

Ἐστήρικται, *firmatæ ſunt*, 3. ſing. præt. hinc ἐστήρικτο, in pl. per. à στηρίζω, f. ξω, *ſtatuo*. α. 218. ϑ. 779.

Ἑστίη, da. Ion. pro ἑστία, ab ἑστία, ας, ἡ, *focus*. item *Veſta*, quæ vox hinc orta eſt. Dicitur & Ion. ἱστίη. ε. 732. θ. 454.

Ἔστι, ἐστὶ, ἐστὶν, *eſt*, *licet*. ab εἰμὶ, *ſum*. ε. 36. ἐς'. ϑ. 720.

Εσφαράγιζον, *ſonum excitabant*, imp. verbi σφαραγίζω. T. σφάραγος, ου, ὁ, *ſonus*. ϑ. 706.

Ἐσχα-

Ἐσχατιῇ, *extrema*, da. ab ἐσχατιά, extremitas rei alicujus. Th. ἔσχατος, ε, ὁ, *ultimus*. ϑ. 275.

Ἔσχον, *obtinuerint*, a. 2. ab ἔχω, *habeo*, f. ξω. ε. 125. ϑ. 113.

Ἔστω, *esto*, 3. sing. præs. imperat. ab εἰμὶ, *sum*. ε. 368.

Ἑταῖρος, *amicus*, ac. ἑταῖρον, & ἕταρον, poëticè. . 181. 705. 714.

Ἐτανύσθη, *extentum est*, a. 1. pass. à τανύω, f. σω. p. κα. Th. τείνω, *tendo*. ϑ. 177.

Ἔτεα. ac. ἔτεος, pro ἔτεος. gen. sing. ab ἔτος, *annus*. ε. 129. 171. 694. θ. 803.

Ἔτεκ', pro ἔτεκε, *peperit*, a. 2. act. verb. τίκτω, *pario*. f. τέξομαι, a. 1. pass. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. ϑ. 60. 211. 287. 295.

Ἐτελέσθη, 3. person. a. 1. pas. à τελέω, *ad finem perduco*. f. έσω. Them. τέλος, εος, *finis*. θ. 59.

Ἑτεροζήλως, *iniquè*, adverb. ab ἑτερόζηλος, qui alio zelo ducitur, ab ἕτερος, *alius*, *diversus*, & ζῆλος, ε, ὁ, *æmulatio*. ϑ. 544.

Ἕτερος, ἑτέρα, *alter*, *alius*. ἑτέρηφι, pro ἑτέρη, nominat. f. g. φι per paragogen additur. ε. 187. 214. ἑτέρη γε. ϑ. 752.

Ἑτέρωθε, θεν, *ex altera parte*, adv. ab ἕτερος. α. 184. 281. ϑ. 676.

Ἐτέτυκτο, *factus erat*, 3. singul. plus. perf. poëticè, pro ἐτετύκτο. à τεύχω. f. ξω. *fabricor*. σ. 208.

Ἐτήκετο, *liquescebat*, imperf. verbi τήκω, & Dor. τάκω, f. ξω. *liquefacio*. p. m. τέτηκα. ϑ. 862.

Ἐτήτυμα, *vera*. pro ἔτυμα, per poëticam epenthes. syllabæ τη. Th. ἔτυμος, *verus*, ε. 10.

Ἔτικτεν, *genuit*, imperfec. verb. τίκτω *pario*. f. τέξομαι, a. 2. ἔτικον. a. 2. sub. τέκω, a. 1. pass. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. θ. 45, &c.

Ἔτι, *adhuc*. ε. 156. α. 176. ϑ. 428.

Ἐτινάσσετο, *concutiebatur*. imperf. à τινάσσω, *quatio*, f. ξω. ϑ. 680.

Ἔτισε, *coluit*. a. 1. ind. à τίω, *honoro*. ν. 10.

Ἐτιταίνετο, *extendebatur*, imper. à τιταίνω, quod à τείνω, *tendo*. f. τα, p. τέτακα. α. 229.

Ἔτλη, *sustinuisset*, 3. sing. a. 2. à τλῆμι, *tolero*, f. τλήσω, p. τέτληκα, a. 2. ἔτλην. Th. ταλάω, ασω, *suffero*, hinc per syncopen τλάω & τλῆμι. α. 73.

Ἔτραπ', *evertit*, a. 2. act. à τρέπω, *verto*. a. 2. ἔτραπεν, f. ψω. p. φα, p. m. τέτροπα. α. 456. θ. 58.

Ἐτράπεον, imperf. *uvas calcabant*, à novo verbo τραπέω, formatum à fut. 2. τραπῶ, verb. τρέπω, *verto*. α. 301.

Ἔτρεφε, *nutrivit*. imperf. act. ἐτρέφετ, pro ἐτρέφετο, impe. pass. à τρέφω. f. θρέψω, *alo*, p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ε. 130. ϑ. 107.

Ἐτρύγων, *vindemiabant*, 3. pl. imperf. pro ἐτρύγαον, à τρυγάω. Thema τρύγη, ης, ἡ, *triticum*,

triticum, vindemia. α. 292.

Ἐτύμοισιν, veris, dat.pl.Ion ab ἔτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, verus. Vide paulo ante ἐτήτυμα. θ. 27.

Ἐτύχθη, fuit, a. 1. pro ἐτεύχθη, Poët. à Th. τεύχω, f. ξω, sum, fio, p. pass. τέτυγμαι. α. 366.

Ἐτώσια, inania, acc.pl. ab ἐτώσιος, hoc ab ἐτὶς, adv. frustra. Th. εἰμί. ε. 438.

Ἐτωσιοεργὸς, qui incassum laborat, ab ἐτώσιον, inane, & ἔργον, opus. ε. 409.

Εὖ, belle. adverb. ab ἐΰς, bonus. ε. 107. α. 355. θ. 73.

Εὐαγόρη, nomen mul. θ. 257.

Εὐαέι, dat.sing. ab εὐαὴς, έος, ὁ, ἡ, qui bene à ventis perflatur. Them. ἄω, vel ἄημι, spiro, ε. 597.

Εὐάρνη, nomen mul. θ. 259.

Εὔβοια, est nomen loci, vel insulæ maris Ægæi. ex εὖ, bene, & βόω, pasco. ε. 649.

Εὐδαίμων, beatus, hinc εὐδαιμονία, felicitas. Th. δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Deus. ε. 824.

Ἐϋδμήτων, gen. pl. ab ἐΰδμητος, bene ædificatus. Thema. δέμω, f. δεμῶ, præt. δέδμηκα. α. 242.

Εὐδώρη, nomen m. θ. 244. 360.

Εὔει, torret, præs. ind. idem quod φλογίζει, ab εὔω vel εὕω, uro, f. σω. ε. 703.

Εὐειδὴς, έος, ὁ, ἡ, speciosus. ex εὖ, & εἶδος, εος, τὸ, forma. Th. εἴδω, video. θ. 250. 354.

Εὐεργὲς, fabrefactum, n.g. ab εὐεργὴς, bene fabricatus. Th. ἔργον, opus. ε. 627.

Εὐεργεσιάων, Æol. pro εὐεργεσιῶν, ab εὐεργεσία, ας, ἡ, beneficentia. Th. ἔργον, opus. θ 503.

Εὐερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene septus, ab ἕρκος, septum. Th. εἴργω, includo. ε 730.

Εὔηνον, nomen fluvii. θ. 345.

Εὐθετίσας, αντος, ὁ, a. 1. part. qui ritè disposuit, ab εὐθετίζω, concinne dispono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. θ. 541.

Εὐθημοσύνη, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμων, ονος, concinnus. Them. τίθημι, pono. ε. 469.

Εὐκηλήτειρα, placatrix, à κηλέω, ήσω, mulceo. ε. 462.

Εὔκηλος, tranquillus. ex εὖ & ἔκηλος, mitis, pacificus. ε. 669.

Εὐκομίσσασθαι, bene recondere. α. 1. med. infin. Th. κομέω, unde κομίζω. ε. 598.

Εὐκόσμως, adv. concinnè, rectè. T. κόσμος, ου, ὁ, ordo. ε. 626.

Εὐκραέος, gen. ab εὐκραὴς, έος, ὁ, ἡ, temperatus. T. κεράννυμι, misceo, f. άσω, vel, εὐκραὴς, per syncopen pro εὐκερατὴς. ε. 592.

Εὐκράτη, nomen mul. θ. 243.

Εὐκρινέες, pl. num. sunt venti etesii, q. d. puri, non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρινὴς. purus, liquidus. Th. κρίνω, discerno. ε. 668.

Ἐϋκτίμενον, bene extructum perf. part. pro εὖ ἐκτισμένον. κτίζω, f. ίσω, condo. α. 81.

Εὐλιμένη, nomen mul. bonus portus. θ. 246.

Ἐϋμ

Εὐμμελίης, ε, ὁ, Ion. pro ἐυμμελίας, ε, ὁ, *fraxini peritus.* Th. μελία, ας, ἡ, *fraxinus.* α. 368.
Εὐνάζη, *cubitum ieris*, præſ.ſub. paſſ. ab ἐυνάζω, *ſopio*, f. άσω. Th. ἐυνὴ, ῆς, ἡ, *cubile.* ε. 337.
Εὐνείκη, nomen mul. *bene litigans.* ϑ. 247.
Εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile.* α. 40.
Εὐνηθεῖσα, *concumbens*, a.1.part. paſſ. f. g. ab ἐυνάω, f. ήσω, *ſopio.* Th. ἐυνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*, ἐυνῇ, ἐυνήν. ε. 327. α. 6.
Εὐνομίην, nom. mul. *legitimam.* ϑ. 902.
Εὔξη, *oraveris*, 2.ſing.a.1.med. ſubj. ἔυξωμαι, η, ηι, ab ἔυχομαι, *precor*, f. ἔυξομαι, p. ἦυγμαι. ε. 736.
Εὔξοον, *bene raſā, politam, dolatam*, idem quod ἔυξεστος. Th. ξέω, *polio*, f. έσω. α. 352.
Εὔορκος, qui jusjurandum religioſè colit. Th. ὅρκος, ε, ὁ, *juramentum.* ε. 188. 283.
Εὔορμος, *tutus*, ab ὅρμος, ε, ὁ, *ſtatio navium.* α. 207.
Εὐοχέων, *convivans*, præſ.part. ab ἐυοχέω, ab ὀχέω, ῶ *porto.* Th. ὄχος, *currus.* Alii legendum eſſe contendunt ἐυοχθέων, *lætus*, & *victu abundans*, ut ſit ab ὀχὴ, id eſt τροφὴ, interpoſito ϑ. Vide in ὀχθέω, ῶ, *indignor.* ε. 475.
Εὔπεπλον. Th. πέπλος, ε, ὁ, *peplum*, veſtis muliebris. ϑ. 273.
Εὐπλεκέων. gen. pl. ab ἐυπλεκὴς, έος, ὁ, ἡ, *bene junctus.* Th. πλέκω, ξω, *plecto*, *necto.* α. 306. 370.

Εὐποίητα, *fabrefactæ*, nom.pl.n. g. ab ἐυ, & ποιέω, *facio.* α. 64.
Εὐπόμπη, nomen mul. ἡ μετὰ μεγάλης φαντασίας. θ. 261.
Εὔπυργος, *bene turrita*. à πύργος, ε, ὁ, *turris*, ein burg. α. 270.
Εὗρε, *invenit*, 3. ſing. a. 2. act. ab ευρίσκω, *invenio*, f. ευρήσω. p. ἐυρηκα, a. 2. ἕυρον. indè in ſubj. ἕυρω, ης, η. ε 349. α. 58.
Εὐῤῥείτης, ε, ex ευ & ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, p. κα. θ. 343.
Εὐρυάλη, nomen proprium mul. ϑ. 276.
Εὐρυβίης, Ionicè pro ἐυρυβίας, ε, ὁ, *cujus vis ſe latè extendit.* Hinc Εὐρυβίη, nomen propr. mul. Εὐρυβίην. Ex ἐυρὺς, έος, ὁ, *latus*, & βία, ας, ἡ, *vis.* ϑ. 239. 375. 931.
Εὐρυμέτωπος, ε, ὁ, *latam frontem habens.* à μέτωπον, ε, τὸ, *frons.* Them. ὄπτομαι, *video.* α. 82. 291.
Εὐρυνόμη, nomen mul. ϑ. 358. 907.
Εὐρυοδείη, gen. Ion. *ſpatioſa.* ex ἐυρὺς, εῖα, *latus*, & ὁδὸς, *via.* ἐυρυόδειος, ὁ, ἡ & in f. g. etiam ἐυρυοδεία, Ion. vero ἐυρυοδείη. ε. 195. α. 464. β. 119.
Εὐρύοπα, *latè ſonans*, vocat.caſ. ab ἐυρυόπης, ε, ὁ. T. ὂψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, & ἐυρὺ, laté. Poëticè vocat. ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii ſcribunt, ἐυρύοπα. ε. 227. 237. 279.
Εὐρύοπα, accuſat. caſus ab ἐυρύωψ, οπος, latum habens oculum,

oculum, ab ὢψ. Th. ὄπτομαι, video. ϑ. 514. 884.

Εὐρὺς, latus. εὐρείη, Ionicè pro εὐρεία, εὐρὺ ι. 45. 480.

Εὐρυαθῆα, ac. pro Εὐρυαθέα, Poëtic. ab Εὐρυαθὴς, έος, ὁ, nomen viri, cujus robur longè latéque patet. α. 91.

Εὐρύστερνος, qui habet latum pectus. à στέρνον, ου, τὸ, pectus, & εὐρὺς, εῖα, ὺ, latus, a, um. ϑ. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. Εὐρυτίωνα. acc. θ. 293.

Εὐρώεντα, amplam. ab εὐρώεις, squalidus. ab εὐρὼς, ῶτος, ὁ, caries, mucor. ε. 152. ϑ. 731. 739.

Εὐρώπη, nom. prop. θ. 357.

Ἐὺς, έος, ὁ, bonus. ε. 50. α. 26.

Ἐὐστέφανος, bene coronatus, ex εὖ & στέφω, corono, f. ψω. θ. 298. α. 80. θ. 978.

Ἐΰσφυρος, ὁ καὶ ἡ, cui est elegans pedum forma, à σφῦρα, ας, ἡ, malleus, hinc σφυρὸν, ου, τὸ, malleolus. item pes, qui habet pulchros talos. α. 16. ι. 254.

Ἐϋσσώτρου, bene fabrefacti, Epithet. ἀπήνης, currus. α. 273. ὁ καὶ ἡ, ἐϋαπόστρος, vel εὐσώτρος, bene instructus σώτροις, σῶτρον, τὸ, est lignum orbiculare rotæ radios in se continens. Th. σείω, quatio, agito.

Εὖτ' pro εὖτε, sequente ἂν εὖτ' ἂν, postquam, adv. temporis. ε. 179. 428. 596.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab εὖ, bene, & τέρπω, delecto. ϑ. 77.

Εὔτρητος, bene perforatus, Poët. ἐΰτρητος. accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hians. Th. τιτράω, perfero, terebro, f. τρήσω. ϑ. 863.

Εὐτροχάλῳ dat. ab εὐτρόχαλος, bene currens, æquabilis, planus, à τροχαλὸς, citus, velox. Th. τρέχω, curro, f. θρέξω, p. δέδρομηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 507. 804.

Εὔτροχος, agilis. ab εὖ & τρέχω, curro. α. 463.

Εὔτυκτον, bene fabricatam. Th. τεύχω, fabricor. α. 136.

Εὔφρων, ονος, hilaris. Th. φρὴν, ενὸς, mens. ε. 773.

Εὐφρόναι, noctes, à nomin. ἡ εὐφρόνη, nox. παρὰ τὸ εὐφραίνεσθαι, oblectari. Th. φρὴν, mens. ε. 558.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia. Them. φρὴν, mens. θ. 909.

Εὐχὰς, ac. pl. ab εὐχὴ, ῆς, ἡ, precatio. hinc & εὖχος, εος, τὸ, honor. Th. εὔχομαι, f. εὔξομαι, p. ηὔγμαι. θ. 419. 628.

Εὔχομαι, precor, εὔχεσθαι, præs. inf. hinc εὐχωλέων, Ion. pro εὐχωλῶν, ab εὐχωλὴ, idem quod εὐχὴ, precatio. Th. εὔχομαι, precor. α. 68. ϑ. 463.

Εὐωνύμους, ου, clara, quæ bene audiebat. Th. ὄνομα, ατος, nomen. ι. 409.

Εὐωχέων, convivans lætus, præs. part. ab εὐωχέω. Th. εὐωχία, ἡ, convivium. ε. 475.

Ἐφ' pro ἐπὶ, præposit. in, super. ε. 161. α. 40. 458.

Ἔφατ' pro ἔφατο, dixit, 3. sing.

a. 2.

a. 2. med. ad formam, ἐστάλην, ἕστασι, ἕσταν. ε. 59. 210. α. 368.

Ἔφαινον, *ostendebant*, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πέφαγκα, a. 2. ἔφανον, a. 1. ἔφηνα, f. 2. paſſ. φανήσομαι. θ. 689.

Ἔφασαν, *dixerunt*, pro ἔφησαν, Doricè, 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἔφατ. θ. 19.

Ἐφεζόμενος, *inſidens*, præſ. part. ab ἕζομαι, *ſedeo*, f. 2. ἑδοῦμαι. ε. 581.

Ἐφέπουσι, *incolunt*, 3. perſon. plu. ab ἕπω, ἕπομαι, *ſequor*. hinc ἐφέπουσα, præſ. part. θ. 366.

Ἔφερον, ες, ε, *ferebam*. Th. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. ε. 117. α. 342.

Ἐφέστασαν, *inſtabant*, 3. pl. impe. act. ab ἐφέστημι pro ἐφίστημι, *inſto*, *urgeo*, f. ἐπιστήσω, p. ἐφέστηκα, a. 2. ἐπέστην. α. 258.

Ἐφετμῆς, gen. ab ἐφετμὴ, *præceptum*. ab ἐφίημι, *immitto*. Th. ἵω, *mitto*. ε. 296.

Ἐφήρμοσε, *adaptavit*, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Th. ἄρω, *apto*. ε. 76.

Ἐφίεσαν, *immittebant*, 3. pl. imperf. ab ἵημι. Th. ἕω, *mitto*. α. 307.

Ἐφίμερος, ου, ὁ, *amabilis*, ab ἵμερος, *deſiderium*. Th. ἱμείρω, *deſidero*. α. 15. θ. 132.

Ἐφόρεις, *ferebas*, imperf. à φορέω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φορέω, *geſto*. ε. 38.

Ἐφόρευν, *ferebant*, imperfect. Doricè pro ἐφόρουν, à φορέω. Th. φέρω. α. 293.

Ἐφορμήσασθαι, *aggredi*, a. 1. m. inf. ab ὁρμάω, *impetu feror*. hinc ἐφορμηθῆναι, a. 1. inf. Th. ὁρμὴ, *impetus*. α. 127.

Ἐφράσαθ', *cogitavit*, a. 1. m. ind. ἐφρασάσθην, 3. dual. a. 1. act. à φράζω, *eloquor*, *cogito*, *conſulto*, f. σω. ε. 85. θ. 892.

Ἔχε, *contine*, pro ἔχε, præſ. imperat. ab ἔχω, *teneo*, *habeo*. f. ἕξω. α. 95. 159.

Ἐχάραττον, *infrendebant*. 3. pl. imperf. à χαράσσω, ξω, *ſculpo*. α. 235.

Ἔχεσκε, pro εἶχε, imperf. Poëticum, ab ἔχω. θ. 533.

Ἐχέτλη, ης, ἡ, *ſtiva*, παρὰ τὸ ἔχεσθαι, quia manu tenetur. ε. 465.

Ἐχέφρονες, pl. ab ἐχέφρων, ονος, ὁ, *cordatus*. Th. φρὴν, *mens*, & ἔχω, *habeo*. θ. 88.

Ἐχθαίρῃ, *oderit*, præſ. ſub. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. ε. 298.

Ἐχθρὸς, *hoſtis*, ab ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. ε. 340. θ. 766.

Ἔχιδνα, *vipera*, in m. ἔχις, ιος. & Ἔχιδνα. n. mul. θ. 297. 304.

Ἐχόλωσε, *ad iram commovit*. a. 1. ind. act. à χολόω. Th. χολὴ, *bilis*. θ. 568.

Ἔχω, *habeo*, poſſum, habito. Imperf. εἶχον, Ion. vel Poët. ἔχον, f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, a. 2. ſub. σχῶ. Præſ. inf. ἔχειν, & Ion. ἐχέμεν. ε. 146. 205. 455. θ. 75.

Ἑῷ, *ſuo*, dat. ab ἑὸς, ἡ, ὸν, ſuus, a, um. α. 385. θ. 464.

Ἐὼν pro ὢν, *ens*. Ionic. proſtheſis,

sis, ab εἰμὶ, *sum*. ε. 512. α. 73.

Ἑωσφόρον, *luciferum*, ab ἕως, ω, ἡ, 4. simpl. *aurora*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Th. est ἠώς, όος, ῦς, ἡ, *aurora*, q. d. aurea aura. θ. 381.

Z.

ZΑθέοιο, gen. Poëticè pro ζαθέ, à ζάθεος, *valde divinus, admirandus*. ζα particula in compositione intendit significationem. Th. θεός, Deus. θ. 6. 23. 192. 253.

Ζαμϐένησε, a. 1. Io. *vires intendit*. à ζαμϐρέω, quod est à ζαμενής, έος, *vehemens*. & hoc ex ζα & μένος, εος, τὸ, *robur*. θ. 928.

Ζείδωρος, *fertilis*, pro ζήδωρος, *ubertim proferens ad vitam sustentandam*. ex ζῆν, quod ex ζῆ, & δῶρον, *munus*. ε. 117. 171.

Ζεῦξω, όος, ἡ, nomen proprium mul. q. d. *conjugans*, à ζεύγνυμι, *jungo*. θ. 352.

Ζεὺς, *Jupiter*, g. Διός, Διῒ, Δία, vocat. Ζεῦ. Dicitur, & Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, & Dor. Ζὰν, Ζανὸς &c. ε. 847. θ. 47.

Ζεφύροιο, gen. Poët. pro ζεφύρε, ζέφυρος, ex ζέω, *caleo*, & φέρω, *fero*. est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. ε. 379. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præs. à ζηλόω, *æmulor*. Th. ζῆλος, *livor, invidia*. ε. 23.

Ζηνὸς, genit. à Ζὴν Vide Ζεὺς, *Jupiter*. ε. 86. 243. 251.

Ζητεύῃς, *quæras*, præs. sub. Poëticè pro ζητέω dicitur, ζητεύω. ε. 398.

Ζόφος, ε, ὁ, *caligo*, indè ζοφεροῖο, gen. Ion. à ζοφερὸς, ε, ὁ, *caliginosus*. α. 227. θ. 814.

Ζυγὸν, *jugum*, in plur. numero, ζυγά. Th. ζεύγνύω, f. ζεύξω, *jungo*. ε. 579. 813.

Ζῶε, *vivebat*, 3. sing. imperf. à ζώω, Poëticè pro ζάω, ζῶ. ζώεσκον, imperf. Poëticè, pro ἔζωον. ε. 90. θ. 606.

Ζώῃ, *vivat* (differt à ζωῆ, vitæ,) 3. sing. præs. subj. Vide in Ζῶε. ε. 302.

Ζώνῃσι, dat. pl. pro ζώναις, Ion. ἰῶτα in fine est Paragoge Ionica. à ζώνη, ἡ, *zona*. Them. ζωννύω, f. ζώσω, *cingo*. α. 233.

Ζωὸς, ζωὴ, ζωὸν, *vivus, a, um*. ζωῇσιν pro ζωαῖσιν, Ion. dat. pl. Th. ζάω, vivo. α. 157. 194. 244.

Ζῶσε a. 1. Ion *cinxit* pro ἔζωσε, à ζώννυμι, *cingo*. ζώσαντο, *cinxerunt se*, 3. pl. a. 1. med. pro ἐζώσαντο. ε 72. 343. θ. 573.

H.

H Artic. præpos. ut, ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 13. 14. 22, &c.

Ἥ, ar. postp. ut ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. ε. 277. α. 4. θ. 262.

Ἧ, *cui, quatenus*. ε. 136. α. 85. θ. 430.

Ἦ, sequente μὴν, *profectò, tamen*, adverb. α. 103.

Ἦ, *erat*, 3. imperf. ab εἰμὶ, *sum*. α. 11.

α. 11. 101.

Ἦκ', *dixit*, & ἦ pro ἔη, φῆ pro ἔφη, duplex aphæresis. a. 2. ind. à φημί, dico.

Ἦ, *aut*. ε. 173. θ. 6. 35.

Ἥβη, ἡ, *pubes*. ab Hebr. *Ebh. vi-ror*. quod flos est in arbore reviresceute, id pubes in homine. est & Ἥβη, Dea puberratis. ε. 131. θ. 17. 950.

Ἡβήσειε, *annos pubertatis attigisset*, 3. sing. a. 1. Æol. opt. ab ἡβάω, ῶ, & Poëticè, ἡβώω. Th. ἥβη, ης, ἡ, *pubes*. ε. 131.

Ἡβῴη, 3. sing. præs. act. opt. Atticè, communiter ἡβάοιμι, ῷμι, Atticè, ἡβῴην, ης, ἡ, ab ἡβάω, f. ήσω, *pubesco*. ε. 696.

Ἠγάγετο, *duxit*, (3 sing. a. 2. m. pro ἤγετο, est, ἠγάγετο, per Atticam reduplicationem) ἤγαγε, pro ἠγάγετο, *duxit*, verb. ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἦξα. α. 2. ἦγον, & Attic. ἤγαγον. θ. 266. 901.

Ἠγαθέη, *divina*, ἠγάθεος, q. d. ἄγαν θεῖος. Th. θεός, *Deus*, θ. 499.

Ἦγε, a. 2. act. ind. *abduxit*, Att. ἤγαγε, ab ἄγω, f. ἄξω. θ. 994.

Ἡγεμονεύω, præs. ind. *præeo*, *sum dux*. Th. ἡγέομαι, f. ἡγήσομαι, *duco*. θ. 387.

Ἠγερέθοντο, *congregabantur*, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἀγερέθομαι, Poëticè, pro ἀγείρομαι, *congregor*, hinc imperf. ἠγείρετο. α. 475. Th. ἀγείρω, congrego, f. ερῶ, p. ἤγερκα. 184. 473. 475.

Ἡγῆται, 3. sing. præs. med. subj. pro ἡγῆται, *præveniat*. (pro προηγῆτο) si precibus te antevertat. præ. p. ἥγημαι. ε. 710.

Ἠγνοίησε, *ignoravit*, a. 1. act. ab ἀγνοέω. Poëticè ἀγνοιέω, ex α, & νόος, νοῦς, *mens*. θ. 551.

Ἦγον, pro ἤγοντο, *ducebant*. (3. sing. imper. med.) ab ἄγω. Vide ἠγάγετο. α. 274.

Ἠδὲ, &. ε. 22. tum ἠδ', pro ἠδέ. ε. 316. 381.

Ἡδεῖα, f. g. ab ἡδύς, *suavis*, neu. ἡδύ. Comp. ἡδίων, Superlat. ἥδιστος. θ. 40.

Ἤδη, adverb. *nuper*, *tum*, ε. 37. α. 172. At ἤδη, *novit*, pro ἤδεε.

Ἡδυέπεια, *suaviloquæ*, ab ἡδύ, *suave*, & ἔπω, *dico*. θ. 965.

Ἠὲ, *aut*, pro ἤ. 207. α. 345.

Ἠέλιος, *sol*, Poët. pro ἥλιος, Hebr. *El*, *splendor*, Græc. ἕλη, German. hell. ἠελίοιο, Ion. pro ἡλίου. α. 154. 524.

Ἤην, *erat*, scil. *licitum*, pro ἦν, ἦε, ἦ. Poëticè, ἦα, ἦας, ἦε, ab εἰμί, *sum*. α. 15. 22.

Ἠέρι, dat. pro ἀέρι, *aëre*, *caligine*, in mascul. genere *aër*, sed in f. g. *caligo*. Th. ἀήρ, ἀέρος, ὁ, *aër*. ε. 124. θ. 9.

Ἠεροειδέϊ, *obscuro*, ab ἠεροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, *obscurus*, ab ἠήρ, ἠέρος, pro ἀήρ, apud Poëtas, pro *caligine* & *tenebris*, & εἶδος, *forma*. Th. εἴδω, *video*. θ. 252.

Ἠερόεις, *tenebrosus*, ἠερόεντος, ab ἠήρ, pro ἀήρ, ἀέρος, ὁ, *aër*. θ. 119. 294. 807.

Ἤθεα, *mores*, acc. pl. ut & ἤθεα, *domicilia*. ἤθεσι. *habitaculis*. ε. 166.

ε. 166. 523. θ. 66.

Ἠθεῖος, *patruus*, ἠθεῖ, vocat. pro ἠθεῖε, à θεῖος, *patruus*. Th θεός, *Deus*. α. 103.

Ἦθος, εος, τό, *mores*, ἐπίκλοπον ἦθος, *furaces mores*, ε. 67.

Ἤθελον, *volebant*, imperf. ab ἐθέλω, *volo*. θέλω, idem, fut. θελήσω, p. τεθέληκα. ε. 135.

Ἠιόνη, nomen mul. θ. 255.

Ἤισαν, *incedebant*, 3. pl. plusq. ab ἦειν. Alii volunt esse 3. pl. impe. pro ἴσαν, quia η initio aliquando abundat. Sunt qui volunt esse, 3. pers. pl. aor. 1. inusitat. ἦσαν, & Poët. ἤισαν. Th. εἶμι, *eo*. α. 170.

Ἧκε, *immisit*. 3. sing. a. 1. act. ab ἵημι, *mitto*. α. 343. θ. 669.

Ἤλασα, *percussi*, a. 1. act. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασ', pro ἤλασε, *vulneravit*. p. ἤλακα. α. 363. 419. θ. 291.

Ἠλέκτρη, nomen mul. ε. 266.

Ἠλεκτρυώνη, nomen mul. α. 86.

Ἠλεκτρύων, nomen viri. α. 3. 82.

Ἤλεκτρος, ου, ἡ, & ἤλεκτρον, ου, τό, electrum, à λέκτρον, lectus. Th. λέχομαι, cubo. α 142.

Ἠλήλαντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλημι erro, *vagor*. Attica reduplicatione, pro ἤλαντο. Th. ἀλάομαι, ῶμαι, vagor. Alii volunt esse, pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem, ab ἐλαύνω, f. άσω, in pl. perf. ἐληλάμεθα, σθε, ται, & cum augmento temporali in pl. ἠλήλαντο, *discurrebant*. α. 143.

Ἦλθε, *venit*. a. 2. Vide ἤλυθε. ε. 633. α. 81. θ. 404.

Ἠλιβάτοιο, gen. Ion. ab ἠλίβατος, ου, ὁ, ἡ, tam altus locus, ut Soli uni sit pervius, ab ἥλιος, *sol*, Æol. ἥλιος, & βαίνω, *eo*. θ. 422. 483.

Ἤλιτεν, *peccavit*, a. 2. act. ab ἀλιτέω, vel ἀλειτέω. ἤλιτον, ες, ε. α. 80.

Ἤλυθάμην, *venimus*, pr med ab ἔρχομαι. Vide ἤλυθεν. θ 660.

Ἤλυθεν, *venit*. a. 2. & per syncopen ἦλθεν, ab ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι, p. m. ἤλυθα, a. 2. m. ἠλθόμην. α. 2. 435.

Ἠμαθίων, ωνος, nomen regis. θ. 985.

Ἠμαθόεντος, *arenoso*, genit. ab ἠμαθόεις, Ion. pro ἀμαθόεις, εντος. Idem quod ψαμαθώδης, arenosus. Th. ψάμμος, ου, ἡ, *arena*. α. 360.

Ἤματος, *dies*, gen. ἦμαρ, ἤματι. hinc ἡμάτιος, *diurnus*. Th. ἡμέρα, ας, ἡ, *dies*. ε. 174. 417. 776. θ. 597.

Ἤμελλε, impe. augmentum Atticum. sic ἠβουλήθην, pro ἐβουλήθην, à μέλλω, futurus sum, f. μελλήσομαι. ε. 478. 888.

Ἠμὲν, & sequente plerumque, ἠδὲ, &. ε. 337.

Ἥμενον, part. præs. ab ἧμαι, *sedeo*. ε. 478. 499.

Ἠμέρη, Ionic. pro ἡμέρα, dies. ε. 102. 820. 823.

Ἡμερόκοιτος, ου, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρα, *dies*, & κοίτη, ης, ἡ, *lectus*. ε. 603.

Ἡμέτερον, *nostrum*, ἡμετέρῳ, ἡμετέρῃσι. dat. pl. Ion. Th. ἐγώ, *ego*. ε. 296. α. 367.

Ἠμι-

Ἤμησε, a. 1. ind. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω, p. ἤμηκα. hic per tmesin pro ἀπήμησε. θ. 181.

Ἡμίθεοι, *semidei*, ab ἥμισυς, εος, *dimidius*, & θεὸς, *Deus*. ε. 159.

Ἡμιόνων, gen. pl. ἡμιόνοισι, dat. pl. ab ἡμίονος, ου, ὁ καὶ ἡ, *mulus*. q. d. semiasinus ab ἥμισυς, dimidius, & ὄνος, ου, *asinus*. ε. 46. 605.

Ἥμισυ, *dimidium*, in mascul. ἥμισυ, in f. ἡμίσεια. ε. 40. ϑ. 299.

Ἦμος, *quando*, adverb. ε. 418.

Ἤμων, *metebant*, 3. pl. imperf. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω. α. 288.

Ἦν, *erat*, 3. pers. imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 149. α. 178.

Ἥν, quam. acc. ab ὃς, ἥ, ὅ. α. 93. 408. ϑ. 409.

Ἤν, *si*, pro ἂν· ἂν vero per aphæresin, pro ἐάν. ε. 399.

Ἡνία, ας, ἡ, *habena*. α. 95.

Ἡνιόχη, nomen mul. *agitatrix*. α. 83. ἡνίοχος. α. 323.

Ἡνίοχος, ου, auriga, q. d. τὴν ἡνίαν ἔχων, qui manu habenas tenet, equósque quo libet inflectit. α. 323.

Ἠνορέης, *fortitudinis*, gen. ab ἠνορέα, idem quod ἀνδρεία. Th. ἀνὴρ, *vir*. ϑ. 516.

Ἥντινα, *quam*, acc. ab ἥτις, ὅστις, in gen. ἧστινος, ἔτινος. ε. 761.

Ἤνωγε, *jussit*, imperf. vel præt. med. ab ἀνώγω, *jubeo*, ἤνωξ', pro ἤνωξε, *jussit*, a. 1. act. fut. ἀνώξω. ε. 68. α. 479.

Ἠοῦς, gen. ab ἠὼς, *aurora*. Vide ἠώς. ε. 722, 819.

Ἧπαρ, ατος, τὸ, *jecur*. θ. 523.

Ἤπειρος, ἠπείροιο, pro ου, ἡ, *Epirus*, terra continens. ε. 622. ϑ. 189.

Ἔπειτα, Poëticè, pro ἔπειτα: *deinde*, ex ἐπὶ, & εἶτα, *postea*. ε. 290. θ. 405.

Ἠπεροπεύσας, part. a. 1. act. *qui decepit*. ab ἠπεροπεύω, *decipio*, q. d. ἀπείρῳ ὀπὶ, infinitis vocibus. impostores sunt verbosi. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox. ε. 55.

Ἤπιος, ου, *placidus*. ε. 785. θ. 235.

Ἦπου *profecto*. α. 92.

Ἤπυον, imperf. *clamabant*. Th. ἀπύω, f. ύσω, *sono*. α. 316.

Ἡρακλῆος, ῆος, ῆϊ, *Hercules*, propter carminis dimensionem legendum est hîc, τῷ ἡρακλῆϊ, tanquam ἡρακλεῖ. hinc ἡρακλήειη, *Herculea*. Th. κλείω, *celebro*. α. 74. 115. 448. θ. 318. 332.

Ἤρεικον, imperf. *proscindebant*, ab ἐρείκω, *scindo*, f. ξω. α. 287.

Ἠρείσατο, *sustinuit se*, a. 1. med. ab ἐρείδω f. είσω, *fulcio*. α. 362.

Ἥρευν, pro θήρευον, Dor. *venabantur*, à θηρεύω, *venor*. Th. θὴρ. Alii scribunt, ἥρευν, imperf. Doric. esse, pro ᾕρουν, ab αἱρέω, *capio*, f. ήσω, p. ᾕρηκα, imperf. ᾕρεον, ᾕρευν, a. 2. εἷλον. α. 302.

Ἥρη *Juno*, pro ἥρα, Ion. ἥρα vero videtur per metathesin dici pro ἀήρ. θ. 314.

Ἠριγένεια, *mane genita*, propriè *vero nata*. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. θ. 381.

Ἡριδανὸς, nomen fluvii. θ. 338.
Ἥρισεν, *contendit*, a. 1. act. ab ἐρίζω, *rixor*, f. ίσω. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, *contentio*. θ. 928.
Ἥριπε, a. 1. ind. *cecidit*. Th ἐρείπω, f. ψω, *everto*. α. 421.
Ἥρπασεν, *rapuit*, a. 1. ind. ab ἁρπάζω, *rapio*, f. σω, & Dor. ξω, p. ἥρπακα, a. 2. pass. ἡρπάγην, p. m. ἥρπαγα. ϑ. 914.
Ἤρυον, *hauriebant*, imperf. ab ἀρύω, f. ύσω. α. 301.
Ἦρχε, *ducebat*. imperf. ab ἄρχω, f. ξω. α. 26.
Ἥρως, ωος, ὁ, heros. α. 37.
Ἧς, *suæ*, gen. ab ὅς, ἥ, ὅ, *suus, a, um*, ἧς παρὰ μητρὸς, *à sua matre*. α. 18. 40.
Ἦσαν, erant. 3. pl. imper. ab εἰμὶ, sum. ε. 111. α. 20.
Ἤστην, pro ἤτην, per pleonasmum τοῦ σ, est, 2. dual. imperf. ab εἰμὶ, *sum*. α. 50.
Ἦσθα, *fuisti*. 2. sing. imperf. ab εἰμὶ, θα est paragoge Æolica. α. 119.
Ἤσθιον, imper. *edebant*, ἤσθιεν, *comedebat*, ab ἐσθίω, *edo*, f. ίσω, p. ἤσθικα. Th. ἔσθω edo. ε. 146.
Ἡσίοδος, nomen autoris, ex ἥσις, εως, ἡ, *delectatio*. & ὁδὸς, *via*, q. d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. ϑ. 22.
Ἧς, pro αἷς, *quibus*, Ionicè ab ἥ, quæ. θ. 904.
Ἧσιν, *suis*, pro αἷς, ab ὅς, ἥ, ὅν, *suus*. ε. 47.
Ἧσιν, *sint*. 3. sing. præs. subj. pro ᾖ, σιν, est Paragoge Poetica. ab εἰμὶ, *sum*; sic Homerus ἐθέλησιν, pro ἐθέλῃ. ἰλιαδ. α. 408.
Ἠσπάζοντο, 3. plur. imperf. ab ἀσπάζομαι, f. σομαι, *amplector*. α. 84.
Ἧσσον, Atticè, ἧττον, minus. ab ἥσσων, ονος, *minor*. à positivo μικρὸς, *parvus*, caret superl. ϑ. 426.
Ἧστο, poëticè pro ἧτο, *sedebat*, 3. sing. imperf. ab ἧμαι, *sedeo*. α. 214.
Ἡσυχοι, *quieti*, ab ἥσυχος, quietus. ε. 119. ϑ. 763.
Ἥτε, *hæcque*. ἡ est articul. præpos. accentum habet ob sequent. encliticam τε. sic & ἥτε. ε. 20. 316.
Ἦτι, *verè, certè*, adv. α. 79.
Ἥτις, *quæ*, ὅστις, ὅ, τι. Vide ἥτινα. ε. 404. 698.
Ἤτοι, *sive, seu*. Th. ἤ, aut. ε. 165. α. 413. θ. 1004.
Ἦτορ, τὸ, cor. ε. 358. α. 429.
Ἠΰκομος, *pulchricoma*, genit. ἠϋκόμου, & ἠϋκόμου, poeticè ἠϋκόμοιο, ex εὖ & κόμη, ης, coma. ε. 164. ϑ. 625.
Ἠΰν, ac. ab ἠΰς, *bonus*. Th. ἐΰς, έος, ὁ. bonus. ϑ. 817.
Ηὔξετο, 3. sing. imperf. pass. ab αὔξομαι, pro αὐξάνομαι, augeo, perf. ηὔξημαι, a. 1. pass. ηὐξήθην, f. 1. med. αὐξήσομαι. Th. ἀέξω, *augeo*. θ. 493.
Ἥφαιστος, ου, ὁ, *Vulcanus*, sic dicitur, ab ἅπτω, *accendo*, & αἴστω, *destruo*, fabrorum metallicorum Deus. α. 319. 244.
Ἠχεῖ, 3. person. præs. act. ver. ἠχέω, f. ήσω, *sono*. Th. ἠχος, sonus. ϑ. 42.

Ἠχέτα, pro ἠχῆτα, vocativus, ab ἠχήτης, ου, ὁ, *canorus*. Th. ἦχος, ου, ὁ, *sonus*, unde ἠχῆ, *fragor*. ε. 580. α. 438.

Ἠχήεις, εντος, ὁ, *sonorus*, ab ἦχος, *sonus*. ϑ. 767.

Ἤχθηρε, a. 1. act. ab ἐχθαίρω, *odio prosequor*. f. ρῶ, p. ἤχθαρκα. Th. ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. θ. 138.

Ἤχθοντο, 3. pl. imperf. ab ἄχθομαι, *succenseo*. f. έσομαι, vel ήσομαι. Th. ἄχθος, εος, τὸ, pondus. ϑ. 155.

Ἠχώ, όος, ους, ἡ, sonus reciprocus, *Echo*, ab ἦχος, *sonus*. α. 179. 348.

Ἠώς, όος, οῦς, ἡ, *aurora*, acc. ἠόα, ἠῶ, ἐπ' ἠῶ, circa auroram, & ἠῶθ', *aurorámque*, pro ἠῶ τε. vel ἠῶ τε. ε. 548. θ. 18. 372.

Ἠῷος, *matutinus*. ε 546.

Θ.

Θ', pro τε, &. ε. 554. α. 109.

Θαλαμήια δοῦρα, ligna thalamo vel ædibus struendis apta. Th. θάλαμος, ου, ὁ, *thalamus*. ε. 805.

Θαλίη, nomen mul. (pro Θαλία, ας, ἡ, Ionic.) à θάλλω, vireo. θ. 245.

Θαλίαι, convivia, θαλίῃσι, dat. pl. Ion. Th. θάλλω, vireo. ι 115. 129. ϑ. 65.

Θάλασσα, ης, ἡ, mare. ε. 163.

Θάλεια, nomen Musæ, ut Poët. finxerunt. ε. 740. θ. 77.

Θαλερὸς, ἡ, ὸν, in flore existens à θάλλω, f. λῶ, *floreo*, *vireo*. θ. 138. 946. 999.

Θάλλουσιν, *florent*, præs. ind. à θάλλω, f. αλῶ, *vireo*, *floreo*. ε. 234. θάλλοντα, *florentem*. ε. 171

Θαλφθεὶς, *calefactus*, a. 1. part. pass. à θάλπω, f. ψω. θ. 864.

Θαμὰ, *frequenter*, *crebro*, adv. ε. 360.

Θάνατος, ου, & θανάτοιο, Ion. *mors*. Th. θνήσκω, f. θανοῦμαι, *morior*. ε. 153. 354.

Θανεῖν, mori, a. 2. inf. θάνοιο. a. 2. opt. med. à θνήσκω, *morior*. f. 2. θανοῦμαι, f. 1. med. θνήξομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθναα. ε. 173. 376.

Θάπτεν, *sepelivit*, imperf. Ion. verbi θάπτω, *sepelio*. f. ψω, p. τέταφα, aor. 2. ἔταφον, præt. med. τέθηπα. α. 472.

Θάρσος, εος, τὸ, animi præsentia, (*fiducia*) θράσος, *audacia* Hinc θαρσήσας, a. 1. part. verb. θαρσέω, *fiduciam habeo*. ε. 317. θ. 168.

Θαρσυνω, f. υνῶ, fiduciam affero. θαρσύνουσ', pro θαρσύνουσα, præs. part. Th. θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 326. θ. 163.

Θᾶσσον, *celerius*, comparat. pro τάχιον, ex ταχὺς, *celer*. α. 95.

Θαῦμα, τὸ, *res mira*, θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu. Th. θαυμάζω, f. σω, *miror*. α 40. 224. θ. 834

Θαύμαντος, gen. à Θαύμας, αντος, ὁ, nomen viri. θ. 237. 265.

Θεὰ, ᾶς, Dea. θεᾶν, gen Dor. pl. num. & θεάων, Æolicé. α. 338. ϑ. 41. 103.

Θέε, imperf. pro ἔθεε, *ferebatur*, à θέω, *curro*, f. θεύσομαι.

μαι. α. 224.

Θεῆς, Ionicè pro θεαῖς, *Deabus*. Vide θεά. ε. 62.

Θεητὸς, ȣ, ὁ, cum admiratione ſpectandus, à θεέω, cum admiratione ſpecto. Th. θεάομαι, *ſpecto, contemplor*. f. άσομαι, Ion. ήσομαι.

Θεῖ, *patrue*, voc. à θεῖος. α. 103.

Θεῖα, nomen mul. & θείην, divinam, Ion. pro θείαν, à θεῖος, α, ον, adject. Th. θεὸς, Deus. ϑ. 32. 135. 371.

Θείη, 3. perſ. præſ. ſub *ponat*. h.e. *faciat*, more Hebræorum, à θέω, *pono*, pro quo Poëtæ θείω, ſicut pro πνέω, πνείω. vel eſt aor. 2. Poët. pro θῇ, à τίθημι, pono, a. 2. ἔθην. ε. 554.

Θεῖναι a. 2. act. infin. à τίθημι, *pono*, f. θήσω, a. 2. ἔθην. ε. 813.

Θεῖος, *divinus*, gen. ȣ, vel Ion. θείοιο. α. 138.

Θέλȣσα, *volens*, præſ. part. f. g. à θέλω, f. ήσω. θ. 446.

Θεμέθλοις, dat. pl. à θέμεθλον, idem quod θεμέλιον, *fundamentum*. θ. 816.

Θέμεν, *ponere*, Ion. pro θεῖναι, a. 2. inf. à τίθημι, *pono*. ε. 61.

Θέμις, ιστος, vel ιδος, ἡ, *jus* acc. θέμιν. θεμιστέων, gen. pl. pro θεμίστων, Ioniſmus enim ille non habet locum in Genit. declin. 5. ſimplicium, niſi dicamus θεμιστέων, eſſe à θεμιστὴ, ῆς.

Θεμιστὸς, ἡ, ον, *legibus conſentaneus*. ε. 136. θ. 235. Eſt & θέμις, nomen Deæ, θ. 16.

Θεμιστονόη, nomen mul. quæ ſapit ex legibus. α. 356.

Θεμιστὼ, ὁος, ἡ, nomen mul. θ. 201.

Θεοειδὴς forma Deum referens, ex θεὸς, & εἶδος, *forma*. Th. εἴδω, *video*. θ. 350.

Θεόσδοτα, *divinitus data*, à δίδωμι, *do*. ε. 318.

Θεὸς, Deus, gen. θεȣ, & θεοῖο, Ion. α. 415. dat. pl. Ion. θεοῖσι, θεοῖσιν, ε. 334. α. 28. θεόφιν, adverb. *ex Deo*. θ. 871.

Θεραπεύειν, præſ. inf. act. à θεραπεύω, *famulor, ſervio*. f. εύσω. Th. θεράπων, οντος, ὁ, *miniſter*. ε. 134.

Θεράπων, οντος, ὁ, *miniſter, famulus*. θ. 100.

Θέρος, θέρεος, τὸ, *æſtas*. ε. 500. 501.

Θερμὸς, ȣ, ὁ καὶ ἡ, *calidus*. Th. θέρω, f. θερῶ, & Æol. θέρσω, *calefacio*. θ. 696.

Θέσθαι, a. 2. med. infinit. à τίθημι, pono. ε. 23. 430.

Θέσκελα, *divina*, per ſyncop. pro θεοείκελα, *Deo ſimilia*, ex θεὸς & εἴκω, *ſimilis ſum*. α. 34.

Θεσπεσίη, ἡ, *divina*. à θεσπέσιος, ὁ καὶ ἡ, *divinus*. Th. θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, *vaticinus*. α. 383.

Θέτις, nomen mul. θ. 244.

Θέτο, *fecit*, & θετ', pro ἔθετο, ab ἐθέμην, a. 2 med. verbi τίθημι, *pono*. θ. 886. 953.

Θεώντων, gen. pl. part. Alii θεόντων, à θέω, *curro*. At illi, θεάω, *exhibeo me videndum*. α. 146.

Θήβη, ἡ, nomen urbis. θήβην &c. α. 49. 105. ϑ. 978.

Θηβαγενὴς, έος, ὁ, ex urbe Th[...]

barum oriundus, à γείνομαι, nascor. θ. 530.

Θῆγε, *acuit*. 3. pers. præs. ind. à θήγω, f. ξω, *acuo*. α. 388.

Θηητὸν, *mirandum*. à θηέομαι. Th. θεάομαι, ομαι *specto*. θηήσονται, *suspicient*, f. 1. à θηέομαι. ε. 480. θ. 31.

Θῆκαν, a. 1. ind. θήκατο, a. 1. med. verbi τίθημι, *pono*, f. θήσω, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. α. 465.

Θῆλυς, εος, ὁ vel ἡ, fœmineus. θήλειαι, *fœminæ*. θ. 667. θηλυτεράων, gen. Æol. à θηλυτέρη, comparat. à Th. θῆλυς, εια, *fœmineus*. α. 4. 395.

Θησαυρὸς, ῦ, ὁ, *thesaurus*. ε. 717.

Θὴρ, ρὸς, ὁ, fera. in pl. θῆρες, dat. θηρσί. ε. 275. 510.

Θηρητῆ, pro θηρηταῖς, dat. pl. Poët. à θηρητὴς, venator. θηρηταὶ, in pl. à θηράω, *venor*. Th. θὴρ, *fera*. α. 303. 388.

Θησέα, ac. à θησεὺς, nomen viri. σ. 182.

Θῆτ', pro θῆτα, ac. sing. *servum* à θῆ, θητὸς, ὁ, *servus*, θῆσσαι, ης, ἡ *ancilla*. ε. 600.

Θνῆσκον, *moriebantur*, pro ἔθνησκον, 3. pl. imperf. verbi θνήσκω, *morior*. Vide in θανεῖν. ε. 116.

Θνητὸς, ῦ, ὁ, mortalis, θνητῇ, θνητοῖσι, à θνήσκω, morior. ε. 88. 103. σ. 73.

Θόων, nomen propr. θ. 354.

Θοίνη, ης, ἡ, *epulum*. hinc θοινάω, *epulor*. σ. 114.

Θοὸς, ῦ, ὁ, *celer*. α. 97.

Θόρε, *desiliit* a. 2. act. à θορέω, vel θόρω, *salio*. α. 392.

Θόρον, *desilierunt*, imperf. pro ἔθορον, à θόρω, *salio*. α. 370.

Θοῶς, adv. *celeriter*. Th. θοὸς, ῦ, ὁ, *celer*. α. 418.

Θρασεῖα, f. gen. à θρασὺς, *audax*. Th. θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 263.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde, à θρασὺς, audax. hoc à θάρσος, εος, fiducia, & καρδία, ας, ἡ, *cor*. α. 448.

Θρεπτήρια, educationis præmia. Th. τρέφω, f. θρέψω, *alo*. ε. 186.

Θρέφθη, a. 1. pass. Io à τρέφω, *alo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. hinc & θρέψασα, a. 1. part. θρέψε, pro ἔθρεψε, a. 1. θ. 198. 314. 328.

Θρηϊκίου, gen. à θρηΐκιος, Thracius. à θρὴξ, ηκὸς, *Thrax*, nom. gentile. ε. 551.

Θρήκην, ης, ἡ, Thracia, nomen regionis. ε. 505.

Θυγάτηρ, ἡ, *filia*, ac. θυγατέρα, & θύγατρα, Poëticè, vocat. ὦ θύγατερ. α. 3. θ. 265. 346.

Θῦε, *æstuabant*, imperf. Ion. à θύω, *macto*, & impetu feror. θ. 848.

Θύελλα, ης, ἡ, *procella*. ε. 549. α. 345. θ. 742.

Θύεσσι, *victimis*, dat. pl. Ion. à θύος, εος, τὸ, *victima*, à θύω, *immolo*. ε. 336.

Θυήεις, εντος, *redolens*, ὁ, à Th. θύω, f. ύσω. *macto*. θ. 558.

Θυμαλγέα & θυμαλγῆ, acc. à θυμαλγὴς, afferens dolorem in animo, ex θυμὸς, *animus*, & ἄλγος, εος, dolor. θ. 629.

Θυμήνασαι, a. 1. part. f. g. pl. *succen-*

censentes, à θυμαίνω, *irascor*, f. θυμανῶ, a. 1. act. ἐθύμηνα, hinc part. a. 1. act. θυμήνας, ασα, αν. Th. θυμὸς, *ira*. α. 267.

Θυμοβορεῖν, præs. inf. à θυμοβορέω, animum exedo tristitia, ex θυμὸς, *animus*, & βορὰ, *pabulum*, *esca*. ε. 797.

Θυμολέοντα, acc. sing. à θυμολέων, *leonino animo præditus*, ex θυμὸς, *animus*, & λέων, οντος, *leo*. 1007.

Θυμοφθόρον, ac. à θυμοφθόρος, *animum labefactans*, ex θυμὸς, *animus*, & φθείρω, *corrumpo*. Th. φθίω, *corrumpo*. ε. 715.

Θυμὸς, ου, ὁ, *animus*, ira. ε. 379.

Θῦον, *furens*, part. præs. act. gen. à θύω, *macto*, cum impetu feror. ε. 618. θ. 131.

Θύραζε, adv. *foras*, θύρηφι, *foris*, adv. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, *janua*. ε. 97. 363.

Θύσανοι, οἱ, *villi*, seu *nodi*, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

Θύων, præs. part. à θύω, *sacrifico*. sumitur & θύω, pro ὁρμῶ, impetu quodam feror: item *furo*. hinc μεθύω, q. d. κατὰ τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. θ. 109.

Θῶκον, ac. à θῶκος, ου, *sedile*, pro θάκος, εος, τὸ, à θαάσσω, *sedeo*. Th. θοὸς, οῦ, ὁ, *celer*. ε. 491. 572.

Θώμισυ, pro τὸ ἥμισυ, *medium*. ε. 557.

Θώρηκα, *thoracem*, acc. pro θώρακα, Ion. à θώραξ, ακος, ὁ, Ionicè mutatur α in η, θώρηξ, *pectus*: unde θωρήσσω, ξω, *pectus armis seu lorica munio*, per syn. speciei *armo*, θωρήσσοντα, *armantur*, præs. ind. α. 124. θ. 431.

Θωῦτὰ, nom. pl. θωῦτὰ ἔργα, *admiranda opera*. θῶϋμα, Ionicè, idem est quod θαῦμα, & hinc θωῦτὰ, pro θαυμαστὰ, Ion. Th. θαυμάζω, f. άσω, *miror*. α. 165.

I.

Ἴαλλον, *volitabant*, 3. pl. imperf. pro præs. enallage temporis, ab ἰάλλω, *mitto*, *volo*, f. αλῶ. θ. 269.

Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex ἴα, *sola*, & ἀνὴρ, quæ sola animo virum imitatur. θ. 356.

Ἰάνθη, nomen mul. ab ἰαίνω, *calefacio*. item *exhilaro*, *lætitia perfundo*. θ. 349.

Ἰαπετοῖο, gen. Ion. ab Ἰαπετὸς, nomen viri, ab ἰάπτω, *mitto*. itē, *maledictis lacesso*. Ἰαπετιονίδη, voc. casus. ab Ἰαπετιονίδης, *filius Japeti*. ε. 54. θ. 528.

Ἰασίῳ, dat. nomen viri, ab ἰάω, f. ἰάσω. θ. 970.

Ἴαχε, & ἰάχεσκε, 3. sin. imper. activ. verb. ἰάχω, vociferor, clamo, hinc in part. ἰάχων, οντος, hinc ἰαχὴ, *clamor*. α. 232. 441. θ. 69.

Ἰαωλκὸς, οῦ, ὁ, *nomen urbis*. α. 380. 474.

Ἰδάλιμος, *sudorificus*, ab ἰδὸς, ἴδεος, τὸ, *sudor*, idem quod

ἱδρὼς

ἱδρῶς, ῶτος, ὁ. ε. 413.

ἴδε, a. 2. act. imperat. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον, in part. ἰδὼν, όντος, & ἰδοῦσ', pro ἰδοῦσα. α 445.

ἰδὲ, idem quod ἠδὲ, &, atque. α. 19. ϑ. 19.

ἴδεϊ, æstu, dat. sing. ab ἴδος, εος, τὸ, sudor. α. 397.

ἰδεῖν, a. 2. act. infin. ἰδέσθαι, a. 2. med. infin. ab εἴδω, video. Vide ἴδε. α. 166. 224.

Ἴδης, genit. ἡ Ἴδη, Mons Cretæ, sic dictus, quod ex eo longè latéque licuerit circumspicere. θ. 1010.

ἴδῃς, videris, 2. sing. a. 2. act. subj. ab εἴδω, video. α. 335.

ἴδμεν, pro ἴσμεν, & hoc per syncopen, pro ἴσαμεν, scimus, ind. præs. 1. pl. Th. ἴσημι, scio. Imperat. ἴσαθι & ἴσθι. θ. 27. 656. Hinc ἴδμων, peritus & ἰδμοσύνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσύνῃσιν. θ. 377.

ἴδοντο, 3. pl. a. 2. med. ind. aspexerunt, ab εἴδω, video. α. 445. θ. 451.

ἴδρεες, periti, ab ἴδρεις quod est ab ἴσημι, scio. α. 351.

ἴδρεις, ιος, ὁ, ἡ, provida. sic κατ' ἐξοχὴν dicitur formica. Th. ἴσημι, scio. ε. 776.

ἱδρῶτα, acc. ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, sudor, per metonym. effecti, labor molestus. Th. est ἴδος, εος, τὸ, sudor. ε. 287.

Ἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. quasi εἰδυῖα, gnara. ϑ. 352.

ἰδὼν, videns, a. 2. part. ab εἴδω, video. Vide ἴδε. ε. 9. 21. 699.

Ἱεῖσαι, emittentes, part. præs. g. f. pl. num. ab ἵημι, mitto, alii scribunt ἱεῖσαι, idque Æolic. imperf. ἵην, ης, η, 3. pl. ἵησαν, f. ἥσω, pl. ἧκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἧν, ἧς, ἧ, præt. pass. εἷμαι, a. 1. pass. ἕθην. θ. 10. 43. 65. 830.

Ἱέμεν, Ion. pro ἱέμεναι; At. præs. inf. ab ἱέναι, ubi Iones αι, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἵημι, mitto. ε 594.

Ἱέμενοι, cupientes, part. præs. m. ab ἵεμαι, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἵεντο, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰέναι, ire, ab εἶμι, eo, pro quo etiam dicitur ἵημι, ὦρτ' ἰέναι, perrexit ire. α. 40. 353.

Ἱερὸς, οῦ, ὁ, sacer. item, magnus, immensus, ἱρὴ, Ion. pro ἱερά. ἱερὰ, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἱερ', pro ἱερά. ἔρδειν ἱερ', facere sacra, h. e. sacrificare, ἱερῶν (pro ἱερῶν, in f. g) Doricé. ε. 334. α. 201. ϑ. 417. 1014.

Ἵησι, tranat, ab ἵημι, mitto, spiritu differt, ab ἵημι, eo, de quo paulo anté. θ. 806.

Ἰήσονι, dat. sing. nomen viri, ab Ἰήσων. θ. 1000.

Ἰθεῖαι, ab ἰθὺς, εῖα, ὺ, idem quod εὐθὺ, rectus, ἰθείῃσι, dat. pl. Ion. ε. 36. 222. θ. 86.

Ἴθι, præs. imperat. accede, ab εἶμι, vel ἵημι, eo. ε. 491.

Ἰθυδίκῃσι, justis, dat. pl. Ion. paragoge, ab ἰθυδίκης, ου, ὁ, cujus judicia sunt recta, ab ἰθὺς, ἰθεῖα, ἰθὺ, rectus, a, um, & δι-

& δίκην, jus. ε. 228.

Ἰθύνει, *dirigit*, 3. sing. præs. ab ἰθύνω, *dirigo*. Th. ἰθὺς, έος, ὁ, *rectus*. ε. 7. 9. 261.

Ἵκανεν, *pervenit*, ab ἱκάνω. Th. ἵκω, f. ἵξω, a. 1. ἶξα, *venio*. θ. 681. 697.

Ἴκελος, *similis*, & εἴκελος, ab ἔικω, *similis sum*. ε. 302. α. 198.

Ἵκετ', pro ἵκετο, *pervenit*. a. 2. m. ab ἱκνέομαι, *venio*. f. ἵξομαι. θ. 285.

Ἱκέτευσε, a. 1. ind. ab ἱκετεύω, *supplico*. Th. ἱκέτης, ε, ὁ, *supplex*. α. 13.

Ἱκέτῃσι, *supplicibus*, dat. pl. Ion. ab ἱκέτης, ε, ὁ, *supplex*. ε. 325. α. 85.

Ἵκηαι, *attigeris*. 2. sing. a. 2. med. sub. Ionicè pro ἵκῃ, ab ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἶγμαι, a. 2. m. ἱκόμην, ε, ετο, & in 3. pl. ἵκοντο, in aor. 2. sub. ἵκωμαι, ῃ, ηται. ε. 466.

Ἶκταρ, Adv. *celerrimè*, ἀπὸ τοῦ ἱκέσθαι. Th. ἱκνέομαι. θ. 691.

Ἶκτο, per syncopen pro ἵκετο, *pervenit*. a. 2. med. ἱκνέομαι. Vide in ἵκηαι. θ. 481.

Ἰλαδὸν, *catervatim*. ε. 285.

Ἵλαον, ab ἵλαος, *propitius*, Att. ἵλεως. ε. 338.

Ἱλάσκεσθαι, præs. inf. ab ἱλάσκομαι, *placo*. Th. ἱλάω. ε. 336.

Ἱμάσσας, Poët. pro ἱμάσας, part. a. 1. act. à verbo ἱμάζω, *loris cædo*. f. ἱμάσω. Th. ἱμὰς, άντος, ὁ, *lorum*. θ. 857.

Ἱμείρω, *desidero*, *cupio*. f. ῶ, hinc ἵμερος, *desiderium*, & ἱμερόεντας, acc. plur. *desiderabiles*, ab ἱμερόεις, εσσα, εν. Th. ἱμείρω. ε. 616. α. 31. θ. 359.

Ἵν', pro ἵνα. *ut*. ε. 544. ἵνα. ε. 459.

Ἰνὼ, όος, ἡ, *valida*, nomen mul. ab ἲς, ἰνὸς, ἡ, *robur*, *fibra*. θ. 976.

Ἷξε, 3. sing. a. 1. act. ind. Th. ἵκω *venio*, f. ἵξω. a. 1. ἶξα. α. 32.

Ἵξεαι, *pervenies*, 2. sing. fut. 1. med. Ion. pro ἵξῃ, ab ἱκνέομαι, ῦμαι, f. ἵξομαι. præt. pass. ἶγμαι, a. 2. med. ἱκόμην, ε, ετο. ε. 475.

Ἰοειδέα, ac. sin. in nom. ἰοειδὴς, έος, *niger*, ab ἴον, ε, τὸ, *viola purpurea*, nigricans, & εἶδος, εος, *forma*, & hoc ab εἴδω, *video*. θ. 3. 844.

Ἰόλαος, ε, nomen peritissimi aurigæ. *Iolaus*, q. d. ἰὸς τοῦ λαοῦ, jaculum seu telum populi. α. 74. 102. θ. 317.

Ἰόντα, *euntem*, a. 2. act part. ab εἶμι, *eo*. part. a. 2. act. ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν. ε. 718. α. 257. θ. 773.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, *sagittis gaudens*. ex ἰὸς, ῦ, ὁ, *telum*, & χαίρω, *gaudeo*. θ. 14. 918.

Ἱππόδαμος, *equorum domitor*. ex ἵππος, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἱπποθόη, nomen mul. *celer instar equi*, vel *valde celer*. Nam ἵππος in compositione quandoque auget, sic & βε quod est ex βῦς, ut βέλιμος. θ. 251.

Ἱππονόη, nomen mul. *valde intelligens*. θ. 251.

Ἵπποις, *equus*, dat. pl. Ion. ἵπποισι

ποιεῖν. ε. 814. α. 341.
Ἱππότα, vocativi casus. ab ἱππότης, ου, ὁ, *eques*, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. α. 216.
Ἱπποτρόφου, gen sing. *equorum altricis*, Thraciæ epitheton. ε. 505.
Ἱπποκρήνη, *equi fons*. Nomen fontis, in Bœotia non procul ab Helicone monte. θ. 6.
Ἴρηξ, ηκος, ὁ. Ionicè pro ἱέραξ, ακος, ὁ, *accipiter*. ε. 201.
Ἶρις, ιδος, ἴριος, & ἴρεως, ἡ, *iris*, in accus. ἶριν. θ. 780.
Ἴς, ἰνός, ἡ, *vis*, ἲς ἀνέμου, *vis venti*. ε. 516. θ. 332.
Ἴσα, pro ἴσου, ab ἴσος, *par*. ε. 350.
Ἴσαν, *ibant*, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, *eo*, imperf. εἶν. a. 2. ἴον, pl. perf. m. ᾔειν. θ. 68.
Ἴσασι, & ἴσασιν, 3. pl. ab ἴσημι, *scio*. ε. 40.
Ἴσοι, parem, æqualem, ab ἴσος, par. ε. 325. θ. 126.
Ἴσον, æquale, scilicet prima in ἴσος est anceps, & proinde scribitur etiam ἶσος, quum prima corripitur. ε. 750.
Ἰσοῦσθαι, pro ἰσόεσθαι, præs. med. in fin. *æquare*, ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἴσος, ου, ὁ. par. ε. 560.
Ἰσοφαρίζει, *æquiparat*. q. d. ἴσον φέρει. ε. 428.
Ἱστάμενος, part. præs. pass. ἱστάμενος, *stans*, gen. Ion. ἱσταμένοιο, ab ἵσταμαι. ε. 567.
Ἵστασο, pro ἵστασο, 2. sing. præs. pass. imperat. ab ἵστημι, *sto*, f. στήσω, a. 2. ἔστην. α. 449.
Ἱστίην, Ion. pro ἑστίαν, ab ἑστία, αι, ἡ, *Vesta*, focus. θ. 454.
Ἱστοβοῆι, *stivæ*, dat. sing. ab ἱστοβοεύς, *temo*, *stiva*. ab ἱστός, *tela*, quod ab ἵστημι, *sto*, & βοῦς, *bos*. ε. 433.
Ἱστόν, *telam*, ac ab ἱστός, οῦ, ὁ, *tela*, & malus navis, Th. ἵστημι, *sto*. ε. 64. 777.
Ἴστορες, ab ἵστωρ, ορος, ὁ, ἡ, *gnarus*, sciens. ε. 790.
Ἴστρον, ac. ab ἴστρος, nomen fluv. Germanici, *Danubius*. θ. 339.
Ἰσχάνει, *detinet*, ab ἰσχάνω, idem quod ἴσχω *habeo*. Th. ἔχω, *habeo*. ε. 493.
Ἴσχω, εις, ει, idem quod ἔχω. habeo. ἴσχωσι, 3. pl. præs. sub. act. ε. 623. θ. 687.
Ἰσχύς, ύος, ἡ, *robur*. dat. ἰσχύϊ, acc. ἰσχύν, f. *emitum*. Hinc ἰσχύω, *robustus sum*. θ. 146. 823.
Ἰσώσαντο, *exæquabant*, a. 1. m. ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἴσος, ου, ὁ, *par*. α. 263.
Ἴτον, *abierunt*, 3. dual. præs. activi, ab εἶμι, *eo*, ponitur verò præsens, pro a. 2. ἴον, qui 3. dual. format ἴτην enallage temporis. ε. 197.
Ἴτυν, *extremam oram*. ab ἴτυς, υος, ἡ, *extremus ambitus*, circumferentia. α. 314.
Ἰφθίμου, gen. *fortis*, ab ἴφθιμος, & hoc ab ἶφι, *fortiter*, quod est ex ἴς, ἰνός, ἡ, *vis*, *robur*. ἴφθιμα. α. 136. θ. 768.
Ἶφι, adverb. fortiter, ab ἴς, ἰνός, ἡ, vis, fibra. ε. 539.
Ἰφικλείδην, nomen viri. α. 111.
Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam ἡρακλῆα. à nominativo

vo ἰφικλέης, contractè ἰφικλῆς, q.d. *valde honoratus*, gloriosus. α. 54.

Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præs. part. ab ἰχθυάω, ῶ, piscor. Th. ἰχθύς, ύος, ὁ, piscis. α. 210.

Ἰχθῦς, ύος, ὁ, *piscis*, ἰχθῦς, pro ἰχθύας, ac. pl. sicuti δρῦς pro δρύας, &c. α. 212.

Ἴχνος, εος, τὸ, *vestigium*. ε. 678.

Ἰῷ, dat. sing. ab ἰὸς, ῦ, ὁ, *sagitta*. quod est ab ἵημι, *mitto*. item *ærugo*, quæ in metallo serpit, *venenum*, quod transmittitur in venas. At ἴος, ἴα, ἴον, idem quod ὅιος, α, ον, *solus, a, um*. α. 409.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ. clamor, vociferatio, θ. 682.

Ἰωλκὸν, acc. ἰωλκὸς, ῦ, ἡ, *urbs Thessaliæ*. θ. 997.

Ἰωχμοῖο, *tumultus*, gen. Ion ab ἰωχμὸς, ῦ, ὁ, persecutio hostilis, idem quod ἰωκή. Th. διώκω, f. ξω, *persequor*. θ. 683.

K.

K' pro καὶ ὅ. ἦ κ' *dixit* &. ε. 44. θ. 547.

Κάββαλε, & κάββαλ', prostravit a. 2. ind. pro κατέβαλε, à καταβάλλω, *dejicio*, καββάλετ', a. 2. m. 3 pers. sing. Th. βάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 130. 462. ϑ. 189.

Καδδύναμιν, pro κατὰ δύναμιν, pro virili, à δύναμις, εως, ἡ, *potentia*. Th. δύναμαι, f. ήσομαι, *possum*. ε. 334.

Καδδ', καδ' δ' βάλε pro κατέβαλε δὲ, *dejecit vero*. α. 384.

Κάδμος, ῦ, nomen viri. hinc καδμεῖος, καδμείοισι, dat. pl. & in f. g. καδμείη, & καδμηΐς, ΐδος, *Cadmea*. ε. 161. θ. 937.

Καθαπτόμενος, præs. part. à καθάπτω, *invado*. Th. ἅπτομαι, *tango*, f. ψομαι. ε. 330.

Καθαρῶς, *pure*, adverb. à καθαρὸς, ῦ, ὁ, *purus*. Th. καθαίρω, *purgo*. ε. 335.

Καθεζόμενοι, præs. part. *residens*. à καθέζομαι, *sedeo*. Th. ἕζομαι, f. ἑδῦμαι, *sedeo*. ε. 257. α. 34.

Καθίζει, 3. pers. præs. ind. *sedet*, καθίζειν, præs. inf. *collocare*. à καθίζω. Th. ἵζω, f. ἵσω, *sedere facio*. ε. 748. ϑ. 434.

Καὶ, *sed etiam*, τε καὶ, quæ duo simul juncta sunt distributiva, ὁμῦ καὶ, *simul etiam*. ε. 43. 241.

Καίειν, præs. inf. Vide καίουσ'.

Κάϊκον, *Caïcum*, Nom. propr. ϑ. 343.

Καίουσ', *adolent*, pro καίουσι, καιόμενον, *ardens*, præs. part. à καίω, *uro*, accendo, f. καύσω, p. κέκαυκα, a. 2. pass. ἐκάην, f. 1. pass. καυθήσομαι. ε. 335. θ. 557.

Καινέα à Καινεὺς, έος, ὁ, nomen proprium regis. α. 179.

Καιρὸς, ῦ, ὁ, *tempus opportunum*, occasio. ε. 692.

Κἀκ, pro καὶ ἐκ, & *ex*. ϑ. 447.

Κἀκεῖνος, ille: ex καὶ & ἐκεῖνος. ε. 293.

Κακκρύπτων, pro κατακρύπτων *abscon*

abscondens, præs. part. à κρύπτω, *abscondo*. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 469.

Κακοθημοσύνη, *ignavia*, ex κακὸν, *malum*, & θήμων, ονος, ὁ, acervus rerum simul congestarum. Th. τίθημι, *pono*. ε. 470.

Κακὸς, *malus*, propriè *piger*, à χάζω, *cedo*. κακὴ, ἡ, neut. κακὸν. κακ' pro κακά. ac. pl. κακοῖσιν. ε. 177. κακὸν, pro κακῶς, *adv*. ε. 325. comp. κακίων, κάκιστος. ε. 264. 344. 502.

Κακότητι, dat. sin. à κακότης, ητος, ἡ, improbitas. α. 42. 93.

Κακόχαρτος, *alienis malis gaudens* ex κακὸν, *malum*, & χαίρω *gaudeo*. ε. 28. 194.

Κακτάμεναι, *occidere*, Dor. pro Κατακτάμεναι, & hoc pro κατακτεῖναι, a. 1. inf. act. à κατάκτημι, pro κατακτείνω. Th. κτείνω, f. κτενῶ, *occido*, p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτανον. α. 453.

Κᾶλα, *ligna*. à κᾶλον, ου, τὸ, lignum. ε. 125.

Καλεῖν, *vocare*, *invitare*, à καλέω, *voco*, f. έσω, p. κέκληκα. καλέεσκεν, 3. pers. imperf. Ion. pro ἐκάλεε, ε. καλεῦσ', pro καλέουσι, *vocant*. ε. 340. ϑ. 187. 207. 234.

Καλιαὶ, *horrea*. καλιὰ, ᾶς, ἡ, *nidus ex virgultis*; καλιῆν. Ion. pro καλιάν. Th. κᾶλον, ου, τὸ, *lignum*. ε. 305.

Καλλιγυναίκα, acc. à καλλιγύναιξ, αικος. ὁ, *pulchris mulieribus abundans*. ex κάλλος, εος, τὸ, *pulchritudo*, & γυνὴ, *mulier*. ε. 651.

Καλλικόμοιο, gen. Ion. καλλίκομος, *pulchricoma*. à καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. ε. 35. ϑ. 915.

Καλλιπάρηος, Æol. seu Bœoticè pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas, ex καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & παρειὰ, & Æol. παρηὶ, ᾶς, ἡ, *mala*, gena. θ. 238. 270. 907.

Καλλιρέεθρον, *pulchrifluū*, à καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, p. ευκα. θ. 339.

Καλλιόπη, ης, ἡ, nomen Musæ, *cujus est elegans eloquium*, *facunda*, ex κάλλος, εος, τὸ, *pulchritudo*, & ὂψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. ϑ. 79.

Καλλιρόην, nomen mul. θ. 288.

Καλλίτειχας, *pulchricomos*. καλλίθριξ, ὁ, ἡ, pulchros crines habens, ex καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & θρὶξ, τειχὸς, ἡ, *pilus*. α. 372.

Καλλίῤῥοον, *limpidam*, ex καλὸς, *pulcher*, & ῥόος, *fluentum*. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, *fluo*. ε. 735.

Καλλίσφυρος, *pulchros talos habens*. ex καλὸς, & σφύριον, *malleolus*. Th. σφῦρα, ρας, ἡ, *malleus* ϑ. 384. 526.

Καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, *bonus*. Comp. καλλίων, ονος, ὁ, ἡ, & κάλλιον, τὸ, Superl. κάλλιστος, *optimus*, pulcherrimus. θ. 384.

Καλυπτόμεναι, contectæ, præs. part. pass. à καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα. a. 1. ἐκάλυψα, ας, ε, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 139. 196. α. 134. θ. 541.

Καλύπτρην, ac. Ion. à καλύπτρα, tegmen

tegmen capitis muliebre. Th. καλύπτω, *tego*. θ. 574.

Καλυψῶ, nomen mul. θ. 359.

Κάμαξι, dat pl. *palis, pedamentis*, à κάμαξ, ακος, ἡ, *palus*. α. 298.

Κάματος, ȣ, ὁ, *labor*. hinc καματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, *laboriosus*. Th. κάμνω, μῶ, p. κέκμηκα, *lassesco*. ε. 175. 582.

Κάμμορ, pro κατὰ μόρον. ε. 437.

Καμπύλα κᾶλα, *curva ligna*, à καμπύλος, ȣ, ὁ. Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, *flecto*. α. 324.

Κᾂν, *quamvis*, etsi, ex καὶ & ἄν, si. ε. 335. 355.

Καναχὴ, *crepitatio, sonitus*, hinc καναχηδὰ, adverb. cum strepitu. Th. ἦχος, ȣ, ὁ, *sonus*. α. 160. 164. θ. 267.

Κανάχιζε, imperf. *substrepebat*, à καναχίζω & καναχέω, *resono*, hinc καναχὴ, *crepitatio*, καναχῆσι, dat. pl. Ion Th. ἦχος, ȣ, ὁ, sonus. α. 373.

Καπνὸς, ȣ̃, ὁ, fumus. ε. 45. 627.

Κάπρος, ȣ, ὁ, *aper*, item *verres*, quo sensu accipitur ε. 788.

Κάρ, τὸ, indeclinabile, *caput*, per apocopen pro κάρηνον, ȣ. ε. 532. α. 223. θ. 42.

Καρπαλίμως, *cito, raptim*, adv. q. d. ἁρπαλίμως, ab ἁρπάζω, f. σω, & ξω, *rapio*. α. 432. θ. 492.

Καρπὸς, ȣ̃, ὁ, *fructus*. ε. 170. 235.

Κάρτεϊ, *robore*, pro ἐν κράτει. h e. κρατερῶς, more Hebræorum, κάρτος, pro κράτος, εος, τὸ, *robur*. θ. 73. 710.

Καρτερόθυμον, dat. καρτερόθυμον, à καρτερόθυμος, ȣ, ὁ, *pertinax*, qui toleranti animo est, ex κάρτος, per metathesin literarum pro κράτος, εος, τὸ, *robur*, & θυμὸς, ȣ̃, ὁ, *animus*. θ. 378. 476.

Καρτερόφρονα, ac. à καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, *præfractus*, item *magnanimus*, à κράτος, εος, τὸ, robur & φρὴν, *animus*.

Κάρτιστον, *præstantissimum*, pro κράτιστον, ab ἀγαθὸς, *bonus*. κρείσσων, κράτιστος. θ. 981.

Κάρφει, *siccat*. Th. κάρφω, *sicco*, *arefacio*, f. ψω. ε. 7. 573.

Καρχαρόδοντα, ac. sing. dentibus asperum, à κάρχαρος, *asper*. Th. χαράσσω, f. ξω, *sculpo*, & ὀδὼς, όντος, ὁ, *dens*. ε. 602. 694. α. 303.

Κασίγνητος, ȣ, ὁ, ex κάσις, ιος, ὁ, ἡ, *frater, soror*, & γείνομαι, ε. 182. θ. 756.

Κασσίτερος, κασσιτέροιο, genit. Ion. ὁ, *stannum*. θ. 862.

Κατὰ, cum Genit. *per*. Cum. Accus. *ad, secundum*. κατ᾽ ὄρος *in monte*, κατ᾽ οἶκον, *domi*. καθ᾽ ὥρην, *ad tempus*, idem quod πρὸς καιρὸν. ε. 100. 615.

Καταβεβρίθασι, *onustæ sunt*. 3. pl. præt. medii, à βρίθω *oneror*, sum gravis, f. σω, p. κα. ε. 231.

Καταβήσεται, *intrat*, f. 1. à καταβαίνω, f. βήσομαι, *descendo*. Th. βαίνω, eo a. 2. ἔβην. θ. 750.

Καταγηράσκουσι, præs. ind. à καταγηράσκω, *senesco*. Th. γῆρας, ατος, τὸ, *senectus*. ε. 93.

Καταδεύῃ, 3. præs. sub. *humefiat*, à δεύω, *rigo*, f. δεύσω. ε. 544.

Καταδύμεναι, Att. & Dor. *ingredi*, pro καταδῦναι, a. 2. act. infin. à καταδύω, a 2. act. κατέδυν, υς, υ. Th. δύω, & δύω, *subeo*. α. 196.

Καταδύντα, *occidentem*, part. a. 2. act. Th. δύω, *subeo*, vel δύω. θ. 596.

Καταθεῖο, *poneres*, 2. sing. a. 2. med. opt. κατάθηαι, *deposueris*. 2. sing. a. 2. med. subj. καταθῶμαι, κατάθῃ, & hoc pro καταθῆαι, Ion. à τίθημι, *pono*. ε. 45. 599.

Κάτθεο, poët. pro κατάθ, & κατάθεσο, *reconde*, a. 2. imperat. med. κατατίθημι, *repono*. Th. τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἔθην. ε. 625.

Κατακείμενον, præs. part à κατακεῖμαι, *jaceo*, decumbo. ε. 362.

Καταλείβεται, *distillat*. præs. ind. à καταλείβομαι, *distillo*. Th. λείβω, f. ψω, *libo*. θ. 786.

Καταλείπειν, præs. inf à λείπω, *linquo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ε. 744

Καταλέξεται, *cubat*, fut. ind. à λέγομαι, *cubare facio*. ε. 521.

Καταμάρψῃ, *opprimat*, a. 1. sub. à καταμάρπτω, *comprehendo*. Them. μάρπτω, f. ψω, *capio*. ε. 494.

Καταπεπτηυῖα, *exterrita*, perf. part. activi, per syncopen τοῦ χ, pro καταπεπληχυῖα, à verbo καταπλήσσω, f. ξω, *perterrefio*, præt. act. καταπέπληχα. Th. πλήσσω, f. ήσω, *exterreo*. α. 265.

Κατάπινε, *deglutiebat*. imperf. Ion. Th. πίνω, *bibo*, f. πώσω. p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, indè in imperat. πῖθι & πίε. θ. 459. 497.

Κατάσκιος, *opacus*, à σκιά, ᾶς, ἡ, *umbra*. ε. 511.

Καταστύφελος, ου, à στυφελός, *durus*, *asper*. Th. στύφω, *astringo*, f. ψω. θ. 806.

Κατατεθνηώτεσσιν, *mortuis*, dat. pl. perf. part. Ion. à θνέω, idem quod φθέω, f. ήσω, *corrumpo*. θ. 850. perf. pass. ἔφθημαι. indè φθημένος. Ion. vel per syncop. pro φθιόμενος, præs. part.

Καταφλέξαι, *combussisset*, 3. sin. a. 1. act. opt. à φλέγω, *uro*, f. ξω, p. χα. α. 18.

Καταφράζεσθε, præs. imperat. pass. à καταφράζομαι, *considero*. Them. φράζω, *dico*, f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα. ε. 246.

Καταχεύετ᾽, *effundit*, 3. imperf. à καταχεύομαι. Them. χέω, f. χεύσω, *fundo*. ε. 581.

Κατήϊεν, *descendebat*, ex κατὰ & εἶμι, *eo*, est 3. sing. præt. med. ἦϊα, & Atticè, ἦα, ας, ε. κατιὼν, part. a. 2. à κάτειμι. α. 254. θ. 723.

Κατελεγχέτω, *redarguat*, præs. imperat. à κατελέγχω. Them. ἐλέγχω, f. ξω, *arguo*. ε. 712.

Κατέλεξε, *recensuit*, a. 1. ind. à καταλέγω. Them. λέγω, ξω, *dico*. θ. 627.

Κατεναντίον, adv. *ex adverso*, *coram*. Th. ἀντί, *pro*. ε. 73.

Κατένασσε, a. 1. ind. pro κατένασε, ab inusitato verbo καταναίω,

ha-

habitandum do. Th. ναίω, *habito.* ε. 167. θ. 538.

Κατενήνοθεν, *conſtraverat* præt. med. à κατενθέω, ἐνθέω ex ἐν & θέω, *pono*. per metatheſin ἐνέθω, in præt. med. ἤνοθα, & per reduplicationem ἐνήνοθα, præpoſita præpoſitione κατ', fit hinc κατενήνοθα, *conſtravi*. Errant qui à καταιθέω, derivant. Sic n. reduplicatio foret καταινήνοθα, &c. Malo ita reſolvere, ut dicam, κατενήνοθα, eſſe duntaxat *præt. medii*, & carere præſenti. Præſens, ſi uſitatum foret, eſſet κατενέθω. α. 269.

Κατέπαυσε, *diremit, ſedavit*, a. 1. act. ind. verb. καταπαύω, *deſiſto*. Them. παύω, *finio, ceſſo*. θ. 87.

Κατέπεμψε, *detruſit*, a. 1. à πέμπω, *mitto*. f. ψω. θ. 515.

Κατέπινε, imperf. *devorabat*, à πίνω. θ. 467.

Κατέσταθεν, *oppoſiti ſunt*, pro κατεστάθησαν, Æol. a. 1. ind. paſſ. à καθίσταμαι, *conſtituor*. Them. ἵστημι, f. στήσω, *ſtatuo*. θ. 674.

Κάτεχεν, imper. ut & κατέσχεθε, *detinebat*. pro ἔχω, dicitur σχέθω. θ. 575. 700.

Κατηρεφέ', pro κατηρεφέα à κατηρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, *tectus*, dat. pl. Ion. κατηρεφέεσσι. Th. ἐρέφω, f. ψω, *tego*. θ. 594. 778.

Κατηωρεῦντο, *ſuſpenſi erant*, 3. pl. imperf. paſſ. Dor. pro κατηωροῦντο, à verbo καταιωρέομαι, *dependeo*, ex κατ' & αἰωρέω, f. ήσω, *in ſublime tollo*. α. 225.

Κατοπάζῃ, *expulerit*, præſ. ſub. ab ὀπάζω, f. σω, *perſequor*. ε. 322.

Κάτω, *infra*, deorſum. θ. 301.

Καυάξαις, *fregeris*, a. 1. opt. act. à καυάζω, *contero, frango*. ſic Æoles pro ἀὴρ, dicunt αὐὴρ, vel pro κατάξαις, poët. ſublato, τ & inſerto, υ, Æol. ab ἄγω, *frango*. ε. 664. 691.

Καῦμα, ατος, τὸ, *incendium*, à καίω, uro, f. καύσω. ε. 413. θ. 814.

Κε, & κεν, particula potentialis, ſicut in proſa ἂν, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κέατο, *jacebant*, pro ἔκειντο, Ion. & κέατο pro κεῖαται, à κεῖμαι, *jaceo*. α. 241.

Κέγχροισι, dat. pl. Ion. à κέγχρος, *milium*, genus leguminis. α. 398.

Κεδνῇ, *caſtæ*, dat. ſing. à κεδνὸς, ἡ, ὀν, *caſtus*, probus. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*. ε. 69. 129.

Κείνῳ, *illo*, pro ἐκείνῳ, per aphæreſin, κείνοις, κείνοισι, dat. pl. Ion. ab ἐκεῖνος, η, ον. θ. 628. 836.

Κεῖτο, jacet, κεῖτ', pro ἔκειτο, imperf. Ion. à κεῖμαι, *jaceo*. α. 227. θ. 795.

Κεκαλυμμένη, perf part. paſſ. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω. p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. θ. 9. 745. 757.

Κεκασμένον, perf. paſſ. à κάζω, *orno*, f. σω. θ. 929.

Κεκεύθει, *occultabat*, Ion. pluſq. perf, med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κα. in præt. med. κέκευθα, ſicut

sicut, πλήθω πέπληθα, γηθέω γέγηθα, &c. θ. 505.

Κεκληγόντες, præt. med. Æolicè pro κεκληγότες, à κλάζω. verior analysis hæc est: ex præterito κέκληγα, novum verbum κεκλήγω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præs. κεκλήγων, οντος, in pl. οἱ κεκλήγοντες. α. 379. 421.

Κεκληγὼς, *vociferans*, præt. med. à κλάζω, *clamo*, in f. κλάγξω, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα, hinc in part. f. g. κεκληγυῖα. ε. 447. α. 99.

Κεκλῆσθαι, *vocari*. perf. inf. pass. à καλέω. f. έσω, p. κέκληκα. θ. 410.

Κέκλυτε, *audite*, à κλῦμι, (Th. κλύω, *audio*.) Hinc κλῦθι, & poëtica redupl. κέκλυθι, in 2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, *audite*, correpta penultima. θ. 644.

Κεκονιμένος, *pulverulentus*, Att. pro κεκονισμένος, à κονίζω, pulvere impleo, quod est à κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. ε. 471.

Κεκορημένον, *satiatum*, à κορέω, *satio*. f. έσω, & ήσω, p. κεκόρηκα. ε. 591.

Κεκριμένην, *diversam*. Th. κρίνω, f. ινῶ, *secerno*, p. κέκρικα. α. 55.

Κεκρύφαται, *latent*, 3. pl. præt. pass. Ion. pro κεκρυμμένοι εἰσί. à κρύπτω, *abscondo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 384.

Κεκτῆσθαι, *comparare*, præt. pass. infin. à κτάομαι, *acquiro*, f. κτήσομαι, p. κέκτημαι. ε. 435.

Κελάδοιο, genit. Poëticus, pro κελάδου, à κέλαδος, ου, ὁ, *strepitus*. θ. 852. 926.

Κελαινεφέϊ, *nubium offuscatori*, dat. sing. à κελαινεφὴς, ex κελαινὸς, *niger*, idem quod μέλας, & νέφος, εος, τὸ, *nubes*. α. 53.

Κελαινῇ, *nigra*, dat. Th. est μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*, pro μ, ponitur κ, κελαινός. α. 173. 429.

Κέλευθα, genit. κέλευθος, ου, ἡ, *via*. ε. 578. α. 352.

Κελεύω, *jubeo*, præs. ind. à κέλομαι, Poët. κέκλομαι, κέλονθ', pro ἐκέλοντο, 3. pl. imperf. ε. 314. θ. 33. 686.

Κενεὴν, Poëticè, pro κενὴν, à κενὸς, οῦ, ὁ, *vacuus*. ε. 496.

Κένταυροι, *Centauri* ex κεντέω, *stimulo*, pungo, & ταῦρος, Latinè, *taurus*. α. 184.

Κεραμεὺς, έος, ὁ, *figulus*, à κέραμος, ου, ὁ, *urceus*, vel terra figularis. ε. 25.

Κεραοὶ, *cornutæ*, à κεραὸς, οῦ, ὁ, hoc à κέρας, *cornu*. ε. 527.

Κεραυνοῦ, gen. sing. à κεραυνὸς, ὁ, *fulmen*, q. d. à κείρω, *scindo*, & αὔω, *uro*. hinc κεραυνόω, *fulmino, fulmine percutio*. κεραυνωθέντος, a. 1. part. pass. gen. θ. 846. 859.

Κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. θ. 789.

Κέρβερος, Cerberus. θ. 311.

Κέρδος, εος, τὸ, *lucrum*. hinc κερδαίνειν, *lucrari*, à κερδαίνω. ε. 321. 350.

Κερκὶς, nomen mul. θ. 355.

Κέρσε, 3. pers. a. 1. ind. Ionicè, verbi κείρω, *tondeo*, f. κερῶ, & Æol.

Æol. κέρσω, a. 1. ἔκειρα, & ἔκερσα. hinc κέρσε, per τμῆσιν, per ἀπέκερσε. α. 419.

Κέρτομα, *convicia*, quasi dicas convocia, à κέρτομος, *mordax*, *cavillatorius*. hinc κερτομέω, *convicior*, ex κείρω, *tondeo*, & τμῆ, *sectio*, quod est à τέμνω, *seco*, p. m. τέτμημα. ε. 786. θ. 545.

Κεύθεσι, dat. pl. à κεῦθος, εος, τὸ, *caverna profunda*. à κεύθω, *occulto*. unde etiam est κευθμὼν, ῶνος, ὁ, *locus qui occultat*. Regula. Nomina appellativa in ων, & εῶν, significant locum ut, ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, *vinetum*. θ. 300. 334.

Κεφαλῆ, ῆς, ἡ, *caput*, gen. pl. κεφαλέων, Ionic. pro κεφαλῶν, dativ. κεφαλῆσι. 416. 543. θ. 827.

Κεφάλῳ, dat. sing. in nom. κέφαλος, ου, nomen viri. θ. 986.

Κεχάρητι, *lætatus est*, 3. sing. a. 2. med. ut, ἐχαρέμην, ε, ετο, & per reduplicationem Poëticam, κεχαρόμην. Dicitur vero, κεχάρητο, per συστολὴν, ut vocant. Mallem à plusq. perf. formare, ἐκεχαρήμην, ησο, ητο, à χαίρομαι, lætor. perf. κέχαρμαι, & κεχάρημαι, quasi à χαρέω. α. 65.

Κεχαρισμένος, *grata est*. perf. part. à χαρίζομαι, *rem gratam facio*. Th. χάρις, ιτος, ἡ, *gratia*. ε. 681.

Κεχρημένος, *indigus*, præt. perf. part. à χρῶμαι, *utor*, f. χρήσομαι, p. κέχρημαι, a. 1. m. ἐχρησάμην. ε. 476. 491.

Κέχυται, *fusa est*, 3. perf. perf pass. à χύω, f. ύσω, p. pass κέχυμαι. Th. χέω, χεύσω, *fundo*. θ. 727.

Κήδει, *lædit*, 3. pers. præs. à κήδω, *ango*. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*. ε. 362. θ. 102.

Κήδεα, ac. pl. à κῆδος, εος, τὸ, cura, damnum. ε. 49.

Κῆλα, *tela*, n. g. pl. num. à κῆλον, Ion. pro κᾶλον, *lignum*. θ. 708.

Κηλέῳ, dat. à κήλεος, *calidus*. Th. καίω, f. καύσω, *uro*. θ. 865.

Κὴρ, κηρὸς, ἡ, *Parca*. mendose scribitur, κὴρ. α. 156.

Κῆρ, pro κέαρ, αρος, τὸ, *cor*. (sicuti pro ἔαρ, ἦρ, dicitur.) κηρὸς, κῆρες. α. 249. 435.

Κηρόθι, *ex corde*, adverb. à κῆρ, τὸ, *cor*. α. 85.

Κηρίον, ου, τὸ, *favus*, à κηρὸς, οῦ, ὁ, *cera*. θ. 597.

Κηριτρεφέων, gen. pl. à κηριτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, *morti obnoxius*: q. d. *fato nutritus*. à κὴρ, *fatum* & τρέφω, *alo*. ε. 416.

Κήρυξ, υκος, ὁ, *præco*. ε. 80. θ. 939.

Κητὼ, όος, ἡ, nomen mul. forte sic dicta *à prodigiosa crassitie*, qualis est in balæna seu ceto, monstro illo marino, Κητοῦς, gen. contract. θ. 270. 336.

Κήυκα, ac. sin. à Κήυξ, υκος, ὁ, nomen regis. α. 354. 476.

Κηφήνεσσι, dat. pl. Poëticus, pro κηφῆσι, à κηφὴν, ῆνος, ὁ, *fucus*, ex apum genere. ε. 302. θ. 595.

Κίβισις, ἡ, *pera*, *sacculus*, ubi κεῖται βόσις, ubi victus reconditur,

conditur. α. 224.

Κιθάριζεν, *personabat*, imperf. abjecto augmento à κιθαρίζω, f. ίσω, *cithara cano*. Th. κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*; est organon musicum. α. 202.

Κιθαρισὴς, ȣ̃, ὁ, *citharista*, pl. ὁι κιθαρισαί. à κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. θ. 95.

Κικλήσκει, *vocat*. 3. person. ind. à καλέω, *voco*. Poët. κικλήσκω. ε. 816. θ. 418.

Κίοσιν, *columnis*, dat. pl. à κίων, ονος, ὁ, ἡ, *columna*. κίον', acc. pro κίονα. θ. 522. 779.

Κίρκη, *Circe*. nomen sagæ. θ. 957. 1011.

Κλάζοντε, præs. part. dual. num. à κλάζω, *clamo*. Vide supra κεκληγώς. α. 406.

Κλαίουσα, *flens*, præs. part. à κλαίω, *fleo*, f. κλαύσω, p. κέκλαυκα. ε. 220.

Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέεα *res præclare gestæ*. à κλέος, εος, τὸ, *gloria*. Th. κλείω, *celebro*. θ. 100.

Κλείετε, præs. imperat. *celebrate*, κλείουσαι, *celebres*, præs. part. f. g. pl. num. à κλειω, *celebro*. hinc κλειτὸς, ȣ̃, *inclytus*. ε. 1. θ. 105.

Κλειὼ, όος, ἡ, nomen mul. & Musæ. θ. 77.

Κλέος, εος, τὸ, *gloria*, pro quo etiam dicitur κλεῖος, εος, τὸ, *gloria*. Th. κλείω, celebro. α. 107. θ. 530.

Κλέψας, *furatus*, a. 1. part à κλέπτω, *clepo*, *furor*. fur. κλέψω, p. κέκλεφα, p. pass. κέκλεμμαι, p. med. κέκλοπα. ε. 55. θ. 613.

Κλῆρον, ac. à κλῆρος, ȣ̃, ὁ, *sors*, patrimonium. ε. 37.

Κλόνον, ac. à κλόνος, ȣ, ἡ, *turbatio*, *tumultus*. hinc κλονέω, ῶ, *commoveo*, f. ήσω. ε. 551. θ. 935.

Κλυζούσῃ, *inundanti* dat præs. part. à κλύζω, *eluo*, f. σω, p. κέκλυκα. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. & pro κλυομένη. θ. 351. 508.

Κλύοιμι, præs. opt. *audirem*, à κλύω, *audio*. κλῦθι, præs. imperativi est à κλυμι, at κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλῦθι, & κλῦτε, in præs. imperat. hinc κλυτὸς, κλυτȣ̃, *inclytus*; ε. 9. 70. θ. 32. 644.

Κλυτίη, nom. prop. θ. 352.

Κλωθὼ, nomen Parcæ. Vide Calepin. α. 258. θ. 218.

Κνήμῃσι, dat pl. Ion. pro κνήμαις, Ionicè, à κνήμη, *tibia*, *sura*, *crus*. α. 123.

Κνημῖδας, acc. pl. à κνημὶς, ῖδος, ἡ, *ocrea*. Them κνήμη, ης, ἡ, *tibia*, α. 132.

Κοθȣ́ρȣς, à κόθȣρος, epitheton fuci, παρὰ τὸ κόθειν τὴν ȣ̓ρὰν, quod aculeum non exerat more apum, à κόθω, *occulo*, & ȣ̓ρὰ, *cauda*. ε. 303.

Κοῖλος, *cavus*. κοίλη, dat. pl. κοίλῃσι. ε. 52. 687.

Κοιμηθεῖσα, a. 1. part. pass. à κοιμάω, *sopio*, *facio dormire*. κοιμάομαι, ῶμαι, *dormio*. f. 1. pass.

1. paff. κοιμηθήσομαι. a. 1. m. ἐκοιμησάμην. ϑ. 214.
Κοινῦ, gen. à κοινὸς, ῦ, ὁ, *communis*. ε. 721.
Κοῖος, Κοίν, nomen viri. θ. 134. 404.
Κοιρανέων, præſ. part. *imperans*, à κοίρανος, ε, ὁ, *rex*. hinc κοιρανέω, ῶ, *dominor*. ϑ. 331.
Κοῖτον, ac. à κοῖτος, ε, ὁ, idem quod κοίτη, ης, ἡ, *cubile*. ε. 572.
Κοκκύζει, *canit*. 3. perſ. præſ. à κοκκύζω, *coccyzo*, à κόκκυξ, υγος, ὁ, *cuculus*. ε 484.
Κολλήεντα, *ferruminati*, nom. pl. à κολλήεις, εσσα, εν. *glutinatus*. Th. κόλλα, ης, ἡ, *gluten*. α. 309.
Κολοσυρτῦ, *palearum ſtrepitu*, à κολοσυρτὸς, ῦ, ὁ, Schol. ἦχος φρυγάνων συρομένων. h. e. ſtrepitus ſarmentorum, quum trahuntur. ex σύρω, *traho*, & ξύλον, *lignum*, ſeu κόλος, mutilus. Eſt enim ſarmentum lignum defractum. θ. 880.
Κομεῖν, *nutrito*, præſ. inf. à κομέω, ήσω, *nutrio*, & curam gero. hinc κομίζω, hinc κομίσαι, a. 1. m. inf. à ε. 315. 602.
Κονάβησε, *edidit fragorem*, a. 1. ind. Ion. à κοναβέω, ῶ, *reſono*. Them. κόναβος, ε, ὁ, *ſonitus*. ϑ. 840.
Κονίῃσι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, à κονία, ας, ἡ, idem quod κόνις, εως, ἡ *pulvis*, ac κόνιν. α. 367. ϑ. 706.
Κονίοντες, *pulverem excitantes*, præſ. part. à κονίω, vel κονίζω. Them. κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. α. 342.
Κοπτομένη, *excitatus*, præſ. paſ. à κόπτομαι, *pulſor*, ſcindor. Them. κόπτω, f. ψω, *ſcindo*. α. 63.
Κορεσσάμενος, *ſatiatus*. a. 1. m. part. Poët. pro κορεσάμενος. Vide κορέσαι. ε. 33.
Κορέσαι, *ſaturato*. a. 1. infin. m. pro imperativo, Helleniſmus. à κορέννυμι, vel κορέω, *ſaturo*. ϑ. 366.
Κόρθυνεν, *collegit*, imperf. act. pro ἐκόρθυνεν, verbi κορθύω, vel κορθύνω, *coacervo*. Th. κόρθυς, υος, ἡ, *acervus*. θ. 853.
Κόρος, ε, & Ion. κόροιο, *ſatietas*. Th. κορέω. *ſatio*. ϑ. 593.
Κόρυθος, gen. à κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. α. 417.
Κορύσσειν, præſ. inf. à κορύσσω, *armo*, q. d. galeâ munio. κορύσσουσα, præſ. part. f. gen. Thema, κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. α. 148. 198.
Κορυφῆς, gen. ϑ. 62. κορυφῆσι, dat. pl. Ion. à κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*. θ. 1010.
Κορώνη, ης, ἡ, *cornix*. hinc κορωνιόωντα, acc. *roſtrata*, Poëticè pro κορωνιάοντα, à κορωνιάω, ῶ, incurvus & lunatus ſum. κορώνη, *ſummitas*, curvatura. 677. α. 289.
Κοσμεῖν, præſ. inf. ſic κόσμησε, *ornavit*, a. 1. pro ἐκόσμησε, κοσμέω, f. ήσω. Th. κόσμος, ε, ὁ, *ornatus*, *ordo*. ε. 72. 76. 573.
Κοτέει, 3. præſ. ind. *eſt infeſtus*. κοτέουσα, præſ. part. f. g. κοτέοντε, dual. num. part. à κοτέω,

ἔσω, & ήσω, *irascor*. Th. κότος, ου, ὁ, *ira vetus*. ε. 25. θ. 315.

Κόττος, ου, ὁ, nomen viri, seu gigantis. θ. 714. 817.

Κούρη, ης, ἡ, *puella*, idem quod κόρη, ex eoque factum Poëticâ epenthesi τοῦ υ. pl. κοῦραι. Th. κορέω, *verro*. α. 126.

Κουρίζουσιν, *à teneris educant*, 3. pl. præs. verbi κουρίζω, à puerili ætate duco. à κοῦρος, idem quod κόρος, puer. Th. κορέω, verro. θ. 347.

Κουρότερος, *junior*. Etiam substantiva apud Græcos persæpe comparantur. à κοῦρος, idem quod κόρος, juvenculus. Th. κορέω, f. έσω, & ήσω, *verro*. ε. 445.

Κουροτρόφος, ου, *juvencularum nutritor*. à κούρη, hoc à κόρη, *juvencula*. κορέω, *orno*. quæ dum se comit, annus it. ε. 226. θ. 450.

Κουφίζουσαι, præs. part. f. g. à κουφίζω, f. ίσω, *levo*. à κοῦφος, *levis*. ε. 461.

Κοῦφος, ου, ὁ, *levis*. ut, κούφη ἐλπίς, *levis spes*. ε. 759. Κοῦφα, *leviter*. α. 323.

Κράδη, ης, ἡ, pro *ficu sylvestri*. ε. 679.

Κραδίην, acc. sin. Ion. à κραδία, per metathesin, pro καρδία, ας, ἡ, cor. ε. 338. 448.

Κράτεϊ, dat. sing. *imperio*, à κράτος, εος, τὸ, *robur*. hinc κραταιὸς, *validus*. κρατερῶν, gen. plur. Æolicè κρατερώτατος, superl. *validissimus*. α. 101. θ. 403. 683. 684.

Κρατεῖ, *præpotens est*, 3. pers. præs. ind. à κρατέω, ῶ, *imperium obtineo*. f. ήσω, p. κεκράτηκα. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur*. θ. 403.

Κρατερόφρονι, dat. sing. à κρατερόφρων, *infracto animo sum*, ex κράτος, *robur*, & φρὴν, *animus*. α. 458. κρατερόφρονα. ε. 146. θ. 509. κρατερόφρον. θ. 297. 308.

Κρατὶ, *capiti*, dat. sing. à κρὰς, κρατὸς, ὁ, vel τὸ. Them. κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. unde per apocopen, κάρη, τὸ, ἄκλιτον. Pro κάρη, dicitur κάρα, Doricè. & per novam apocopen κάρ, pro κάρη. item, pro κὰρ, per metathesin κρὰς, ατος, & κρὰς, κρατὸς, unde etiam descendunt, κράνον, ου, τὸ, & diminutivum κρανίον, ου, τὸ, *calvaria*. α. 136. 328.

Κράτος, εος, τὸ, *robur*. α. 328.

Κρέας, ατος, & Atticè, κρέως, τὸ, *caro*. ε. 589.

Κρεῖον, acc. à Κρεῖος, ου, ὁ, nomen viri. θ. 134.

Κρείοντα, acc. sing. nomen viri. à Κρείων, οντος, ὁ. α. 83.

Κρείσσων, vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *præstantior* vel melior. à positivo ἀγαθὸς, *bonus*. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur*. ε. 208. 211.

Κρεμάσασθαι, a. 1. med. infin. à κρέμαμαι, *suspendor*. conjugatur ut ἵσταμαι. Th. κρεμάω, & κρεμάννυμι, f. άσω. *suspendo*. ε. 627.

Κρήδεμνον, ου, τὸ, propriè capi-

tis ligamentum. ex κρὰς, & δέω, *ligo.* per metaph. *pinnæ murorum*, & ponitur pro *mœnibus.* α. 105.

Κρῆθεν, adv. à *capite.* ex κρὰς, ατός. Th. est, κάρηνον, ου, τὸ, *caput.* α. 7. θ. 574.

Κρήνης gen. à κρήνη, ης, ἡ, *fons.* à fundendo, quia fundit aquas. κρηνάων, Æolicè, pro κρηνῶν, genit. plur. ε. 756. θ. 6.

Κρήτη, Κρήτης, nomen insulæ. θ. 477. 480.

Κρητῆρος, genit. Ionic. κρητὴρ, Ionicè, pro κρατὴρ, ῆρος, ὁ, Latinè, *crater.* à κεράννυμι, f. άσω, *misceo, tempero*; quia in eo merum diluitur, nè noceat. ε. 742.

Κρίναντο, *pugnârunt*, 3. pl. a. 1. med. à κρίνω, *discerno*, f. νῶ. Κρίνωσι, 3. pl. a. 1. act. sub. κρίνας, part. a. 1. act. ε. 799. θ. 882.

Κρισίη, nomen mul. θ. 359.

Κρείω, nomen mul. θ. 375.

Κρόκα, *tramam*, per syncopen, pro κρόκιδα, à κρόκις, ιδος, ἡ, vel tanquam à κρόξ. Th. κρόκη, ης, ἡ, *trema.* ε. 536.

Κροκόπεπλος, *croceo peplo.* à κρόκος, ου, ὁ, *crocus*, & πέπλον, ου, τὸ, *peplum*, vestis muliebris. θ. 273. 358.

Κρονίδης, ου, ὁ, *filius* τοῦ Κρόνου, h. e. *Saturni.* Sic vocatur ὁ Ζεύς. Κρονίδεω, Ionic. pro Κρονίδου. ε. 18. 53. θ. 450.

Κρονίων, ωνος, idem quod Κρονίδης. à Κρόνος ου, ὁ, *Saturnus.*

qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. *karán*, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi χρόνος, tempus; plurimmm enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. ε. 274. θ. 949.

Κροτάφοισι, dat. pl. Ion. à κρόταφος, ου, ὁ, *tempus*, pars capitis, παρὰ τὸ κροτεῖν τὴν ἄτλην, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, εος, τὸ, *frigus.* hinc κρυερὸς, οῦ, & Ionicè κρυεροῖο, *frigidus.* hinc κρυόεις, εντος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερός. ε. 492. θ. 957. 936.

Κρυπταδίης, *secreti.* genit. à κρυπτάδιος, apud Poëtas idem quod κρυπτὸς, *occultus* hinc & κρύφιος, *abditus.* Th. κρύπτω, ψω, *occulto*, abscondo. a. 2. ἔκρυβον. ε. 327. 787.

Κρύψε, a. 1. Io. à κρύπτω *occulto* hinc κρύψας, a. 1. part. κρύψασα, f. g. ε. 50. 402. θ. 174.

Κρώζῃ, præs. sub. à κρώζω, *crocito*, quod est cornicis. ε. 745.

Κταμένης, *occisæ*, part. a. 2. med. ab indic. ἐκτάμην, ad formam ἱστάμην, ab a. 2. act. ἔκτην pro quo Dores ἔκταν. à κτῆμι, *occido*, f. κτήσω. Th. κτείνω. ε. 539. α. 402.

Κτεάνων, gen. pl. à κτέανον, τὸ, *possessio.* Poëtis idem quo κτῆμα, & κτέαρ, ατος, τὸ, i*dem.* Th. κτάομαι, f. ήσομαι, *acquiro.* ε. 313.

Κτείναντα, acc. à κτείνας, αντος, part. a. 1. act. à κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτα

vo

νον. ā. 1. ἔκτεινα. κτεινέμεναι, Doricè pro κτείνειν, præſ. inf. act. α. 414. 448.

Κτήμασ᾽, dat. pl. pro κτήμασι, per apocopen, à κτῆμα, *poſſeſſio*. Th. κτάομαι, ῶμαι, *acquiro*. ε. 34.

Κτητὴν, *famulam*, acc. à κτητὸς, *acquiſibilis*. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, *acquiro*. ε. 404.

Κτύπος, *ſonitus*, à τύπτω, *pulſo*. α. 98.

Κυανόπεπλον, *cæruleo peplo*. à κύανος, *cæruleus*, & πέπλος, peplum. ϑ. 406.

Κυανόπτερος, *nigras alas habens*, ex κύανος, *cæruleus*, & πτερὸν, ȣ, τὸ, *ala*. α. 393.

Κυάνȣ, genit. à κύανος, *cæruleus*. hinc κυάνεα, nigra. dat. pl. κυανέῃσι pro κυανέαις, & κυανεάων, Æolicè, pro κυανέων. α. 7. 143. 249.

Κυανοχαίτης, ȣ, nom. ex κύανος, ȣ, ὁ, *cæruleus*, color niger, & χαίτη, ἡ, *juba*, coma. α. 120. ϑ. 278.

Κυανῶπιν, *nigroculam*, acc. à κυανῶπις, ἡ, cærulea aſpectu, à κύανος, *cæruleus*, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *oculus*. Th. ὄπτομαι, *video*, p.m. ὦπα. α. 356.

Κυδάλιμος, idem quod κύδιμος, *glorioſus*. à κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. α. 74. 467.

Κῦδος, εος, τὸ, *gloria*, in compar. κυδίων, *glorioſior*, ſuperl. κύδιστος, ȣ, ὁ, *glorioſiſſimus*. ε. 311. ϑ. 548.

Κυδαίνων, *illuſtrans*, præſ part. à Κυδαίνω, *glorioſam reddo*, f. ανῶ, p. κα. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria* ε. 38.

Κυδιόων, *exultans*, *jactabundus*, præſ part. pro κυδιῶν, à κυδιάω, *glorior*, *jactito*. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. α. 27.

Κυδνὸ, ἡ, ὁ, *inclytus*, *celebris*. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. ε. 255.

Κυδοιμὸς, ȣ, ὁ, *tumultus*. q. à κύω, *pario*, & δεῖμα, *timor*. α. 156.

Κυθέρεια, ας, ἡ, *Venus*. ὅτι κεύθει, τὸν ἔρωτα, occultat amorem venereum. Tenebras amat, propter opera tenebrarum. θ. 934. 1008.

Κυθήροις, κυθήροισι, dat. pl. à Κύθηρος, ȣ, ὁ. Th. Κυθήρα, ἡ, urbs Cypri. ϑ. 192.

Κυκλοτερὴς, έος, ὁ κ ἡ, tornando rotundus factus. ex κύκλος, ȣ, ὁ, *circulus*, & τερέω, *terebro*. α. 208. θ. 145.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ. οἱ Κύκλωπες, *Cyclopes*. ex κύκλος, ȣ, ὁ, *orbis*, circulus, & ὤψ, *oculus*. Th. ὄπτομαι, *video*. θ. 139. 144.

Κύκνος. α. 65. 346. 368. 413. κύκνον. α. 57. 329. 331. 466. 472. κύκνε. α. 350. κύκνοι. α. 316.

Κυλίνδεται, præſ. ind. paſſ. à κυλίνδω, *volvo*. hinc κυλινδόμενος. Th. κυλίω, ίσω, *volvo*. α. 378. 438.

Κυμαίνοντος, genit. præſ. part. à κυμαίνω, *fluctuo*. Th. κῦμα, ατος, τὸ, *fluctus*. ε. 388.

Κύματα, nom. pl. à κῦμα, ατος, τὸ, *fluctus*. q. à κυκάω, *miſceo*, unde eſt κύκημα, pro quo κῦμα, κύματ᾽. ε. 685. ϑ. 252.

Κυματοπλήγη, nomen mul. ϑ. 253.

Κύμην, ac. casus à Κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. ε. 634.

Κυμοπόλεια, nom. mul. ϑ. 819.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul. ϑ. 252.

Κυμοθόη, nomen proprium mul. ϑ. 245.

Κυνέη, ης, ἡ, (sub. δορὰ,) pellis canis, *galea*. Th. κύων, κυνὸς, canis. α. 227.

Κυμὼ, nomen mul. ϑ. 255.

Κυπρογένεια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri discitur. Verum metri dimensio videtur postulare, ut hic legatur Κυπρογενῆ. ϑ. 199.

Κύπρος, ου, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & Κύπρις, *Venus*. θ. 193.

Κυρήσας, a. 1. part. à κυρέω, *incido*. Th. κύρω, fut. Æol. σω, *incido*. ε. 753.

Κῦρσαι, a. 1. inf. *incidere*. à κύρω, f. κύρσω, κύρσας, a. 1. part. ε. 689. α. 426.

Κυσσαμένη, a. 1. part. med. f. g. pro κυσαμένη, quæ concepit, verbi κύομαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. θ. 125. 405.

Κύων, κυνὸς, ὁ vel ἡ, canis. κύνα, ac. κύνε. nom. & ac. dual. κυσὶ, dat. plur. α. 303. θ. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, *veternus*, *somnus profundus*. θ. 798.

Κώμαζον, imperf. Ion. pro ἐκώμαζον, verbi κωμάζω, *comessor*. Th. κῶμος, ου, ὁ, comessatio. α. 181.

Κώμη, ης, ἡ, *vicus*. ε. 637. α. 18.

Κωτίλλουσα, præs. part. f. g. à κωτίλλω, *garrio*. ε. 372.

Λ.

Λάβησι, *prehenderit*, a. 2. act. subj. σι est paragoge Ion. à λαμβάνω, *accipio*, f. λήψομαι, p. λέληφα, Att. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον, indè in part. λαβὼν, οῦσα, όν. ε. 466. ϑ. 765.

Λαγὸς, ac. pl. Dor. pro λαγοὺς, *lepores*. à λαγωὸς, οῦ, ὁ, *lepus*: Att. λαγὼς, ὼ. ex λα, particula quæ intendit significationem, & οὖς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, *video*, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. sing. ϑ. 344.

Λάθεσθε, *obliviscimini*. 2. pl. a. 2. med. imperat. à λανθάνομαι, f. λήσομαι, præt. pass. λέλησμαι, a. 2. act. ἔλαθον, præt. m. λέληθα. ε. 262.

Λαθιφθόγγοιο, *facientis oblivisci vocem*. gen. Ion. à λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens. à λάθος, εος, τὸ, *oblivio*. Th. λήθω, *lateo*, & φθόγγος, *sonus*, hoc à φθέγγομαι, f. γξομαι, *loquor*. α. 131.

Λαῖτμα, *magnus maris fluctus* ex λα. *valde*, & ἰέναι, *ire*. Vel dictum quasi λαίτμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram &

& mare, λαιὸν τμῆμα, vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τέμνω, *seco*. ε. 163.

Λαιψηροκέλευθον, *rapidum*, acc. ex λαίλαψ, απος, ἡ, *tempestas*, & κέλευθος, ου, ἡ, *via*. θ. 379.

Λάκε, *crepitabat*, pro ἔλακε, a. 2. act. à ληκέω, *crepitum cieo*, a. 2. ἔλακον, præt. med. λέλακα. ϑ. 694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, loquax, *stridula*. ε. 745.

Λάμπεν, *collucebat*. imperf. Ion. pro ἔλαμπεν, à λάμπω, *luceo*. f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπετόωντα, *fulgentia*. Poët. pro λαμπετῶντα, à λαμπετάω, *luceo*. dat. λαμπετόωντι. à Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. ϑ. 110.

Λαμπόμενον, *splendens*. λαμπομένοισι, dat. pl. Ion. part. præs. Th. λάμπω. α. 145. ϑ. 186.

Λαμπρὸς, ἡ, ὸν, *splendidus*, clarus, à λάμπω, *luceo*. θ. 186.

Λαομέδεια, nomen propr. mul. ϑ. 257.

Λαὸς, *populus*, λαοῖσι, dat. plur. Ion. Atticè λεὼς, ὼ, ὁ, *populus*. ε. 225. 241. ϑ. 430.

Λαοσσόος, *populorum defensor*. vel *agitator*. ex λαὸς, ὃ, ὁ, *populus*, & σόω, *servo*. Th. σόος, *salvus*. Vel ex λαὸς, & σείω, *moveo*. α. 37.

Λαπιθάων, pro λαπιθῶν, gen. pl. Dor. à nominativo λαπίθης, ου, ὁ, *Lapitha*. Vide in Calepino, *Lapithæ*. α. 178.

Λαπῖνος, nomen viri. ϑ. 1013.

Λάχεσις, in gen. Att. λαχέσεως, ἡ, *Lachesis* nomen Parcæ. à λαγχάνω, *sortior*. α. 258. θ. 218.

Λάχνη, ης, ἡ, *lanugo vellus*. ε. 511

Λέγειν, *dicere*, præs. inf. verbi λέγω, *dico*. f. λέξω, p. λέλεχα, præt. m. λέλογα. ϑ. 27.

Λειαγόρη, nom. prop. mul. *suaviloqua*. ex λεῖος, ου, ὁ, *lævis*, & ἀγορεύομαι, *concionor*. Th. ἀγορὰ, ἡ, *forum*. θ. 257.

Λείβεται, *stillat*. à λείβω, f. ψω. ε. 722. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμὼν, ῶνος, ὁ, Latinè *pratum*, q. d. *paratum*, ubi non opus est satione. *Namque injussa virescunt gramina*. ϑ. 279.

Λείπεθ', pro λείπετο, imperf. pass. Ion. verbi λείπω, *linquo, relinquo*. f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 198. ϑ. 490.

Λειριοέσσῃ, dat. sing. *floridæ* Th. λείριον, ου, τὸ, *lilium*. Hinc est λειριόεις, εντος, ὁ, in f. g. λειριόεσσα, *liliaceus*, a. & per synecd. sp. *floridus*, *suavis*. ϑ. 41.

Λελάθοιτο, poët. *lateret*, pro λάθοιτο. a. 2. med. opt à λανθάνομαι, *lateo*. Mutuatur sua tempora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθοίμην, οιο, οιτο. p. m. λέληθα. θ. 471.

Λέλακας, *strepis*, p. m. à ληκέω, *resono, crepo*. in a. 2. ἔλακον, unde est præt. med. λέλακα, *strepui*, accipitur hîc in significatione præsentis, cujus generis apud Græcos sunt plurima. ε. 205.

Λέλειπται, *relicta est*, præt. pass. λέλειμμαι, ψαι, πται, à λείπω, *linquo*. ε. 282.

Λελειχμότες, *lambentes*, part. præt. act. per syncopen, & epenthesin τοῦ ε, pro λελιχμηκότες, à λιχμάω. Th. est λείχω, *lingo*, f. ξω. ϑ. 826.

Λέλογχε, *consecuta est*, 3. sing. præt. med. indic. (tanquam à λέγχω.) Th. est λαγχάνω, *sortior* f. κληρώσομαι, a. 2. ἔλαχον, p. m. λέλογχα. ϑ. 203.

Λέοντες pl. num. à λέων, οντος, ὁ, *leo*. in dual. λέοντε, λέουσι, dat. pl. α. 175. 402.

Λεπτῇ, *macilentâ*, dat. à λεπτός, ῦ, ὁ, *tenuis, exilis, viribus destitutus*. ε. 495.

Λερναίην, acc. Nomen hydræ. à λέρνη, ης, ἡ, *palus Argivorum ubi erant sordium confluges*. prov. Λέρνη κακῶν, *Lerna malorum*. Dicitur hydra seu serpens Λερναίη, quod in illa versata fuerit palude; à loco. ϑ. 314.

Λέσχῃ, dativ. sing. à λέσχη, ης, ἡ, *sermocinatio*: & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. ε. 499.

Λευγαλέοισιν, dat pl. Ion. *tristibus*. h.e. in casulis pauperculorum, à λευγαλέος, ου, ὁ, *perniciosus*. Th. λοιγός, *pernicies*. ε. 523.

Λευκὸς, ῦ, ὁ, *candidus, albus*. affine τῷ λεύσσω, *video*. alba sunt lucida. λευκοῖσι. Ion. dat. pl. pro λευκοῖς. ε. 196.

Λευκώλενος, *pulchris ulnis*. ex λευκὴ, *alba*, & ὠλένη, *ulna*, quæ habet candida brachia. ϑ. 314. 914.

Λεύσσουσιν, vident, 3. pers. pl. præs. ind. à λεύσσω, *video*. poëticum est. ε. 248.

Λέχος, εος, τὸ, *lectus*. dat pl. λέχεσσι, poëticè pro λέχεσι. Th. λέγω, vel λέγομαι, *cubo, dormio*. ϑ. 57. 798.

Λέων, *leo*. Vide paulo ante λέοντες. ϑ. 323.

Λήγει, *cessat*, 3. pers. præs. à λήγω, *cesso, desino*. f. λήξω. ε. 412. ϑ. 48. 221.

Λήθει, *latet*. præs. ind. à λήθω, *lateo*, f. λήσω. a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 266. 489.

Ληΐδ', pro ληΐδα, ac. à ληΐς, ίδος, ἡ, *pecus*. à λεία, ας, ἡ, *præda*. ληΐς, propriè *præda*. item *pecus*, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent. ϑ. 444.

Ληΐζετ', *sortitur*. imperf. Ionic. verbi ληΐζομαι, *nanciscor*. f. ίσομαι. hinc ληΐσσεται, f. 1. pro ληΐσεται. Th. λεία, ας, ἡ, præda. ε. 320. 700.

Λήϊον, ου, τὸ, *seges*. α. 288.

Ληναιῶνα, ac. à Ληναιὼν, ῶνος, ὁ, *Januarius*. quo Ethnici vina libabant idolo Baccho. Th. ληνὸς, ῦ, ὁ, *lacus prali torcularii*. hinc ληναῖος, Bacchus. ε. 502.

Λησμοσύνης, ης ἡ, *oblivio*. à λήθω, seu λανθάνω, lateo. ϑ. 55.

Λητοΐδης, ου, ὁ, *Latonæ filius*. α. 479.

Λητὼ, όος, οῦς, ἡ, *Latona*, acc. λητόα, λητώ. ε. 769. θ. 19.

Λιγέως, *stridulè*, adver. à λιγὺς, εῖα,

εια,

ὑα, λιγὺ α. 206. à λίγγω, *strideo*. Hinc λιγυρὸς, *sonorus*. λιγυρὴν. ε. 581.

Λιγύφωνοι, *argutæ* nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta, αἷς ἡ φωνὴ λιγεῖα. Th. λίγγω, f. ξω, *strideo*, & φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. θ. 275. 518.

Λίθον, acc. à λίθος, ου, ὁ, *lapis*. θ. 485. hinc λίθοισι, dat. pl. Ionicus. ε. 622.

Λιλαιόμενοι, *cupientes*, præ. par. à λιλαίομαι, apud poëtas idem quod γλίχομαι, *cupio, desidero*. Verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμὴν, ένος, ὁ, *portus*, q. ex λίαν μένειν, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λίμνη, ης, ἡ, *stagnũ, palus, lacus*. παρὰ τὸ λίαν μένειν. θ. 365.

Λιμὸς, οῦ, ὁ, *fames*. ε. 228. 300.

Λιπαρὴν, Ionicè pro λιπαρὰν, *splendidam*, acc. sing. λιπαρὸς, ὰ, ὸν, propriè *pinguis*, à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. θ. 63.

Λίπ', pro λίπει, (ut vult Tzetzes) dativus sing. à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. Per apostrophum etiam diphthongum abjicit, patet ex Ἰλιάδ. α. 117. βέλομ' ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. Esset ergo appositio, *pinguedine*, nempe *oleo*, sicut dicimus, *urbs Roma*. At alii, λίπ', pro λιπαρῷ. ε. 520.

Λιπεῖν, dialysi poëtica pro λιπεῖν, a. 2. act. infin. Λίποιεν. 3. pl. a. 2. act. opt. à λείπω, *linquo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. pl. λίποιεν. a. 2. part. λιπὼν, ὄντος, όν. ε. 435. α. 332.

Λὶς, *leo*, acc. λῖν. Poëticum est, pro λέων, οντος, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperfect. act. *lingebant*, à λιχμάζω, *lingo*, *lambo*. quod est à Th. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, *sermonem*, acc. à λόγος, ου, ὁ. dat. pl. Ion. λόγοισιν. Th. λέγω, *dico*, f. ξω, præt. med. λέλογα. ε. 106. θ. 890.

Λοεσσαμένη, *lota*, poeticè pro λουσαμένη part. a. 1. med. ubi ου resolvitur in εο, & τὸ σῖγμα, duplicatur, *lota*, λόεσθαι, *lavari*, poët. pro λοῦσθαι, præs. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causa. Th. λούω, f. σω, *lavo*. ε. 520. 748.

Λοιγὸς, οῦ, ὁ, *pernicies*. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, οῦ, ὁ, *pestis*. ε. 241.

Λοισθοτάτην, *postremam*. à λοῖσθος, pro quo etiam λοίσθιος, ου, ὁ, *postremus*, *ultimus*. θ. 921.

Λοκροὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτρῷ, *balneo*, dat. à λουτρὸν, οῦ, τὸ, *lavacrum*, λοῦτρον vero, *aqua sordida, quā nos lavimus*. Accentu differunt. Them. λούω, f. σω, *lavo*. ε. 751.

Λοφιῆ, *dorso*, Ionicè pro λοφιᾷ, dat. sing. à λοφιά, ἡ, *cervix*. Th. λόφος, ου, ὁ, *cervix*, collum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, *in insidiis*. ellipsis præpositionis ἐν. à λό-

à λόχος, ου, ὁ, *insidiæ*. à λέγομαι τὸ κεῖμαι, *jaceo*, quod soleant καθῆσθαι, οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes. hinc λοχάω, ῶ, *insidior*. θ. 174.

Λοχεοῖο, gen. sing. Ion. *ex insidiis*. ubi additur præpositio. à λοχεός, οῦ, ὁ, idem quod λοχὸς, ου, ὁ, *insidiæ*. ϑ. 178.

Λυγγῆος, gen. à Λυγγεύς, έος, ὁ. nomen gentis. α. 327.

Λυγρή, pro λυγρά, Ion. *gravis*, λυγρ' εἰδυῖαν, pro λυγρά, *odiosa edoctam*. ϑ. 313.

Λύκτον, ac. à λύκτος, ου, ἡ, nom. urbis in Creta. θ. 477. 482.

Λυπῇς, *molestus sis*, 2. perf. præs. sub. à λυπέω, ῶ, f. ήσω, *dolore afficio, contristo*. Th. λύπη, ης, ἡ, *dolor*. ε. 399.

Λῦσαι, a. 1. act. infin. & λῦσε, pro ἔλυσε, a. 1. ind. *solvit*, h. e. liberavit. à λύω, *solvo*, f. λύσω, p. λέλυκα, a. 1. ἔλυσα. ε. 606.

Λυσιάνασσα, nomen mul. θ. 258.

Λυσιμελὴς, *solvens membra*. somni epitheton est à λύω, *solvo*, & μέλος, εος, τὸ, *membrum*. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, id est, curas. ϑ. 911.

Λύσιν, *solutionem*, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, *solvo*. ε. 402.

Λώβην, ης, ἡ. *contumelia*. τίσασθαι λώβην, ulcisci contumeliam illatam. ϑ. 165.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, *infamiâ notatus* à λωβάομαι, ῶμαι, *contumeliâ afficio*. Th. λώβη, ης, ἡ, *injuria*. α. 366.

Λώϊον, *melius*, comparat. à positivo ἀγαθὸς, comp. λωΐων, superl. λῷστος. Th. λῶ, λῇς, *volo*. ε. 348. 431.

M.

MAζα, ης, ἡ, *libum*. Hinc Latinum *massa*. ε. 588.

Μαίανδρος, ου, ὁ, nomen fluvii. θ. 339.

Μαῖα, propriè *obstetrix*. Hic verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. ϑ. 938.

Μαιόμενοι, *inquirentes*, præs. par. à μαίομαι, cupio. item pro ζητῶ, quæro. Th. μάω, ῶ, *vehementer cupio*. ε. 530.

Μάκαρες, *beati*. nom. pl. à μάκαρ. αρος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, *beatus*, *felix*, in dat. pl. μάκαρσι, & Ionicè μακάρεσσι. Μάκαρ, sic videtur dici, quasi μὴ, κηρὶ (Doricè μὰ καρὶ) ὑποκείμενος, morti non subjectus: hinc μακαρίτης, ου, ὁ, dicitur ὁ ἐν τοῖς ἁγίοις. ε. 138. 140.

Μακέλλην, ac. *ligonem*, à μάκελλα, ἡ, *ligo*. à μία, & κέλλω, *moveo*. Poëta propter metrum hîc λ abjicit. ε. 468.

Μακρὸς, οῦ, ὁ, *longus*, κύματα μακρὰ, *fluctus decumani*. h. e. *magni*. in ac. μακρὴν, Ion pro μακρὸν, μακρῇσι, dat. pl. pro μακραῖς. Ion. Th. μῆκος, εος, τὸ, *longitudo*. Dor. μᾶκος. ε. 288. 778. θ. 180.

Μαλακὴν, ac. f. g. & μαλακοῖσι, dat. pl. Ion. μαλακὸς, οῦ, ὁ, *mollis*. Th. μαλάσσω, *mollio*, f. ξω. ε. 534. θ. 90. 279.

Μαι

Μαλάχη, ης, ἡ, *malva*, sic dicta, quia alvum naturâ suâ μαλάσσει, *mollit*. Th. μαλάσσω, vel ττω, f. ξω, *mollio*. ε. 41.

Μάλα, *valde*, adv. & μάλ', pro μάλα. in comparat. μᾶλλον, sup. μάλιστα, maxime. ε. 202. 308. 341. α. 176. θ. 666.

Μαλερῷ, *flagranti*, dat. sing. à μαλερὸς, οῦ, ὁ, *ustivus*, *perniciosus*. Th. μαλὸς, pro ἀμαλὸς, οῦ, ὁ, *tener*. α. 18.

Μάλιστα, Vide in μάλα, *valde*. ε. 341.

Μαλλοῖς, *velleribus*, dativ. plur. à μαλλὸς, οῦ, ὁ, *vellus*, *lana promissa*. ε. 232.

Μαπέειν, *apprehendere* per syncopen τοῦ ρ, pro μαρπέειν, à μάρπτω, *apprehendo*, in a. 2. infinitiv. μαρπεῖν, & poëticè μαπεῖν. Ionicâque diæresi μαπέειν, & poëticâ reduplicatione μεμαρπέειν, præt. med. μέμαρπα. α. 231. 252. & 304.

Μαρμάρεαι, *splendida*. pl. f. g. à μαρμάρεος, *splendidus*. Th. μαρμαίρω, *splendeo*. f. αρῶ. hinc in part. f. g. à μαρμαίρουσα. θ. 699. 811.

Μαρνάμεθα, Vide in μαρνώμεθ'. ε. 162.

Μαρνώμεθ', pro μαρνώμεθα, Ion. pro μαρνάμεθα, *pugnemus*. 1. pl. sub. med. μάρναντο, & μάρναντ', 2. plur. imperf. pro ἐμάρναντο, Ion. Th. μάρναμαι, *pugno*. ε. 162. α. 110. 401.

Μάρτυρα, accus. sing. à μάρτυς, υρος, ὁ, *testis*. hinc μαρτυρίῃσιν, dat. pl. Ionic. pro μαρτυρίαις, à μαρτυρία, ας, ἡ, *testimonium*. ε. 280. 369.

Μαστιέτην, *flagellaverunt*, 3. du. imperf. vel a. 2. act. à μαστίω, poëticè pro μαστιγόω, *flagello*. duo illa tempora hinc coincidunt. μαστιόων, *flagellans*, per syncopen pro μαστιγόων. Th. μάστιξ, ιγος, ἡ, *flagellum*. α. 431. 466.

Μαστιχόωντι, *mandenti*. dat. sing. part. à μαστιχάω, ῶ, & poëticè μαστιχόω, μαστιχάοντι, ῶντι, & poëticè μαστιχόωντι. Sed de hac voce altum est silentium in omnibus Lexicis, quæ quidem videre licuit. α. 389.

Μὰψ, *sine usu*, *frustra*, Adverb. θ. 872.

Μαυροῦσι, *obscurant*, 3. pl. præs. ind. per aphæresin pro ἀμαυροῦσι, ab ἀμαυρόω, *obscuro*, *offusco*. Th. ἀμαυρὸς, οῦ, ὁ, *obscurus*. ε. 323.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, à μάχομαι, f. μαχέσομαι, & μαχήσομαι, p. μεμάχημαι, *pugno*, *prælior*. μαχέσθην, 3. dual. imperf. med. Ion. μαχέσασθαι, a. 1. inf. m. α. 176. 361. 387. 406.

Μαχλόταται, *salacissima*. à μάχλος, *libidinosus*. ε. 584.

Μὲ, & μ', pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 660. ϑ. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus*, *a*, *um*. *multus*, *a*, *um*. μέγα, *valde*. ε. 58. μέγα νήπιε, *valde stulte*. h e. *stultissimè*. μέγ' pro μέγα. μέγ' ἀμείνων, multo melior. ε. 774. item pro με-

μεγάλως. ibid. Com. μείζων, ονος, ὁ, superl. μέγιστος, η, ον, maximus. ε. 41. 147. α. 237.

Μεγαθαρσεῖ, dat. sing. à μεγαθαρσὴς, megna fiducia prædiens. ex μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus, a, um*, & θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 385.

Μεγάθυμον, *magnanimum*. acc. à μεγάθυμος, μεγαθύμων, ex μέγας, & θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*. α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à μεγαλήτωρ, *magnanimus*, à μέγα, *magnum*, & ἦτορ, *cor*, animus. α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορες. ε. 654.

Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον, ου, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. ε. 375. ϑ. 49.

Μεγέθει, dat. à μέγεθος, εος, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. α. 5.

Μεγήρατα τέκνα, *perquam amabiles liberi*. ex μέγα, *valde*, & ἐράω, *amo*. alii *legunt* μεγήρατα. ϑ. 240.

Μέγιστος, superlat. *maximus*. à μέγας, μείζων, *major*. ϑ. 49.

Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, *curo*. Μεδέουσα, præs. part. f. g. à μεδέω, idem quod μέδω, impero. θ. 276.

Μέζ', pro μέζη. ex μέζεα, τὰ, *pudenda*. Thema, μέσος, ου, ὁ, *medius*. ε. 510.

Μεθ', pro μετὰ, præposit. cum gen. *cum*. cum acc. *post*. ε. 442. 445. ϑ. 137.

Μεθήσω, *dimittam*. f. 1. Thema, ἵημι, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 2. ἧν. unde μεθίημι, *dimitto*. ε. 207.

Μείδησεν, a. 1. à μειδάω, *subrideo*. μειδήματα, acc. pl. à μείδημα. α. 115.

Μείζων, *major*, comparat. à μέγας, *magnus*. in superl. μέγιστος, *maximus*. in acc. sing. μείζω, ex μείζονα, μείζοα, ω. ε. 270. 378.

Μείλιχος, ου, ὁ, ἡ, *blandus*. hinc μειλίχιος, η, ον, idem. Th. μειλίσσω, f. ξω, p. χα, *delinio, demulceo*. θ. 92. 206. 406.

Μείναντες, part. a. 1. Thema, μένω, *maneo, expecto*, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. hinc in aor. 1. part. μείνας, αντος, ὁ. ε. 650.

Μείονα, acc. ex μείων, *minor*, in gen. μείονος, ὁ καὶ ἡ, & τὸ μεῖον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. ε. 688. θ. 447.

Μεὶς, *mensis*, Æolicè pro μὴν, μηνὸς, ὁ, *mensis*. ε. 555.

Μελαγχαίτην, acc. sing. à μελαγχαίτης, ου, *nigram cæsariem habens*. ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, um*, & χαίτη, ης, ἡ, *juba, cæsaries*. α. 186.

Μελάνδετον, nigro illigatus capu. ex μέλας, & δέω, *ligo*. α. 221

Μελάνθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ind. Ion. *nigrescebant*. à μελαίνω, *denigro*, f. ανῶ. Them. μέλας, ανος, *niger*. α. 167. 300.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, rum*. ε. 150. 634. θ. 69.

Μελεδῶνας, acc. pl. *curas*. à μελεδὼν, ῶνος, ἡ, *cura*. à μελεδαίνω, *curo*. ε. 66.

Μελέεσσιν, & μέλεσσιν, *membris*, dat. pl. Ion. & Poët. à μέλος,

εος,

ἐος, τὸ, *membrum*. ε. 148.

Μελέοισι, dat. pl. *miseris*. Them. μέλεος, ου, ὁ, *vanus*, *infelix*. ϑ. 563.

Μελετᾷς, 2. perſ. ind. præſ. act. à μελετάω, ῶ *curam gero*. f. ήσω. Th. μέλει *curæ eſt*. . 314. 441.

Μελέτη, *meditatio*. Them. μέλω. ε. 78. 410.

Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor. hinc Μέλιαι, pro Nymphis, ità dictis. α. 420.

Μελίας, Nymphæ creditæ ſunt dictæ Μέλιαι, διὰ τὸ ἐν ὄρεσι δενδροφόροις ἀναστρέφεσθαι. Epitheton hoc ergo eſt à μελία, ας, ἡ, *fraxinus*, Ionicè μελίη, μελιᾶν, Doricè pro μελιῶν, gen. pl. ε. 144. ϑ. 187.

Μελιηδέα, *dulcem*, acc. à μελιηδὴς, dulcis inſtar mellis. ex μέλι, & ἡδὺς, *ſuavis*. ε. 170.

Μελιασσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μέλισσα, vel ττα, ἡ, apis. ε. 303.

Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. ϑ. 246.

Μελίφρονα, *dulcem*, ac. ſing. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit. à μέλι, *mel*, ac φρὴν, ενὸς, *animus*. α. 428.

Μέλουσι, *curæ ſunt*. à μέλει, imperſonali. *curæ eſt*. θ. 216.

Μελπομένη, nomen Muſæ, à μέλπομαι, *cano*. θ. 77.

Μεμάπιεν. Vide paulo ante μαπιέειν. α. 252.

Μεμαρπὼς, præt. med. à μάρπτω, *corripio*. Vide ſupra μαπιέειν. Μέμαρπον, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri ſolet, pro ἔμαρπον. præt. med. μέμαρπα. ε. 202. α. 245.

Μεμαὼς, μεμαῶτες, *ſtudentes*. perf. part. act. pro μεμακὼς. à μάω, ῶ, *vehementer cupio*. α. 240. 414.

Μέμβλομαι, η, εται, *curo*, pro μεμέλημαι, per ſyncopen & pleonaſmum τοῦ β, ad euphoniam: & denique η Attico more in ο mutato. à μέλει, imperſonali, *curæ eſt*. ϑ. 61.

Μέμηλε, *curæ eſt*. per ſyncopen pro μεμέληκε, præt. act. Th. μέλει. Μεμηλότα, acc. pl. part. præt. ε. 229. 529.

Μεμίξεται, *admiſcebuntur*. 3. ſing. futuri paulo poſt, à μίγνυμι. f. μίξω, p. μέμιχα, præt. paſſ. μέμιγμαι, μεμίξομαι. ε. 177.

Μέμνηται, *meminit*. præt. perf. paſſ. à μνάομαι, ῶμαι, *recordor*. f. μνήσομαι, præt. μέμνημαι. a. 1. paſſ. ἐμνήσθην. ε. 296. 420. ϑ. 103.

Μέμνονα, nomen viri. acc. ſing. à μέμνων. ϑ. 984.

Μέμυκε, *remugit*. præt. med. à μυκάω, *mugio*, in a. 2. act. ἔμυκον, ſicut à πμαω eſt ἔπμον. Hinc præt. med. μέμυκα. ε. 506.

Μέμψονται, f. 1. m. à μέμφομαι, accuſo. ε.

Μὲν, *quidem*, ε. 5. 12 17, &c.

Μενεαίνων, *furens*. præſ. part. à μενεαίνω, *cupio*, ira percitus ſum. Them. μένος, εος, τὸ, *animus*. α. 361.

Μέ-

Μένειν, pro περιμένειν, *exspecta*, præs. inf. à μένω, *maneo*, exspecto. f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. ε. 672.

Μενεσθῶ, όος, ῦς, ἡ, nomen mul. ϑ. 357.

Μενίππη, nomen mul. q.d. *valde robusta*. θ. 260.

Μενοίτων. Nom. propr. θ. 514.

Μένος, εος, τὸ, *animus*, ira. ε. 412. α. 235.

Μερίμνα, ης, ἡ, *cura*. ε. 176.

Μερόπων, gen. pl. à μέροψ, divisam vocem habens. ex μέρος, *pars*, & ὄψ, *vox*. ε. 109. 142.

Μέρμερα, sollicita. acc. pl. à μέρμερος, ου, ὁ, anxius. Th. μερμαίρω, anxiè cogito. θ. 603.

Μερμηρέων, gen. pl. Æol. pro μερμηρῶν, à μέρμηρα, ἡ, *cura*. Them. μερμαίρω, vel μερμέρω, *curo*. θ. 55.

Μεσάβῳ, *loro*, dat. sing. à μέσαβον, ου, τὸ, medium lignum inter boves, ex μέσος, ου, ὁ, *medius*, & βοῦς, *bos*. ε. 467.

Μέσος, ου, ὁ, *medius*, μέσσῃ, *media*. μέσσῃ, pro μέσῃ, Poëticè μεσσόθι, adv. *in medio*, μεσσόθεν, *è medio*, μεσσηγὺς, pro μεσηγὺς, adv. *inter*. ε. 231. 500. α. 367. 417.

Μεσσηγὺς, à μέσος, *medius*. α. 417.

Μετὰ, & μετ', præposit. regit. gen. & acc. θ. 137. 449.

Μετάδουποι, *intermediæ*, *incertæ*, à δοῦπος, ου, ὁ. *sinus aquarum ex alto ruentium*. καταδοῦπος, ου, ὁ, *cataracta*, quod est ab ἀέριον. ε. 821.

Μεταναιέται, *cohabitatores*, acc. pl. à μεταναιέτης, ου, ὁ. Them. ναίω *habito*. ultimâ per naturam longâ, hîc licentia Poëtica corripitur ϑ. 401.

Μεταξὺ, idem quod μεσσηγὺς, *inter*. Th. μετ. ε. 392.

Μεταπρέπει, *eminet*, 3. pers. ind. à μεταπρέπω, *decorus sum inter*. μετέπρεπεν, *præcellebat*, imperf. Th. πρέπω, *decorus sum*. ϑ. 430.

Μεταστοναχίζετ', *ingemiscebat*, 3. sing. imperf. medii. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, *angustus*. α. 92.

Μετάτροπος. *qui potest converti*, *mutabilis*. Hinc

Μετάτροπα ἔργα τελοῦσι, *res in integrum restituunt*. ex μετ & τρέπω, *verto*. ϑ. 89.

Μετάφρενον, ου, τὸ, *tergum*. q.d. post pectus. Th. φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. α. 223.

Μεταχθόνιαι, *in cœlo degentes*, à μεταχθόνιος. Sed sunt qui hîc legant μεταχθόνιαι, ut sit relicta terra, à χθὼν, *terra*. Est & χρόνος, *cœlum*, vel, μετ, *trans*, q. d. quæ sunt trans tempus. à χρόνος, ου, ὁ, *tempus*. θ. 269.

Μετέειπε, *interlocutus est*, pro μετεῖπε, a. 1. ind. Th. ἔπω *dico*. a. 1. imperat. εἰπὸν, ἀπω. aor. 2. ind. εἶπον, ες, ε. ϑ. 643.

Μετεῖναι præs. inf. cum dat. *interesse*, ex μετ, *inter*, & εἰμὶ, sum. ε. 172.

Μετεστοναχίζετ'. Vide in μεταστοναχίζετ'. α. 92.

Μετόπισθεν. & μετόπισθε, *pone*, *post*, adv. Th. ὄπισθε, *retrorsum*. ε. 283. θ. 210.

Μετοπωειν̀ν, *in autumno*. Adv. à μετοπωεινὸς, *autumnalis*. Th. ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*. ε. 413.
Μετρέεσθαι, præs. inf. pass. à μετρέομαι, οῦμαι, *mensuram admitto*. Th. μέτρον, ου, τὸ, *mensura*. ε. 347.
Μέτρον, ου, τὸ, *mensura*. hinc μέτριος, ου, ὁ, modum non excedens. ε. 131. 304.
Μετώπου, genit. à μέτωπον, ου, τὸ, *frons*, ab ὄπτομαι, *video*. α. 147. θ. 145.
Μὲ, pro μου, *me*, Doricè, gen. ab ἐγώ. ϑ. 644.
Μὴ Adverbium prohibendi, *ne*. ε. 350. 405.
Μὴ, Adverbium negandi, *non*. ε. 21. 31. 352.
Μηδὲ, *neque*, & μηδ'. ε. 486.
Μήδεα, *consilia, genitalia*, à μῆδος, εος, τὸ, *cura*, *consilium*, & significat etiam, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. θ. 180. 398.
Μήθ', pro μήτε, idem quod μηδέ. ε. 294. ut & μήτ'. ε. 268.
Μήδειον. θ. 1001. μήδειο, nomen viri, & μήδεια, nomen mul. ϑ. 961.
Μηδὲν, *nihil*, q. d. μηδὲ ἕν. ε. 98. 393.
Μηδέποτε, & μηδέποτ', *nunquam*, ex μηδὲ, *neque*, & ποτὲ, *aliquando*. Them. ὅτε, *quando*. ε. 715. 742.
Μήδετο, pro ἐμήδετο. Vide μήσατο, *versabat*, imperf. verbi μήδομαι, f. μήσομαι. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*. α. 34.
Μηδέων, gen. pl. Vide in μήδεα. *genitalia*. θ. 200.
Μῆδος, εος, τὸ, *cura*, *consilium*: & significat etiam τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. ϑ. 180.
Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, *non amplius*. Thema, ἔτι, *adhuc*. ε. 172. α. 21.
Μῆλα, *oves*, à μῆλον, ου, τὸ. ε. 793. Sic & μῆλον, & Doricè, μᾶλον, ου, τὸ, *pomum*. Th. μηλέα, ας, ἡ, *malus arbor*. θ. 284. 335.
Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. *ovium custos*. ϑ. 354.
Μὴν, ἢ μὴν, *quanquam*. α. 11. 101.
Μῆνιν, à μῆνις, ιος, ἡ, *ira inveterata*. α. 21.
Μηνὸς, gen. à μὴν, *mensis*, μῆνα, acc. μηνῶν φθινόντων, mensibus decrescentibus. ε. 764. θ. 59.
Μήποτε, *ne quando*, ex μὴ, *ne*, & ποτὲ, *aliquando*. Th. ὅτε, *quando*. ε. 86. 397.
Μήπως, *ne quando*. Th. πῶς (adv. interrog.) *quomodo?* ε. 392.
Μηρίον, in Μηρὸν.
Μηρὸν, *femur*, *crus*, à nom. ὁ μηρὸς, οῦ. Dicitur & μηρίον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, *femur*. α. 335. 363.
Μηρύσασθαι, a. 1. med. infinit à μηρύω, *revolvo*, *intexo*, *agglomero*, f. ύσω. ε. 536.
Μήσατο pro ἐμήσατο, a. 1. m. à μήδομαι, *curam gero*. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*. θ. 166.
Μήτηρ, ἡ, *mater*, μητρὸς, μητέρι, & μητρὶ, ac. μητέρα, tantùm. hinc μητρυιὰ, & Ion. μητρυιὴ, *noverca*. ε. 561. 823. β. 170.

Μητίετα, *consultor*, vocativus pro nominativo, μητίετης, ου, ὁ, μῆτις, ιος, ἡ, *consilium*, à μήδομαι. item. θ. 358. Nomen mul. μῆτιν. ε. 104. α. 33. θ. 886.

Μητιόεντος, gen. παρὰ μητιόεντος, à *consulto*, *consilio pollente*, à μητιόεις, εντος, ὁ. Them. μῆτις, ιος, ἡ, *consilium*. ε. 51. θ. 457.

Μηχανάαται, *machinatur*, 3. præ. ind. m, pro μηχανᾶται, per Poëticam novi τοῦ ἄλφα epenthesin. Sic pro ἀποτροπᾶται, *aversari*, dicūt metri causa, ἀποτροπάαται, à μηχανάω, *machinor*. Th. μηχανή, ῆς, ἡ, *artificium*, ε. 239.

Μηχανή, ῆς, ἡ, *artificium*, *machina*. pl. αἱ μηχαναί. θ. 146.

Μία, ας, una, in dat. μιᾷ, & Ionicè μιῇ. in masc. εἷς, unus. θ. 321. 792.

Μιγεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. à μίγνυμι, *misceo*. f. μίξω, p. μέμιχα, a. 2. pass. ἐμίγην. a. 2. part. μιγείς, præt. pass. μέμιγμαι, ξαι, κται. a. 1. pass. ἐμίχθην, &c. μιγήμεναι, Dor. pro μιγῆναι, a. 2. pass. infinit. paulo post fut. μεμίξομαι. θ. 53. 305. 970.

Μίμαντα ac. μίμας, αντος, ὁ, nomen viri. α. 186.

Μίμνει, *manet*, 3. pers. præs. ind. à μίμνω, verbum Poet. pro μένω, f. νῶ, *maneo*. ε. 518.

Μίν, ipsam, Poët. pro αὐτὸν, αὐτήν. ε. 18. 48. θ. 127.

Μινύθει, *minuit*, 3. præs. ind. ut μινύθῃ sub. *minuatur*. à μινύθω, *minuo*. Them. μινυδς, ου, ὁ, *parvus*. ε. 6. 407.

Μίνωος, gen. à μίνως, ωος, ὁ, nomen viri. θ. 948.

Μισγομένος, præs. part. à μίσγω, idem quod μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. χα, a. 2. ἔμιγον. θ. 238.

Μισθὸς, οῦ, ὁ, *merces*, μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω ein wort ein wort, ein man ein man. ε. 368.

Μιχθεὶς, & μιχθεῖσα, a. 1. part. pass. Vide paulo ante μιγεῖσα. θ. 288. 923.

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem quod μνήμη, ἡ, *memoria*. Th. μνάομαι, f. ήσομαι, *memoro*, *commemoro*. θ. 54. 915. hinc a. 1. med. μνησάμενοι, *memores*. θ. 651.

Μογήσας, *perpessus*, a. 1. part. à μογέω, ῶ, *ærumnas patior*. Th. μόγος, ου, ὁ, *labor*. θ. 997.

Μόθον, ac. *pugnam*, à μόθος, ου, ὁ, q. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν, à *concurrendo*. α. 158.

Μοὶ, pro ἐμοὶ, *mihi*, per aphæresin, ab ἐγὼ, *ego*. θ. 30.

Μοῖρα, ρας, *fatum*, à μείρω, *divido*, in præt. med. μέμορα, unde est μόρος, ου, ὁ, *fatum*, *mors*, & μοῖρα, ας, ἡ, propriè, *portio*. item, *fatum*, idem quod εἱμαρμένη quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiesce-

quiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur μεμψίμοιροι. ε. 743. θ. 204. 607.

Μολπῇ, dat. sing. à μολπὴ *cantilena*. hoc à μέλπομαι, *cano*, in præt. med. μέμολπα. θ. 69.

Μόρος, ου. Vide in μοῖρα.

Μορφνοῖο, *nigræ*, gen. Ion. à μορφνὸς, *obscurus*, ab ὄρφνη, *caligo*. α. 134.

Μουνογενὴς, *unicus*, à μοῦνος, pro μόνος, *solus*, & γίνομαι, *nascor*. ε. 374. θ. 426.

Μοῦνος, pro μόνος, *solus*, Poëticè. ε. 96. θ. 143.

Μοῦσαι, nom. pl. & in gen. pl. μουσάων, Æol pro μουσῶν, à μοῦσα, ης, ἡ, Musa, dat. pl. μούσῃσ', pro μούσαισι. ε. 1. 656. θ. 100.

Μόχθος, ου, ὁ, *labor*. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλέον χρῶτα, *madidum corpus*. Th. μυδάω, *destillo*, f. ήσω. ε. 554. α. 270.

Μυθησαίμην *dixero*, a. 1. m. opt. Vide in μῦθος. ε. 10. θ. 28.

Μῦθος, ου, ὁ, *verbum*, *sermo*, dat. plur. μύθοισι. Ionic. Hinc est verbum μυθέομαι, *dico*, μυθησαίμην, *dixero*, a. 1. med. opt. μυθήσασθαι, a. 1. inf. m. ε. 10. θ. 24.

Μυλιόωντες, præs. part. pro μυλιῶντες, ex μυλιάω, ῶ. *dentibus frendeo*, epenthesis Poët. τοῦ ωμικροῦ. Scilicet præcedenti syllaba brevi interponitur ο μικρὸν, ut, ὁράω. ὁρῶ, ὁρόω, ac præcedenti syllaba longa, interponitur ω μέγα, ut, ἡβάω, ῶ, Poëticè, ἡβώω, ζάω, ζῶ, ζώω.

Th. μύλη, ης, ἡ, *mola*, *molaris dens*. ε. 528.

Μύξαι, nom pl. à μύξα, ας, ἡ, *mucor*, *mucus*, τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, *cujus quidem ex naribus mucores fluebant*. α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. med. *lugebat*, à μύρω, propriè *fluo*, at μύρομαι, *lugeo*, ubi lacrymæ per genas defluunt. ε. 204.

Μύριοι, *mille*, οἱ μυρίοι, *infiniti*, *innumeri* à μύριος, ου, ὁ, *infinitus*. ε. 100. 250.

Μυρμιδόνων, gen. pl. *Græcorum*, à μυρμιδὼν, όνος, Græcus. Vide μύρμος, ου, ὁ, *formica*. α. 380. 474.

Μύρον, prima longa, 3. pl. imper. act. pro ἐμύρεον, à μύρω, *madeo*, *fluo*, unguentis imbuo, à μύρον, ου, τὸ, *unguentum*. α. 132.

Μυχῷ, dat. sing. *in recessu*, *in penetrali*, à μυχὸς, οῦ, penetrale, à μύω, claudo, f. σω. θ. 116. 1014.

Μῶλον, *bellum*, *stragem*, à nom. μῶλος, pro quo etiam μόλος. α. 257.

Μῶμος, ὁ, *Momus*, Deus quidam reliquorum omnium Deorum irrisor & reprehensor. sumitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

NAῖε, *incolit*, à ναίω, *habito*, *incolo*. ε. 8. ναῖον, pro ἔναιον, imperf. Hinc ναιετάω, idem quod ναίω. ναιετάουσι. 3. pl. ind. præs. Hinc ναιετάοντο, ha-

habitavit, a.1.m.pro ἐνάσσατο, & hoc pro ἐνάσσατο, ἀ νάω, *habito*. in Th. ναίω. ε.637. θ. 387. 775.

Ναόντων, *fluentium*.gen.pl.part. præſ.ἀ νάω, *fluo*. Them. ναίω. ε. 548.

Νάρθηκι dat.ſing. ἀ νάρθηξ, ηκος, ὁ, *ferula*, *bacillus*. ε. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, *qui navi currit*. Navem Plautus vocat ligneum equum. θ. 1016.

Ναυσίνοον, nomen viri, cujus animus eſt in navibus. θ. 1017.

Ναύτας, acc.pl. ἀ ναύτης, ου, ὁ, nauta, ἀ ναῦς, ναὸς, ἡ, *navis*. θ. 876.

Ναυπλίης, gen.Ion. ἀ ναυπλία, ας, ἡ, *navigatio*. Th. ναῦς, *navis*. ε. 616. 640.

Νέας, *naves*, acc. pl. pro νῆας. & ſimpl. ναῦς, ἀ ναῦς, *navis*, gen. ναὸς, & Att. νεὼς, & Poët. νηὸς, dat. νηΐ, ac. νῆα. ε. 245.

Νέεσθαι, præſ. inf. *redire*, ἀ νέομαι, vel ex νέω, *eo*, *redeo*. ε. 552. 671.

Νῆ, *net*, ſpinnet ἀ νέω, f. νήσω, *no*, *neo*. ε. 775.

Νείκεα, ac. pl. ἀ νεῖκος, εος, τὸ, *contentio*, νείκε, pro νείκεα, *lites*, νεικεῖν, *probris affecerit*, pro νεικέῃ, 3.ſing.præſ.act. ſubj. ἀ νεικέω, ῶ. Th. νεῖκος, εος, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex νε, *non*, & εἴκω, *cedo*. hinc νεικεστῆρα, *convitiatorem*, acc. ἀ νεικεστήρ. Th. νεῖκος. ε. 33. 35. 714. θ. 87. 208.

Νεῖλος, ου, ὁ, nomen fluvii maximi θ. 338.

Νειόθι, adv.loci, pro νειατόθι, *in imo fundo*, νειόθεν, *ex ima parte*, ἀ νειος, *novellus*. Th. νέος, ου, ὁ, *novus*. θ. 567.

Νειός, οῦ, ἡ, Ion. pro νεὸς, οῦ, ἡ, *novalis*. ε. 461. θ. 971.

Νείσονται, *navigant*, 3.pl.præſ. ἀ νείσομαι, *eo*, *navigo*. Th. νέω, *eo*, *redeo*. ε. 235.

Νέκταρος, gen. ἀ νέκταρ, αρος, τὸ, *potus generoſus*. θ. 640. 796.

Νεμείης, nomen regionis, ſic dictæ ἀ *nemoribus*, νέμος, εος, τὸ, *nemus*. ἀ νέμω, *paſco*. hinc νεμειαῖος, *Nemeæus*. θ. 327. 329. 331.

Νέμεσις, εως, ἡ, *indignatio*, ἀ νεμεσάω, *indignor*. Eſt & nomen certæ Deæ, quæ præ cæteris inſolentiam hominum reprimere, & de injurioſis pœnas ſumere ſolet. ε. 198. θ. 223.

Νεμεσσᾷ, *indigne fert*, Poët. pro νεμεσᾷ, 3.præſent.ind. ἀ νεμεσάω, ῶ, *iraſcor*, *ſuccenſeo*. ε. 739. 754.

Νέμονται, *fruuntur*, 3 præſ. paſſ. νέμομαι. Th. νέμω, f. μῶ, *poſſideo*, *tribuo*, p. νενέμηκα, a. ἔνειμα. ε. 119. 229.

Νεοθήλης, έος, ὁ, ἡ, *nuper virens* ex νέος, ου, ὁ, novus, & θάλλω, *vireo*. θ. 576.

Νεοκηδής, εος, *recentem dolorem habens*, νεοκηδεῖ, dat. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura* & νέος, ου, *novus recens*. θ. 98.

Νέον, *recens*, *nuper*. Th. νέος, *novus*. ε. 567. 672.

Νεούταλος, *recens vulneratus*, ὁ, *novus*, & οὐτάω, ῶ, f. ήσω

vulnero. α. 157.
Νέσσον, nomen fluvii. θ. 341.
Νεύσιεν, *nutabunt, vergent*, præs. ind. opt. à νεύω, *innuo, nuto*, f. εύσω. ε 471.
Νεύρῳ, dat. à νεῦρον, *nervus*, hinc νευρῆς, gen. Ion. à νευρὴ, ρῆς, ἡ, *nervus arcus*. ε. 542. ι. 409.
Νεφέλη, nubes, in dat. pl. νεφέλῃσ'. θ. 745.
Νεφεληγερέταο, gen. Æol. à νεφεληγερέτης, ου, ὁ, *nubes excitans*, ex νεφέλη, *nubes*, & ἐγείρω, *excito*. ε. 99. θ. 944.
Νέφος, εος, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. νεφέεσσι. ε. 202.
Νεωμένη, *iterata*, præs. part. f. g. scil. γῆ, à νεάω, *renovo*. Th. νέος, *novus*. ε. 460.
Νεώτερος, *junior*, comp. in superl νεώτατος, à νέος, *novus*. ε. 443.
Νῆ pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, *navem*, à νηῦς, νηὸς, dat. plur. νήεσσι. ε. 163. 641. θ. 641.
Νηδὺν, acc. à νηδὺς, ύος, ἡ, *venter*. θ. 460. 487. 890.
Νήϊα, *navalia*, à νήϊος, ου, ὁ, *navalis*. Th. ναῦς, *navis*. ε. 806.
Νήκερῳ, *sine cornibus*, à νήκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, ex νὴ, & κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. ε. 527.
Νήκεστον *insanabiliter* ex νὴ negandi particula & ἀκέω, *sano*, ε. 281.
Νηλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *crudelis*. νηλεῖ, per sync. pro νηλεέϊ, dat. sing. ex νὴ & ἔλεος, εος, τὸ, *misericordia*. Sic & νηλειὴ, *sævus*, pro νηλεής. θ. 765. 770.
Νηλεόποινος, *immitis*, crudeli supplicio puniens, à ποινὴ, *pœna*, & νηλεὴς, *immitis*. θ. 217.
Νήματ', pro νήματα, *fila*, à νῆμα, τὸ, *filũ*. Th. νέω, *neo*. ε. 775.
Νημερτὴς, verus. Th. ἁμαρτάνω, aberro, f. ήσω, a. 2. ἥμαρτον, & νημερτὴς, nomen proprium mul. θ. 234. 262.
Νηοῖς, *templis*, pro ναοῖς, à ναὸς, οῦ, ὁ, *templum*. θ. 990.
Νηοπόλον, *æditūum*: à νηοπόλος, ου, ὁ, *æditus*, qui circa templum versatur, ex νηὸς, pro ναὸς & πολέω, *verso*, item, *versor*. θ. 991.
Νηὸς, *navis*, gen. Poë. dat. pl. νηυσὶ, Vide in νέας. ε. 626. 632.
Νήπιος, ου, ὁ, infans, vocat. νήπιε. ε. 130. 284.
Νηρῆος, pro νηρέως, à νηρεὺς, νηρέα, nomen viri. θ. 233. 240.
Νήριτος, ex νη negativo, & ἔρις, ιδος, ἡ, *lis*, tanta, ut, adversus eam non integrum sit sese opponere. Epitheton sylvæ. ε. 509.
Νησαίη, nomen mul. à νῆσος, *insula*, q. d. in salo. θ. 249 964.
Νήσοισι, *insulis*, dat. pl. Ion. à νῆσος, ου, ἡ, insula. ε. 169.
Νησὼ, nomen mul. θ. 261. 1014
Νηυσὶ, dat. pl. à ναῦς, *navis*. Vide in νέας. ε. 632.
Νήϋτμος, *animæ expers*, ex νη, negativo, & ἀϋτμὴ, ῆς, ἡ, *spiritus*. Alii legunt, νήποτμος, *infaustus* θ. 795.
Νῆχον pro ἔννηχον, *natabant* à νήχω. idem cum νέω, *nato*, α. 211. 317.
Νίκη, ίκης, *victoria*, à νικάω, f.

ήσω, *vinco*. ι. 209. α. 311.

Νικηθεὶς, *victus*, part. a. 1. pass. νικήσας. part. a. 1. act. à νικάω, ῶ *vinco*, f. ήσω, p. νενίκηκα. θ. 73. 496.

Νίσσοντ', imperf. pro νίσσοντο, *revertebantur*. Vide νέομαι, *redeo*; pro quo, νίσσομαι, seu νείσσομαι. α. 469.

Νίφα, accus. per apocopen pro νιφάδα, à νιφὰς, άδος, ἡ, *nix*. à νίφω, *ningo*, f. ψω, p. φα. ε. 533.

Νιφόεντος, g. sing. à νιφόεις, *nivosus*, à νίφω, f. ψω, p. φα, *ningo*. θ. 42. 62. 118.

Νιψάμενος, *lotus*, a. 1. part. m. à νίπτω, *lavo*, f. ψω. ε. 737.

Νοέῃ, *sapit*, 3. præs. sub. à νοέω, ῶ, νοεῦντες, Doricè pro νοοῦντες, *cogitantes*, præs. part. Th. νόος, οῦς, mens. ε. 259. 294.

Νόημ'. pro νόημα τὸ, *intellectus*, *cogitatio*. Them. νόος, νοῦς. α. 222.

Νοήσας, a. 1. part. νοῆσαι, inf. νόησε, pro ἐνόησε, Ion. a. 1. ind. Th. νόος, οῦς, *mens*. ε. 12. 482. θ. 838.

Νομὸν, *pabulum*, acc. à νομὸς, οῦ, ὁ, *pabulum*. Th. νέμω, *pasco*. ε. 401. 524.

Νόμος, lex, νόμους, *leges*, à νέμω, *tribuo*. ε. 274. θ. 66.

Νόος, νοῦς, ὁ, *mens*, νόοιο, gen. Ion. ε. 481. 683. θ. 661.

Νόσφι, *absque*, ut & νόσφιν, *seorsum*. ε. 91. νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, hoc est, *planè absque malis*. Adverbia quæcunque ingeminata, sunt ἐμφατικά. ε. 91. θ. 870.

Νότος, ου, ὁ, νότοιο. gen. Ion. *notus*, *auster*. ε. 673. θ. 380.

Νοῦσος, ου, ἡ, Ionic. pro νόσος, ου, ἡ, *morbus*. ε. 102. θ. 527.

Νυ, apud Poëtas est particula expletiva. ε. 205. 262.

Νύκτα *noctem*, acc. à νὺξ, *nox*. νύκτ', pro νύκτα. ε. 102. θ. 166.

Νύκτωρ, adv. *noctu*, à νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. ε. 175.

Νύμφαι, ῶν, ἡ, *Nympha*, νυμφέων, *nympharum*, Ion. pro νυμφῶν, à νύμφη. *sponsa*. h. e. promissa, nempe fœdere promissa, fœderata. θ. 298. 305.

Νῦν, *nunc*, adv. temporis, ε. 174. 100. α. 99.

Νὺξ, νυκτὸς ἡ, *nox*. νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. ε. 17.

Νυχίη, *nocturna*. Th. νὺξ. νυχίη, *nocturna* pro *noctu*. Sic Virgil. Georg 3. *lupus nocturnus obambulat*. ε. 521.

Νύσσοντες, præs. part. à νύσσω, *pungo*, f. ξω. α. 62.

Νῶθ', pro νῶτα, à νῶτος, ου, ὁ, *dorsum*. in pl. τὰ νῶτα. α. 286.

Νῶϊ & νῶϊν, in gen. & dat. duali. Th. ἐγὼ, *ego*. α. 358.

Νωμήσας, *vibrans*, a. 1 part. à νωμάω, *agito*, *moveo*, à νέμω, sicut στρωφάω, à στρέφω. α. 462.

Νώνυμος *ignobilis*, ex νη, & ὄνυμα, Æol. pro ὄνομα, *nomen*. ε. 153.

Νῶτα, plur. num. à νῶτος, ου, ὁ, *dorsum*, & in plur. τὰ νῶτα. ε. 532. α. 167. θ. 762.

Ξ.

ΞΑ'νθη, nomen mul. θ. 356. & ξανθῆ, ῆς, ἡ, *flava*. θ. 948.

Ξεῖνος. Poëticè pro ξένος, ου, *peregrinus*. ε. 181. dat. pl. ξείνοισι. ε. 223.

Ξεινοδόκῳ, *hospiti*, dat. à ξεινοδόκος, Ion. pro ξενοδόχος, ου, ὁ, *qui recipit peregrinos, hospes publicus*, ex ξένος, & δέχομαι, f. δέξομαι, *capio*. ε. 181.

Ξεστοί, *rasiles*, à ξεστὸς, οῦ, ὁ. Them. ξέω f. έσω, *rado*. α. 133.

Ξύλα, *ligna*, à ξύλον, ου, τὸ, *lignum*. ε. 806.

Ξύμπασα, *universa*, in m. g. ξύμπας. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. ε. 238.

Ξὺν, Atticè pro σὺν, *cum*, præposit. dativum solum regens. θ. 347.

Ξυνήονα, *participes*, acc. plur. à ξυνήων, ονος, ὁ καὶ ἡ, à ξυνὸς, pro κοινὸς, *communis*, unde ξυνήων, ονος, ὁ καὶ ἡ. θ. 595.

Ξυνιόντων, *confligentibus*, part. à 2. act. gen. à ξυνίημι, *congredior, confligo*, vel ξύνειμι. Th. ἴημι, & εἶμι, *eo*. illud in a. 2. ἰὸν, ... ε. θ. 705.

O.

O Ille. ε. 89. α. 135. & ὃ ponitur pro ὅτι. α. 22.

Ὀάρους, *confabulationes*, acc. pl. nam pro ὄαρες, dicimus & ὄαροι. Th. ὄαρ, αρος, ἡ, *uxor*. θ. 205.

Ὄβριμον, *terribilem, fortiter*, ponitur adverbialiter, ab ὄβριμος, *validus*, hoc à βρίθω, *fortis sum*. α. 135. θ. 839.

Ὀβριμοεργὸς, fortium facinorum patrator. composita cum voce ἔργον sunt ὀξύτονα. θ. 996.

Ὀβριμόθυμος, ου, ὁ, ab ὄβριμος, *robustus*; & hoc à βριάω, *robustum reddo*, & θυμὸς, *animus*. θ. 140.

Ὀβριμοπάτρης, *forti patre natæ*, genit. sing ab ὀβριμοπάτρη. Epith. Palladis, ab ὄβριμος, *fortis*, & πατὴρ, έρος, *pater*. θ. 587.

Ὀγδοάτη, dat. ab ὀγδόατος, poët. pro ὄγδοος, *octavus*. Th. ὀκτὼ, *octo*. ε. 770. 788.

Ὃν g. m. ε. 355. ὃν, g. n. ε. 244. & ὅδ', pro ὅδε. ε. 361.

Ὀδόντα, *dentem*, acc ab ὀδοὺς, όντος, ὁ, *dens*. α. 146. 235.

Ὁδὸς, οῦ, ἡ, *via*. ε. 577. 727.

Ὀδυσῆϊ, dativ. & ὀδυσῆος, pro ὀδυσσέως, gen. Ion. ab ὀδυσσεὺς, Ulysses. θ. 1012. 1016.

Ὀδύσατο, 3. sing. a. 1. med. *iratus fuit*, ab ὀδύσσομαι, f. ὀδύσομαι, a. 1. med. ὠδυσάμην. Th. ὀδύσσω, *irascor*. θ. 1012.

Ὄζος, ου, ὁ, propriè significat *ramusculum stolonem*. Metaphoricè, homo bellicosus. Ὄζος Ἄρηος dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. α. 181.

Ὄθρυος, genit. ab ὄθρυς, υος, ἡ, *nomen montis*. θ. 632.

Οἱ, illi. ε. 69. 77. 86. 118.

Οἱ, *qui*. ε. 39. 123. α. 84.

Οἵδ', *hi*. ε. 118.

Οἷ, an ὃ, legend. *illi*. θ. 503. h.e. αὐτῷ, *illi*, ab ἓ, ὃ, ἕ. ε. 69. 73. 76. 77. 263. α. 20.

Οἴγε. α. 288. 301.

Οἷα, *qualia*, ab οἷος, ου, ὁ, *qualis*, α. 400. θ. 93.

Οἷγε, *aperi*, præs. imperat. act. ab οἴγω, *aperio*, f. οἴξω, p. ᾦχα, & ἔῳχα, præt. med. ἔῳγα. ε. 817.

Οἰδιπόδαο, genit. Æol. pro οἰδιπόδου, ab οἰδιπόδης, ου, ὁ, nomen viri. ε. 162.

Οἶδ', pro οἶδε, *novit*, præt. med. οἶσθα, pro οἴδασθα, *nôsti*. θα. Æolica paragoge. præt. med. οἶδα, ας, ε. ab εἰδέω, vel εἴδημι, *scio*. f. εἰδήσω, p. εἴδηκα. ε. 454. α. 355.

Οἴδματι, dat sing. ab οἶδμα, per syncopen pro οἴδημα, ατος, n. g. *tumor*. Th. οἰδέω, vel οἰδάω, f. ήσω, *tumeo*, *inflatus sum*. θ. 109. 131.

Ὀϊζύος, genit. ab. ὀϊζὺς, ύος, ἡ, *ærumna*, in acc. ὀϊζύν, hinc ὀϊζυρὸς, *calamitosus*, ὀϊζυρῆ, Ionicè pro ᾷ. ε. 113. 193. 637. θ. 214.

Οἰκείων, poëticè pro οἰκέων, præs. part. *habitans*, *commorans*, f. ήσω, p. ᾤκηκα, ab οἰκέω. Th. οἶκος, ου, ὁ *domus*. θ. 330.

Οἰκήϊα, τὰ, *res domesticæ*, ab οἰκήϊος, Ion. pro οἰκεῖος, *domesticus*. Th. οἶκος, ου, ὁ, *domus*. ε. 455.

Οἶκον, acc. ab οἶκος, ου, οἰκί', pro οἰκία, à singul. οἰκίον, ου, τὸ, *domuncula*, οἶκόνδε & οἴκαδε, *domum*. ε. 521. 574. θ. 64. 758.

Οἶμος, ου, ὁ, ἡ, *semita*, idem quod οἴμη, ης, ἡ, *via*, *semita*. ε. 228.

Οἰνέων, gen pl. Ion. pro οἰνῶν, ab οἴνη, ης, ἡ, vitis. Th. οἶνος, ου, ὁ, *vinum*. ε. 570.

Οἴνοπι, dat. sing. *nigro*. οἴνοπα, acc. ab οἶνοψ, οἴνοπος, qui vinei coloris est, q. ὄψις τοῦ οἴνου, *niger instar vini*. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶνος, *vinum*, & ὢψ, *oculus*. Th. ὄπτομαι, *video*. ε. 620. 815.

Οἶνος, οἴνου, vinum. ε. 594.

Οἰνοχόη, ης, ἡ, *patina libatoria*, *trulla*, *ex qua vinum fundebatur*, ex οἶνος, & χέω, *fundo*. ε. 742.

Οἷος, pro ὅμοιος, *similis*. ε. 312. α. 386.

Οἶος, pro ὅμοιος, *similis*. οἷος, ergo *qualis*, item, *similis*, sed οἶος, ου, ὁ, *solus*. Neut. οἶον, *solum*. ε. 311.

Οἶον, *tantummodo*, adv. ab οἶος, οἴη, οἶον, *solus*, *a*, *um*. θ. 386.

Ὄϊς, contractè pro ὄϊας, *oves*, acc. pl. Th. est ὄϊς, ὀϊὸς, vel ὄϊς, ὄϊος, ἡ, *ovis*. ε. 232. 773.

Οἷς, & οἷσιν, dat. pl. Ion. ab ὅ, *qui*. ε. 144. θ. 432.

Οἶσθα, pro οἴδασθα, *nôsti*. Vide in οἶδ'. α. 355.

Οἴσεις, feras, f. 1. à φέρω, f. οἴσω. ε. 480.

Ὀϊστοὶ, *sagittæ*. ab ὀϊστὸς οῦ, ὁ, *sagitta*. ab οἴω, *fero*, f. οἴσω. α. 130.

Οἴπ

Οἶτε,& οἶτ', nom.plur. ab ὅςε. ι. 303. α. 351. θ. 46.

Οἵτινες, nom. pl. ab ὅςις, ἥτις, ὅτι, *quicunque*. α. 150. 163.

Οἰωνοῖς, dat. pl. ab οἰωνὸς, ȣ̃, ὁ, *avis*. hinc οἰωνιςὴς, ȣ̃, ὁ, *augur*. ε. 799. α. 185.

Οἴω, sive ὀΐω, *puto*, item *fero*. α. 111.

Ὀΐων, *ovium*, gen. pl. Vide supra ὄϊς. θ. 446.

Ὀκτάβλωμον, *octo morsuum*. à βλωμὸς, ȣ̃, ὁ, pro panis portione, *buccella* & ὀκτὼ, *octo*. ε. 440.

Ὀκταπόδην, *octopedalem*, accu. ab ὀκταπόδης, à πȣ̃ς, ποδὸς, *pes*. ε. 123.

Ὄλβος, ȣ, ὁ, *beatitudo*, *felicitas*. q. d. ὅλος βίος, hinc ὄλβιος, *beatus*. ε. 324. 824.

Ὄλεθρον, *perniciem*. ab ὄλλυμι, *perdo*, f. ὀλέσω, a. 1. act. infin. ὀλέσαι, præt. m. ὄλα, & Att. ὄλωλα. ε. 178. 666. θ. 326.

Ὀλίγον, pauxillum, adv. ab ὀλίγος, ȣ, ὁ, *paucus*. ε. 478. hinc Ὀλίγιςος, superl. *paucissimus*. ε. 721.

Ὀλμειὸς ȣ̃, ὁ, fluvius in Helicone Bœotiæ, sic dictum ab Holmeio Sisyphi filio. θ. 6.

Ὅλμος, ȣ, ὁ, *mortarium*. ε. 421. θ. 96.

Ὀλοὴ *perniciosa*. ab ὀλοὸς, ἡ, ὀν, hinc ὀλώϊος, idem. Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo*. ε. 743.

Ὄλυμπος, quasi ὁλόλαμπος, ȣ, ὁ, *totus lucens*, Thessaliæ mons altissimus, & pro ipso cœlo ponitur. Hinc ὀλύμπιος, *cœlestis*, & ὀλυμπιάδες, Musæ dictæ, tanquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. θ. 25. 52. 390.

Ὁμὰ *similia*, ab ὁμὸς, *similis*. α. 50.

Ὅμαδος, ȣ, ὁ, *tumultus*, multitudo. Them. ὁμὸς, ȣ̃, ὁ *similis*. α. 155.

Ὁμαρτήσας, *secutus*. a. 1. part. ab ὁμαρτέω, ῶ, *sequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρτῆ, idem quod ὁμȣ̃, *simul*. ε. 194. 674.

Ὀμβρίλης, *pluviosæ*, Alii ὀμβρηρῆς, est adject. g. n. ab ὄμβρος, *imber*. hinc ὀμβρηρὸς, *pluviosus*. ε. 449.

Ὄμβειμος, *robustus*. Vide supra ὄβειμον. ε. 144.

Ὄμβρος, ȣ, ὁ, *imber*. παρὰ τὸ ὁμȣ̃ ῥεῖν *simul fluere*, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quæ ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὀμβρήσαντος, pluente. a. 1 part. ab ὀμβρέω, ῶ, *pluo*, ὀμβρήσαντος, a. 1. part. ε. 413. 490.

Ὀμεῖται, *jurabit*, 3. sing. fut. 2. med. verbi ὄμνυμι, *juro*, f. ὀμόσω f. 2. med. ὀμȣ̃μαι, ȣ̃, εῖται, p. ὤμοκα, a. 1. ὤμοσα. ε. 192.

Ὁμήλικας, *coætaneos*, acc. pl. ab ὁμήλιξ, ικος, *coætaneus*. Th. ὁμὸς, *similis*, & ἡλικία, ας, ἡ, *statura*. ε. 442.

Ὁμηρεῦσαι, pro ὁμηρεύσαι, præs. part. f. g. pl. num. ab ὁμηρεύω, *in unum convenio*. Th. ὅμηρος, ȣ, ὁ, *obses*, q. ex ὁμȣ̃ *simul*, & εἴρω *loquor*. θ. 39.

Ὁμιλαδὸν, *turmatim*, Adverb.

Th. ὅμιλος, ου, ὁ, *turba*. α. 170.

Ὀμιχεῖν, *meiere*, præs. inf. ab ὀμιχέω, q.d. ὁμοῦ χέειν. ε. 725.

Ὄμμασι, *oculis*, dat. pl. ab ὀπτομαι, *video*. f. ὄψομαι. p. ὦμμαι. hinc est ὄμμα, ατος, τὸ, *oculus*. α. 262.

Ὁμῶθεν, *simul*, ab ὁμοῦ. Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, *similis*. ε. 108.

Ὅμοιος, sive ὁμοῖος, ου, ὁ, *similis*, Poët. ὁμοίιος. Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, *similis*. ε. 143. 180.

Ὁμοκλῆς, gen. ab ὁμοκλὴ, ἡ, *hortamentum*, *comminatio*. q. ἀπὸ τοῦ ὁμῶς κέκλεσθαι. Eustath. Th. κέλομαι, *hortor*, *jubeo*. α. 341.

Ὁμὸν, *eundem*. ab ὁμὸς, unde est ὅμοιος. ϑ. 508.

Ὀμόσσῃ, *juraverit*, a. 1. sub. ὀμόσαι. a. 1. part. pro ὀμόσαι. ab ὄμνυμι, fut. ὀμόσω. a. 1. act. ὤμοσα. ε. 280. ϑ. 232.

Ὁμοῦ, *simul*, ab ὁμὸς, *similis*. ε. 241.

Ὠμηστὰς nom. pl. q. ὠμοὶ ἐς τὸ φαγεῖν, *crudi ad vescendum*, ab ὄμφαξ, ακος, ἡ, *uva acerba*. α. 399.

Ὁμόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *concors*, ac. pl. ὁμόφρονας, ab ὁμὸς, *similis*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*, *animus*. ϑ. 60.

Ὅμως, *tamen*. sed ὁμῶς, *simul*. Th ὁμὸς, οῦ, ὁ, *similis*. ε. 3. 20.

Ὃν, δὲ, ἀφίκετο ὃν δὲ δόμον δὲ, *rediit domum suam*. δὲ postpositum accusativo, valet *ad*. α. 38.

Ὅν τε, *quemque*. ε. 3.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, *utilitas*, *emolumentum* ab ὄνημι, *prosum*. f. ὀνήσω. ε. 41. 344.

Ὄνειδος, εος, τὸ, *probrum*. hinc ὀνειδίζειν, *exprobare*. ε. 309. 716.

Ὀνείρων, *somniorum* gen. pl. ab ὄνειρος, ου, ὁ, *somnium*. Th. ὄναρ, *somnium*, nomen indeclinab. θ. 212.

Ὀνίνησιν *juvat*, 3. præsent. ind. sing. ab ὀνίνημι seu ὄνημι, f. 1. ὀνήσω, a. 1. ὤνησα. ε. 316. θ. 429. 436.

Ὄνομα, ατος, τὸ, nomen, Æol. ὄνυμα, ὄνομ' pro ὄνομα. hinc, ὀνομαστοὶ, *celebres*, *nominandi*. θ. 148. 369.

Ὠνόμηνε, *appellavit*, a. 1. act ab ὀνομαίνω, *nomino*, f. ανῶ, a. 1. ὠνόμηνα. Th. ὄνομα, *nomen*. ε. 80

Ὀνοτάζων, præs. part. *conviciians*, ab ὀνόω, *vitupero*, f. ώσω. Th. ὄνημι, *vitupero*. ε. 256.

Ὅντινα, *quemcunque* ab ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι. ab ὃς, & τὶς, *quis*, θ. 82. 96.

Ὄνυχες, *ungues*. ab ὄνυξ, ὄνυχος, ὁ, *unguis* pro ἐξ ὄνυχος λέοντα, ex ungue leonem. ὀνύχεσσι, dat. pl. Ion. ε. 202. α. 266

Ὀξεῖα, *acutum*. In pl. pro ὀξέα, capitur, & metri gratiâ pro ὀξέως, ab ὀξὺς, έος, ὁ, *acutus*. ὀξέεσσι, dat. pl. Ion ut ὀξέεσσιν αἰχμῇσι, *mucronibus acutis*. α. 289. 335. 348.

Ὄπ', pro ὄπα, *vocem*, *sonum*, ac. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. q. ab ἔπω, *dico*.

Ὀπάζει, 3. per. præ. in. ὀπάσαι, a. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *persequor*,

quor, sequi jubeo, præbeo. ὀπάσσα, pro ὀπάσας, part. a. 1. act. ε. 166. θ. 433.

Ὅπερ, quod. θ. 864.

Ὀπηδεῖ, comitatur, 3. perf. præs. ind. ab ὀπηδέω, comitor. Th. ὀπάζω, f. άσω, persequor, comitem do. ε. 141. θ. 80.

Ὀπί, voce, dat. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox. Vide ἔπω. θ. 41. 68.

Ὄπιζεν, curabat, imperf. ab ὀπίζομαι, curo, ab ὄπις, ιδος, ἡ, ultio, cura. α. 21.

Ὄπιθεν, metri causâ, pro ὄπισθεν Th. ὀπίσω, retrorsum. θ. 323.

Ὀπιπτεύοντ', pro ὀπιπτεύοντα, spectantem, præs. part. acc casus, ab ὀπιπτεύω, ab inusitato ὀπτεύω. Th. est ὄπτομαι, video. ε. 29. 804.

Ὄπιν, ac. sin. ab ὄπις, ιδος, ἡ, ultio, vindicta, cura. ε. 249.

Ὄπισθεν, adv. pone, à tergo. ab ὄπιθεν, Poët. pro ὀπίσω, retrorsum, retro. ε. 467.

Ὅπλα, instrumenta, ab ὅπλον, ου, τὸ, arma. ε 625.

Ὁπλέα, ac. ab ὁπλεὺς, έος, ὁ, nomen viri. α. 180.

Ὁπλὴν, ungulam, ungulâ pecus est armata, ab ὁπλή, ῆς, ἡ. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα. arma. ε. 487.

Ὁπλότατος, minimus natu, superl. grad. in comp. ὁπλότερος, ου, ὁ, junior, ab ὅπλον, ου, τὸ, arma. θ. 137. 333.

Ὁπότε, quando, cum, ex ὅπι, ὅτι ἀρκτικὸν τι, ut liquet ex ὁπόσος, ὁποῖος, &c. sicut & λικτικὰ sunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut πεντήκοντα, &c. ὁππότε idem quod ὁπότε. π duplicatur metri causâ, ὁππόταν ex ὁππότε & ἂν, ubi. ε. 541. α. 397. θ. 782.

Ὅππη, Poët. pro ὅπη, ubi. θ. 387.

Ὁπποτέρῳ, utram, ac. f. g. Poët. ab ὁπότερος, uter. Th. πότερος, ου, ὁ, uter. θ. 549.

Ὀπωρινὸς, οῦ, ὁ, autumnalis, ex ὀπώρα, ας, ἡ, autumnus, q. d. ὥρα ὀποῦ, tempus succi. ε. 672. 675.

Ὅπως, ut, quo pacto. θ. 156. 471.

Ὁρᾶται, spectat, 3. per. præs. ind. verb. med. κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται, caput pavimentum spectat, est senis descriptio. ab ὁράω, video. imperf. ἑώρων, perf. ἑώρακα. ε. 532.

Ὀρειχάλκοιο, gen. Ion. ab ὀρείχαλκος, orichalcum, æs montanum, ab ὄρος, εος, τὸ, mons, & χάλκος, ου, ὁ æs. α. 122.

Ὀρέξαι, porrigere, a. 1. infin. ὀρεξαμένη, part. f. g. a. 1 med. ab ὀρέγομαι, porrectis manibus prendo. Th. ὀρέγω, f. ξω, porrigo, extendo. θ. 433. 456.

Ὄρεος, montis, gen. sing. à τὸ ὄρος, mons. α. 374. θ. 484.

Ὀρεσινόμου, in montibus pascentis gen. ex ὄρος, εος, τὸ, mons. & νέμω, pasco, in præt. m. νένομα. α. 407.

Ὄρηται, orta fuerit, 3. sing. a. 2. med. sub. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, ὄρηται, præsens & aor. 2. coinciduut. in subj. Hinc est Latinorum orior. θ. 782.

Ὀρ

Ὀρθὸς, *rectus, erectus.* ε. 725. hinc

Ὀρθαὶ τρίχες, *erecti pili.* α. 391

Ὄρθιος, g. com. *arduus*, ex ὀρθὸς, ῦ, ὁ, *rectus.* ε. 288.

Ὀρθογόη, ης, ἡ, *manè lugens.* ab ὄρθρος, ου, ὁ, *tempus matutinum.* & γοάω, f. ήσω, *gemo.* ε. 566.

Ὄρθρου, gen. ab ὄρθρον, τὸ, *diluculum* ὀρθρου ἀνιςάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη. *Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit.* ε. 275.

Ὀρθῷ, dat. sing. nomen proprium viri, ὄρθος, ου, ὁ. ϑ. 293. 309.

Ὅρκος, ου, ὁ, *juramentum.* ε. 217.

Ὁρμήσωσι, *impetum faciunt*, 3. pl. a. 1. act. subj. ab ὁρμάω, ῶ, *impetu feror*, f. ήσω, ὁρμηθῆναι, a. 1. pass. infin. Them. ὁρμὴ, ῆς, ἡ, *impetus.* ε. 524. α. 73. 403.

Ὅρμους, *monilia*, ac. pl. ab ὅρμος, ου, ὁ, *monile*, colli ornamentum. ε. 74.

Ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, *avis*, dat. pl. ὀρνίθεσσι, Ion. & Poët. ε. 210. 408.

Ὄρος, εος, τὸ, *mons.* At ὅρος, ου, ὁ, *terminus.* ε. 326. ϑ. 2.

Ὄρουσαν, *irruerant*, pro ὤρουσαν, 3. p. a. 1. act. indic. ab ὀρούω. ab ὄρω, formatum est, sicut & ὀρίνω, & ὄρνυμι. item, ὀρώρα, à præt. med. ὤορα, per metathes. ὄρωρα. ὀρούσα, pro ὀρούσασα, *præcipitans*, part. a. 1. act. f. g. ab ὀρούω. α. 412. 437.

Ὄρπηκα, *stimulum*, ac. ab ὄρπηξ, ηκος, ὁ, virga aculeata è ramo. ε. 466.

Ὀρφανὰ, *orphanos*, ab ὀρφανὸς, ῦ, ὁ, *orphanus, pupillus*, q. ab ὀρφνὸς, *obscurus*, q. d. ὁ ἐν σκότει ὢν, negligitur enim & veluti in tenebris versatur. Flectitur more adjectivorum. ε. 328 Vide Manuale N. T.

Ὀρχέομαι, οῦμαι, *salto*, 3. pers. pl. num. ὀρχεῦνται, *tripudiant, saltant*, Doricè, pro ὀρχοῦνται, f. ήσομαι, a. 1. med. ὠρχησάμην. Hinc ὀρχηθμὸς, ῦ, ὁ, *chorea.* α. 282. ϑ. 4.

Ὄρχος, ου, ὁ, *pulvinus*, ordines vitium. α. 296.

Ὀρώρει, *excitabatur*, 3. plus. perf. med. verbi ὄρω, *excito*, f. ρῶ, & σω, præt. m. ὄρωρα, & ὤρορα, quod activè & passivè usurpatur. α. 274. ϑ. 703.

Ὁρῶν, *videns*, præs. part. ab ὁράω, ῶ, f. άσω, p. ὥρακα. Att. ἑώρακα. α. 426. ϑ. 5.

Ὃς, *qui.* ε. 8. 22. 208, &c.

Ὃς, *suus.* πατέρ' εἰς ὅν, *ad patrem suum.* α. 38. ϑ. 71.

Ὅσσα, quanta & ὅσα, ab ὅσος, & Poët. ὅσσος, ου, ὁ, *quantus.* ϑ. 475. 651.

Ὄσσα, ης, ἡ, vox. ϑ. 10. 43.

Ὅσσαι, pro ὅσαι, *quotquot* pl. n. f. g. ὅσσας, pro ὅσας, *quæcunque*, ab ὅσος, & Poët. ὅσσος, ου, ὁ, *quantus*, θ. 183.

Ὄσσετο, *prævidebat*, imperf. verbi ὄσσομαι, *video.* Æol. pro ὄπτομαι, f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. ϑ. 551.

Ὄσσος, ου, ὁ, & ὄσσον, τὸ, *oculus.*

ὄσσοις

ὄσσοις, *oculis*. ὄσσε, dualis numeri, pro ὄσσεε, per apocopen τȣ̃ ε ψιλȣ̃. α. 426.
Ὄσσον, *quantum*, Poëticè, pro ὅσον. ϑ. 41. 49.
Ὅσπερ, *quicunque*, Poëticè pro ὃς ἂν, ὅσοι, *quotquot*. ὅσσοι, pro ὅσοι. ε. 301. θ. 154.
Ὀστέα, *ossa*, pl.num. ab ὀστέον, ȣ̃ν, έȣ, ȣ̃, *os, ossis*. θ. 540.
Ὅτ pro ὅτι, ut & ὅϑ. ε. 111. 337.
Ὅτε, *quando, quum*. Notetur discrimen. ὅτε, *quando*, extra interrogationem. πότε, *quando?* in interrogatione. ε. 89. θ. 58. 291.
Ὄτϐος, ȣ, ὁ, *sonus*. ϑ. 709.
Ὀτραλέως, *celeriter, ocyssimè*, adverb. Th. ὀτρύνω, f. υνῶ, *incito, instigo*. α. 4. 10.
Ὅτι, *quia, quoniam*, ὅττι τάχιστα, *quàm celerrimè*, Poëticè, pro ὅτι, *quod*. ε. 48. 60. α. 428.
Οὐ, *non*, ȣ̓ δίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum. ε. 242.
Οὔτι, *non*, Poëticè, pro ȣ̓. ϑ. 182.
Οὔατα, accus. plur. *aures*, ab ȣ̃ας, ατος, τὸ, Poëticè, pro ȣ̃ς, ὠτὸς, dativ. plur. ȣ̃ασιν. ε. 544. ϑ. 702.
Οὐδ᾽, *neque*, ȣ̓δ᾽, pro ȣ̓δὲ, per apostrophum. ε. 40.
Οὐδαμῇ, *nusquam*, adv. ab ȣ̓δαμὸς, ex ȣ̓, & ἀμὸς, ȣ̃, ὁ, *unus*. α. 218.
Οὖδας, τὸ, *pavimentum*, idem quod ἔδος, εος, τὸ, hoc in nom. inusitat, illud in nom. & acc. tantum usitatum. ε. 532.
Οὐδὲν, *nullum*, ab ȣ̓δεὶς, ȣ̓δεμία, ȣ̓δὲν, *nullus, a, um*. ε. 309. θ. 295.
Οὐδέποτ᾽, *nunquam*, ex πότε, *quando*. Th. ὅτε, *idem*. ε. 174. θ. 759.
Οὐδέτερος, *neuter*, ex ȣ̓δὲ, & ἕτερος, *alter*. α. 171. θ. 638.
Οὐδέτι, *neq; ullum*, ex ȣ̓, & τὶ, *quid*. ε. 145.
Οὐδὸς, ȣ̃, ὁ, *limen*, ab ȣ̃δος, εος, τὸ, *solum*. ε. 329. θ. 749.
Οὐκ, sequente tenui, *non*: ȣ̓χ, sequente vocali aspirata. ε. 11. 318.
Οὐκέτι, *non amplius*, ex ȣ̓κ, & ἔτι, *adhuc*. ε. 34. α. 118.
Οὔλιος, idem quod ὀλοὸς, ȣ̃, ὁ, sic ȣ̓́λιος ἄρης, *perniciosus Mars* Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo*. α. 192. 441.
Οὐλομένην, Poë. pro ὀλομένην, *miseram*, accus. ab ȣ̓λόμενος, factum ex aor. 2. ὀλόμενος, interposito υ, metri causa. Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, a. 2. med. ὠλόμην. ε. 715.
Οὔλυμπος, olympus, quasi ὁλόλαμπος, *totus lucens*, ȣ̓λύμποιο, gen. Ion. ȣ̓́λυμπόν δε, *ad olympum*, hinc ȣ̓λύμπιος, *olympius*, vel *cœlestis*, ο, mutatur in ȣ Poëticé. θ. 855.
Οὕνεκα, pro ȣ̃ ἕνεκα, *cujus rei gratia*, ȣ̓́νεκ᾽, per apocopen τȣ̃ α. ε. 137. 515.
Οὖν, *igitur*, παραπληρωματικὸν. α. 299.
Οὔποτε, *nunquam*, ex ȣ̓, & πότε, & hoc ab ὅτε, *quando*. ε. 811.
Οὔπω, *nondum*, ex ȣ̓, & πω, (enclitic.)

(enclitic.) *quodammodo*. hoc ab ὅ. ε. 271. α. 10.

Οὐρανίδῃ, dat. sing. ab οὐρανίδης, ου, ὁ, *cœlestis*. Th. οὐρανὸς, οῦ, ὁ, *cœlum*. θ. 486.

Οὐρανὸς, ὁ, *cœlum*. Hinc οὐρανίη, Ion pro οὐρανία, Urania, una ex Musis, οὐρανόθεν, *è cœlo, cœlitus*. ε. 240. οὐρανιώνων, *cœlicolarum*, gen. pl. ab οὐρανίων, ωνος, ὁ. θ. 45. 78. 939.

Οὐρεῖν, *meiere*, præs. infin. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in οὐρήσῃς. ε. 756.

Οὔρεος, pro ὄρεος, *montis*, οὔρεα, pro ὄρεα, Poeticè, *montes*. dat. pl. οὔρεσι, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*. ε. 230. 508.

Οὐρῇ, Ion pro οὐρᾷ, dat. sing. ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ, *cauda*. σ. 431.

Οὐρῆας, *mulos*, acc. pl. ab οὐρεὺς, Ion pro ὀρεὺς, έος, & Ionic. ῆος, ὁ, *mulus*, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, quod hujus jumenti magnus sit usus circa montana opera. ε. 789. 794.

Οὐρήσῃς, *meias*, 2. sing. a. 1. act. subj. ab οὐρέω, *meio*. f. ήσω. Th. οὖρον, ου, *urina*. ε. 727.

Οὖρσον, seu potius, οὔρσον, nomen viri. σ. 186.

Οὕς. *quos*, ab ὅς. ἥ, ὅ. At οὕς, *suos*, ab ὅς, ἥ, ὅν. θ. 45. 473.

Οὐτάμεναι, Ion pro οὐτάναι, præs. inf. ab οὔτημι, seu οὐτάω, *vulnero*. hinc part οὐτάμενος, *vulneratus*. nisi velis in præt. pass. per syncopen dici, pro οὐτασμένος, ab οὐτάζω, άσω. idem quod οὐτάω, ῶ, f. ήσω. α. 335. 363.

Οὖτασ', pro οὔτασε, *vulneravit*, ab οὐτάω. σ. 461.

Οὔτε, *neque*, & οὔτ', pro οὔτε, ut & οὔθ'. ε. 128. 782. α. 217.

Οὗτ', *cujusque*, gen. ab ὅς, *qui*. ε. 532.

Οὔτις, ὁ & ἡ, *nullus*, non aliquis h. e. *nullus*. ε. 15. οὔπῃ, *nusquam*. ε. 105.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ex ὁ αὐτὸς, *hic*. ε. 291. 386.

Οὕτως, sequente vocali, *sic*, οὕτω, sequente conso. ε. 422.

Ὀφέλλει, *auget*, 3. præs. ind. verbi, ὀφέλλω, *adaugeo*. in præs. imperat. ὄφελλε *fove*. ε. 14. 211.

Ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, *oculus*. ὀφθαλμοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. ὄπτομαι, *video*. ε. 265. θ. 451.

Ὄφιος, *serpentis*, gen. ab ὄφις, ιος, ὁ, acc. ὄφιν. α. 161. θ. 334.

Ὄφρα, adv. Poët. pro ἵνα, *ut*. ε. 258. ὄφρ' εἴπω, *ut dicam*. ε. 339

Ὀφρύσι. dat pl. ab ὀφρὺς, ύος, ἡ, *supercilium*. θ. 827.

Ὀχθήσας, a. 1. part. act. *contristatus*, ab ὀχθέω, ῶ *gravatè fero*. θ. 558.

Ὀψαρότης, ου, ὁ, *qui serò arat*, ex ἀρόω, *aro*, & ὀψὲ, serò, adverb. ε. 488.

Π.

ΠΑγασαίου, gen. pro πηγασαίου. Doricè, ὁ πήγασος, ου, ὁ, *Pegasus*, alatus Persei equus. Them. πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons*. α. 70.

Πάγκακος, *omnino malus*, ut πάγκακον ἦμαρ, *infaustissimus*

mus dies. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis, e*, & κακὸς, ῦ, ὁ, *malus.* ε. 811.

Πάγος, ῦ, ὁ, collis, ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt cautem. Th. πηγνύω, vel πήγνυμι, *compingo* f. ξω. α. 439.

Παγχρύσια, *prorsus aurea*, quasi dicas, πάντως χρύσια, à χρυσὸς, ῦ, ὁ, *aurum.* θ. 335.

Παθὼν. *passus*, in f. g. παθόντος, a. 2. part. act. à πάσχω, *patior*, f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον, præt. med. πέπονθα. ε. 216. θ. 276. 660.

Παῖς, *puer*, & Ionica diæresi, πάϊς, παιδὸς, in acc. παῖδ', pro παῖδα, in dat. plur. & Ion. παισὶ, παίδεσσι. ε. 50. 129. 376. 397.

Παίζοντες, *ludentes*, præs. part. à παίζω, f. παίξω, & οῦ, *ludo.* α. 277.

Παιπαλοέσσης, dat. pl. Ionicus, *asperis.* à παιπαλόεις, εσσα, εν. *asper, præruptus.* Th. παίπαλα, τὰ *loca prærupta.* θ. 860.

Παλαίει, *luctatur*, à πάλη, ης, ἡ, *lucta*, hinc παλαίω, *luctor.* ε. 411.

Παλάμαις, *manibus*, dat. pl. à παλάμη, *palma*, παλάμῃσι, dat. pl. Ion. pro παλάμαις. α. 320. θ. 866.

Πάλιν, adv. *iterum, rursus.* ε. 671. θ. 181.

Παλινάγρετος, *revocabilis*, ex πάλιν, & ἀγείρομαι, *colligor.* Th. ἀγείρω, f. ρῶ, *congrego.* α. 93.

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, q. d. post insecutio. Thema διώκω, *persequor, insector*, f. ξω, p. ωχα. α. 15.

Παλλὰς, άδος, ἡ, *Pallas*, Sapientiæ Dea, quæ & Minerva dicitur. ε. 76. α. 126.

Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen viri, πάλλαντα, acc. θ. 376.

Πάλλεν, *jactabat*, imperf. pro ἔπαλλεν, à πάλλω, *vibro, agito*, f. αλῶ. α. 321.

Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d. πάντως πάντως. ε. 273. 300.

Παμφαίνων, præs. par. à παμφαίνω. *totus appareo.* μ. est ante φ, quæ literæ sunt cognatæ, & ut ità dicam, consanguineæ, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*, & φαίνω, *appareo*, f. νῶ p. πέφαγκα, a. 1. ἔφανα, a. 2. ἔφανον. ε. 565.

Παναίολος, *omnino varius*, ex πᾶς, & αἰόλος, ε, ὁ, *varius.* α. 139.

Πανατήμων, *prorsus innoxia* ex ἀτήμων, ονος, ὁ & ἡ, *illæsus*, Th. πῆμα, ατος, τὸ, *damnum.* ε. 809.

Πανάειστος, *longè præstantissimus*, ex πᾶν, & ἄειστος, *præstantissimus.* Th. ἄρης, εος, ὁ, *Mars.* ε. 291.

Πανδιονὶ, Fabula de filia Pandionis. ε. 566.

Πανδώρα, nomen mul. videtur epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert. ex παν, & δῶρον. ε. 81.

Πανελλήνεσσι, dat. pl. Ion. omnibus ad unum Græcis, à πανέλληνες, ex πᾶς, & ἕλλην, ενος,

ενος, ὁ, *Hellen. Græcus.* ε. 526.

Πανέφθε, gen. à πάνεφθος, *omni ex parte coctus.* Th. ἕψω, *coquo, elixo*, f. ἑψήσω. α. 208.

Πανημέριος, *toto die.* ex πᾶν, & ἦμαρ, seu ἡμέρα, *dies.* α. 396.

Παννύχιος, *tota nocte*, elegantia poëtica, ubi nomen ponitur pro adv. Th. νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox.* α. 46.

Πανόπη, nomen mul. q.d. *pro omnibus loquens.* θ. 250.

Πάντοθεν, *undiquaque*, adv. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis.* ε. 623.

Παντοίων, acc. f. g. παντοίων, gen. pl. à παντοῖος, ε, ὁ, *omnigenus, varius.* Th. πᾶς, *omnis.* ε. 619. θ. 830.

Παντὶς, πάντα, πάντεσσι, &c. Vide in πᾶσα.

Παπταίνων, præs. part. à παπταίνω, *circumspicio.* ε. 442.

Παρὰ, cum gen. *à, ab.* ε. 51.

Παρ', pro παρά. ε. 27. Cum dat. *apud.* ε. 129. Cum acc. *trans, præter*, &c. ε. 169. παρὰ, pro πάρεστι, *urgent.* ε. 452.

Παραγίνεται, 3. pers. præs. *adest.* Th. γίνομαι, seu γείνομαι, *sum*, f. 1. pass. γενηθήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην. θ. 432. 436.

Παρακαίρια, *importuna*, à παρακαίριος, seu παράκαιρος, *intempestivus.* Th. καιρὸς, ε, ὁ, *occasio, tempus.* ε. 327.

Παραμείβηται, *prætereat.* 3. præs. sub. à παραμείβω, *prætereo.* Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto.* ε. 407.

Παραιβασία, *delictum, transgressio*, idem quod παράβασις, ex παρὰ, & βαίνω, *eo, incedo.* θ. 220.

Παραιπάμενοι, *appellantes*, metri gratia inserto ι, vel per epenthesin Poëtic. est aor. 1. part. med. à παράφημι. *hortor.* Th. φημὶ, seu φάω, *dico.* θ. 90.

Παρακοίτη, dativ. à παρακοίτης, ε, ὁ, *maritus.* παράκοιτις, ἡ, *marita, uxor*, σὺν αἰδοίη παράκοιτι, ex παρὰ, *juxta* & κοίτη, ης, ἡ, *cubile, lectus.* θ. 328. 928.

Παραφαινέμεν, Ionic. pro παραφαίνειν, *revelare.* præs. inf. pro imp. Th. φαίνω, f. ῶ. ε. 732.

Παραχεῖν est a. 2. act. infin. à παρέχω, *efficio, præsto.* παρεῖχον, 3. pl. imperf. act. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον. ε. 710. α. 84.

Παρειῶν, gen. pl. παρειὰ, ᾶς, ἡ, *gena, maxilla.* α. 267.

Παρεκβαίνεσι, *exorbitant.* 3. pl. ind. præs. ex παρὰ, ἐκ, & βαίνω, *eo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 224.

Παρελαύνων, *aveho*, prætervehor. Th. ἐλαύνω, *agito*, f. ἐλάσω, p. κα. α. 353.

Παρελέξατο, *concubuit*, cum dat. a. 1. m. ind. à λέγομαι, *cubo*, f. λέξομαι. θ. 278.

Παρελθεῖν *pervenire*, a. 2. inf. Th. ἔρχομαι, *venio*, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον & ἦλθον, p. m. ἤλυθα. ε. 214.

Παρὲξ, *extra*, dicitur & παρέκ. Th. ἐκ vel ἐξ, ex, è. α. 352.

Πα

Παρεόντος, *præsentis*, Ion. pro παρόντος, gen. præs. part. à πάρειμι & εἰμὶ, *sum*. ε. 364.

Παρεστάμεν, *adesse*, *adstare*. Ion. pro παρεστάναι. præs. act. inf. à παρέστημι pro παρίστημι. Non solum ἵστημι, sed etiam ἕστημι, usitatum est, f. στήσω, a. 2. ἔστην. ϑ. 439.

Πάρεστιν, à πάρειμι, *adsum*. Th. εἰμὶ, *sum*. ϑ. 420.

Παρέχευεν, *apposuit*, 3. pers. præs. imperf. à παραχέω, idem quod παρέχω, *præbeo*. Th. ἔχω, *habeo*. θ. 639.

Παρέτρεπε, *deflexerunt*, a. 2. act. à παρατρέπω, *diverto*, *deflecto*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραπον. p. m. τέτροπα. ϑ. 103.

Παρθένος, ου, ἡ, *virgo*, hinc παρθένιος, & παρθενικὸς, ἡ, ὸν, *virgineus*, *virginalis*. ε. 63. 354. ϑ. 344.

Παρκλίνουσι, *deflectunt*, pro παρακλίνουσι, 3. pers. pl. ind. præs. à κλίνω, f. νῶ, *reclino*, p. κέκλικα. α. 260.

Παρνήσοιο, gen. Ion. à παρνησὸς, οῦ, ὁ, nomen montis in Delphis. ϑ. 499.

Πάροιθεν, seu πάροιθε, idem quod πάρος, *ante*. θ. 531.

Πάρος, *ante*. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.

Πᾶσα, f. g. à πᾶς, *omnis*, g. παντὸς, in ac. πάντα, πᾶσαν, πᾶν, gen. pl. πασέων, Ion. pro πασῶν, dat. pl. πᾶσι, & πᾶσιν, & Ion. πάντεσσι, πάσῃσιν, pro πάσαις, πάντ', pro πάντα, πάντῃ, adv. *passim*. ε. 76. 124. 509. ϑ. 372. 828.

Πασιθέη, nomen mul. θ. 247.

Πασιθόη, nomen mul. *quæ ad omnes currit*. θ. 352.

Πάσχει, *patitur*. à πάσχω, f. πείσομαι, præt. med. πέπονθα, aor. 2. ἔπαθον. ε. 209.

Πατὴρ, *pater*, gen. πατέρος, πατρὸς, dat. πατρὶ, acc. πατέρα, tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc πατρὶς, ίδος, ἡ, *patria*. ε. 5. α. 1. θ. 73.

Πατροκασιγνήτους, *patruos*, ex πατὴρ, *pater*, & κασίγνητος, *frater*. Th. κάσις, *frater*, & γίνομαι, *nascor*. ϑ. 502.

Πατρώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, *paternus*. Th. πατὴρ *pater*. ε. 374.

Παῦε, *desiste*, præs. imperat. act. παύθη, 3. sing. a. 1. pass. f. παύσω. p. πέπαυμαι, aor. 2. ἔπαυον. α. 449. θ. 533.

Παῦρον, *exiguum*. παῦρον δ' ἐπὶ χρόνον, *ad exiguum tempus*. à παῦρος, ου, ὁ, Poët. *paucus*. Hinc παῦρα, neut. pl. adverb. *raro*. hinc & παυρίδιον, *pauxillum*. Th. παύω, f. παύσω, *cesso*. ε. 132. 324. θ. 780.

Παχείας, *densas*, ac. pl. à παχὺς, εῖα, ὺ, *densus*, *crassus*. in gen. παχέος, in acc. παχὺν. ε. 495. 507.

Πέδιλον, ου, τὸ, *calceus talare*. θ. 12.

Πεδίον, ου, τὸ, *campus*. πεδίοιο gen. Ion. πεδόθεν, adv. *ex fundo* Th. πέδον, ου, τὸ, *solum*. α. 342. 378. θ. 680.

Πεῖθ', pro ἔπειθε, *persuasit*, imperf. à πείθω, *persuadeo*, πείσω,

θὼ, *Suada*, Dea eloquentiæ præses. Th. πείθω, f. πείσομαι, a. 2. m. ἐπιθόμην, præt. med. πέποιθα. ε. 73. α. 450.

Πείκειν, *tondere*, præs. inf. à πείκω, vel πέκω, *pecto*, f. ξω, a. 1. pass. ἐπείχθην. α. 773.

Πείρατα, pro πέρατα, *termini*, dat pl. πέρασιν. à πέρας, ατος, τὸ, finis. ε. 167.

Πειρηθῆναι, *periculum fecisse* a. 1. inf. pass. à πειράω, ῶ, *conor*, nitor, f. άσω, vel ήσω, p. πεπείρακα. Th. πεῖρα, ας, ἡ, conatus. α. 359.

Πεισίθοον, nomen viri, *ardelio*. α. 179.

Πέλαγος, εος, τὸ, *profunditas maris, pelagus*, πέλαι τῆς ἀκτῆς κατ' ἀντιπέρασιν, vel quia πέλας ἄγει. α. 131.

Πελάσας, *accedens*, a. 1. part. à πελάζω f. σω, *appropinquo*. Th. πέλας, adv. *propè*. ε. 370.

Πελεμίζετ', pro πελεμίζετο, imperf pass. *contremuit, quassatus fuit*, πελεμίζεται. *concutitur*, 3. præs. ind. pass. à πελεμίζω, f. ξω, *moveo, quasso*. θ. 458. 842.

Πέλει, 3. pers. ind. à πέλω, *sum*. πέλεν pro ἔπελεν, 3. imperf. act πέλομαι, idem quod πέλω. ε. 806. α. 164.

Πελίνος, ὁ nomen viri. θ. 996.

Πελώρη γαῖα, *terra vasta*, πέλωρος, ὁ, *ingens*, πελώριος, idem quod πελωρὸς, à πέλωρ, ωρος, τὸ, *monstrum*. θ. 159. 295.

Πέμπε, pro ἔπεμπε, *misit*, imperf. πέμψαν, pro ἔπεμψαν, 3. a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, *mitto*. ε. 84.

Πέμπτη, *quinta*, dat. cas. πέμπτῃ, acc. pl. πέμπτοισι, dat. pl. Ion. à πέμπτος, η, ὁ, *quintus*. Th. πέντε, *quinque*. ε. 800. 801.

Πένεσθαι, præs. inf. à πένομαι, *ago, efficio*. unde est ἡ πενία, *paupertas*, Ion. πενίη. ε. 495. 771.

Πένθος, εος, τὸ, *luctus, mœror*. κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες, *prementes altum corde dolorem*. θ. 98.

Πέντε, *quinque*. ε. 611.

Πεντήκοντα, *quinquaginta*. ε. 661

Πεντηκοντακάρηνον, ex πεντήκοντα, *quinquaginta*, & κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. θ. 312.

Πεντόζοιο, gen. Ion. à πέντοζος, ου, ἡ, *manus*. ex πέντε, *quinque*, & ὄζος, *ramus*. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi *arbor inversa*. ε. 740.

Πεπαλαγμένος, *pollutus*. perf. part. pass. à παλάσσω, *inquino, fœdo*. f. ξω, p. πεπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, αλῶ, *vibro*. alii à πηλὸς, ου, ὁ, *lutum*. ε. 731.

Πεπαρμένη, *confixa*, perf. part. pass. à πείρω, *transadigo*, f. περῶ, perf. pass. πέπαρμαι, p. m. πέπορα. ε. 203.

Πεπείραμαι, *expertus sum*, perf. pass. Doricè pro πεπείρημαι, à πειράω, ῶ, *tento*, f. άσω & ήσω. Th. πεῖρα, ας, ἡ, *conatus*. ε. 658.

Πεπνυμένα, *sapientia*. perf. part. Th.

Th
ſe
νυ
Πέ
το
πε
θο
Πέπ
πό
Th
paſ
Πεπ
per
vol
πὸ
α.
Πέφ
3.ſ
per
πόω
paſ
cop
ἀπ
47
Πεπ
paſſ
pru
den
ϑ.
Πεϱα
f.
Πεϱ, i
qua
Πεϱ
dem
Πεϱὶ
πει
δίω
Πεϱι
123
Πέϱ

Th. πνέω, fluo, spiro: unde πνῦμι seu πνύω, f. πνύσω præt. pass. πέπνυμαι, *sapiens sum*. ε. 729.

Πέποιθ pro πέποιθε, præt. m. *confidit*. à πείθω, *persuadeo*, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 373.

Πέπον, *mollis*, vocativi casus, à πέπων, ονος, ὁ, ἡ, *maturus, mitis*. Th. πέπτω, *coquo*, f. ψω, præt. pass. πέπεμμαι. α. 350.

Πεπότητο, *volabat*. 3. sing. plusq. perf pass. à ποτάομαι, ῶμαι, *volo*. Th. πέτομαι, unde est ποτὸ, *volatus*, & hinc ποτάομαι. α. 148.

Πέπρωτο, *fatis constitutum esset*, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πεπεράτωτο. à περατόω, *determino*, f. ώσω, perf. pass. πεπεράτωμαι, & per syncopen, πέπρωμαι. Th. πέρας, ατος, τὸ, terminus. θ. 464. 475.

Πεπυκασμένος, præt. perf. part. pass. hinc πεπυκασμένος, ιόον, prudens callidus, à πυκάζω, denso. Th. πύκα, densé. ι. 791. ϑ. 484.

Περᾶν, præs. inf. Th. περάω, ῶ, f. ήσω, & άσω, transeo. ε. 736.

Περ, in fine, *quamvis*. Θεοί περ, quamvis sint Dii. θ. 739.

Πέρην, ultrà, Ion. pro πέραν, idem quod πέρα, ultrà. θ. 215.

Περὶ--εδύνε, induit, imperf. à περιδύνω, induo. Th. δυνάω, & δύω f. δύσω, a. 2. ἔδυνα. 124.

Περὶ--έθηκε. Vide in ἔθεσαν. α. 123.

Περιγλώχες, *cuspidulosa folia*, per syncopen pro περιγλώχινες. Th. γλωχὶν, vel γλωχὶς, ῖνος, ἡ, *cuspis*, acies. α. 398.

Περὶ cum Genitivo *præ*, *circa*. περὶ χροί. περὶ πάντων, *super* omnes. Cum Dativo, *circa*, περὶ στήθεσσι, *propter*. Cum Accusativo, *circa*, περὶ στόμα. ι. 817. α. 129. 247. 279. ϑ. 3.

Πέρι, *valde*. ε. 54.

Περί--ἐστι, *excellit*. θ. 656.

Περί τ' ἀμφίτε, *circumquaque*. θ. 848.

Περ, particula est, quæ annectit aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quamquam*, *quamvis*. Sæpe etiam vacat. ε. 20. 153. 206.

Περίαχε, *insonuit*. a. 2. act. à περιηχέω, Doricè περιαχέω, ῶ, circumsono, f. ήσω. Th. ἦχος, ου, ὁ, sonus. θ. 678.

Περιέσασθαι, circuminduito, a. 1. med. infin. à περιέννυμαι. Th. ἕω, *induo*, pro quo ἕννυμι, f. ἕσω, p. εἷμαι, a. 1. m. ἑσάμην. ε. 537.

Περικαλλέα, accus. singul. f. g. à περικαλλὴς, perpulcher. περὶ enim auget significationem. Th. καλὸς, λὴ, λὸν, pulcher. ϑ. 10.

Περίκειται, *circumdatur*, 3. pers. præs. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. ϑ. 733.

Περικλυτὸν, celebrem, accus. à περικλυτός. Th. κλύω, audio. ε. 60.

Περιμαίνεται, *circumquaque furit*. 3. pers. præs. ind. περὶ intendit significationem, à μαίνομαι

νομαι, *furo*, f. μανοῦμαι. α.99.

Περιμαρνάμεθ', *propugnavimus*. pro περιμαρνάμεθα, 1.pl.præſ. ind. verbi μάρναμαι, pugno. θ. 647.

Περιμήδεα, nomen viri. α. 187.

Περιμήκεες, prælongæ. pl. num. à περιμήκης, εος, ὁ, ἡ. Th. μῆκος, εος, τὸ, longitudo, περὶ in compoſitione auget ſignificationem. α. 133.

Περιναιετάωσι, *circumhabitant*. 3. pl. præſ. ſubj. à περιναιετάω, *circumhabito*. Th. ναίω, habito. θ. 370.

Περιπλομένων, *circumvoluto*, pro περιπλομένῳ. Th. πέλω, *moveo*, ſum. ε. 384. θ. 184.

Περίῤῥυτος, ου, ὁ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.

Περιωσὰ, *eximia*, plur. num. à περιωσὸς, οῦ, ὁ, *excellens*. à περὶ, præpoſitione, variam habente conſtructionem & ſignificationem. θ. 399.

Περιστενάχιζε, *circumquaque ingemiſcebat*, 3. perſona imperf. à περιστοναχίζω, idem quod περιστένω, *circumcirca gemo*. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, anguſtus. α. 344.

Περιταμνέμεν, *incidito*, Ion. præſentis act. infin. pro περιτάμνειν, à περιτάμνω, pro περιτέμνω, *circumcido*. Th. τέμνω, ſeco, f. τεμῶ, p. τέτμηκα, aor. 2. ἔταμον, præt. med. τέτμημα. ε. 568.

Περίφρονος, *prudentis*, genit. à περίφρων, ονος. Them. φρὴν, mens. α. 297.

Περμησσὸς, οῦ, & Ion. οῖο, ὁ, fluvius Bœotiæ ex Helicone, Phœbo & Muſis ſacer.

Περσεὺς, έος, ὁ, nomen viri.

Περσεφόνη, & περσεφόνεια, ας, ἡ, Proſerpina, filia Jovis & Cereris. Them. φένω, occido. θ. 768. 913.

Περσηΐς, ίδος, ἡ, nomen mul. θ. 356. 957.

Πέρση, nomen viri. Frater Heſiodi etiã ità appellatus fuit ὦ Πέρση, vocativi caſus. ε. 27. 211

Πέσεν, cecidit, pro ἔπεσεν, 3. ſing. a. 2. act. à πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα, a. 2. act. ἔπεσον, indè in part. πεσὼν, όντος, ὁ. α. 365. 375.

Πέταλ', folia, à πέταλον, folium, in dat. pl. πετάλοισι, à πετάννυμι, ſeu πετάω, *expando*, f. άσω, præt. paſſ. πέπταμαι. ε. 678.

Πετεηνοῖς, volucribus, dat. pl. pro πετεινοῖς, per epentheſin Poëticam, à πετεινὸν, οῦ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πετεηνὸν, à πέτομαι, *volo*, in imperf. ἐπετόμην, & in 3. plurali, ἐπέτοντο. ε. 276. α. 308.

Πέτηλα, Ion. pro πέταλα. Vide πέταλ'. α. 289.

Πετραίη, nomẽ proprium. θ. 357.

Πέτρη, Ion. pro πέτρα, *petra, rupes, cautes*. Differunt, πέτρα, & πέτρος, quod πέτρα, ſit grãde *ſaxum, rupes*. πέτρος vero, *lapis manu tractabilis*, πέτρῃσι, dat. pl. Ion. θ. 728. πέτραις. θ. 7. Hinc πετραίη, ſaxatilis. ε. 587. & πετρήεν, ſaxoſum. à maſcul.

mascul. πετρήεις, εντος, ὁ. ε. 531.

Πεύθετο, imperf. à πεύθομαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, sciscitor, f. πεύσομαι, præt. pass. πέπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.

Πεῦκαι, abietes, à πεύκη, ης, ἡ, abies. α. 376.

Πευκείδα, ac. à πευκείδης, ου, ὁ, nomen gentile. α. 187.

Πεφραδέτην, commemorârunt. 3. dual. a. 2. act. pro ἐφραδέτην. π. initialis litera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, f. φράσω, a. 2. act. ἔφραδον, ες, ε. & Poët. πέφραδον, ες, ε. πεφραδέμεν. Ion. pro φραδεῖν, a. 2. act. infin. p. m. πέφραδα. ε. 764. θ. 475.

Πεφρηδὼ, όος, ἡ, nomen mul. à πέφραδα. Th. φράζω, dico. ϑ. 273.

Πεφύκασι, nati seu producti sunt, 3. plur. perf. act. Poët. pro πεφύκασι, à φύω, f. ύσω, gigno, p. πέφυκα. a. 2. ἔφυον, & ἔφυν. ϑ. 718.

Πεφυλαγμένος, observans, perf. part. πεφύλαξο, esto cautus, 2. sing. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. ε. 704. 795.

Πηγάδας, ac. pl. à πηγὰς, άδος, ἡ, glacies. Th. πηγνύω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. ε. 503.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ità dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγὴ, ης, ἡ, fons. ϑ. 281.

Πηγαὶ, plur. à πηγὴ, ῆς, ἡ. fons παρὰ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latinè pagi, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδὴ, à πηδάω, salio, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγὰς, acc. pl. ϑ. 809.

Πηδάλιον, ου, τὸ, temo, gubernaculum. Th. πῆδος, ου, ὁ, ligni species. ε. 45.

Πηκτὸν, compactum, à πηκτὸς, οῦ, ὁ, compactus. Th. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. ε. 431.

Πηλεῖ, dat. sin. à πηλεὺς, έος, ὁ, Peleus, nomen viri. ϑ. 1006.

Πῆμα, ατος, τὸ, damnum, noxa. ε. 56.

Πηνειὸς, nomen viri. ϑ. 343.

Πήξας, infigens, part. a. 1. act. à πήττω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, pango, compingo, f. πήξω, a. 1. ἔπηξα. ε. 428.

Πήξασθαι, fabricare, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήττω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἐπηξάμην. ε. 453.

Πηοὶ, Ion. pro παοὶ, cognati, affines, à παὸς, οῦ, ὁ. Th. πάω, ῶ, vel potius πάομαι, possideo, præt. pass. πέπαμαι. ϑ. 343.

Πιέειν, bibere, pro πιεῖν (a. 2. act. infin.) dialysi Ion. à πίω, bibo, f. πώσω, p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον a. 2. imperat. πῖθι. α. 252.

Πιέζοι, premat, præs. opt. Th.

πιέζω, f. έσω, premo. ε. 495.
Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob summam amœnitatem credita fuit Musarũ sedes. Hinc est πιερίηθεν, Adv. è loco, ad formam, Θήβηθεν, κλισίηθεν, ex tentorio, ἰλιάδ. λ. 603. à κλισίη, Ion. pro κλισία. πιερίδες, Pierides, pl. num. à πιερίς, ίδος, ἡ. ε. 1. α. 206. θ. 53.
Πιθήσας, fretus, a. 1. part. act. à πιθέω. Th. πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 357.
Πίθηται, paruerit, 3. sin. a. 2. med. subj. Th. πείθω, f. πείσω, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. ε. 293.
Πίθου, vasis, gen. à πίθος, ου, ὁ, dolium, πίθοιο, poëticè pro πίθου. ε. 98.
Πιλνᾷ, dejicit, 3 præs. ind. à πιλνάω, idem quod πελάω appropinquo, πίλναται, imperf. pro ἐπίλναται, à πίλναμαι, ab act. πίλνημι, quod est à πιλνάω, appropinquo. Th. πέλας, propè. ε. 508. θ. 703.
Πῖλον, πίλοις, à πῖλος, ου, ὁ, pileus. ε. 54c.
Πιμπλεῦσαι, replentes, præs. part. f. g. pl. num. pro πιμπλᾶσαι, Æolic. à πίμπλημι, ης, ησι, idem quod πλήθω, impleo, hinc in pass. πίμπλαμαι, σαι, ται, expletur. Them. πλέος, ου, ὁ, plenus. ε. 299. α. 429. θ. 880.
Πινέμεν, Ion. pro Dorico πινέμεναι, abjecto α, & retento accentu in loco suo, pro πίνειν, bibere, præs. inf. à πίνω, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. ε. 590.
Πίονος, gen. Th. πίων, οιος, ὁ, ἡ, pinguis. θ. 538. Hinc in comp. πιότερος, superl. πιότατος. ε. 583.
Πίπτουσαι, incidentes, pl. num. f. g. præs. part. à πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον. sub. πίπτωσιν, in præs. ε. 618. θ. 873.
Πίστεις, nom. pl. à πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, f. σω, persuadeo. ε. 370.
Πίσυνος, fretus. Th. πείθω, f. σω, p. κα, persuadeo, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. θ. 506.
Πιφάσκεαι, Ion. pro πιφάσκη, loqueris, 2. pers. præs. sub. à πιφάσκομαι pro φάσκω, jactito, dico, à φημί, dico, & hoc à φάω, dico. θ. 655.
Πλάσσε, finxit, a. 1. ind. pro πλάσε, Poëticè, & rursus πλάσε, pro ἔπλασε. Poëtæ duplicant literam, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, nè syllaba redundet. Th. πλάσσω, fingo, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. pass. ἐπλάσθην, hinc πλαστὸς, ἡ, ὸν, fictus, a, um. ε. 70. θ. 512.
Πλαστή. Vide in πλάσσε. θ. 513.
Πλατέ', lata, pro πλατέα, plur. num. g. n. à πλατύς, εῖα, ύ, latus. θ. 445.
Πλείη, Ion. pro πλεία, hoc pro πλέα, plena: à mascul. πλέος, plenus, Poët. πλεῖος. Atticè πλέως. ε. 101.
Πλεῖστα, plurima, & πλεῖστον, plu-

rimum, superl. à πολὺς, multus. Vide in πλέον. ε. 718.
πλείω, *major*, & pro πλείων, Poët. πλέων: unde est πλέονες, & dat. pl. Poëticus πλεόνεσσι. & pro πλείονα, *plura*, Poët. πλέονα, nec non per syncopen & crasin. πλέω. ε. 377. 378. 688.
πλειῶν, ῶνος, ὁ, *annus*, sic dictus quod eo compleantur tempora. Them. πολὺς, multus. ε. 615.
πλεκτοῖσιν, *plicatis*, dat. pl. Ion. à πλεκτὸς, ῦ, ὁ, *plexus*. Them. πλέκω, necto, f. ξω præt. act. πέπλεχα, a. 2. ἔπλακον, p. m. πέπλοκα. α. 63.
πλέον, *plus*, dicitur & πλεῖον, n. g. Neutra, ut hic, sæpe adverbiascunt, à πλείων, & πλέων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amplior. in superl. πλεῖστο, plurimus. Th πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um. ε. 40.
πλευρὰς, acc. pl. πλευρὰ, ᾶς, ἡ, *latus*, *costa*. α. 430.
πλέω *pleno*, in dat. à πλέος, plenus. ε. 790. & πλέω, *plura*. Vide in πλείων.
πληγέντος, *percussi*. gen. part. a. 2. pass. pro πλαγέντος, πληγεῖσα, ejusdem temporis & modi. f. g. à πλήσσω, vel πλήττω, *percutio* f. ξω, a. 2. ἔπληγον, & ἔπλαγον, p. m. πέπληγα. ϑ. 861. Hinc πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga Doricè, πλαγά. πληγῇσιν, dat. pl. Ion. ϑ. 857.
πλήθωσι, *impleantur*. præs. sub. à πλήθω, *impleo*, f. ήσω, sed quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. ε. 306. 459.
πληϊάδες, Poëticè pro πλειάδες, *vergiliæ sidus in dorso tauri*, à πλειὰς, άδος, & hoc à πλείονες, quod ibi sint stellæ complures. Th. πολὺ, multus. ε. 613.
πλῆμναι, nom. pl f. g. à ἡ πλήμνη *rotæ modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inseruntur. Eustath. παρὰ τὸ πλήθεσθαι ἤτοι πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. α. 309.
πλὴν, cum Gen. *præter*, adv. α. 74.
Πληξαύρη, nomen mul. *quæ multiloquio aërem verberat*. θ. 353.
πλῆξεν, *percussit*, a. 1. ind. Th. πλήσσω, percutio, f. ξω, p. m. πέπληγα. ϑ. 855.
πλήξιπποι, nom. pl. à πλήξιππος, agitator equorum, ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππος, ου, ὁ, equus. α. 24.
πλῆτο, *implebatur*, 3. sing plusq. perf. pass. Poët. pro ἐπεπλήστο, à πλήθω. Sic & πλῆντο, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλῆμι, à πλήθω. Th. πλέος, plenus. α. 146. ϑ. 688.
πλόος, & contractè, πλοῦς, *navigatio* à πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 663.
Πλοῦτος, *dives*, à πλοῦτος, ου, ὁ, *divitiæ*. ε. 22.
Πλουτεῦντα, Doricè, pro πλουτοῦντα, præs. part. acc. à πλουτέω,

τέω, *ditesco.* Th. πλοῦτος, ου, ὁ, divitiæ. ι. 311.

Πλουτώ, όος, ἡ, nomen mul. q. d. *opulenta.* ϑ. 355.

Πλουτοδόται, *opum datores*, nom. pl. à πλουτοδότης, ου. ex πλοῦτος, *divitiæ*, & δίδωμι, do. ε. 125.

Πλοῦτος, ου, ὁ q. ex πολὺ, & ἔτος, *divitiæ, ex multis annis collectæ* at ἄφενος, εος, τὸ, *divitiæ* (ἀφ' ἑνὸς ἔνου) *ex uno anno superstites.* ε. 375.

Πλωΐζεσκε, *navigabat*, 3. perf. sing. imperf. act. Poëticè, à πλωΐζω Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 632.

Πνείοντες *anhelantes*, præs. part. Poët. pro πνέοντες. πνεύσαι. acc. f. g. præs. part. πνεύσαντος. part. a. 1. act. Th. πνέω, f. πνεύσω, flo. ε. 504. α. 24.

Πνοιάς, *flatus*, acc. pl. à πνοιὴ, quod est à πνέω, *flo, spiro*, f. πνεύσω in præt. med. πέπνοα, unde est πνοὴ, ῆς, ἡ, *flatus*, Poë. πνοιὴ, πνοιῇσι. dat. pl. Ion. pro πνοαῖς. ϑ. 253. 268.

Πόδα, ac. sing. à πὸυς, *pes*, in dat. duali, ποδοῖν, & Poët. ποδοῖϊν. ε. 495. α. 158, ποδῶν. gen. pl. ϑ. 70.

Ποδώκεα, ac. sing. q. ὠκὺς τοῖς ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, pedibus celer, à πὸυς, ποδὸς, pes, & ὠκὺς, celer. ϑ. 320.

Πόθος, ου, ὁ, desiderium. α. 41.

Ποιεῖ, *facit*, 3. præs. à ποιέω, ῶ, facio, ποίησε, & ποίησ', a. 1. pro ἐποίησε. ε. 100.

Ποίη, Ion. pro πόα, ας, ἡ, *herba*, hinc ποιήεσσα, herbosa. α. 381. ϑ. 194.

Ποικιλόβουλος, *versutus*, qui animo suo agitat varia consilia, à ποικίλος, ου, ὁ, varius, & βουλὴ, ῆς, ἡ, consilium. ϑ. 521.

Ποικιλόδειρον, *canoram, variantem vocem*, à δειρὴ, ῆς, ἡ, seu δερὴ, *collum*, & per metonym. causæ, *vox*, & ποικίλος, ὁ, varius. ε. 201.

Ποικίλος, ου, ὁ, varius. θ. 300.

Ποιμαίνοντα, *pascentem*, ac. sing. præs. part. verbi ποιμαίνω, f. ανῶ, pasco, aor. 1. ἐποίμανα. Th. ποιμὴν, ένος, ὁ, pastor. ϑ. 23.

Ποιμένι, dat. sin. à ποιμὴν, ένος, ὁ, *pastor*. Hinc ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. ε. 785. ϑ. 1co. 446. hinc & ποιμνήιος, ὁ, ad ovium gregem pertinens.

Ποινὴ, ῆς, ἡ, *pœna*. ε. 753.

Πολεμήιος, Ion. dialysi, pro πολέμειος, *bellicus*. Th. πόλεμος, ου, ὁ, bellum. α. 238.

Πολέας, *multos*, acc pl. Poët. pro πολλοὺς, (differt à πόλεας, *urbes*, solo accentu.) Th. πολὺς, in genit. usitate πολλοῦ à πολλὸς, sed Poëticè etiam πολέος. ε. 578.

Πολεῖν, *verte*, præs. inf. à πολέω, ῶ. *verto*, ἤειε πολεῖν, *veri verte.* Hic in dimensione legendum ἤει πολεῖν. ε. 460.

Πόλεμος, ου, & Ion. πτόλεμος, acc. πόλεμον, *bellum*. ε. 14.

Πόλις, ἡ, urbs. in Gen. πόλιος, πόλεως, & Poët. πόληος. in acc.

acc. πόλιν, & πόληα, Poët. dat. plur. πολέεσσιν, Ionic. & Poët. ε. 119. 238. α. 105. 285.

Πολιοκρόταφοι, *cani circa tempora*, κρόταφος, ου, ὁ, pars capitis dicta *tempus*. *Homo propriè canescit*. Vide κρόταφος. ε. 179.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpe. Th. πολύς. 238.

Πολλή, πολύ, & πολλός, & πολύ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολύ, adverbialiter accipitur, pro *multò*, πολὺ μᾶλλον, *multo magis*, πολλόν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. ε. 19. πολλὸν ἀμείνω, *multo meliora*. πολλά, adv. *valde, multùm*. Comp. πλείων, ονος Superl. πλεῖστος, η, ον, plurimus, a, um. ε. 9. 19. 126. α. 92. 274. θ. 9.

Πολυγηθέος, gen. à πολυγηθής, *multum lætitiæ afferens*. Th. πολύ, *multum*, & γηθέω, f. ήσω, *lætor*. ε. 612.

Πολυγόμφων, *multos clavos habentium* ex πολύς, *multus*, & γόμφος, ου, ὁ, *clavus*. ε. 658.

Πολυδαίδαλος, *multo artificio elaboratus*. ex πολύς, multus, & Δαίδαλος, ου, ὁ, *Dædalus*, ingeniosus ille artifex Cretensis. ε. 64.

Πολυδερκέος, genit. à πολυδερκής, *multos intuens*, ex πολύς, multus, & δέρκω, video. ϑ. 451.

Πολυδώρη, nomen mul. θ. 354.

Πολύδωρος, nomen viri. ϑ. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Th. ἐράω, ῶ, f. άσω, amo. θ. 404.

Πολυΐδρει, *multiscium*, idem quod πολυΐστορα, à πολύς, *multus*, & ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, *sciens*. Th. ἴσημι, *scio*. θ. 616.

Πολυκληΐδα, accus. sing. à πολυκληΐς, *multis transtris instructa*, vel *multa compage juncta* à κληΐς, sedes nautica, vel à κληΐς, pro κλεὶς, ιδος, ἡ, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudo. ε. 815.

Πολυκλύστῳ, in dat. à πολύκλυστος, ου, ὁ, *undis agitatus*, à κλύζω, *abluo*, f. σω. ϑ. 189.

Πολύμηλος, *pecorosi*, ex μῆλον, ου, τὸ, *ovis*. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor. ε. 306.

Πολύμνια, ας, ἡ Nomen Musæ, à πολύς, multus, & ὕμνος, ὁ, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebro, cano. θ. 78.

Πολυξείνος, *multorum hospes*, à ξένος, ου, & Poët. ξεῖνος, *hospes*. ε. 713.

Πολύπτυχος, ου, *multiplex, implicatus sphæris*, à πτύσσω, f. ξω, *complico*. θ. 113.

Πολύ. Vide in πολλή.

Πολυσπερέες, *dispersæ*, à πολυσπερής, έος, ὁ καὶ ἡ, *multum sparsus*. Th. σπείρω, *dissemino*, f. ρῶ. θ. 365.

Πολυφλοίσβοιο, *multisoni*, gen. Ion. à φλοῖσβος, ου, *fremitus undarum*. ε. 646.

Πολυφόρβης, gen. casus, *multos pascentis*. Th. φέρβω, ψω, pasco. θ. 912.

Πολυφραδέεσσι, *astutis*, dat. pl. à πο-

πολυφραδὴς, valde consultus. Th. φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἔφραδον. θ. 494.

Πολύχρυσος, *affluens auro*. Th. χρυσὸς, οῦ, ὁ, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, *multa habens nomina*, celebris, ab ὄνομα, ατος, τὸ, *nomen*. θ. 715.

Πονησάμενος, *laborans*, part. a. 1. med. verbi πονέω, ῶ, f. ήσω, *laboro*. Them. πένομαι, facio, p.m. πέπονα. ε. 430.

Πόνος, ου, labor, πόνοιο, gen. Ion. Th. πένομαι, facio. ε. 91.

Πόντος, ου, ὁ, mare. ε. 668.

Ποντοπόρεια, nomen mul. *ponti vaga*. Sic ποντοπόρος, à πόντος, ου, ὁ, mare, & πορεία, ας, ἡ, iter. Th. πείρω, transeo. ε. 626. θ. 256.

Πόρον, acc. à πόρος, ου, *iter*. Th. πείρω, f. ρῶ, transeo. θ. 292.

Πόρε, *dedit*, a. 2. act. à πόρω, Poë. pro πορίζω. πόρεν, pro ἔπορεν, a. 2. act. πόροι, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. πείρω, f. περῶ, transadigo, pertranseo, præt. m. πέπορα. ε. 377. θ. 412. 904.

Ποσειδάων, & contractè, Ποσειδῶν, gen. ῶνος, ὁ, Neptunus. ε. 665.

Πόσις, εως, ἡ, f. g. *potus*. idem quod πόμα, τὸ. Th. πίνω, f. πώσω, *bibo*. α. 395.

Ποσ', pro ποσὶ, *pedibus*, & ποσ', pro ποσσὶ, & hoc pro ποσὶ, dat. pl. Poët. à πους, ποδὸς, ὁ, pes, vocat. ὦ πούς. ε. 539.

Ποταμοῖο gen. Ion. à ποταμὸς, οῦ, ὁ, *fluvius*. θ. 242.

Ποτὲ, ποτ', & ποθ', *quando*. ε. 86. 228. θ. 22.

Ποτέοντο, *volabant*, imperf. Ion. à ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πέτομαι, volo, as. θ. 691.

Ποτὶ, Doricè, pro πρὸς, *ad*. ε. 550.

Πότνια, *veneranda*, à πότνιος, ου, ὁ, venerandus. ε. 73.

Ποῦ, *ubi*, adv. ab οὗ. Th. ὅς, qui. ε. 88.

Πουλυβότειρα, *multorum alumna*, epitheton terræ, ex πουλὺς, Poët. pro πολὺς, *multus*, & βόσκω, f. ήσω, pasco. à Th. inusitat. βόω, ῶ, f. όσω, pasco. ε. 156. θ. 531.

Πουλὺν, accus. sing. m. g. pro πολύν. Vide in πολύς. θ. 190. 258.

Πραθέειν, *vastare*, Ion. pro πραθεῖν, a. 2. inf. verbi πέρθω, vasto, f. πέρσω, f. 2. παρθῶ, & per metathesin πραθῶ, hinc a. 2. ἔπραθον. α. 240.

Πραπίδεσσι, dat. pl. à πραπίδες, αἱ, *præcordia*. θ. 608.

Πρέπει, 3. præs. à πρέπω, decorus sum. μεταπρέπω, decorus sum inter. θ. 92.

Πρεσβῆες, *seniores*, Ion. à πρεσβεὺς, έως, ὁ, idem quod πρέσβυς, υος, ὁ, *senex*. α. 245.

Πρεσβύτατοι, *maximum natu*, superl. grad. à πρέσβυς, senex. θ. 363.

Πρηνὲς, έος, ὁ, ἡ, *pronus*. α. 365.

Πρήξεις, *facies*, f. 1. ind. Ion. pro πράξεις, à πράττω, facio, f. ξω, p. χα. ε. 400.

Πρηστήρων, *valde spirantium*, gen. pl.

pl. à πρησῆτ, ῆσεν, ε. Th. πρήθω, incendo. θ. 846.

Πρηΰνει, *mitigat*, 3.fingul. præf. Ion. pro πραΰνει. Th. πραΰς, vel πρᾷος, κ, ὁ, lenis. θ. 254.

Πρηῶνος, *præcipitio*, gen. à πρηὼν, ῶνος, ὁ, *eminentia montis*. α. 437.

Πρὶν, *prius*, adv. ε. 90.

Πρίνινον, *ilignum*, à πρῖνος, κ, ἡ, *ilex*, arbor. ε. 427.

Πρίνκ, genit. πρῖνος, κ, ἡ, *ilex*. ε. 434.

Πρὸ, *juxta*, *una*. πρό τ' ἐόντα, *præterita*. α. 303. θ. 32.

Προβάδην, adv. *in progrediendo*, à προβαίνω, *progredior*. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βεβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 727.

Προβάλοιτο, *proponat*, a. 2. med. opt. à προβάλλω, *profero*, propono. Th. βάλλω, f. βαλῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα ε. 777.

Προβάτοις, dat. pl. à πρόβατον, κ, τὸ, *ovis* pecus. ε. 556.

Προβέβηκε, *antistat*. per. ind. act. Th. προβαίνω, anteeo, supero. Vide in προβάδην. α. 355.

Προγένοντ', *procedebant*, pro προγένοντο, & hoc pro προεγένοντο, 3. pl. a. 2. med. indic. Th. γίνομαι, sum, *nascor*, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, p. m. γέγονα, a. 2. m. ἐγενάμην. α. 345.

Προθύελλα, *impetuosa*, à θύελλα, ης, ἡ *procella*. videtur hæc vox dividenda, & τὸ πρὸ per τμῆσιν, referendum ad τὸ φέρει. θ. 742.

Προΐδηαι, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 386.

Προΐωξις, εως, ἡ, *persecutio*, pro προδίωξις, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, *persequor*, abigo. α. 154.

Προλιπὼν, *relinquens*, a. 2 part. act. & in f. g. προλιποῦσα, προλιπόντ', pro προλιπόντε, nom. dual. a. 2. part. Th. λείπω, *linquo*. f. λείψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον. p. m. λέλοιπα. ε. 197, 564. α. 1.

Προλόχος, nomen viri, q. d. *primus insidiator*. α. 180.

Προμηθεὺς, *Prometheus*, nomen viri Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*, sed in composito προμηθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, *providus*, mutatur δ in θ, quæ sunt literæ cognatæ. ε. 48.

Προνόη, nomen mul. θ. 261.

Πρόπαν, *universum*. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis. e. θ. 525.

Προπάροιθε, pro πρὸ, *ante*, cum Gen. vide πάρος, *ante*. πρόπαρ, per apocopen pro προπάροιθε, *è regione*. α. 285. θ. 518.

Προπεφραδμένα, *prædeliberata*, Doricè pro προπεφρασμένα, perf. part. à φράζω, dico, f. σω. in a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. perf. pass. πέφρασμαι. ε. 653.

Προρέει, præs. ind. *profluit*, προρεόντων, *influentium*, præs. par. gen. pl. Th ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, ἔῤῥευκα. θ. 792.

Πρὸς, cum Dativo, *ad* cum Accus.

cus. *ad*, πρὸς οὐρανὸν, *ad cœlum usque, præter, adversus*. ε. 208. 317.

Προσαρήρεται, adaptaverit, est 3. sing. præs. pass. indic. à προσαρήρομαι. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, *apto, congruo*, f. ρῶ, præt. m. ἦρα & Atticè ἄρηρα, unde præsens hoc ἀρήρομαι. ε. 429.

Προσεβήσετο, accessit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Them. βαίνω, eo. α. 33.

Προσέειπε, *alloquebatur*, imperf. vel a. 1. vel 2. à προσέπω. Vide Th. ἔπω dico. a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349. θ. 546.

Προσεῖναι, *adesse, juvare*, præs. inf. ex πρὸς, & εἰμὶ, sum. ε. 351.

Προσέκυρσε, *appulit*, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Th. κύρω, f Æol. κύρσω, incido. ε. 198.

Προσελέξατο, *versat* a. 1. m. Th. λέγω, dico, f. ξω, p. χα. ε. 497.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πρόσφημι, *alloquor*. Th. φημὶ, dico, vel φάω. ε. 53.

Προσηύδα, *alloquebatur*, imperf. act. à προσαυδάω, f. ήσω. Th. αὐδὴ, *vox*. α. 117. 326.

Πρόσθεν, *prius*, ante, & πρόσθ', pro πρόσθε. Th. πρὸ, ante. ε. 98. α. 277.

Προσιόντι, dat. sing. part. a. 2. act. à πρόσειμι, *accedo*, in aor. 2. προσῄειν, adivi, ex πρὸς, *ad*, & εἶμι, *eo*, a. 2. ἴον. ε. 351.

Πρόσωπον, τὸ, *vultus*, ex ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. ε. 592.

Προτέροισιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι καὶ προτέροισιν ἐριζέμεν, οὐκ ἐθελήσω. *Cum viris me majoribus contendere noluero*. Hic locum habet illud. *cede majori*. & Rom. 13. 7. *honorem cui honor*. πρότερος *prior*. Th. πρὸ, *ante*. θ. 424.

Προὔθηκε, *proposuit*, pro προέθηκε, a. 1. ind. à προτίθημι, propono, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. θ. 537.

Προὔκειτο, *propositus erat*, pro προέκειτο, imperf. verbi κεῖμαι, f. κείσομαι. α. 312.

Προφέρει, *promovet*. 3. sing. præs. Th. φέρω, fero, f. οἴσω. ε. 577.

Προφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *præstans*, in comp. προφερέστερος, superl. προφερέστατος, à προφέρω, præsto. Th. φέρω. α. 260.

Πρόφρων, ονος, *prudens*, προφρονέως, adv. ε. 665. θ. 433.

Προφυγεῖν, a. 2. act. infinit. à προφεύγω, effugio. Th. φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ε. 645.

Προχέειν, *infunde*, præs. inf. Th. χέω, f. εύσω, fundo. ε. 594.

Προχοῇ, *alveo, gutturnio*, ex πρὸ & χέω, f. εύσω, fundo. ε. 755.

Προχόῳ, *gutturnio*, dat. à πρόχοος, ου, ὁ, *aqualis, vas aquarium*. Th. χέω, fundo. θ. 785.

Πρυλέεσσι, *pedestribus*, dat. pl. à πρυλὴς, έος, ὁ. Legitur tantum in pl. πρυλέες, οἱ, pedites conferti, Iliad. λ. 49. ε. 744. α. 193.

Πρυμνὼ, όος, ἡ, nomen mul. q. d. ul-

d. *ultima*. ϑ. 350.

Πρωΐ, *mane*, cui opponitur ὀψὲ, vesperi. ε. 459.

Πρώϊη, *prima*, à πρῶτος, ου, ὁ. Th. πρό, ante. ϑ. 397.

Πρωτηρότῃ, illi qui tempestivè aravit, dat. sing. à πρωτηρότης, ex πρῶτος & ἀρόω, aro, f. όσω. ε. 488.

Πρωτογόνων, *primogenitorum*, gen. pl. à πρωτόγονος, ex πρῶτος, primus, & γίνομαι, nascor, indè γονὴ, genus. ε. 541.

Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. ϑ. 249.

Πρῶτον, τὸ πρῶτον, *Adv.* primum, πρῶτα, ut & superl. πρώτιστα & πρώτιστ'. Th. πρὸ, antè. ε. 289. 456. 809.

Πρωτὼ, όος, ἡ, nom. mul. ἡ πρωτεύουσα, gern groß. ϑ. 24.

Πτελέης, *ulmo*, gen. Ion. à πτελέα, ας, ἡ, ulmus. ε. 433.

Πτερὰ, ac. pl. à πτερὸν, *ala*, hinc πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, acc. pl. πτερόεντα.

Πτερύγων, gen. pl. à πτέρυξ, υγος, ἡ, *ala*, πτερύγεσσι, dat. pl. Io. Th. πτερὸν, οῦ, τὸ, ala. ε. 626. 682. α. 117. 134.

Πτολεμίζειν, Poët. pro πολεμίζειν, præs. inf. à πολεμίζω, f. ί ω bello. Th. πόλεμος, ου, ὁ, bellum. α. 358.

Πτολίεθρον, *oppidulum*, pro πόλις dicunt Poët. πτόλις, εως, ἡ, unde est πτολίεθρον, ου, τὸ, idem. α. 81.

Πτολιπόρθῳ, dat. sing. à πτολίπορθος, *urbium eversor*, ex πτόλις, pro πόλις, urbs, Poët. & πέρθω, *vasto*, in præt. med. πέπορθα. ϑ. 936.

Πτόρθοιο, gen. Ion. à πτόρθος, ου, ὁ, *ramus*. Th. ὀρθὸς, οῦ, ὁ, *rectus*. ε. 419.

Πτύχες, plicæ, pl. num. à πτὺξ, πτυχὸς, ἡ, plica. Th. πτύσσω, f. ξω, plico. α. 143.

Πτώσσῃς, 2. pers. sub. præs. à πτώσσω, mendico. hinc πτωχὸς, οῦ, ὁ, mendicus. Th. πτοέω, ῶ, f. ήσω, perterrefacio. ε. 26. & 393.

Πυγοστόλος, ου, ἡ, *quæ nates vestibus ornat*, ex πυγὴ, ῆς, ἡ, *nates, clunes*, & στέλλω, *orno*. f. ελῶ. ε. 371.

Πύθεται, 3. præs. ind. ὀστέα πύθεται, ossa computrescunt. à πύθω, fut. ύσω, *putrefacio*, unde est Latinorum. *puteo, es, êre*, πύθομαι, *putresio*. α. 153.

Πύθῃ, 3. pers. præs. subj. act. à πύθω, fut. ύσω, *putrefacio*. ε. 624.

Πυθμένι, dat. sing. à πυθμὴν, ένος, ὁ, *fundum, ima pars*. Th. πύθω, putrefacio. ϑ. 952.

Πυθοῖ, dat. sing. à πυθὼ, όος, ἡ, nomen urbis. ϑ. 499.

Πυθοῖ δε, *pythum versus*. Hic δε postponitur Dativo, alioquin postponi solet accusativo, ut οἶκόν δε. ἰλιάδ. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δε *dativo* postponitur, non evertit regulam, δε post accusativum casum postpositum significat, *ad, versus*; & est dictio enclitica. Sic legimus αἴγυπτόν δε, ὀδυσσ. ρ. 426. α. 480.

Πυ-

Πυκάσαι, a. 1. inf. à πυκάζω, f. άσω *munio, fulcio* propriè *condenso*. Nam Th. est πυκα, Adv. & vertitur *densé*. item *accuratè*. ε. 622.

Πυκινὸς, idem cum πυκνὸς, ὃ, *creber*: à πυκνὰ, *densé*. ε. 530. 551.

Πύλαι, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & πυλέων, gen. pl. Ion. pro πυλῶν. α. 246. 272.

Πύλας, ac. pl. à πύλη, *porta*. θ. 732

Πύλου, gen. à πύλος, ου, ἡ, nomen regionis. α. 360.

Πύματος, Poët. *ultimus*, à πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum. Th. πύθω, putrefacio. ϑ. 497.

Πὺξ, Adv. *pugno*, met der faust α. 302.

Πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ε. 57.

Πύργων, *turrium*, gen. pl. à πύργος, ου, ὁ, *turris*. α. 242.

Πυροφόρος, *frugifer*. Epithetum aëris. à πυρὸς, οῦ, ὁ, *triticum*, & φέρω. ε. 547.

Πῶεα, ac. pl. à πῶυ, εος, τὸ, *grex*. Th. πάω vel πάομαι, *possideo*. ε. 514.

Πωλεῖται, *vertitur*. præs. à πωλέω, *verto*, ut πλέω. θ. 781.

Πῶμ', pro πῶμα, ατος, τὸ, *operculum*. 94. 98.

Πώποτε, *unquam*. Th. ὅτε, quando. ε. 948.

P.

ῬΑδινοῖσι, *mollibus*, à ῥαδινὸς, οῦ, ὁ, gracilis mollis, q. d. ῥέα δινούμενος, *qui facilè movetur*. Th. δίνη, ης, ἡ, vortex. ϑ. 195.

Ῥα per *metathesin*, pro ἄρ' ex ἄρα, dictio encl. ε. 323. α. 4.

Ῥ', pro ῥα, dictio enclitica, hîc expletiva. Græcè μόριον συμπληρωματικὸν, *vocula expletiva*, quæ nihil significat, sed carmen explet. α. 125.

Ῥαθάμιγγες, pl. num. *guttæ*, à ῥαθάμιγξ, ιγγος, ἡ, *gutta*, Poët. q. à ῥαίνειν θαμὰ, *perfundere semper*. ϑ. 183.

Ῥέα, constituit unam syllabam, vulgo mendoso, ῥεῖα. Vide in ῥεῖα. ε. 5.

Ῥέεθρα, *fluenta*, à ῥέεθρον, ου, τὸ, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, fluo. θ. 695.

Ῥέην, ac. *Rheam*, à ῥέη, *Rhea*, est nomen mul. ϑ. 625.

Ῥεῖα, Poët. pro ῥέα, *facilè*, idem quod ῥηϊδίως. Th. ῥᾴδιος, ου, ὁ, *facilis*, comp. ῥᾴων, superl. ᾷστος. ε. 6. 7.

Ῥεία, nomen mul. *Rhea*. ϑ. 135. 453.

Ῥέζουσι, *faciunt*, 3. pers. præs. pl. num. à ῥέζω, *facio*, f. ῥέξω, p. χα, præt. m. ἔρροχα, & per metathesin ἔοργα, *feci*. ῥέξαι, a. 1. inf. act. ε. 683. ϑ. 209.

Ῥέω, fluo, ῥέεν, pro ἔρρεεν, 3. sin imper. ut ῥέον, pro ἔρρεον, 3. pl. imper. act. f. ῥεύσω, p. ἐῤῥύηκα. α. 267. 314. ϑ. 84

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, factor, à ῥέζω, ξω facio. ε. 189.

Ῥήγνυνται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præs. à ῥήγνυμαι, *frangor*. Th. ῥήσσω, f. ξω, *frango*, unde ῥηγνύω, ῥήγνυμι. α. 377.

Ῥηΐδιν

Ῥηΐδιν, facilis, à ῥᾴδιος, Ionicè ῥηΐδιος, *facilis*, hinc ῥηϊδίως, *facilè*. ε. 43. 290.

Ῥηξήνορα, acc. sing. à ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, qui virum frangere potest, *strenuus, bellicosus, martius*, à ῥήσσω, ξω, frango, & ἀνὴρ, viri. θ. 1007.

Ῥῆσος, nomen fluvii. θ. 340.

Ῥητοὶ, *clari*, ἄῤῥητοι, *ignobiles*, à ῥέω, ῥήσω, dico. ε. 4.

Ῥιγαλὸς, οῦ, *rigidus, horrendus*, hinc ῥίγιον *durius*, comparativi significatione, à ῥῖγος, εος, τὸ. *rigor*, frigus. ε. 701. α. 131.

Ῥίζῃσι, pro ῥίζαις, Ionicè, à ῥίζα, ης, ἡ, radix. ε. 19.

Ῥίμφα, *facilè, celeriter*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio.

Ῥινὸς, οῦ, ὁ, ἡ, pellis per quam ἱδρῶτες ῥέουσι. ῥινοῖο, gen. Ion. pro ῥινοῦ. ε. 513.

Ῥινοτόρῳ, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à ῥινότορος: propriè *pellem terebrans, pertundens, transverberans*: est Martis epitheton, ex ῥινὸς, οῦ, ὁ, ἡ, *pellis*, & τορὸς, *penetrans*, ex τορέω, f. ήσω, *terebro*, item *vul ero*. θ. 934.

Ῥιπῇ, impetu, ὑπὸ ῥιπῆς, pro ῥιπῆς. dativus pro genitivo: ἀντίπτωσις, à ῥιπὴ, ῆς, ἡ, *impetus rei, quæ projicitur*, à ῥίπτω, f. ψω, projicio. θ. 681.

Ῥίπτασκον, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ion. pro ἐῤῥίπταζον, à ῥιπτάζω, jacto. *Th.* ῥίπτω, *jacio*, f ψω. α. 256.

Ῥῖψε, 3 plur. a 1. pro ἔῤῥιψε, à ῥίπτω, *abjicio*, projicio, f. ψω, p. ἔῤῥιφα. θ. 868.

Ῥοδία, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. θ. 351.

Ῥόδιος, nomen fluvii, à ῥόδον, ου, τὸ, *rosa*.

Ῥοδοδάκτυλος, *habens roseos digitos*, ex ῥόδον, & δάκτυλος, digitus. ε. 608.

Ῥοδόπηχυς, *quæ habet roseos cubitos*, ex ῥόδον, ου, τὸ, rosa, & πῆχυς, εως, ὁ. cubitus. θ. 247.

Ῥόθος, ου, ὁ, *impetus, undarum strepitus, fragor*. ε. 218.

Ῥοίζασκ, stridebat, 3 pers. imperf. pro ῥοίζασκε, propter sequentem spiritum asperum, à ῥοίζέω, strido, in imperf. act. ἐῤῥοίζεον, & poët. ἐῤῥοίζεσκον· Hesiodus magis gaudet litera α confer. θ. v. 157. ubi est, ἀποκρύπτασκε, pro ἀποκρύπτεσκε. Th. ῥοῖζος, ου, ὁ, *stridor*. θ. 835.

Ῥόον, acc. sing. à ῥόος, ου, ὁ, *fluxus*, à præt. med. ἔῤῥοα, verbi ῥέω, *fluo*. fut. ῥεύσω. ε. 564.

Ῥύεται, *tuetur*. 3. præs ind. verbi ῥύω, vel ῥύομαι, *servo*, hinc fut. 1. med. ῥύσομαι, & in pl. ῥυσόμεθα, *vindicabimus*. α. 105. θ. 662.

Ῥυτὰ, τὰ, *fræna*. à ῥύω, traho. α. 308.

Σ.

ΣΑγγάειον, σαγγάειος, nomen viri. θ. 344.

Σαίνει, *adulatur*, 3. præs. singul. ind. à σαίνω, idem quod σείω, *moveo*, pro quo dicitur etiam

tiam σαίνω. quod tribuitur propriè canibus caudam moventibus. ϑ. 771.

Σάκος, εος, τὸ, *scutum*. σάκδος, Doricè pro σάκους, ex σάκεος, gen. Dores mutant ου, in δ. Th. σάττω, f. ξω, p. χα, *onero*. α. 139. 460.

Σαπείσης. *putrefactæ*, part. a. 2. pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2. ἐσάπην, *putrefacio*. α. 152.

Σάς, tuas, acc. pl. à σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, a, um*. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαῶ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. *salva*. ϑ. 243.

Σβεννυμενάων, *non amplius lactantium*. Æol. pro σβεννυμένων, quæ dialectus in illo casu genus distinctè exprimit. gen. pl. part. præs. à σβέννυμι, f. σβέσω, p. ἔσβεκα, a. 1. pass. ἐσβέσθην. ε. 588.

Σὲ, & σέθεν, pro σέοθεν, per syncopen, τοῦ ο μικροῦ, ex σέο, pro σοῦ, *tui*. Th. σὺ, *tu*. ϑ. 341.

Σειόμενος præs. part. Th. σείω, *moveo*, f. σείσω, p. σέσεικα. α. 298.

Σείριος, *Sirius*, nomen stellæ, quæ etiam *canicula* dicitur, à σαίρω, *verro*, item *hio*. ε. 415.

Σέλα, *jubare*: dativus contractus, pro σέλαϊ, à σέλας, αος, τὸ, fulgor. α. 60. ϑ. 867.

Σελήνη, ης, ἡ, *luna*, à σέλας, αος, τὸ, *fulgor*. θ. 18.

Σεμέλην, à nom. Σεμέλη, ης, ἡ, nomen mul. ϑ. 940.

Σέο, pro σοῦ, ex σύ. ε. 476.

Σεσαρυῖα, *ridens*, *dentes stridens*, præt. med. in m. g. σεσαρώς, propriè *scopis purgatus*, à σαίρω. item *sum ore hianti seu diducto, prout illi faciunt, qui cachinnantur*, unde pro *ridente* accipitur, f. αρῶ, p. σέσαρκα, p. m. σέσηρα, & σέσαρα. α. 268.

Σεσοφισμένος, *peritus*, cum Genitivo, à σοφίζω, *reddo sapientem*, f. ίσω, p. κα. Th. σοφὸς, οῦ, ὁ, sapiens. ε. 647.

Σηκὸν, acc *stabulum*, à σηκὸς, οῦ, ὁ, *stabulum ovium, caprarum*, affine Hebræo סך *sepire*, vel סכך tegere. ε. 785.

Σῆμα, ατος, τὸ, *signum*, & σῆμ', pro σῆμα. Hinc σημαίνω, *signum do, jubeo*, unde σημάντωρ, ορος, ὁ, *præfectus, dux*. ε. 448. α. 56.

Σὴν, acc. sing. à σὴ, *tua*, σῇσι, & σῇσιν, pro σαῖς, Ion. *tuis* à σὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. ε. 172. α. 104.

Σθενώ, όος, ἡ, nomen mul. *robusta*. à σθένος, robur. ϑ. 276.

Σθένος, *robur*. ε. 62. 613. 617. α. 97. 420.

Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbialiter sumitur, à σιγὴ, silentium, Th. σιγάω, sileo. ε. 104.

Σίδηρος, ου, ὁ, ferrum, hinc σιδήρεος, *ferreus*, & contractè σιδηροῦς. ε. 150. θ. 764.

Σίμβλους, acc. pl. à σίμβλος, ου, ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη, *alveare*, capsa ubi mellificant apes. θ. 598.

Σιμοῦντα, pro σιμόεντα, nomen viri. θ. 342.

Σίνεται, 3. præs. ind. à σίνομαι, *lædo, noceo*. ε. 316.

Σῖτος, ου, ὁ, *frumentum*, σῖτον, ου, τὸ, *panis ex frumento*. ε. 145. 602.

Σκαιῇ, dat. sing. unde Latinorum *scæva*, à σκαιός, ἡ, ὸν, sinister. Th. σκάζω, f. σω, claudico. θ. 179.

Σκάμανδρος, fluvii *nom*. θ. 345.

Σκάπος: *fossio*, à σκάπτω, f. ψω, fodio, p. ἔσκαφα. ε. 570.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per apocopen pro σκεπάσματα. Th. σκέπω, *tego*. ε. 530.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, à σκήπτω, *nitor, innitor*. Est ergo σκῆπτρον, baculus, cui quis inniti potest. θ. 30.

Σκιδναμένη, dispersa, præs. part. Th. est σκεδάω, f. ασω, unde σκεδάννυμι, & σκίδνημι, dissipo, dispergo, in passivo σκίδναμαι, unde est part. præs. pass. σκιδνάμενος. θ. 42.

Σκιά, *umbra*, σκιή, Ionicè pro σκιά, hinc σκιερός, ου, ὁ, *umbrosus*. ε. 572. 587.

Σκληρὸν, acc. à σκληρός, *durus*. Th. σκέλλω, exicco. θ. 839.

Σκολιὸν, accus. sing. à σκολιός, *tortuosus, obliquus*, metap. *parvus*, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκολιαῖς, Ion. hinc σκολιῶς, *tortuosè*, adv. ε. 217. 256.

Σκόλυμος, ου, ὁ, *carduus*. ε. 580.

Σκοτίεν, in mascul. σκοτίεις, εντος, *caliginosus*. Th. σκότος, ου, seu εος, τὸ, *tenebræ*. ε. 553.

Σκυλάκεσσιν, dat. pl. Ion. à σκύλαξ, ακος, ὁ, *catulus*. Th. ὑλάω, ῶ, f. άσω, latro, as. θ. 834.

Σκυλεύσαντες, a. 1. part. pl. num. à σκυλεύσας, αντος, verbi σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ῶ, *spolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *spolium*. α. 468.

Σμήνεσσι, dat. pl. Ion. à σμῆνος, εος, τὸ, *apum examen*. θ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parvum*, metri causa. ε. 358.

Σμερδαλέον, *terribiliter*, propriè *visu*, à σμερδαλέος, idem quod σμερδνὸς, *aspectu terribilis*. Th. δέρκω, *intueor*. α. 341. 840.

Σοὶ, *tibi*, σοὶ δ' αὐτῷ, pro σεαυτῷ, à σὺ, tu. ε. 34. 56.

Σὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. ε. 631. α. 98

Σπαργανίσασα, *fasciis involvens*, part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f. ισω, *fasciis involvo*, idem quod σπαργανόω. Th. σπάργανον, *fascia*. θ. 485.

Σπείρειν, *serito* præ. inf. pro imperat. Ion. à σπείρω, f. σπερῶ, *sero, semino*. f. 2. σπαρῶ, p. ἔσπαρκα, a. 1. ἔσπειρα, a. 1. inf. σπεῖραι, a. 2. ἔσπαρον, præt. m. ἔσπορα. ε. 389.

Σπειὼ, όος, ἡ, *Speo*, nomen mul. q. d. *in specu latitans*. θ. 245.

Σπέος, εος, τὸ, *spelunca, specus, antrum*. θ. 301.

Σπερμαίνειν γένεθλον, *serere prosapiam*, h e. *procreare liberos*, redolet Hebraismum, posteri enim Hebræis dicũtur, *semen*, à σπερμαίνω, idem quod σπείρω, f. ερῶ, *semino*. ε. 734.

Σπέρματος ἄρξασθαι, *sementum incipere*, σπέρματος, à σπέρμα, ατος, τὸ, semen. Th. σπείρω, *sero*. α. 444. 469.

Σπέρ-

Σπερχνὸν, *celerem*, acc. à σπερχνὸς, ὁ, *festinus*, hoc à σπέρχω, idem quod σπέρχω, urgeo, à σπέρχω, *festinare cogo*. α. 454.

Σπεύδει, *festinat*, à σπεύδω, σπεύδοντ', acc. part. pro σπεύδοντα f. σπεύσω, p. κα, præt. m. ἔσπευδα. ε. 22.

Σπῆϊ, alii legunt, σπέϊ, idque melius. Dativus sing. à σπέος, εος, τὸ, *antrum*, pro quo Poëtæ per epenthesin τοῦ ἰῶτα. dicunt etiam σπεῖος, & in dativo pro σπέϊ, per syncopen τοῦ ἰῶτα, pro σπέεϊ, dicunt σπῆϊ, per novam τοῦ ἰῶτα ἐπένθεσιν. ϑ. 297.

Σπονδῇσι, *libaminibus*, dat. plu. Ionicè pro σπονδαῖς, à σπένδω, *libo, promitto*, f. σπείσω præ. m. ἔσπονδα. ε. 336.

Σταθμῷ, dat. sing. σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, *in stabulo obscuro*. σταθμοῖσι, dat. pl. *stabulis*, à σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum. Th. ἵστημι, sto. ϑ. 294.

Σταφυλῇσι, *uvis*, dat. plur. à σταφυλὴ, ῆς, ἡ. Th. σταφὶς, ίδος, ἡ, *uva*. α. 300.

Στάχυες, *spicæ*, nom. pl. σταχύων, gen. pl. à στάχυς, υος, ἡ, *spica*. ε. 471. α. 290.

Στεινομένη, *arctata*. Ion. pro στενομένη, præs. part. f. g. à στένω, *gemo*, & hoc à στενὸς, ῦ, ὁ, Ion. στεινὸς, *angustus, arctus*. ϑ. 160.

Στεῖχον, pro ἔστειχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant*. Th. στείχω, eo, vado, f. ξω, p. χα, a. 2. ἔστιχον. ϑ. 10. 690.

Στενάχιζε, *ingemiscebat*, 3. per. imperf. Ion. à στεναχίζω, idem quod στένω, *gemo*. Th. στενὸς, ῦ, ὁ, angustus. θ. 858.

Στενόεντα, acc. pl. à στενόεις, εντος, ὁ, gemebundus. Th. στενὸς, ῦ, ὁ, arctus. ε. 145.

Στέρεται, privatur pro στερεῖται. Th. στερέω, privo, f. έσω, & ήσω, pro στερέομαι, οῦμαι, dicitur Poëticè, στέρομαι. ε. 209.

Στεροπὴν, per aphæresin, pro ἀστεροπὴν, *fulgur*, ab ἀστεροπτέω, *fulguro*. & στεροπὴς, nomen proprium Cyclopis. ϑ. 140. 845.

Στέφον, pro ἔστεφον, *coronarunt*, imperf. à στέφω, *corono*, f. ψω, p. φα, præt. pass. ἔστεμμαι. ε. 75.

Στήθεσσι, Poëticè, pro στήθεσι, dat. pl. Ion. à στῆθος, εος, τὸ, *pectus*. ε. 77.

Στήμονι, *flamine* dat. sing. à στήμων, ονος, ὁ, *flamen*. Th. ἵστημι, *sto*. ε. 536.

Στήριξε, pro ἐστήριξε, *firmiter fixit* a. 1. ind. à στηρίζω, f. ξω, a. 1. ἐστήριξα. θ. 498.

Στήσαιτο, *ordiatur, faciat stare*, a. 1. med. opt. στῆσαι, *statuere*, fut. 1. act. infinit. ab ἵστημι, sto. ε. 777. α. 114.

Στιβαροῖς, & στιβαροῖσι, *validis*, dat. pl. à στιβαρὸς, *densus*, item, *robustus*. Th. στείβω, *calco* Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & στιβὰς, *culcitra*. α. 76.

Στίγμα

Στίγματα, *puncta*, nom. pl. à στίγμα, τὸ, *punctum*, à στίζω, *pungo* f. στίξω, p. ἔστιχα, p. pass. ἔστιγμαι. α. 166.

Στίχες, αἱ, *ordines*, à στίξ, στιχὸς, ἡ, *ordo*. *Th.* στείχω, *ordine incedo, more militum*; f. ξω, a. 2. ἔστιχον. α. 170.

Στολίσας, *ornatè præparans*, a. 1. part. à στολίζω, *amicio, apparo*. *Th.* στέλλω, f. λῶ, *apparo, orno*. ε. 626.

Στόμα, στόματος, τὸ, os. α. 146. θ. 40.

Στοναχίζετο, imperf. pass. verbi στοναχίζομαι, f. ίσομαι. idem quod στένω, f. νῶ, gemo, ingemisco. *Th.* στενὸς, ȣ, ὁ, angustus. θ. 159.

Στονόεντας, *suspiriosa*, acc. pl à στονόεις, εντος, ὁ, *gemebundus*. *Them.* στενὸς, ȣ, ὁ, *arctus*. θ. 684.

Στρατὸς, ȣ, ὁ, *exercitus* ε. 244.

Στρυμόνα, ac. à στρυμὼν, όνος, ὁ, nomen fluvii. θ. 339.

Στρωτοῖς, dat. pl. à στρωτὸς, *stratus*, hoc à στρώννυμι, *sterno*, f. στρώσω. *Th.* στορέω, ῶ, f. έσω, *sterno*. θ. 798.

Στρωφᾶται, *vertitur*, 3. præ. ind. pass. à στρωφάομαι. *Th.* στρέφω, f. ψω, verto, p. φα, a. 2. ἔστραφον. ε. 526.

Στυγερὴ Ion. pro στυγερὰ, horribilis à στυγέω, ῶ, f. στύξω, odio prosequor. θ. 226.

Στυγνώπης, *invisus*, ex στυγερὸς, *horribilis*, & ὢψ, ωπὸς, ὁ, *vultus*. ε. 194.

Στὺξ, γὸς, ἡ, *Styx*, nomen fluvii. *Th.* στυγέω, ῶ, f. στύξω, ab inusit. στύγω, *odio prosequor, exhorresco*. ε. 308. θ. 361. 805.

Σὺ, tu. ε. 27.

Σύες, *sues*, à σῦς, ὑὸς, ὁ, ἡ, *sus*. pro quo usitatius, ὗς, ὑὸς, ἡ, α. 177.

Σύλασκε, *vi spoliabat*, imperf. Ion. vel Poet. pro ἐσύλα, à συλάω, ῶ, spolio. *Th.* σύλη, ης, ἡ, *præda*. α. 480.

Σύμμικτος, *omnigenus*, à συμμίγνυμι, *commisceo*. *Th.* μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. μέμιχα. ε. 561.

Σύμπλασσε pro συνέπλασε, *conformavit*, a. 1. ind. Ion à πλάσσω, & At. πλάττω, f. ασω, p. πέπλακα, a. 1. pass. ἐπλάσθην. θ. 571.

Σύμφορος, ȣ, *comes*, à σὺν, & φέρω, *fero*, f. οἴσω. ε. 300.

Συμφράσσαιντο, *suggererent*, a. 1. med. inf. à συμφράζομαι, *simul delibero*. *Th.* φράζω, f. σω, dico, p. κα, a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. θ. 571.

Σὺν, *cum*: καὶ κείνοισι, *cum illis*. θ. 628.

Συναΐχθην, 3. dual. plusq. perfecti. pro συνηΐχθην, *irruebant*, à συναΐσσω, *una impetu feror*. fut. συναΐξομαι, præt. pass. συνήϊγμαι, plusq. perf. συνηΐγμην, ξο, κτο. *Th.* ἀΐσσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναντῶσιν, *occurrerint*, 3. pl. præs. sub. à συναντάω, & hoc ab ἀντάω, ῶ, f. ήσω, *occurro*. *Th.* ἀντὶ, præp. *pro*. θ. 877.

X

Συνεῖχε, *continebat*, imperf. à συνέχω, *contineo*. *Th.* ἔχω, habeo, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, a. 2. ἔσχον. α. 315.

Συνεχέως, *continuè*, adv. à συνεχὴς, έος, ὁ, ἡ, *continuus*. *Th.* ἔχω, habeo. θ. 636.

Συνεκφέρεται, *confertur*, 3. præs. ind. ab ἐνείκω, Poëtic. pro ἐνέγκω. *Th.* φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. α. 440.

Συνήθεας, acc. pl. à συνήθης, εος, ὁ, ἡ, *consuetus*. *Th.* ἦθος, εος, τὸ, mos. ϑ. 230.

Συνιέμεν, Io. pro συνιέναι, præs. inf. à συνίημι, committo, intelligo.

Συνίσαν, *concurrerunt*, una iverunt. 3. pl. imperf. act. ex σὺν, & εἶμι, eo, in imperf. εἶν, εἷς, εἶ, ἴτην, ἴτην, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, a. 2. ἴον. α. 383.

Συνοισόμεθα, *congrediamur*, 1. plur. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἴσομαι. *Th.* φέρω, fero. α. 358.

Συνωχαδὸν, adv. *confertim*, à συνέχω, contineo. Them. ἔχω, *habeo*. ϑ. 690.

Συρίγγων, gen. pl. à σύριγξ, ιγγος, ἡ, *tibia*. *Th.* συρίσσω, *sibilo*. α. 278.

Συρράπτειν, *consuere*, à ῥάπτω, f. ψω, p. ἔρραφα. ε. 542.

Συσκιάσαι, *adumbrato*, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. *Th.* σκιὰ, ᾶς, ἡ, umb. ε. 611.

Συρφετὸν, *paleas*, *sordes corrasas*, tanquam à σύρω, f. ρῶ, *traho*.

Συῶν, *aprorum*, gen. pl. à σῦς, Doricè, pro quo ὗς, *sus*, α. 168.

Σφέων, *ipsorum*, vel *ipsarū*, σφὲ, *illos*, *duos*, pro σφὲ, accusativus dual. σφὶ, pro σφίσι. σφὶν, pro σφίσιν. σφέας, σφᾶς, *ipsos*. α. 62. ϑ. 144. 624.

Σφέτερον, *suum*, à σφέτερος ου, ὁ, suus. σφετέροισι, & σφετέρῃσι, dat. pl. *Th.* ἓ, *se*, pronomen. ε. 2. α. 247.

Σφίγγ', pro σφίγγα, ac. à σφίγξ, σφιγγὸς, ἡ. *Th.* σφίγγω, *constringo*. Vide in Calepino, *Sphinx*. θ. 326.

Σφύρα, ας, ἡ, *malleus*. ε. 423.

Σχεδὸν, *propè*. α. 426. 432.

Σχέτλιος, ου, ὁ, *miser*, σχέτλια ἔργα, *prava opera*. ε. 185.

Σχίσσας, *conscindens*, pro σχίσας, part. a. 1. act. à σχίζω, *findo*. f. ίσω, p. ἔσχικα, p. pass. ἔσχισμαι, a. 1. pass. ἐσχίσθην. α. 428.

Σώζοι, *servārit*, præs. opt. à σώζω, f. σω, p. σέσωκα. p. pass. σέσωσμαι, a. 1. pass. ἐσώθην. ε. 374.

Σῶμα, ατος, τὸ, *corpus*, σώματι. α. 426.

Σωρὸν, acc. à σωρὸς, οῦ, ὁ, *acervus*. hinc σωρεύω, *coacervo*. ε. 776.

T.

TA', τό γε, τάδ', τάδ'. ε. 266. τάτ'. ε. 396. ταὶ, Poet. pro αἱ. α. 162.

Ταλαεργῶν, gen. pl. *laboriosorum* à ταλαεργὸς, *qui patienter opus facit*, à τάλας, ανος, ὁ, *miser*. *Th.* ταλάω, *suffero*, vel τλῆμι, *fero*. ε. 46. 789.

Τα-

Ταλακάρδι☉, *magnanimus*, qui animo res arduas perferre & superare potest, ex ταλάω, *suffero*, & καρδία, ας, ἡ, cor. α. 424.

Ταλάρεις, *cistas*, acc. pl. à τάλαρος, ου, ὁ, *qualus*, in quo lana & fusi. *Th.* ταλάω, *suffero*, f. άσω. α. 293.

Ταλασίφρονος, *ærumnosi*, genit. sing. à ταλασίφρων, *cujus pectus omnia tolerat*, ex ταλάω, *suffero*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. θ. 1012.

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. τάμνειν, & ταμνέμεναι, Doricè, pro τέμνειν, præs. activ. infinit. τάμοιο, a. 2. opt. med. verb. τέμνω, seco, f. μῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, p. m. τέτομα. Sic & τάμοιο, per τμῆσιν, pro ἀποτάμοιο. a. 2. opt. m. ε. 421. 423. 789. 805.

Ταναύπεπλος, *longa vestis*, à τανύω, idem quod τείνω, *extendo*, & πέπλο. α. 83.

Τανύριζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre vero ramos, à τανύω, pro τείνω, *tendo*, & ῥίζα, ης, ἡ, *radix*. α. 377.

Τανυσίπτερος, *expandens alas*, ex τανύω, pro τείνω, *extendo*, & πτερὸν, τὸ, *ala*. ε. 210.

Τανυσφύρος, *procera*, à τανύσφυρος, ex τανύω, pro τείνω, extendo, & σφυρὸν, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. θ. 364.

Ταναύτειχα, *hirsutam*, acc. sing. à τανύθριξ, *qui laxo capillo est*, ex ταιύω, seu τείνω, *extendo*, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, *capillus*. ε. 514.

Ταπρῶτα, Ἰαπρῶτ', *ut primum*. *Th.* πρῶ. ε. 465.

Ταρτάρου, *Tartari*, gen. à τάρταρος, ου, ὁ, in pl. τάρταρα, quam anomaliam Scapula præterit. θ. 807.

Ταρφέες, *crebra*, nom. pl. à ταρφὴς, seu ταρφὺς, έος, ὁ, ἡ, *densus*, *creber*. *Th.* τάρφος, εος, τὸ, *densitas*. θ. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. ε. 27. θ. 75.

Ταύρεος, ου, ὁ, idem quod ταύρειος, *taurinus*. *Th.* ταῦρος, ου, ὁ, *taurus*. α. 104. θ. 832.

Ταφίων, populi quidam dicuntur τάφιοι. α. 19.

Τάφος, ου, ὁ, *sepulcrum*, à θάπτω, f. ψω, *sepelio*, in a. 2. ἔταφον. α. 477.

Τάχα, *mox*, adv. à ταχὺς, *celer*, in acc. ταχὺν, & τάχ', pro τάχα, ταχέως. superl. τάχιστα. ὡς τάχιστα, *quam ocyssime*. ε. 85. 310. θ. 490.

Τάων, Æol. pro τῶν, in f. g. ab articulo, ἡ. ε. 824. α. 6.

Τ'. Vide καὶ. ε. 4. 7.

Τε respondet Latino *que*, & hinc est τε. ε. 3. 4. τε ἰδ', *atque*. θ. 624.

Τέθηλε, *floruit*, præt. med. à θάλλω, pro τέθαλε, metri causa. hinc in part. præt. med. τεθαλυῖα. ε. 225. θ. 902.

Τεθνειῶτος, mortuum, part. præt. act. pro τεθνηκότος, à τέθνημι, pro θνήσκω, morior, f. 2. m. θανοῦμαι, a. 2. ἔθανον. præt. τέθνηκα, & τέθνεικα, ad formam τοῦ τέθεικα. pro τεθνειώς, mortuus, Plato in Epist. τεθνεώς, Poëticè etiam τεθνηώς, p. m. τέθνα. α. 454.

Τεῖχος, εος, τὸ, murus. ε. 244.

Τίκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἔτικε, à τίκτω, pario, τεκέσθαι, a. 2. med. infin. Vid. ἔτικτε. θ. 53.

Τίκεσσι, dat. pl Ion. pro τέκεσι, à τέκος, εος, τὸ, fœtus. Them. τίκτω, pario. θ. 478.

Τέκετο, peperit, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἐτέκετο, metri caussâ abjicitur augmentum. Th. τίκτω, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. θ. 308.

Τεκμαίρεται, destinat, 3. perf. præs. à τεκμαίρομαι, ad finem perduco, struo. Th. τέκμαρ, τὸ, finis. ε. 227.

Τέκνα, liberi, à τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario. ε. 233.

Τέκον, pepererunt. 3. pl. a. 2. act. indic. pro ἔτεκον, à τίκτω, pario. α. 6.

Τέκος, εος, τὸ, fœtus, proles, à τίκτω. α. 216.

Τεκοῦσα, pariens part. a. 2. act. ut & τεκών, à τίκτω, pario a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. θ. 471.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber pro τεύκτων, à τεύχω, fabricor, f. ξω, p. pass. τέτυγμαι. ε. 25.

Τελαμῶν, ῶνος, ὁ, lorum ensis. Th. τλάω, ῶ, f. άσω, suffero. α. 222.

Τελέεσθαι, præs. inf. pass. τελέεσθαι ἔμελλεν, perficienda erant à τελέω, ῶ, f. έσω, p. κα, ad finem perduco, præt. pass. τετέλεσμαι. ε. 271. θ. 552.

Τελέθωσι, præs. sub. à τελέθω, (Poët.) sum. Th. τέλλω. ε. 175.

Τελέσθω, οῦς, ἡ, nomen mul. θ. 358.

Τελέσαιμι, peragam, a. 1. opt. act. à τελέω, f. έσω, perficio, τέλεσεν, pro ἐτέλεσεν, a. 1. act. τελέσῃ, a. 1. subj. τετελεσμένος, perf. part. ε. 559. α. 36. θ. 170.

Τελεῦσι, pro τελοῦσι, Doricè, à τελέω. Th. τέλος, εος, τὸ, finis. θ. 89.

Τελεσφόρος, ad finem perducens vel perductus, ex τέλος, εος, τὸ, finis, & φέρω, fero. θ. 740.

Τελευτὴν, acc. à τελευτὴ, ῆς, ἡ, idem quod τελετὴ, finis, exitus. Th. τέλος, εος, τὸ, finis. ε. 331.

Τελήεντος, gen. à τελήεις, perfectus. Th. τέλος, εος, finis. θ. 242.

Τέλος, εος, τὸ, finis, exitus. ε. 165. 216.

Τεμένει, luco, à τέμενος, εος, τὸ, lucus. Them. τέμνω, νῶ. seco. α. 58.

Τένδει arrodit, 3. præs. ind. à τένδω, rodo, arrodo. ε. 622.

Τένοντε, accus. dual. à τένων, οντος, ὁ, tendo. Thema est τείνω, tendo, f. νῶ, p. τέτακα. α. 419.

Τέξεσθαι, paritura, fut. 1. med. infin. à τίκτω, f. 1. m. τέξομαι, a. 2.

2. 2. ἔτεκον, a. 1. pass. ἐτέχθην, præt. m. τέτοκα. ϑ. 469.
Τεὸν, tuum, à τεὸς, ή, ὸν, tuus, a, um, Doricè, pro σὸ, σὴ, σόν. Th. σὺ, tu. ε. 339.
Τέρας, ατος, τὸ, prodigium. θ. 744.
Τέρενα, accus. sing. à τέρην, ενος, ὁ, tener, mollis. Th. τείρω, vexo, affligo. ϑ. 5.
Τερμιόεντα, talarem, acc. sing. à τερμιόεις, εντος, ad pedes usque demissus. Th. τέρμα, ατος, τὸ, terminus, meta. ε. 335.
Τέρπεται, 3. præs. ind. τέρποντ', pro τέρποντο, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. τέρπω, ψω, delecto. ε. 115.
Τέρπει, delectat, à τέρπω, f. ψω. α. 47. ϑ. 37.
Τερπικέραυνον, fulminibus gaudentem. à τέρπω, delecto, & κεραυνὸς, ὃ, ὁ. ε. ϛ2. 271.
Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans, à τέρπω, delecto, & χορὸς, ὃ, ὁ, chorus, tripudium. ϑ. 78.
Τέρψις, εως, ἡ, delectatio. Th. τέρπω, delecto, f. ψω. ϑ. 917.
Τεσσαράκοντα, quadraginta. Th. τέσσαρες, quatuor. ε. 383.
Τεσσαρακονταετὴς, quadragenarius, ex τεσσαράκοντα, quadraginta, & hoc à τέσσαρες quatuor, & ἔτος, εος, τὸ, annus. ε. 439.
Τέταται, extensus est. præt pass. & τέταλο, pro ἐτέτατο, plusq. perf. verbi τείνω, f. νῶ, p. τέτακα, præt. pass. τέταμαι. ϑ. 38.

Τετάρτη, quarta, dat. à τέταρτος, ου, ὁ, quartus. Th. τέσσαρες. ε. 798.
Τετελεσμένον, perf. part. Vide in τελέσσαιμι. ε. 959.
Τετιμένη, honorata est, per epenthesin Poëtic. τετιμημένη, perf. part. pass. à τίω, punio, honoro, f. ίσω p. κα. ϑ. 415.
Τετίμηται, honorata est à τιμάω, honoro. Th. τίω, idem. θ. 449
Τέτλαθι, sustineas, pro τέτλαθι, per reduplicationem pro τλῆθι, a 2. imperat. ab a. 2. ἔτλην, verbi τλῆμι vel τλάω, per syncopen pro ταλάω. f. τλήσω. ε. 716.
Τέτμῃ, 3. sing. præs. subj. à τέτμω, sortior, invenio. Vide τέμνω, seco. unde τμάω, τμῶ, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) τέτμω. θ. 610.
Τετοκυῖας, enixa, præt. med. part. à τίκτω, pario, f. τέξομαι a. 1. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 589.
Τέτορ', pro τέτορε, in dual. num. τέτορες, quatuor. sic accipitur à Poëtis pro τέσσαρες. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. ε. 696.
Τετραμμένος, versus. perf. part. pass. à τρέπω, verto, f. ψω, p. m. τέτροπα. ε. 725.
Τετρὰς, άδος, ἡ, quaternarius, τετράδι, τετράδ', acc. pro τετράδα. Them. τέσσαρες, quatuor. ε. 792. 796.
Τετράτρυφον, qui in quatuor partes finditur, ex τετρὰς, άδος,

ἄδιος, ἡ, *quaternio*, & hoc à τέσσαρες, *quatuor*, & θρύπτω, *frango*, f. ψω, perf. pass. τέθρυμμαι. ε. 440.
Τέτρατος, per metathesin τέταρτος, ου, ὁ, *quartus*. *Th.* τέσσαρες. ε. 594.
Τέττιξ, ιγος, ὁ, *cicada*. α. 393.
Τέτυκται, 3. perf. pass. à τέτυγμαι, verbi τεύχομαι, *sum*. *Th.* τεύχω, ξω, *fabricor*. ε. 743. 750.
Τέτυκτο, pl. perf. pro ἐτέτυκτο, à τεύχω, fabricor. Vide in τέτυκται. α. 159.
Τεῦ, Doricè pro τοῦ, & hoc pro σοῦ. *Th.* σὺ, tu. ε. 328.
Τεῦξε, a. 1. ind. pro ἔτευξε, ut & τεῦξαν pro ἔτευξαν, a. 1. act. 3. pl. τεύξεαι, Ion. pro τεύξῃ, 2. sing. fut. 1. med. ε. 79. 399. θ. 141.
Τεύχεα, τὰ, *arma*, τεύχε', pro τεύχεα, τεύχεσι. α. 60. θ. 186.
Τεύχων, *machinans*, à verbo τεύχω, εις, ει, *fabricor*, f. ξω. ε. 263.
Τέχνη, ης, ἡ, *ars*, τέχνῃσι, Ionicè pro τέχναις. θ. 496. 863.
Τεῷ, dat. à τεὸς, *tuus*. ε. 23.
Τῇ, hac, τῇδε. ε. 206. 633.
Τηθὺς, ύος, ἡ, nomen mul. in acc. Τηθύν. θ. 136.
Τήκεται, liquescit, à τήκω. θ. 866.
Τῆλε, procul, adverb. τηλοῦ, *procul*, idem quod τῆλε, τηλόθεν. θ. 785.
Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis. α. 19.
Τηλεκλειτοῖο, gen. Ion. pro τηλεκλειτοῦ, *inclyti*, à τηλεκλειτὸς, οῦ, ὁ, est nomen viri. q. d. *longè lateque celeberrimus*. ex τῆλε, *procul*, & κλειτὸς, *inclytus*. *Them.* κλείω, *celebro*. α. 327.
Τηλέσκοπον, *eminus apparentem*, ex τῆλε, *procul*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, *video*. θ. 566.
Τῆμος, *tunc*, τημοῦτος, pro τῆμος. *Th.* ἦμος, *quum*. ε. 574.
Τῇν, τῇν δὲ, τῇν γε, τῇσιν, pro ταῖσιν. Ion. ab ἡ. ε. 12. 39. θ. 917.
Τίν, acc. Doricè, pro σὺ, à σὸς, σὴ, σόν. *Th.* est σὺ. Doricè τύ. ε. 299.
Τητᾶ, *careas*, 2. pers. præs. à τητάομαι, ῶμαι. *Th.* τητάω, ῶ, f. ήσω, privo. ε. 406.
Τί, interrogativū, *quare*. ε. 205. α. 380. τι indefinit. *aliquid*. ε. 88.
Τίεσκεν, *honorabat*, imperfect. Poëticè pro ἔτιε, à τίω, *honoro*, f. τίσω. α. 9. hinc & τίεται.
Τίη, Poëticè pro τί, quod. θ. 35.
Τιθῆσι, τιθεῖσι, *faciunt*. τιθεῖν, præs. opt. ε. 516.
Τιθεὶς, præs. part. τιθέμεν, Ioni. pro τιθέναι, præs. inf. à τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθηκα. ε. 742. θ. 397.
Τιθωνῷ, dat. casus, nomen viri. θ. 984.
Τίκτε, Poëticè pro ἔτικτε, impe. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. θ. 223.
Τιμᾶ, *honorat*. τίμα, imperf. pro ἐτίμαε, *honorabat*. *Them.* τιω, *honoro*. τίμησε, a. 1. ind. pro ἐτί-

ἐτίμησε. θ. 532.
Τιμὴ, ῆς, *honor*. τιμῶ, à τίω, *honoro*. ϑ. 203.
Τίννυσθαι, *puniri*, præs. inf. idem quod τίεσθαι, τιννύμεναι, *vindicantes*, præs. part. *Th.* τίω, *punio*. ε. 802.
Τίον, *honorarunt*, 3. pl. a. 2. act. pro ἔτιον, prima in a. 2. brevis est, cæteroquin longa, à τίω, honoro. α. 85.
Τίρυνθος, nomen oppidi τίρυνθ', per apostrophum insolentem, pro τίρυνθον. α. 81. θ. 292.
Τίς, *quis* interrogativum, genit. τίνος. α. 72.
Τὶς, indefinitum in g. mas. *quispiam*. εἴ τις, *siquis*, in fœm. g. τὶς, *ulla*, & in neutro τὶ, quod. ε. 21. 188.
Τισαίμεθα, *ulti fuerimus*. 1. pl. a. 1. med. opt. à τίω, ulciscor, punio, f. τίσω, a. 1. ἔτισα. θ. 165.
Τίσιν, *ultionem*, ac. à τίσις, ultio. Th. τίω, punio. θ. 210.
Τιταίνοντας, *nocentes*, ac. pl. præs. part. à τιταίνω, idem quod τίω, *punio, lædo*. τίω, habet primam longam. Alii vertunt *festinantes*; à τείνω, sed sic prima foret brevis. θ. 209.
Τιτάνῳ, *calci, gypso*, dat. sing. à τίτανος, ε, ἡ, calx. α. 141.
Τιταρήσιον, Nom propr. α. 181.
Τιτῆνες, *Titanes*, posteri Saturni, τιτῆσι, dativ. plur. & τιτήνεσσι, Poët. à τιταίνω, ulciscor, pœnas luo. Th. τίω, punio. ϑ. 630.
Τμηθεῖσα, *cæsa*, a. 1. part. pass. à τέμνω, *seco, scindo*, f. 1. τεμῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, a. 1. pass. ἐτμήθην, præt. med. τέτμημα. ε. 418.
Τὸ, τόγ', & τόδε, articulus præposit. ε. 50. 362. 483.
Τόθι, pro τότε, *tunc*, & τόθεν, idem. α. 32. 76.
Τοὶ, particula est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur; interdum ornatus tantum gratia. ε. 106.
Τοίγε, *illi*. ε. 724.
Τοῖο, Poët. pro τοῦ ab ὁ, art. præpos. pro αὐτοῦ. ϑ. 110. 493.
Τοῖος, talis. Th. οἷος, *qualis*. α. 41.
Τοῖς, ipsis dat. pl. τοῖσι, parago-ge Ion. τοῖσιν, ab ὁ, ἡ, τὸ, art. præposit. ε. 57. 170.
Τοῖχον, *parietem*, ac. sin. ε. 730.
Τοκῆϊ, dat. Ion. pro τοκεῖ, à τοκεὺς, *parens*, ac. τοκῆα. dat. pl. τοκεῦσιν, à τίκτω, f. τέξομαι, *pario*. ε. 186. ϑ. 155.
Τὸν, quem, ac. ab ὁ, art. præp. ε. 32.
Τόσος, & Poët. τόσσος, tantus. Th. ὅσος, & Poët. ὅσσος, ε, ὁ, quantus. ε. 658. α. 441.
Τότε τότ', pro τότε, *tunc*. Th. ὅτε, *quando*. ε. 563. 614.
Τό, τ, *hocque*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τὸ. ε. 358.
Τοπάρος, idem quod πάρος, Poët. pro πρὸ, ante, τοπάρος. ε. 182. θ. 394.
Τοπρῶτον, *primum*. Sic τὸ πρωΐ, *mane*, τὸ καθημέραν, *quotidie*, eleganter præponitur τό. ε. 485.

Τȣ̃, & τȣ̃δε, *quo*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τό. ε. 33. 228.

Τȣ̃το, & τȣ̃τ', τȣ̃θ', pro τȣ̃το, ab ȣ̃τος, αὕτη, τȣ̃το, *hic, hæc, hoc*. ι. 120. 360.

Τȣ̈́νεκα, *quocirca*, pro τȣ̃ ἕνεκα. cujus gratia. ε. 49. ...

Τȣ̀ς, *hos*, ab ὁ, art. præp. ... 36.

Τρεέτην, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro ἐτρεέτην, ad formam ἐτυπτέτην, à τρέω, *tremo*, f. τρέσω. α. 171.

Τρέον, imperf. pro ἔτρεον, *tremebant*, à τρέω, *tremo*. α. 213.

Τρεῖς, οἱ & αἱ, *tres*. θ. 148. 321.

Τρέψας, *convertens*, & in accus. τρέψαντα, a. 1. part. act. τρέπω, *verto*, p. m. τέτροπα. ε. 314. 414.

Τραφέμεν, Ion. pro τραφεῖν, a. 2. act. inf. à τρέφω, *alo*. f. θρέψω, p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. θ. 480.

Τρηχεῖα, *aspera*, f. g. à τρηχύς, έος, ὁ. α. 119.

Τρέσσε, Poet. pro ἔτρεσε, *expavit*, à τρέω, *expavesco*. θ. 850.

Τρέχει, *abit*, 3. præ. ind. à τρέχω, curro, f. θρέξομαι, perf. δεδρόμηκα, a 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 217.

Τρητοῖο, *cavernosæ*, Poë. pro τρητȣ̃, in f. g. à τρητὸς, ȣ̃, ὁ, *perforatus*. *Th*. τρέω, pro quo usitatum, τιτράω, perforo, f. τρήσω, dicitur τιτραίνω, pro τιτραίνω, unde aor. 1. ἐτέτρηνα. θ. 331.

Τρηχῖνος, gen. à τρηχὶν, ῖνος, ἡ, nomen mul. α. 355.

Τρηχὺς, Ion. pro τραχὺς, *asper*. ε. 289.

Τρίβȣσι, *atterunt*, 3. pl. præs. ind. à τρίβω, f. ψω, *tero, attero*, p. φα, præt. pass. τέτριμμαι, præt. m. τέτριβα. ε. 249.

Τρικάρηνον, triceps, τρία κάρηνα, *tria capita*, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres, & κάρηνον, τό, caput. θ. 288.

Τριηκόντων, *triginta*, pro τριάκοντα, sunt enim ἄκλιτα. *Th*. τρεῖς, *tres*. ε. 694.

Τριηκάδα, ac. à τριηκὰς, άδος, ἡ, *tricesima pars*, τριηκοσίας, *trecentas*, à τριακόσιοι, *trecenti*. *Th*. τρεῖς, *tres*. ε. 764. θ. 715.

Τρίπηχυν, *tricubitalem*, acc. à τρίπηχυς, ex τρεῖς, & πῆχυς, εος, ὁ, *cubitus*.

Τρίποδ', pro τρίποδα, tripodem, à τρίπȣς, οδος, ὁ, tripes. τριπόδην, acc. *tripedale*, à nomin. τριπόδης, ȣ, ὁ, τρίπος, ȣ, ὁ, Æol. pro τρίπȣς, οδος, ὁ, ex τρεῖς, *tres*, & πȣ̀ς, ποδὸς, *pes*. ε. 421. 655. α. 312.

Τριπόλῳ, dat. sin. *ter arato*, hinc τρίπολος γῆ, *terra quæ ter aratro versa fuit*, à τρεῖς, & πολέω, *verto, aro*. θ. 971.

Τρὶς, *ter*, à τρεῖς, *tres*. ε. 171. 250.

Τρισεινάδα, ac. à τρισεινὰς, άδος, ἡ, *tertius nonus dies mensis*, h. e. vigesimus septimus, ex τρὶς, *ter*, & ἐννέα, novem. ἐννὰς, άδος, ἡ, & εἰνὰς, άδος, ἡ, *nonus dies*. ε. 812.

Τρισκαιδεκάτην, h. e. tricesimum. ex τρεῖς, *tres*, & δέκα, decem. ε. 778.

Τριπίθαμον, à σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, *spithama*, **ein spanne** quantum longissimo digitorum porrectu complecti licet. ε. 424.

Τριστοιχεὶ, *triplici serie*, adv. ex τρεῖς, seu τρεῖς, *tres*, & στείχω, f. ξω, *ordine eo*. θ. 727.

Τρίτον, *tertium*, pro τρίτον dicitur etiam τρίτατον. Them. τρεῖς, *tres*, ε. 142.

Τριτογένεια, nomen Minervæ α. 197. est etiam nom. mul. θ. 934.

Τρίχες, *pili*, à nom. θρὶξ, τριχὸς, ἡ. α. 391. in dat. pl. θριξί. ε. 537.

Τροίην, *Trojam*, à τρωὸς, τρωὸς, ὁ, *Trojanus*. ε. 164.

Τροπὴ, *conversio*, τροπὰς, acc. pl. ubi α, corripitur per licentiam Poët. quam vocant συστολήν. ε. 477. 561.

Τροχαλὸς, *incurvus*, metaphora desumpta à rota. *Th.* τρέχω, curro. 516.

Τρυγητήρων, gen. pl. à τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, *vindemiator*, h.e. qui vina demit, à τρυγάω, *fruges carpo*. item per synec. gener. *vindemio*. *Th.* τρύγη, ης, ἡ, triticum. α. 293.

Τρυφάλειαν, *galeam*, q. τετράφαλον, à triplici cono. *Th.* φαλὸς, οῦ, ὁ, conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, *absumunt*, à τρύχω, idem quod τρύω, *attero*. ε. 303.

Τυΐν τυ, pro Dorico, τοὶ, & hoc pro σοὶ, *tu*. ε. 10.

Τυπεὶς, *percussus*, a. 2. pass. à τύπτω. α. 362.

Τυρσηνοῖσιν, dat. pl. *Tyrrhenis*, nomen populi. θ. 1015.

Τυτθὸς, οῦ, ὁ, *parvus*, & τυτθὸν, *paululum*. Adv. Neutra ponuntur pro Adverbiis. *Th.* τιτθὸς, οῦ, ὁ, *mamma*. ε. 467.

Τυφάονα, ac. à τυφάων, ονος, ὁ, nomen proprium viri, τυφαόνιον, nomen proprium loci. α. 32. θ. 306.

Τυφωεὺς, gen. τυφωέος, nomen est gigantis. θ. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. θ. 360.

Τυχόντι, *ei qui obviam fuerit*, part. a. 2. act. à τυγχάνω, *sum, evenio, incido*, f. τεύξομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. τέτευχα. θ. 973.

Τώγ', *hi*, dual. num. ab ὁ, *hic*. ε. 473. sed τῷ, dat. sing. ε. 279.

Τῶν, & τῶν γε, gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 244. 333.

Τὼς, *sic*, pro οὕτως, per aphæresin. *Th.* οὗτος, ου, ὁ, *hic*. α. 219.

Υ.

ΥΑ'δες, *stellæ septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant*, ab ὕω, *pluo*. 613.

Ὕβρεις, ὕβρεος, ὕβρειν, ὕβρειες, *injuriæ*. Hinc est ὑβρίζω, *contumelia afficio*. unde est, ὑβριστὴς, οῦ, ὁ, insolens, protervus. in accusat. ὑβριστήν. ε. 212. θ. 307.

Ὑγρὸς, οῦ, ὁ, humidus: hinc ὑγραίνω, *humecto*. ε. 623.

Ὕδει, *aquæ*, dat. cas. ab ὕδος, εος,

εος, τὸ, Poët. pro ὕδωρ, *aqua*. ε. 61.

Ὕδρην, Ion. pro ὕδραν, Hydram, ab ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua. ϑ. 313.

Ὕδωρ, *aqua*, genitiv. ὕδατος. ε. 194.

Ὕε, *pluit*, 3. præs. ind. ab ὕω *pluo*, f. ὕσω. hinc ὑετὸς, ȣ, ὁ, *pluvia*. ε. 543. 550.

Ὑϊι, à nominativo ὑϊς, *filius*, in gen. ὑϊος, & contract. ὑος, in dat. ὑϊι, & contractè ὑι. α. 150. ὑεῖ, ὑέες, ad formam βασιλέες, ab ὑεὺς, *filius*, vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itemque in 2 & 3 contractorum. ϑ. 368.

Ὑιὸς, ȣ, ὁ, *filius*. θ. 526. 532.

Ὕλη, ης, ἡ *sylva*. hinc ὑλήεις, εντος, *sylvosus*, ὑλήεσσης. ϑ. 1010.

Ὑληκοῖται, *qui in sylvis dormiunt*, nom. pl. ab ὑληκοίτης, ex ὕλη, ης, ἡ, *sylva*, & κοίτη, *lectus*. confer supra ἡμερόκοιτος, *qui toto die dormit*. ε. 527.

Ὑλοτόμος, ȣ, *cæsor lignorum*, hinc & ὑλοτομέω, *ligna in sylvis cædo*, ab ὕλη, *sylva*. & τέμνω, seco, f. μῶ, p. m. τέτομα. ε. 420. 805.

Ὑλοφάγοιο, gen. Io. ab ὑλοφάγος, *qui sylvas depascitur*, ab ὕλη, sylva, & φάγω, *edo*, a. 2, ἔφαγον. ε. 589.

Ὑμεῖς, *vos*, à σὺ, *tu*. hinc ὑμέτερος, vester. ϑ. 963.

Ὑμέναιος, *hymenæus*, ab ὑμὴν, ένος, ὁ, *pellicula, quâ fœtus involvitur*. α. 274.

Ὕμμι, *vobis*, Æolicè, pro ὑμῖν. ὑμὸν, pro ὑμέτερον. α. 328. θ. 662.

Ὑμνέω, celebro, laudo, f. ήσω, ὑμνείȣσαι, Poët. pro ὑμνέȣσαι, pl. part præs. f. g. ὑμνῆσαι. a. 1. act. sub. ὑμνεῦσαι, Doricè, pro ὑμνȣ̃σι, ὑμνεῦσαι, part. præs. f. gen. pl. num. pro ὑμνȣσαι, Doricè, ab ὕμνος, hymnus, carmen. Th. ὕδω, celebro, cano. ε. 2. θ. 11. 33.

Ὕμνος, ȣ, ὁ, *carmen*, ab ὕδω, *celebro*, ὕμνῳ, *carmine*. ε. 655.

Ὕοι, *pluat*, præs. opt. Vide in ὕε. ε. 486.

Ὑπαὶ, præposit. pro ὑπὸ, Poët. ubi redundat. α. 71. 278.

Ὑπαλεύασθαι, *subterfugere*, scil. debes (a. 1. med. infin. Th. ἀλέω, *molo vito*. Poët. ἀλεύω) ε. 555. ὑπαλέεο, *evita*. ε. 758.

Ὑπαλύξαι, *effugere*, a. 1. act. inf. ab ὑπαλύσκω, f. ὑπαλύξω. Th. ἀλέω, *vito*. α. 304.

Ὑπέδεκτο, *suscepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 3 sin. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδέχομαι, ξομαι, præt. ὑποδέδεγμαι, *suscepi*. Th. δέχομαι, f. ξομαι, *capio*. θ. 513.

Ὑπεθήκατο, *instruxit*, 3. sin. a 1. med. ind. ab ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono. θ. 175.

Ὑπεκπροφύγοι, *effugiat*, a. 2. opt. ab ὑπεκπροφεύγω, clam effugio, ab ὑπὸ, ἐκ, πρὸ, & φεύγω, *fugio*. α. 42.

Ὑπεναντίος, *adversarius*, ab ὑπὸ, & ἐναντίος, *oppositus*. Th. ἀντὶ, præpo-

positio, *pro*. α. 347.

Υπένερθε, ab ἔνερθε, *infra*. Th. ἔρα, ας, ἡ, *terra*. α. 410.

Υπεξήλυξε, *evitavit*, a. 1. ind. Th. ἀλύω, unde ἀλύσσω, f. ξω, a. 1. ἤλυξα, ας, ε. θ. 615.

Υπὲρ, præposit *pro*, *supra*. ε. 45.

Υπερβάλλων, *superans*, præs. part. Th. βάλλω, jacio, f. αλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. ε. 487.

Υπερβασία, ας, ἡ, *transgressio*, Poëtice, pro ὑπέρβασις, ab ὑπερβαίνω, *transgredior*. Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. ε. 825.

Υπέρβιος, *violentus*, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, *supra*. & βία, ας, ἡ, *vis*, *robur*, unde est Latinorum, *superbus*. θ. 139.

Υπερηφανής, & ὑπερήφανος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, superbus, conspicuus super alios; ut ὑπερήφανα τέκνα superba proles, ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. ανῶ, p. πέφαγκα, ostendo, in lucem edo. θ. 149.

Υπερήνωρ, ορος, ὁ, *superbus*. Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, *vir*. θ. 995.

Υπερθεν, seu ὑπερθε, supra. Th. ὑπὲρ, *super*. ε. 543.

Υπέρθυμος, ὁ, *magnanimus*. Th. θυμὸς, ῦ, ὁ, *animus*. θ. 719. 937.

Υπερθύρειον, *superliminare*. Th. θύρα, ας, ἡ, *janua*. α. 271.

Υπεριονίδαο, gen. Æol. pro ὑπεριονίδου, ab ὑπεριονίδης, ου, ὁ, nomen gentil θ. 1010.

Υπερίονος, gen. ab ὑπερείων, nomen viri. θ. 134. 374.

Υπερκύδαντα, acc. ab ὑπερκύδας, αντος, ὁ, *gloria superemi*-*nens*. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*.

Υπερμενὴς, *præpotentis*, ab ὑπερμενής. Th. μένος, εος, τὸ, animus, α. 413.

Υπερος, ου, ὁ, *pistillum*, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 421.

Υπεροπλου, gen. ab ὑπέροπλος, *insolens*, cujus robur arma superat. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, *arma*. θ. 516.

Υπέστη, *pollicitus erat*, a. 2. act. ab ὑφίστημι, suppono. Them. ἵστημι *statuo*, f. στήσω, a. 2. ἔστην. θ. 402.

Υπέρτατα *supremus*, superl. ab ὑπὲρ, *super*, comp. ὑπέρτερος. *superior*. ab ὑπέρτατος, dicitur etiam ὕπατος, per syncopen, *Consul*. ε. 8.

Υποδμηθεῖσα, *congressa* a. 1 par. pass. pro ὑποδμηθεῖσα, ab ὑποδμάω. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *lectus*. θ. 374.

Υπῆσαν *prominebant*, imperf. ab ὕπειμι, *subsum*. α. 266.

Υπνος, ου, ὁ, somnus, ὕπνῳ, ε. 116.

Υπὸ, & ὑφ' à vel *sub*. præposit. α. 63. 367.

Υποδδείσας, *subveritus*, part. a. 1. act. δ ingeminatur metri causâ, ab ὑποδείδω. Th. δείδω, *timeo*, f. δείσομαι, p. δέδοικα. α. 98.

Υπεκπροφύγῃ, a. 2. act. subj. alii ὑπεκπροφύγοι, a. 2. act. opt. *effugerit*, à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον. α. 42.

Υποδμηθεῖσα, *subjugata*, participium aor. 1. pass. ab ὑποδμάομαι, f. ήσομαι, p. δέδμημαι,

μαι, pro ὑποδαμάσμαι. Th. δαμάω, ῶ, domo. α. 53.

Ὑποκυσαμένη, σ duplicatur metri causa, part. a. 1. med. ab ὑποκύομαι, *fio gravida*. Th. κύω, f. σω, in utero fero. θ. 308.

Ὑπόδρα, *torvè*, adverb. ponitur ἐπιῤῥηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπόρα, per epenthesin τοῦ δ. Th. ὁράω, f. άσω, ὥρακα, & Att. ἑώρακα. α. 445.

Ὑπολαμπὲς, neutr. ab ὑπολαμπὴς, *sublucidus*. Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. α. 142.

Ὑπαλεύεο, *fuge*, pro ὑπαλεύου, præs. imper. ex ὑπὸ & ἀλεύομαι. Th. est ἀλέω, *molo*, item *vito*. ε. 758.

Ὕπνος, ου, ὁ, *somnus*. θ. 212.

Ὑπόπορτις, *quæ liberos habet*, à πόρτις, ιος, ἡ, *vitula*. ε. 601.

Ὑποταρτάριοι, *sub tartarum detrusi*. Th. τάρταρος, ου, ὁ, *tartarus*. ϑ. 851.

Ὑποσσεύουσιν, *irruentibus*, præs. part. verbi σεύω, *agito*, idem quod σείω. α. 373.

Ὑποσχόμενος, part. a. 1. med. ab ὑπίσχομαι, *promitto*, f. ὑποσχήσομαι p. ὑπέσχημαι, a. 2. m. ὑπεσχόμην, ab ὑπέχω. Th. ἔχω, habeo. ϑ. 170.

Ὑποχθόνιοι, *subterranei*, nom. pl. ab ὑπὸ, *sub*, & χθὼν, *terra*. ε. 140. ϑ. 304.

Ὑποδέξεται, *suscipit*, f. 1. m. ab ὑποδέχομαι, f. ξομαι. à δέχομαι, capio. θ. 419.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna. Them. μένω, maneo. α. 178.

Ὕστερος, ου, ὁ, *posterior, sequens*. ε. 349.

Ὕφαινε, *texebat*. imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo. α. 28.

Ὑφήσσων, *aliquanto minor & junior*, q. d. *subminor*, ab ὑπὸ, & ἥττων, vel ἥσσων, ονος, ὁ, ἡ, *minor*. α. 258.

Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, *altus, a, um*, ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo. α. 440.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, *altitonans*, ex Adverbio ὕψι, alte. *Th.* ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & βρέμω, *fremo, resono*. ε. 8.

Ὑψίζυγος, *altijugus*, ex ὕψι, *alte*. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & ζυγὸς, *jugum*. *Them.* ζεύγνύω, *jungo*. ε. 18.

Ὑψίκομος, *altè comatus*. Epith. quercus, ex ὕψι, altè, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. α. 376.

Ὑψιμέδοντος, gen. ab ὑψιμέδων, *in alto regnans* ex ὕψι, altè, hoc ab ὕψος, εος, *altitudo*, & μέδω, *impero*. θ. 529.

Ὑψόθεν, & ὑψοῦ, altè, adverbia, *Th.* ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*. ε. 549. 847.

Φ.

ΦΑέθοντα, *Phaethonta*, nomē viri, φαέθων, οντος, ὁ, *lucidus*. præs. part. q. d. *lumen currens*. à φαέθω, idem quod φάω, *luceo*. ϑ. 760.

Φαεῖνε, *lucet*, 3. præs. ind. act. à φαείνω, luceo. *Th.* φάω, luceo. ε. 526. ϑ. 372.

φαεινὸς, ῦ, ὁ, *splendidus*. à φαείνω, idem quod φάω, *splendeo*. α. 225.

φαεσιμβρότῳ, gen. à φαεσίμβροτος, *lucem hominibus præbens*. à φάω, *luceo*, & βροτὸς, mortalis. θ. 958.

φαίδιμος, ε, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. *Th.* φαιδρὸς, ῦ, ὁ, *hilaris*. θ. 940.

φαιδρυνέσθαι, *ablue*, præſ. inf. paſſ. à φαιδρύνω, *nitidum reddo*. *Th.* φαιδρὸς, ῦ, ὁ, alacer. ε. 751.

φαινομένην, *apparentem*. præſ. part. paſſ. à φαίνω, *oſtendo*, *facio apparere*. φαίνετε, *oſtendite*, φαῖνε pro ἔφαινε, *exerebat*, imperf. Ionic. Vide φανείη. ϑ. 443. 689.

φάλαγγας, acc. pl. φάλαγξ, γγος, ἡ, *acies quadrata*. θ. 935.

φάληρον, nomen viri. α. 180.

φανείη, *apparuerit*, 3. ſing. a. 2. paſſ. ut & φανῇ, 3. ſing. a 2. paſ. ſub. φανεῖσαι, part. a. 2. paſſ. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, p. paſſ. πέφασμαι, a. 2. paſſ. ἐφάνην. ε. 456. 596.

φάος, εος, τὸ, *lumen*, à φάω, *luceo*. ε. 154.

φαρέεσσι, dat. pl. Poët. à φᾶρος, εος, τὸ, *veſtis exterior*, *palla*. ε. 196.

φαρέτρην, acc. Ion. παρὰ τὸ φέρεσθαι, *quia ſagittæ in ea feruntur*. α. 129.

φάρμακον, ε, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. ε. 483.

φασὶ, & φασὶν, *aiunt*, 3. pl. ind. præſ. à φημὶ, dico. ε. 801.

Φᾶσις, nomen fluvii. θ. 340.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἔφη, Poeticè, ab inuſit. φάσκω. Sic σκε (ἰλιάδ. 6. v. 60.) pro ἐστι. θ. 209.

φατὸς, *celebris*, φατειὸς, *enarrabilis*. & in gen. pl. φατειῶν. *Th.* φημὶ, vel φάω, *dico*. ε. 3. α. 144. 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἔφατο, ad formam ἐστάμην, ασο, ἔστατο. *Th.* φημὶ, vel φάω, dico. α. 115.

Φείδεο, *parcas*, præſ. imperat. m. Ion. pro φείδε, verbi φείδομαι, *parco*, f. φείσομαι, p. πέφεισμαι. ε. 602.

Φειδὼ, ό:ς, ἡ, *parſimonia*. 4. contract. hinc φειδωλὴ, parca. ε. 367. 718.

Φερβέμεν, Ion. pro φέρβειν, *paſcere*, præſ. inf. à φέρβω, f. ψω, *paſco*. ε. 375.

Φερέοικος, epitheton cochleæ, *domi porta*, à φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus*. ε. 569.

Φερέσβιος, ε, ὁ, ἡ, *almus*. à φέρω, fero, & βίος, ε, ὁ, *vita*. θ. 693.

Φερεσσακέας, *ferentes ſcuta*, *ſcutiferos*, à φερεσσακὴς, hoc à φέρω, fero, & σάκος, εος, τὸ, *ſcutum*. *Th.* σάττω, *onero*. α. 13.

Φέροιεν, *gererent*, 3. præſ. ind opt. φέρϐσα, præſ. part. φέρετ', pro ἐφέρετο, 3 perſ. imperf. φερέμεν. Ion. pro φέρειν, à φέρω, *fero*, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, p. m. ἤνοχα. ε. 213. α. 150.

Φέρϐσα, ης, ἡ, nomen Nymphæ. ϑ. 248.

Φε

Φέρτατος, superl. *præstantissimus.* à φέρω, φέρτερος. ε. 49.

Φέρων, φέρουσα, *ferens*, præs. part. Vide in φέρησιν. ϑ. 202.

Φεύγουσαι, *fugientes*, præs. part. f. g. pl. num. à φεύγω, *fugio*, φεύξεσθαι, f. 1. inf. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφυγα. ε. 618. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel imperf. à φημὶ, *dico.* ϑ. 550.

Φηλήτησι (alii φιλήτησι) *furibus*, dat. pl. Ion. à φιλήτης, ου, ὁ, *fur.* hoc à φίλος, ου, ὁ, amicus. sed φηλήτης, ου, ὁ, *impostor.* à φῆλος, ου, ὁ, *impostor.* hinc φηλέω, *decipio.* ε. 373.

Φήμη, ης, ἡ, *fama.* à φημὶ, vel φάω, *dico.* ε. 759.

Φημὶ, *dico.* præs. ind. ἔφην, a. 2. hinc φημίζω, *divulgo*, dico. ε. 654. 762.

Φθάμενος, *antevertens.* part. a. 2. med. à φθάω, *prævenio.* f. φθάσω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. act. ἔφθην. a. 2. med. ἐφθάμην, ad formam τοῦ ἐστάμην. ε. 552.

Φθέγγονθ', pro ἐφθέγγοντο, *sonabant*, imperf. à φθέγγομαι, *loquor.* φθέγξασθαι, a. 1. med. Ion. præt. pass. ἔφθεγμαι, præt. m. ἔφθογγα. θ. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. pers. pl. ind. præs. à φθείρω, f. φθερῶ, p. ἔφθαρκα, a. 1. ἔφθειρα, a. 2. ἔφθαρον, p. m. ἔφθορα. Them. primum φθέω. θ. 876.

Φθίνω, *pereo, deficio*, præs. ind. hinc in genit. part. φθίνοντος, φθινόντων. ε. 796. θ. 59.

Φθισήνορα, ac. sin. à φθισήνωρ, *perdens viros*, epitheton bello congruentissimum, à φθέω, *corrumpo*, & ἀνὴρ, *vir.* θ. 431.

Φθονέει *invidet*, 3. pers. præs ind. à φθονέω, invideo, f. ήσω, p. ἐφθόνηκα. Th. φθόνος, ου, ὁ, *invidia.* ε. 26.

Φίκιον accus. à φίκιος, nomen montis, ex ἶφι, *fortiter*, & κίω, *incedo*, quia ardui montes summis viribus sunt superandi. α. 33.

Φιλήτησι, *furibus*, dat. pl. pro φιλήταις, à φιλήτης, ου, ὁ, *fur.* Th. φίλος, amicus. ε. 373.

Φίλος, ου, ὁ, *amicus.* φίλα & φίλ' in pl. ε. 182. 304.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præ. ind. à φιλέω, f. ήσω, p. πεφίληκα, præt. m. πέφιλα. ε. 15. 298. 340.

Φιλεῦντι, Doricè pro φιλοῦσι, 3. pl. præs. à φιλέω, amo, Th. φίλος. θ. 97.

Φιλλυρίδης, nomen gentile. θ. 1002.

Φιλομμειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *amans risus.* Die gern lachet, Poëtæ geminant μ. ex φίλος, amicus, & μειδάω, rideo. θ. 989.

Φιλομμηδέα, acc. sing. à φιλομμηδὴς, έος, quæ amat genitalia, à φίλος, & μῆδος, εος, cura & μήδεα τὰ, τὰ αἰδοῖα, *pudenda.* In carminis dimensione hic legendum φιλομμηδέα. θ. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia.* Th. φίλος, ὁ, amicus. ϑ. 651.

Φίλου, *cari.* genit. à φίλος, ου, ὁ, amicus. θ. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. sing. ut & φίλην, in f. g. φίλοισιν, & φίλ

σι, dat. pl. Ion. ε. 308. θ. 162. 283.
Φίλτερος, carior, comparat. pro φιλότερος, in superl. φίλταῖος, à φίλος, ου, ὁ, amicus. ε. 307. α. 78.
Φλεγέθοντος, ardentis, gen. part. præs. à φλεγέθω, ex φλέγω, uro, & θέω, curro. θ. 846.
Φλεγύαο, aquilæ, gen. Æolicus à φλεγύας, ου, ὁ, aquila. ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸς εἶναι α. 134.
Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma, à φλέγω, ξω, uro. θ. 697. 859.
Φόβος, timor, à φέβομαι, in præt. med. πέφοβα. α. 144. 155.
Φοβέεσκον, 3. pl. imperf. Poëtic. pro ἐφόβουν, à φοβέω, ῶ, timorem injicio, terreo. φοβέομαι, οῦμαι timeo. Th. φέβομαι, timeo. α. 162.
Φοῖβος, φοίβη, purus, lucidus, estque. Apollinis epitheton: & φοίβη, nomen Deæ. θ. 404.
Φοινικόεις, εντος, puniceus. à φοῖνιξ, ικος, ὁ, palma arbor, color ruber. α. 194.
Φοιτῶσι, à φοιτάω, ventito, frequento, f. ήσω p. ηκα. ε. 103.
Φόνον, cædem, à φόνος, ου, ὁ, cædes à φένω, occido, unde præter. med. πέφονα. ν. 17. θ. 228.
Φόρκυϊ, Phorco, dat. sing. nom. propr. θ. 270.
Φόρκυνος, gen. à nom. φόρκυν, υνος, ὁ, & φόρκυος, nomen monstri marini. in acc. φόρκυν, in dat. φόρκυϊ, pro φόρκυνι. θ. 273.
Φόρμιγγι, dat. ἡ φόρμιγξ, ιγγος, cithara, testudo. α. 280.
Φορμὸς, οῦ, ὁ, sporta. ε. 480.
Φορτίζεσθαι, imponito, præs. inf. pass. verbi φορτίζω, onero, f. σω. p. πεφόρτικα. Th. φόρτις, ιος, ὁ, onus. ε. 688.
Φόρτος, ου, ὁ, onus, hinc φορτίον, ου, τὸ, onus. φορτί, pro φορτία, onera. ε. 642.
Φόως δὲ, in lucem, à φόως, idem quod φῶς, οτὸς, τὸ, lux. Th. φάω, luceo. ε. 669.
Φραδμοσύνῃσι, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύναις, à φραδμοσύνη, ἡ, consilium. Th. φράζω, f. σω, dico. ε. 243.
Φράζεσθαι, cogitare, præs. inf. φρασάτην, 3. dual. a. 1. act. Ion. φράσασθ', pro φράσασθαι, φράσαιτο, pro φράσαιτο, 3. sing. a. 1. med. opt. φρασσάμενος, part. a. 1. med. pro φρασάμενος, metri causa, φράζομαι, considero. Th. φράζω, dico, f. σω, p. κα, a. 2 ἔφραδον. ε. 365. α. 218. θ. 892.
Φρεσὶ, & φρεσὶν, præcordiis, mente dat. pl. à φρὴν, mens. ε. 47. 389.
Φρίσσει, horret, 3. præs. ind. φρίσσω, contremisco, f. ξω, p. χα. φρίσσεσ', pro φρίσσεσι, φρίσσον, pro ἔφρισσον, imperf. ε. 510. α. 171.
Φρονέω, sapio, cogito, f. ήσω. p. πεφρόνηκα. Th. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. ε. 200. θ. 461.
Φύγοις, effugeris, a. 2. opt. act. à φεύγω, fugio, f. φεύξομαι. a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ε. 682.
Φυὴν, naturam, indolem, à φυὴ, ῆς,

ῆς, ἡ. Th. φύω, nascor. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, custos. Th. φυλάσσω. custodio. ε. 122.

Φύλλα, folia, nom. pl. à φύλλον, ου, τὸ, folium; dat. pl. φύλλοισι. ε. 419.

Φυλάσσει, custodit, 3. præs. φυλάσσεο, pro φυλάσσου, præs. imperat. pass. à φυλάσσω, custodio, f. ξω, p. χα. ε. 489. θ. 769.

Φῦλον, ου, τὸ, idem quod φυλὴ, ῆς, ἡ, tribus genus, φῦλ', pro φῦλα, nom. pl. ε. 90. 197.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, pugna, in acc. φύλοπιν & φυλόπιδα, propriè clamor bellicus, à φῦλον, seu φυλὴ, ῆς, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, q. d. ὄψ, τῶν φύλων, clamor nationum. Sic βοὴ, ponitur pro bello, Ἰλιάδ. β 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τῶν φύλων ὄπις, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπις, ιδος, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, miscere, præs. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æolic. φύρσω, p. κα. ε. 61.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, planta, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτεύω. planto, φυτεύσῃ, plantaret, 3. pers a. 1. sub. φυτεύσαντο, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, nascor. ε. 567. 780. 810 α. 29. θ. 986.

Φωκῆες, nomen gentis. α. 25.

Φῶκον, nom. viri. phoca, est bellua marina, φώκαινα, φώκη, vitulus marinus, pessimè olet. ὀδύσσ. δ. 443. θ. 1004.

Φωνῇ, dat. sin. à φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. α. 382.

Φωτὸς, viri, gen. sin. φῶτα, virum, acc. sing. à φώς, vir, φωτῶν, virorum, per synec. spec. hominum. φῶτες, viri. Sed φῶς, ωτὸς, τὸ, lumen, differentiæ causa facit Genitivum pluralem φώτων. Th. φάω, luceo. ε. 191. α. 149. 420.

X.

X', propter sequentem Vocalem aspiratam pro κ. pro καὶ, sæpe pro κε, κεν, quæ sunt dictiunculæ potentiales. ε. 390. 43[?]

Χάεος, gen. sing. à χάος, εος, τὸ, rudis indigestáque materia, qualem fingebant. Vide in χάος. θ. 123.

Χαίρεις, gaudes, 2. pers. præs. verbi χαίρω, gaudeo, f. χαρῶ, p. κέχαρκα, a. 2. ἔχαρον. f. 2. pass. χαρήσομαι, p. m. κέχαρα. ε. 55. 356. α. 327.

Χαλαίνοντες, laxantes, præs. part. à χαλαίνω, idem quod χαλάω. f. άσω, laxo. α. 308.

Χαλέπτω, damno afficio, everto, hinc χαλεπὸς, gravis, χαλεπὴ, χαλεποῖο, gen. Io. χαλεποῖσι dat. pl. Ion. χαλεπώτατος, difficillimus, superl. & χαλεπῶς, adv. ε. 5. 91. 290. 330. 555. 672.

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ, ærea voce, ex χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs, & φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. θ. 311.

Χαλκοκορυστὴν, ærea galea munitum, acc. sing. à χαλκοκορυστής

st
pi
Xα
ό,
χ
os
ac
ε.
Xα
χα
μα
Xά
hi
ve
Xαρ
χα
sca
Kαρ
eis
ιτ
Xάρ
ειν
Xύρ
τω
Xάρ
χα
Xαρ
tra
ε,
ca
όπ
de
Xάσ
χα
Xατ
τέα
Xαν
hab
ab

ςῆς, ex χαλκὸς, ῦ, ὁ, æs, & κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. θ. 984.

Χαλκῷ, ære, dat. sing. χαλκὸς, ῦ, ὁ, æs. ε. 150. α. 415. hinc χάλκεος, ῦς, æreus, & χάλκειος, metri gratia. χαλκίδα, acc. à χαλκὶς, nomen urbis. ε. 143. 149. 653.

Χαμαὶ, humi, adv. hinc χαμαιγενέων, *humi prognatorum*, à χαμαιγενὴς, ex χαμαὶ, & γείνομαι. θ. 879.

Χάος, hiatus, tenebræ à χαίνω, hisco: hinc χαόω, in chaos verto. θ. 116.

Χαρασσόμενος, præs. part. χαρασσόμενοι, Dor. & Æol. pro χαράσσειν, à χαράσσω, f. ξω, *sculpo, incido, acuo*. ε. 571.

Χαρίεντας, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, εν, elegans, à χάρις, ιτος, ἡ, gratia. υ. 129.

Χάρις, ιτος, ἡ, *gratia*, in acc. χάριν. ε. 707. 718.

Χάριτες, Deæ, in gen. pl. χαρίτων. ε. 73. θ. 907.

Χάρμα, ατος, τὸ, *gaudium*. Th. χαίρω, *gaudeo*. α. 400.

Χαροποῖο, gen. Ion. à χαροποὶ, truces, fulvi alioquin, χαροπὸς, ῦ, ὁ, *latus, vultu serenus, cæsius, cæruleus*, ab ὢψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video, & χαίρω, gaudeo. θ. 321.

Χάσμα, ατος, τὸ, *hiatus*. Th. χαίνω, *hisco*. θ. 740.

Χατίζων, egens, præs. part. à χατίζω, *egeo*. ε. 21.

Χαυλιόδων, οντος, ὁ, *curvos dentes habens*, dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδοὺς, ὁ, *dens*. α. 387.

Χέει, *fundit*, 3. præs. ind. verb. χέω, seu χείω, *fundo*, f. χέσω, χεύσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα, a. 1. pass. ἐχύθην. ε. 419.

Χείλεσι, dat. pl. à χεῖλος, εος, τὸ, *labium, labrum*. ε. 97.

Χείμαρρος, *clavus ligneus sub carina*. χείμαρρος, hyeme fluens, à χεῖμα, ατος, τὸ, *hyems*, & ῥέω, *fluo*. ε. 624.

Χεῖμα, χείματος, hyems hinc χειμῶν, ῶνος, *idem*. hinc χειμέριος, & χειμερίη, *hyemalis*. ε. 492. 563. 638. 673.

Χεύουσιν, 3. pl. præs. ind. Poëticè pro χέουσι, à χέω, fundo, f. χεύσω, a. 1. ἔχευα, & ἔχεα, pro ἔχευσα, f. 2. χεῶ, a. 1. pass. ἐχύθην, quasi à χύω. θ. 83.

Χειροδίκαι, nom pl. à χειροδίκης, cui *jus est in manibus*, ex χεὶρ, *manus*, & δίκη, ἡ, *jus*. ε. 187.

Χειρὸς gen. à χεὶρ, *manus*, χειρὶ, χεῖρα, χεῖρες, dat. pl. χερσὶ, χερσὶν, & χείρεσσι, Ion & Poët. ut & χέρεσσιν. ε. 478. 795. α. 188. θ. 747.

Χείρων, *Chiron*, nomen viri. θ. 1001.

Χελιδὼν, όνος, ἡ, *hirundo*. ε. 566.

Χερείων, *deterior*, & χερειότερον, *deterius*, novus comparativus, à κακὸς, *malus*, in comp. κακίων, χείρων, & Poët. χερείω. in superl. κάκιστος, & χείριστος. ε. 819. α. 51.

Χερσὶ, dat. plur. Vide in χειρὸς. ε. 319.

Χηλῇσι, dat. pl. Ion. à χηλὴ, ῆς, ἡ, *ungula, forfex*. α. 62.

Χηρωσαὶ, *remoti cognati*. Them. χῆρος, ε, *viduus*. ϑ. 607.

Χήτει, dativus sing. à χῆτος, εος, τὸ, *penuria*. Th χατέω, ῶ, *egeo*. ϑ. 605.

Χθονίε, gen. à χθόνιος, *terrestris*, à χθὼν, ονὸς, ἡ, *terra*. α. 373.

Χίλιαι, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλια. θ. 364.

Χίμαιρα, in gen. χιμαίρης, Ion. *capra hyeme nata*, à χεῖμα, τος, τὸ, *hyems*, per syncopen τῦ ε ψιλῦ, metri causa. θ. 322. 323.

Χιτῶνα, acc. sing. à χιτὼν, ῶνος, ὁ, *tunica*, Ionicè, κιθών. ε. 534. α. 287.

Χλαῖναν, acc. à χλαῖνα, ἡ, *læna*. vestis species. ε. 535.

Χλωρῷ, dat. à χλωρός, *viridis*, unde per crasin χλωρὸς, χλωρῦ. ε. 741. α. 393.

Χλῦναι, *agrestes*, à χλῦνης, per crasin pro χλοεύνης, ut sit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex χλόα, *herba virens*, & εὐνὴ, ἡ, *cubile*. α. 177.

Χοάνοιο, gen. Ion. χόανος *catinus*, à χέω, *fundo*. θ. 863.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλυ, à χόλος, ε, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis. ε. 221.

Χολέμενος, *iratus*, præs. part. à χολόομαι, ῦμαι, *irascor*. Th. χολὴ, ἡ, *bilis*. ε. 137.

Χολωσάμενος, *iratus*, part a. 1. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt, χωσάμενος, à χολόω, *irascor*. Th. χολὴ, bilis. ε. 53.

Χορὸς, ε, ὁ, *chorus*, chorea, tripudium. α 201.

Χόρτος, ε, ὁ, *fœnum* hinc χορτάζειν, propriè *herbis*, seu *fœno pascere*, per Synecd. *saturare*. ε. 604.

Χρέα, *debita*, in dimensione Poët. legendum, χρεῖα vel π, abesse debet, quod mihi sit verisimilius, χρέα vero derivatur à χρέον, ε, τὸ, *debitum*, χρέος, εος, *idem*. ε. 645.

Χρειῶν, gen. pl. à χρεία, ας, ἡ, *egestas*, *utilitas*, &c. ε. 402.

Χρεμίσαι, *hinnivere*, a. 1. Ion. à χρεμίζω, per syncopen pro χρεμετίζω, f. ίσω, *hinnio*. α. 348.

Χρηΐζειν, præs. inf. à χρηΐζω, idem quod χρήζω, *egeo*. Th. χρεία, *indigentia*. ε. 365.

Χρῆμα, ατος, τὸ, *res*, χρῆμ', pro χρῆμα, & χρήμαθ' pro χρήματα. ε. 342. 603.

Χρεισαμένη, part. a. 1. med. *uncta*. Errant ergo qui aiunt, aor. 1. med. non habere passivam significationem, à χρείω, f. ίσω, *ungo*, perf. pass. κέχρεισμαι. ε. 521.

Χρόνος, ε, ὁ, *tempus*. ε. 132.

Χροὸς, genit. à χρὼς, *cutis*. Th. χρόα, α, ἡ, *color*. Dicitur χρόος, ε, ὁ, & χρὼς, χροὸς, ὁ, χροΐ, χρόα. ε. 74. 196. 534.

Χρυσάμπυκες, *aurea mitra revinctæ*, ex χρυσὸς, ε, ὁ, *aurum*, & ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, propriè *funiculus auratus*, *quo jubæ equorum in fronte sparsæ colliguntur*, ab ἀμπέχω, *circumdo*. Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. ϑ. 916.

Χρι-

Χρυσάωρ, *accinctus aureo gladio*, nomen viri, in acc. χρυσάορα, ε. 769. ex χρυσὸς, *aurum*, & ἄορ, ορος, τὸ, ensis. ϑ. 282.

Χρύσειαι, pl. à χρύσεια, χρυσῆς, pro χρυσεῖης. θ. 975. χρυσῆν. ε. 65.

Χρύσειος, idem quod χρύσεος. α. 313.

Χρύσεος, & contractè, χρυσοῦς, *aureus*, à χρυσὸς, ὁ, *aurum*. α. 297. ϑ. 216.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, *aureo crine conspicuus*, ex χρυσὸ, & κόμη, ἡ, *coma*. θ. 947.

Χρυσοπέδιλον, *aureis calceamentis gaudentem*, ex χρυσὸς, ου, ὁ, *aurum*, & πέδιλον, ου, τὸ, *calceus*. θ. 454.

Χρυσοστέφανος, aureâ redimitus coronâ, à χρυσὸς, ου, aurum, & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono. θ. 17.

Χρὼς, ωτὸς, ὁ *corpus*, idem quod χροῦς, χροός. Th. χρόα, ἡ, *color*. ε. 596.

Χυτροπόδων, gen. pl. à χυτρόπους, olla pedes habens, ex χύτρος, ου, ὁ, *olla*, & πούς. ε. 746.

Χωόμενος, *succensens*, par. præs. med. pro χολοόμενος. χωσάμενος, part. a. 1. med. verbi χώομαι, idem quod χολοῦμαι, *irascor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 12. ϑ. 533.

Χώρου, genit. à χῶρος, ου, ὁ, *locus*, *sedes*. item, *spatium*. item, *ager*, *prædium*, *fundus*. α. 410. ϑ. 731.

Χώσατο, pro ἐχολώσατο, *iratus fuit*, a. 1. m. Ionic. à χώομαι, *irascor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 554.

Ψ.

ΨΑμάθη, nom. mul. à ψάμμος, ου, ὁ, arena, sabulum. α. 260.

Ψεύδεα, *mendacia*, acc. plur. à ψεῦδος, ψεύδεα, ubi in dimensione legendum ψευδεῖς, acc. pl. à ψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *falsus*, *mendax*. Th. ψεύδω, *fallo*, f. ψεύσω, p. ἔψευκα, p. pass. ἔψευσμαι, a. 1. m. ἐψευσάμην. ε. 78. 707. ϑ. 229. 783.

Ψιάδας *guttas*, acc. plur. à ψιὰς, άδος, ἡ, *roris gutta*. α. 384.

Ψολόεντι, *ardenti*, dativ. sing. à ψολόεις. Th. ψόλος, ου, ὁ, *fuligo*. α. 492.

Ψυχὴ, *vita*, *anima*. ψυχὰς, *vitas* per metonym. causæ. α. 173.

Ψυχρὸς, *frigidus*, à ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ψυχρὴ, pro ψυχρά, Ion. ε. 545.

Ω.

Ω ὦ, vocativus. ε. 27. ᾧ, *cui*. ε. 57.

Ὧδε, *sic*. ε. 35.

Ὠδύσατο, *iratus est*, a. 1. m. Poë. ὠδυσάμην, ab ὀδύζομαι. f. ὀδύσομαι. ϑ. 617.

Ὠκεανίνη, *Oceanis*, nomen puerperæ. ὠκεανῖναι, *filiæ Oceani*. ϑ. 364. 507. 956.

Ὠκεανὸς, *Oceanus*, ex ὠκέως, *citò*, & νάω, *fluo*. ε. 169. ὠκεανοῖο, pro

pro ὠκείης. ε. 564. ϑ. 133.
Ὠκέες, pl. *veloces*, ὠκείης. gen, sing. f. g. ὠκεῖα, ab ὠκὺς, *celer*. m. g. & in n. g. ὠκύ. α. 61. ϑ. 998.
Ὠκείης, pro ὠκείαις, dat. pl. Ion. ϑ. 269.
Ὠκεῖαν, acc. f. g. ab ὠκὺς, έ☉, ὁ, celer, ὠκείης pro ὠκείαις, Ion. dat. pl. ὠκέα, Poët. pro ὠκεῖα. ϑ. 266. 780.
Ὠκυπέτης, *celeriter volans*, ex ὠκὺς, έ☉, ὁ, *celer*, & πέτομαι, *volo*. est & ὠκυπέτη, nomen mul. ε. 210. ϑ. 267.
Ὠκυπόδων, alipedum, ab ἀκύπους, οδος, ὁ, idem quod ποδώκης, ὠκυπόδεσσι, dat. pl. Ion. α. 302. 470.
Ὠκυρόη, nomen mul. ϑ. 360.
Ὤλεσε, a. 1. ind. ab ὄλλυμι, *perdo*, in fut. ὀλέσω, a. 1. ὤλεσα, 3. pl. ὤλεσαν. ε. 370.
Ὡμάρτησε, a. 1. ind. act. ab ὁμαρτέω, *sequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρτῇ, simul: idem quod ὁμοῦ. θ. 201.
Ὤμισυ, ϑ' ὤμισυ, pro ὁ ἥμισυ, *quod dimidium*. Th. ἥμισυς, ε☉, ὁ, *dimidius*. ε. 557.
Ὠμηστὴν, *crudis vescentem*, acc. ab ὠμηστὴς, οῦ, ὁ, *crudivorus*, παρὰ τὸ τὰ ὠμὰ ἔδειν, ab ἔδω, edo, & ὠμὸς, οῦ, ὁ, crudus. ϑ. 300.
Ὠμῷ, *crudæ*, dat. ab ὠμὸς, ῆ, ὁ, *crudus*. item, *crudelis*. ε. 703.
Ὦμ☉, ου, ὁ, *humerus*, ὤμων, gen. pl. ὤμοις & ὤμοισι. dat. plur. α. 159. 468.
Ὠνῆ, 3. sing. præs. subj. med. ab ὠνέομαι, *emo*, f. ήσομαι. ε. 539.
Ὦπα, acc. ab ὢψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. Th. ὄπτομαι, *video*. ε. 62.
Ὤπασε, dedit, & ὤπασεν, a. 1. act. ind. ab ὀπάζω, f. σω, *præbeo*, item *insequor*. θ. 442.
Ὡραῖ☉, *tempestivus*, *speciosus*, ab ὥρα, ας, ἡ, *pulchritudo*, *tempus*. ε. 32.
Ὡραΐζουσι, *matura reddunt*, pro ὡραΐζουσι, Æolic. ab ὡραΐζω. Th. ὥρα, *tempus*. θ. 903.
Ὠρέξατο, *petiit*, a. 1. med. à Th. ὀρέγω, porrigo, f. ξω, præt. χα, aor. 1. pass. ὠρέχθην. ϑ. 178.
Ὥρη, Ion. pro ὥρα, *hora*, & per syn. membri, *tempus*, ὥρης, ὥρῃ, ὥρην, ὥραις. ε. 30. θ. 501.
Ὠριγνῶντο, certabant, *porrigebantur*, 3. pl. imperf. pass. ab ὀριγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγω vel ὀρέγνυμι, f. ξω, p. χα, *porrigo*. α. 190.
Ὠρινε, concitat, a. 1. act. ab ὀρίνω. Th. est, ὄρω, *excito*. ε. 674.
Ὥρει☉, *tempestivus*. ab ὥρα, *hora*, ὥρεια, ὥρει'. ε. 392. 490.
Ὠρίων, ων☉, ὁ, *Orion*, signum cœleste. ε. 607.
Ὤρνυτο, *excitabatur*, imperf. pass. ab ὄρνυμι. Them. ὄρω, *excito*. ϑ. 191.
Ὦρσε, immisit, a. 1. act. ab ὄρω, f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω, ὦρτο, 3. sing. præt. plusq. pass. ut & ὦρτ'. α. 40. θ. 523. 990.
Ὠγύγιον, *antiquum*, ab ὠγύγιος, antiquissimi Thebanorum regis nomen, per synec. speciei, *vetustus*, *antiquus*. ϑ. 806.
Ὡς, particula varios habens usus. ε. 86. 108. ὥς κ', ὥσπερ. ε. 697.

ε. 697. θ. 402.

Ὦς, pro οὕτως, *sic*. ε. 44.

Ὡσεὶ, *perinde*. α. 189.

Ὥστε, *adeo ut*, ὥς τε, *utque*, pro ὥς τε. α. 405. θ. 831.

Ὥτινι, *cui*, dat. ab ὅστις qui. ε. 31.

Ὤτρυνον, *jubebant*, imperf. ab ὀτρύνω *incito*, f. υνῶ, p. γκα. θ. 883.

Ὠτώεντα, *auritum*, h. e. *ansatum*, ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, unde est ὠτόεις, εσσα, εν, *auritus, a, um*. ε. 655.

Ὤφειλον, imperf. ab ὀφείλω, *debeo*, fut. ὀφειλήσω, præt. ὠφείληκα, aor. 2. ὤφελον. ε. 172.

Ὤιχετο, *gradiebatur*, 3. sing. imperf. med. ab οἴχομαι, *abeo*, unde ἀποίχομαι, *abeo, morior*, f. οἰχήσομαι, perf. ᾤχημαι. α. 200.

FINIS.

HINC LUCEM ET POCULA SACRA
ALMA MATER CANTABRIGIA.